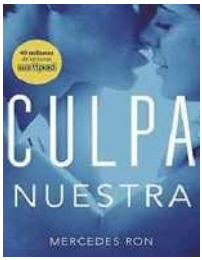
CULPA
NUESTRA
MERCEDES RON

Montena

Mercedes

Ron vina

noastră

Cât de departe sunt dispuşi să meargă Nick şi Noah?
Află în *vina noastră*, ultima parte a trilogiei „Vinovat”.

Urmăriţi hashtag-ul #culpanuestra Dacă vrei să
afli mai multe despre urmareste-ne pe:
ellasdemontena @ellasdemontena

Veţi găsi mai multe informaţii despre toate ştirile noastre, ştiri de la autorii noştri, veţi împărtăşi opinii cu alţi cititori şi multe alte surprize.

Pentru mine primul Bar.
Vă mulţumesc că m-aţi însoţit pe tot parcursul drumului.
Această carte este la fel de mult a mea ca şi a ta

cuvânt înainte

M-am tot întrebat de ce, dacă Nick şi cu mine ne-am despărţit cu peste un an în urmă, plângeam acum de parcă ne-am fi terminat cu adevărat. La un moment dat a trebuit să ies de pe şosea, a trebuit să opresc motorul şi să îmbrăţişez roata să plâng tară riscul să mă ciocnesc cu cineva.

Am plâns pentru ceea ce am fost, am plâns pentru ceea ce am fi putut deveni... Am plâns pentru el, pentru că am reuşit să-l dezamăgesc, pentru că i-am frânt inima, pentru că l-am făcut să se deschidă în dragoste doar pentru a-i arăta asta. iubirea nu exista, cel puţin nu fără durere, iar durerea aceea era capabilă să te marcheze pe viaţă.

Am strigat după acel Noe, acel Noe care fusese cu el: acel Noe plin de viaţă, acel Noe care, în ciuda demonilor lui lăuntri, ştia să iubească din toată inima; Ştiam să-l iubesc mai mult decât aş iubi pe oricine şi pentru asta era şi ceva de plâns. Când întâlneşti persoana cu care vrei să-ţi petreci restul vieţii, nu mai există întoarcere. Mulţi nu ajung niciodată să cunoască acel sentiment, cred că l-au găsit, dar greşesc. Ştiam, ştiu, că Nick a fost dragostea vieţii mele, bărbatul pe care l-am dorit ca tată al copiilor mei, bărbatul pe care mi-am dorit să-l am lângă mine în greu şi în greu, în boală şi în sănătate până la moartea

lui. Moartea ne-a forţat să ne despărţim.

Nick era el, el era jumătatea mea şi era timpul să învăţ să trăiesc fără ea.

PRIMA PARTE

Reuniune

1
NOAH

Zece luni mai târziu...

Zgomotul din aeroport era asurzitor, oamenii veneau şi plecau agitaţi, târând valize, târând copii, târând căruţe. M-am uitat la ecranul de deasupra capului meu, căutând numele următoarei mele destinaţii şi ora exactă la care ar trebui să mă îmbarcă. Nu-mi plăcea să merg singură acolo, nu mi-au plăcut niciodată avioanele, dar nu aveam multe alte variante: acum eram singură, doar eu, şi nimeni altcineva.

Mi-am verificat ceasul şi m-am uitat din nou la ecran. Ok, sosisem cu mult timp, mai puteam sa iau o cafea in terminal si sa citesc puţin, sigur asta m-ar calma. M-am dus la detectoare de metale, uram foarte mult să fiu bâjbâiat trecând prin ele, o făceau mereu pentru că purtam mereu ceva care declanşa alarma, poate, după cum mi sa spus, aveam o inimă de metal: simplul motiv al nenorocirea pe care a însemnat pentru mine să merg oriunde cu detectoare.

Mi-am lăsat rucsacul mic pe bandă rulantă, mi-am dat jos ceasul, brăţările şi pandantivul pe care îl purtam mereu la gât – deşi ar fi trebuit să-l scot demult – şi le-am pus totul împreună cu telefonul mobil şi puţinele monede pe care le aveam în buzunar.

„Şi pantofii, doamnă”, mi-a spus tânărul agent de securitate pe un ton obosit. Am înţeles, acea meserie era simbolul a ceva plictisitor şi monoton, probabil că creierul lui era letargic, făcând mereu acelaşi lucru, spunând mereu acelaşi lucru. Am pus Converse alb pe tavă şi m-am bucurat în suflet că nu purtasem şosete cu model sau aşa ceva, aşa mi-ar fi fost ruşine. Pe măsură ce lucrurile mele au început să se mişte pe bandă, am trecut detectorul şi bineînţeles... a început să sune.

„Stai aici, te rog, deschide-ţi braţele şi picioarele”, mi-a poruncit, iar eu am oftat. Porţi obiecte metalice, obiecte ascuţite sau ceva...?

„Nu port nimic, se întâmplă mereu şi nu ştiu de ce”, i-am răspuns, lăsând paznicul să mă bâjbească în sus şi în jos. Sunt

2
sigur că e ceva

umplutură.

Băiatul a fost amuzat de răspunsul meu şi deodată am vrut să-şi ia mâinile de pe mine.

Când s-a făcut deoparte şi mi-a dat drumul, mi-am luat lucrurile şi m- am îndreptat direct către magazinul fără taxe. Buna ziua? Toblerone gigantice? Pai asta. Cred că ăsta a fost singurul lucru plăcut despre a merge la aeroport. Am cumpărat două, le-am pus în geanta de mână şi m-am dus să-mi găsesc poarta de plecare. Aeroportul LAX era mare, dar, din fericire, poarta mea nu era prea departe. Am trecut prin podelele pe jumătate mochetate, cu semne şi săgeţi sub picioare, pe lângă o mie de semne care îmi spuneau „La revedere" în zeci de limbi diferite şi am ajuns la destinaţie. Nu erau mulţi oameni care aşteptau încă, aşa că am intrat fără probleme după ce mi-am predat paşaportul şi biletul. Când am intrat pe uşa avionului, m-am aşezat, mi-am scos cartea şi am început să mănânc Toblerone.

Lucrurile au mers destul de bine până când scrisoarea pe care o băgasem între pagini mi-a căzut în poală, evocându-mi amintiri pe care jurasem să le uit şi să le îngropam. Am simţit un nod în stomac când imaginile mi-au revenit în cap şi ziua mea liniştită a fost răsturnată.

Cu nouă luni înainte...

Vestea că Nicholas pleacă ajunsese la mine în moduri neaşteptate.

Nimeni nu dorise să-mi spună nimic care să aibă de-a face cu el şi era clar că asta se datora faptului că trebuie să fi dat instrucţiuni foarte puternice în acest sens. Jenna nici măcar nu vorbea despre Nick şi ştiam că îl văzuse de mai multe ori. Faţa ei îngrijorată era o reflectare a ceea ce trebuie să fi fost martoră când ea şi Lion s-au dus la apartamentul ei. Prietenul meu era între o stâncă şi un loc greu şi acesta a fost un alt dintre multele lucruri pe care a trebuit să le adaug la lista mea de vinovăţie.

Nu-l mai văzusem pe Nicholas, dar acţiunile lui faţă de mine

au fost imediate. Unele cutii din lucrurile mele au ajuns la doar două săptămâni după ce ne-am despărţit şi când l-am văzut pe N într-o cutie de animale am avut un atac de anxietate care m-a lăsat prăjit pe pat după ce mi-au curmat lacrimile. Bietul nostru pisoi, acum al meu... A trebuit să i-o las mamei în vechea mea casă pentru că colegul meu de cameră era teribil de alergic. Mi- a fost greu să-l renunţ, dar nu am avut altă opţiune.

Am clasificat acea perioadă a vieţii mele în care doar plângeam şi plângeam drept „timpul meu întunecat” pentru că fusese exact aşa: eram într-un tunel negru tară lumină, scufundat într-un întuneric total din care nu puteam ieşi în ciuda lumina unei noi zile sau lumina artificială a unei lămpi de lângă patul meu; Suferisem de atacuri de panică aproape zilnic până când în cele din urmă un medic m-a trimis direct la psihiatru.

La început nici nu am vrut să aud de psihologi, dar cred că în adâncul meu m-a ajutat pentru că am început să mă trezesc dimineaţa şi să fac lucrurile de bază ale unei fiinţe umane... până în acea noapte, acea noapte când am înţeles, că dacă Nick ar merge, totul ar fi pierdut şi de data aceasta pentru totdeauna.

Am aflat despre asta printr-o simplă conversaţie în cantina din campus. Doamne, chiar şi colegiile excitate ştiau mai multe despre Nick decât eu atunci.

O fată bârfise despre iubitul meu, scuze, fostul iubit, şi din neatenţie m- a informat că pleacă la New York în doar câteva zile.

Atunci ceva a pus stăpânire pe corpul meu, m-a forţat să intru în maşină şi m-a dus în apartamentul lui. Evitase să se gândească la acel loc, la tot ce se întâmplase, dar nu-l putea lăsa să plece, cel puţin nu tară să-l vadă înainte, cel puţin nu tară să poarte o conversaţie. Ultima dată când l-am văzut a fost noaptea în care ne-am despărţit.

Cu mâinile tremurând şi cu picioarele care ameninţau să mă doboare pe asfalt, am intrat în blocul lui Nick. Am urcat în lift, am urcat la etajul lui şi am stat la uşa lui.

Ce aveam de gând să-i spun? Ce as putea sa fac ca sa ma ierte, sa nu plece, sa ma iubeasca din nou?

Am sunat la sonerie aproape simţindu-mă că leşin. A simţit frică, dor şi tristeţe, şi aşa m-a găsit când a deschis uşa apartamentului său.

La început am tăcut, ne uitam doar unul la altul. Nu se aştepta să mă vadă acolo; Ba mai mult, ar fi băgat mâna în foc că planul lui fusese să plece tară să se uite înapoi, să uite de

mine şi să se comporte de parcă n-aş fi existat niciodată, dar nu a contat pe mine că nu o să-i fac atât de uşor. pentru el.

Tensiunea era aproape palpabilă. Era uimitoare, blugi de culoare închisă, tricou alb şi păr uşor ciufulit. A-l numi incredibil a fost un eufemism: a fost mereu, dar acea privire, acea lumină care îi apărea mereu

pe chip când mă vedea sosind, se stinsese, acea magie care ne vrăjea când eram unul în faţa celuilalt nu mai exista.

Văzându-l atât de frumos, atât de înalt, atât de al meu... parcă frecau ce pierdusem, era ca o pedeapsă.

-De ce ai venit? Vocea lui era dură şi îngheţată ca gheaţa şi m-a scos din stupoare.

„Eu...” am răspuns cu o voce întreruptă. Ce putea să-i spună? Ce aş putea face ca să-l fac să se uite din nou la mine de parcă aş fi lumina lui, speranţa lui, viaţa lui?

Nici nu părea că vrea să mă asculte, când a început să-mi trântească uşa în faţă, dar apoi m-am hotărât: dacă ar trebui să lupt, aş lupta; Nu aveam de gând să-l dau drumul, nu puteam să-l pierd, pentru că nu aş supravieţui tară el, ar fi imposibil. M-a durut sufletul să-l văd acolo în faţa mea şi să nu-l pot ruga să mă îmbrăţişeze, să potolesc acea durere care mă consuma zi de zi. Am făcut un pas înainte şi m-am strecurat prin crăpătură, strecurându-mă în apartamentul ei şi invadându-i spaţiul.

-Ce crezi ca faci? m-a întrebat, urmându-mă în timp ce am intrat direct în sufragerie. Camera era de nerecunoscut: peste tot erau cutii închise, pături albe acopereau canapeaua şi măsuţa din sufragerie. Amintiri cu amândoi luând micul dejun împreună, cu sărutări furate pe canapea, cu care ne-am îmbrăţişat în timp ce ne uitam la filme, cu el care îmi făcea micul dejun, cu mine oftând de plăcere între acele perne în timp ce mă săruta până mi-a rămas fără suflare...

Toate acestea dispăruseră. Nu a mai rămas nimic.

Atunci au început să-mi curgă lacrimile în ochi şi, neputând să mă stăpânesc, m-am întors către el.

„Nu poţi pleca”, am condamnat eu cu vocea frântă; nu m-a putut părăsi.

— Pleacă, Noah, nu fac asta, răspunse el, rămânând nemişcat, strângându-şi maxilarul tare.

Tonul lui al vocii m-a făcut să tresar şi să-mi aduc lacrimile la un alt nivel. Nu... la naiba nu, nu aveam de gând să plec, cel puţin nu fără el.

— Nick, te rog, nu te pot pierde, m-am implorat plângător.

Cuvintele mele nu erau nimic deosebite, dar erau sincere, total sincere, nu aş supravieţui unei vieţi fără el.

Nicholas părea că respiră din ce în ce mai greu, îmi era teamă că îl împing prea tare, dar dacă intru în bârlogul leilor, mai bine o fac până la capăt.

— Largate.

Ordinul lui era clar şi concis, dar eu eram un expert în neascultarea lui, mereu am avut... Nu aveam de gând să mă schimb acum.

— Nu ţi-e dor de mine? am întrebat, iar vocea mi s-a spart la mijlocul întrebării. M-am uitat înjur, apoi înapoi la el. Pentru că abia respir... abia mă pot trezi dimineaţa; Mă culc gândindu-mă la tine, mă trezesc gândindu- mă la tine, plâng după tine...

Mi-am şters cu nerăbdare lacrimile şi Nicholas a făcut un pas înainte, dar nu cu intenţia de a mă linişti, ci dimpotrivă. Mâinile lui m-au prins strâns de braţele. Cu prea multă forţă.

— Şi ce crezi că fac?! spuse el furios. M-ai stricat!

Simţindu-i mâinile pe pielea mea, oricât de urât era gestul, a fost suficient pentru a-mi da putere. îmi lipsise atât de mult atingerea lui, încât m-am simţit ca o dovadă de adrenalină în centrul sufletului meu.

„îmi pare rău", mi-am cerut scuze, lăsând capul în jos, pentru că una era să simt asta şi cu totul alta să suport ura din ochii lui destul de palizi. Am făcut o greşeală, o greşeală uriaşă şi de neiertat, dar nu poţi lăsa asta să ne sfârşească. Am ridicat ochii. De data aceasta aveam nevoie de el să creadă cuvintele mele, să vadă în ochii mei că vorbesc din inimă. Nu voi iubi niciodată pe nimeni aşa cum te iubesc pe tine.

Cuvintele mele păreau să-l ardă, pentru că şi-a luat mâinile din trupul meu, s-a întors şi le-a pus cu disperare în păr, şi-a trecut degetele prin el şi s-a fixat din nou pe mine. Părea deranjat, părea că duceceamai urâtă bătălie din viaţa lui.

O tăcere s-a aşezat între noi.

-Cum ai putut? a întrebat el câteva secunde mai târziu, iar inima mi s-a frânt din nou când i-am auzit vocea frângându-se la ultimul cuvânt.

Am făcut un pas ezitant. A fost rănit din cauza mea şi a vrut doar să mă ia în braţe, să mă ţină din nou, să-mi spună că totul va fi bine.

„Nici nu-mi amintesc..." am recunoscut, vocea mi-a trosnit

de angoasă. Era adevărat, nu-mi aminteam, mintea îmi blocase; mai mult, în noaptea aceea, noaptea aceea fatidică, eram atât de absolut devastată să mă gândesc că el făcuse exact la fel ca mine, că nici nu reuşisem să-l opresc, îl lăsasem să facă; în acel moment din viaţa mea eram atât de distrus încât pur şi simplu mă deconectasem de corpul şi sufletul meu.

Nimic din ce nu are nicio legătură cu tine nu rămâne în amintirile mele. Nick, am nevoie să mă ierţi, vreau să mă priveşti din nou aşa cum obişnuiai.

—Cuvintele mele au început să se rupă jalnic, mă durea atât de tare inima, să-l văd acolo în faţa mea şi să-l simt atât de departe... -. Spune-mi ce pot să fac ca să mă ierţi...

S-a uitat la mine neîncrezător, de parcă i-aş fi cerut ceva imposibil, de parcă mi-ar fi ieşit din gura doar lucruri incoerente şi ridicole.

Şi da, m-am simţit ridicol pentru că aş fi putut ierta că am înşelat? Farsa lui Nick?

Am simţit o durere imensă în piept şi asta a fost suficient pentru a afla răspunsul... Nu, desigur că nu, doar gândindu-mă la asta m-a făcut să vreau să-mi smulg părul pentru a şterge imaginea lui Nick în braţele altei femei.

Mi-am şters lacrimile cu antebraţul şi mi-am dat seama că totul este inutil. Am tăcut câteva clipe şi am ştiut că trebuie să plec, nu puteam suporta acel sentiment de pierdere, pentru că da, îl pierdusem şi oricât m-aş implora nu se putea face nimic în privinţa asta.

Lacrimile au continuat să cadă în tăcere pe obrajii mei... ştiind că ceea ce urma să avem era un rămas bun tăcut. La revedere... Doamne, spune la revedere de la Nick! Cum s-a făcut aşa ceva? Cum iti spui la revedere persoanei de care iubeşti si de care ai cea mai mare nevoie in viata ta?

Am început să merg în direcţia uşii din faţă, dar înainte de a putea trece pe lângă el, Nick s-a mişcat, stând în faţa mea şi, spre surprinderea mea, buzele lui s-au odihnit pe gura mea, mâinile m-au luat de încheieturi. Umerii lui m-au lipit de el şi am încremenit, primind un sărut la care nu mă aşteptam de ani de zile.

— De ce, la naiba? a plâns el o secundă mai târziu, strângându-mi strâns braţele.

I-am luat faţa în mâini şi nu am avut timp să analizez ce se întâmplă pentru că spatele meu s-a lovit de peretele sufrageriei şi m-a ţinut acolo cu forţă, gura lui căutându-i pe a mea după aerul care părea să ne fi fost luat. . L-am tras cu disperare mai aproape de mine, limba lui a intrat în gura mea în timp ce mâinile lui au coborât pe corp. Dar apoi ceva s-a schimbat, atitudinea lui, sărutul lui, a devenit mai insistent, mai greu. S-a

despărţit de buzele mele şi m-a trântit de perete fără să mă lase abia să mă mişc.

„Nu ar trebui să fii aici”, urlă ea furioasă şi, deschizând ochii, am simţit că lacrimile îi alunecă pe obraji. Nu-l văzusem niciodată plângând aşa, niciodată.

Am simţit că îmi lipseşte respiraţia, am observat că trebuie să mă despart, că nu facem lucrurile bine, că asta e greşit, foarte greşit. Am vrut

să-i mângâi obrazul, am vrut să şterg acele lacrimi, am vrut să-l îmbrăţişez strâns şi să-i cer iertare de o mie de ori. Nu ştiu ce arăta privirea mea în acel moment, dar, pe măsură ce s-a fixat în ochii lui Nick, ei păreau să se aprindă cu ceva ce putea fi descris drept furie, furie şi durere, o durere profundă pe care o cunoşteam foarte bine.

„Te-am iubit", a spus el, îngropându-şi faţa în curba gâtului meu. L-am observat tremurând şi mâinile mele l-au îmbrăţişat de parcă nu ar fi vrut să-l dea drumul.

Te-am iubit, la naiba! repetă din nou tare, trăgându-se de mine.

Nicholas a făcut un pas înapoi, s-a uitat la mine de parcă m-ar fi văzut pentru prima dată, şi-a fixat ochii în pământ, apoi la faţa mea.

„Ieşi naibii din apartamentul ăsta şi nici să nu te gândeşti să te întorci.

M-am uitat direct în ochii lui şi am înţeles că totul era pierdut. Lacrimile se luptau să iasă, dar nu mai era nicio urmă de iubire în ele, doar durere, durere şi ură şi nu puteam face nimic pentru a le lupta. Crezuse că va putea să-l recâştige, crezuse că dragostea pe care o simţea pentru el o va recupera pe a ei, dar cât de greşită se înşela. De la dragoste la ură există doar un pas... şi exact asta am fost martor.

A fost ultima dată când l-am văzut.

„Domnişoară", a spus o voce lângă mine, readucându-mă la realitate.

Mi-am ridicat privirea din scrisoare şi am văzut o stewardesă care mă privea cu puţină nerăbdare.

-Da? Am răspuns, aşezându-mă în timp ce cartea şi Tobleronele din poala mea căzeau pe podea.

— Aproape toată lumea s-a îmbarcat, îmi poţi da biletul tău?

M-am uitat în jurul meu. La naiba, era singura rămasă în cameră. Le-am observat pe cele două stewardese care mă

urmăreau de la uşa care ducea la mâneca care avea să mă ducă în avion şi m-am ridicat de pe scaun. La dracu '!

„îmi pare rău”, mi-am cerut scuze, luându-mi rucsacul şi săpat înăuntru ca să-mi iau paşaportul şi biletul. Lata l-a luat şi s-a dus la uşă. Am urmat-o, aruncând o privire rapidă prin cameră pentru a mă asigura că nu lăsa nimic în urmă şi am aşteptat.

— Scaunul tău este la capătul din dreapta... îţi doresc un zbor bun.

Am dat din cap când am intrat în mânecă şi am simţit o boală în stomac.

Zbor de şase ore până la New York, la asta mă aşteptam.

Călătoria părea eternă. Nici nu voiam să-mi imaginez temperaturile pe care trebuie să le facă în New York, din moment ce era jumătatea lunii iulie, şi eram recunoscător că şederea mea acolo avea să fie destul de scurtă, din cauza unui simplu motiv.

Ieşind din avion, am mers direct la gară. Mă aştepta o scurtă călătorie cu trenul de la aeroport până la gara Jamaica, de unde aveam să prind un alt tren care să mă ducă la East Hamptons. încă nu-mi venea să cred că vizitez un loc atât de snob care nu-mi atrăsese niciodată atenţia, dar Jenna, oh, Jenna, dorise să aibă o nuntă mare; da, domnule, petrecuse luni de zile organizându-l şi dorise să se căsătorească în Hamptons, exact aşa, ca un american bogat. Mama ei a avut încă de la începutul timpurilor un conac în acea zonă exclusivistă, unde aproape întotdeauna făceau vacanţă, iar Jenna iubea acel loc, pentru că acolo erau concentrate toate amintirile ei din copilărie. Răsfoind puţin pe internet am aflat cât costă să ai o casă acolo: mi-a căzut falca.

Jenna îmi spusese că mă vrea cu ea cu o săptămână înainte de nuntă. Era marţi şi nu avea să fie până duminică când cel mai bun prieten al meu avea să înceteze să mai fie singură pentru totdeauna. Mulţi spuseseră că a te căsători la nouăsprezece ani este o nebunie, dar cine eram noi să judecăm dragostea unui cuplu? Dacă au vrut şi au fost pregătiţi şi siguri de dragostea pe care au simţit-o, atunci la naiba cu convenţiile.

Aşa că eram acolo, coborând din tren la staţia Jamaica pentru a face faţă unei călătorii de două ore, în timpul căreia va trebui să realizez că nu numai că trebuia să mă uit la cea mai bună prietenă a mea cum se căsătoreşte, dar şi ea avea să facă. să-l revadă pe Nicholas Leister după zece luni fără să ştie nimic despre el, în afară de puţinele lucruri pe care le descoperise pe internet.

Nick a fost cel mai bun om şi eu am fost una dintre domnişoarele de onoare... vă puteţi imagina ce imagine bună. Poate că venise timpul să vindece rănile, poate că timpul dusese la iertare. Nu ştiam, dar un lucru era clar: aveam să ne întâlnim amândoi faţă în faţă şi cu siguranţă avea să izbucnească al

treilea război mondial.

2
NO AH

Am ajuns la gară pe la şapte seara. Soarele încă nu dispăruse la orizont, la mijlocul lunii iulie nu avea să facă asta decât după ora nouă, şi era plăcut să cobor din tren, să-mi întind picioarele şi să simt mirosul acela cald al mării şi briza răcoroasă care venea de pe coastă. Trecuse ceva timp de când nu mai fusesem la plajă şi mi-a fost dor de ea. Facultatea mea era la aproape două ore de ocean şi am făcut tot posibilul să evit să merg la casa mamei. Relaţia mea cu ea încetase să mai fie ceea ce era şi, deşi trecuseră multe luni, nu rezolvasem absolut nimic. Vorbeam foarte din când în când şi când conversaţia se îndrepta spre zone în care nu eram dispus să intru, închideam pur şi simplu telefonul.

Jenna mă aştepta în maşină, în faţa gării. Văzându-mă, a coborât din decapotabila lui albă şi a venit în fugă să mă întâlnească. Am făcut la fel şi ne-am întâlnit în mijlocul drumului. Ne-am învăluit într-o îmbrăţişare total de fetiţă şi am început să sărim ca nebunii.

-Eşti aici!

-Sunt aici!

-Mă căsătoresc!

— Ai de gând să te căsătoreşti!

Am izbucnit amândoi în râs până când claxonul insistent al traficului pe care îl întrerupseser ne-a făcut să ne despărţim.

Ne-am urcat în decapotabil şi am privit-o pe prietena mea când a început să vorbească despre cât de copleşită era şi despre toate lucrurile pe care urma să avem de făcut înainte de ziua cea mare. în realitate, am avut doar câteva zile să fim împreună şi singuri, deoarece oaspeţii nu aveau să întârzie să sosească. Cei mai apropiaţi prieteni stăteau la el acasă, iar restul fie aveau propria lor casă în Hamptons – când spun „casă” mă refer la „conac”—, fie stăteau la un prieten care locuia în zonă.

Jenna alesese şi aceste date tocmai din acest motiv. Pentru a nu-i obliga pe toţi să meargă acolo, a decis să aleagă perioada vacanţei, deoarece

jumătate dintre prietenii şi cunoştinţele lui urmau să fie deja, dacă nu în Hamptons cel puţin în apropiere.

„Am pregătit un itinerariu nebunesc, Noah, în următoarele zile ne vom întinde pe plajă, vom merge la spa, vom mânca şi vom bea mărgărite. Aceasta este petrecerea mea de burlac în stilul „relax” pe care mi-l doresc atât de mult.

Am dat din cap în timp ce ochii îmi pierd în împrejurimi. Doamne, locul acela era frumos! M-am simţit ca şi cum aş fi fost trântit înapoi în zilele coloniale ale secolului al XVII-lea. Căsuţele din oraş erau făcute din cărămidă albă, cu gresie lungă şi frumoasă, cu verandă în zonele din faţă şi balansoare în faţa uşilor. Era atât de obişnuită cu stilul cu picioarele pe pământ din Los Angeles, încât uitase cât de ciudate puteau fi unele locuri. Pe măsură ce ne-am îndepărtat mai mult de oraş, am început să zăresc conacele impresionante care se ridicau impunător pe moşii întinse. Jenna a cotit pe un drum lateral spre mare şi acolo, în depărtare, am putut vedea acoperişurile înalte ale unui conac alb şi cafeniu spectaculos.

„Spune-mi că nu e casa ta...

Jenna a râs şi a scos un gadget din torpedo. A apăsat un buton şi porţile uriaşe de pe uşa exterioară s-au deschis aproape fără sunet. Şi iată, o casă impresionant de mare şi frumoasă.

Era în stil colonial, ca tot ce se afla în zonă, nimic modem, dar construit rafinat pe un pământ care se revărsă în mare – se auzea valurile de acolo. O serie de lumini slabe au luminat poteca care ducea spre zona de parcare, cu loc pentru cel puţin zece maşini.

Conacul din cărămidă albă avea un pridvor frumos susţinut de coloane uriaşe. Grădinile care o înconjurau erau de un verde pe care nu-l mai văzusem de multă vreme şi în ea se remarcau doi stejari seculari care păreau să te primească cu prezenţa lor maiestuoasă.

— Ai de gând să te căsătoreşti aici? La naiba, Jenna, chiar e frumos – am exclamat coborând din decapotabil incapabil să-mi iau ochii de la acea construcţie sublimă şi că eram obişnuit cu... Să vedem, locuisem la casa familiei Leister, dar asta era

total diferit... a fost magic.

— Nu mă căsătoresc aici; La început, acesta a fost planul, dar vorbind cu tatăl meu, am aflat că era încântat să o fac acolo unde vorbisem mereu: este o vie la o oră de aici, mai mult sau mai puţin, unde m-a dus tatăl meu. cand am fost mic. Obişnuiam să mergem la călărie şi îmi amintesc că odată

— mi-a spus că vrea să mă căsătoresc în acel loc, pentru că avea magie greu de găsit.

îmi amintesc că abia aveam zece ani şi pe vremea aceea visam să mă căsătoresc ca o prinţesă. Tatăl meu încă îşi aminteşte.

„Cu siguranţă este un loc uimitor dacă se află în vârful acestui loc.

—Este, o să-ţi placă, se fac multe nunţi acolo.

Acestea fiind spuse, noi doi ne-am apropiat de scări împreună şi am urcat pe cele zece trepte care duceau la pridvor. Am simţit scârţâitul subtil al lemnului sub picioarele mele şi era ca o muzică cerească pentru urechile mele.

Nu vă puteţi imagina cum era înăuntru: nu erau aproape deloc pereţi, era un spaţiu uriaş deschis, cu podea din lemn de stejar. în centru se afla un set de canapele dispuse în cerc în jurul unui şemineu rotund modern. O bibliotecă cu scaune cu aripi mici ocupa un alt spaţiu care ducea la o scară care urca la etajul doi, unde o balustradă permitea să priveşti în jos.

— Câţi oameni rămân aici, Jenn?

Jenna şi-a pus neglijent sacoul pe canapea şi am intrat în bucătărie. Era şi uriaş: avea un fel de sufragerie, cu fotolii galbene şi o măsuţă pentru micul dejun. Prin ferestrele mari vedeam că uşa se deschidea spre grădina imensă din spate şi dincolo, la câţiva metri distanţă, se afla plaja imaculată cu nisip alb care concura cu piscina mare pătrată.

— Ei bine, să vedem... în total mă gândesc la zece dintre noi, inclusiv Lion şi Nick; ceilalţi stau in alte case din zona sau in hotelul din port.

M-am uitat pe fereastră la menţionarea numelui lui Nick şi am dat din cap nonşalant, ca să nu vadă cât de mult m-a afectat auzirea numelui lui.

Jenna a observat, totuşi, şi scoţând două sticle de bere cu ghimbir din frigider, m-a făcut să o privesc în ochi.

„Au trecut zece luni, Noah... Ştiu că încă te doare şi te-am aşteptat parţial de data asta, pentru că nu m-aş fi putut căsători fără cei doi prieteni ai mei cei mai buni, dar... crezi că vei fi bine?” Adică... nu l-ai mai văzut de atunci...

„Ştiu şi da, Jenna, nu o să te mint şi să-ţi spun că nu-mi pasă şi că am trecut peste asta, pentru că nu sunt, dar amândoi ştim că asta se va termina, se întâmplă”.

Practic suntem o familie... a fost o chestiune de timp până să ne revedem feţele.

Jenna a dat din cap şi a trebuit să mă uit departe de a ei. Nu mi-a plăcut ce au văzut ochii mei; când vorbeam despre Nick, oamenii păreau să meargă pe pământ mlăştinos. Ştiam să fac faţă durerii mele, o făcusem şi o faceam zi de zi, nu aveam nevoie de compasiunea nimănui. Terminasem relaţia noastră şi să fiu lăsat singur cu inima frântă a fost pedeapsa.

Jenna nu a pierdut timp să mă arate în camera mea şi am fost recunoscătoare pentru că eram epuizată. M-a îmbrăţişat emoţionată după ce mi-a explicat cum funcţionează duşul şi a plecat strigând că ar fi bine să se odihnească pentru că a doua zi nu avea să existe Dumnezeu care să ne oprească. Am zâmbit şi când a plecat am deschis robinetul pentru a face o baie fierbinte şi relaxantă.

Ştiam că zilele care urmau vor fi grele. Va trebui să ţină totul împreună pentru Jenna, ca să nu vadă că era ruptă.

Săptămâna următoare a trebuit să dau cea mai bună performanţă din viaţa mea... şi nu numai în faţa Jennei, ci şi în faţa lui Nicholas, pentru că dacă ar vedea vulnerabilitatea mea, ar ajunge să-mi zdrobească sufletul şi inima... la urma urmei, asta ştiam.mi propusesem.

M-am trezit destul de devreme, mai ales pentru că draperiile din camera mea erau trase. M-am aplecat şi valurile oceanului păreau să-mi spună bună dimineaţa. Eram atât de aproape de mare încât aproape că simţeam nisipul sub picioare.

Mi-am pus bikini în grabă şi când am ajuns în bucătărie am văzut că Jenna era deja trează şi vorbea cu o femeie care stătea vizavi de ea şi bea cafea.

Văzându-mă sosind, amândoi mi-au zâmbit.

„Noah, hai să te prezint”, a spus el ridicându-se şi luându-mă de braţ. Femeia din faţa ei era foarte drăguţă, cu trăsături asiatice şi părul castaniu bine îngrijit. Era... curat; da, acesta a fost cel mai bun cuvânt pentru a-l descrie.

Aceasta este Amy, organizatorul de nunţi.

M-am apropiat de ea şi i-am strâns mâna cu un zâmbet.

„încântat.”

Amy mi-a aruncat o privire de aprobare şi a scos o carte din

geantă, unde a început să caute ceva, întorcând paginile rapid şi încrezător.

„Jenna mi-a spus că eşti drăguţă, dar acum că te privesc... Rochia de domnişoară de onoare va arăta minunat pentru tine.”

Am zâmbit când mi-am simţit obrajii înroşiţi.

Jenna s-a aşezat lângă mine şi şi-a băgat o bucată de pâine prăjită în gură.

— Hei, drăguţa de la petrecere trebuie să fiu eu. Abia se descurca cu mâncarea în gură, dar ştia că glumea. Jenna era atât de frumoasă încât indiferent câte fete drăguţe erau în preajma ei, ea avea să iasă mereu în evidenţă dintre toate celelalte.

„Uite, Noah, aceasta este rochia ta”, a spus Amy, arătându-mi o fotografie cu semnătura Vera Wang. Era o rochie roşie superbă, cu decolteu în V şi două bretele subţiri care se încrucişau pe spate. Decolteul din spatele ei era impresionant. Vă place?

Cum să nu-ţi placă! Când Jenna m-a rugat să fiu una dintre domnişoarele ei de onoare, aproape că am plâns, dar am făcut un pact: dacă aş fi fost domnişoara ei de onoare, ar alege orice rochie care să nu mă facă să arăt ca un tort aniversar. Şi băiete, mi-a luat în serios cererea: rochia era uimitoare.

„Cine altcineva va fi domnişoară de onoare cu mine?” am întrebat fără să-mi iau ochii de la acea haină fascinantă.

Jenna s-a uitat la mine zâmbind.

„Până la urmă am decis să am doar o domnişoară de onoare”, a recunoscut el lăsându-mă uluit.

„Stai... cum?” am exclamat neîncrezător. Şi verişoara ta, Janina, sau Janora sau cum o cheamă...?

Jenna s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus direct la frigider, cu spatele la mine. Amy nu putea să-i pese mai puţin de noi; mai mult, s-a ridicat să răspundă la un apel şi s-a îndreptat spre un colţ al bucătăriei ca să audă mai bine.

Jenna scoase căpşuni şi lapte şi le aşează pe unul dintre blaturi. Luând blenderul, intenţionând clar să facă un smoothie, ridică din umeri.

Janina este insuportabilă. Mama este cea care aproape că m-a forţat să o fac domnişoară de onoare, dar când a aflat că nu pot, a recunoscut că între a avea doar două domnişoare de onoare sau doar una, a preferat să fie doar una... Ştii. , e mai armonios, Astea au fost doar cuvintele lui.

Mi-am dat ochii peste cap; grozav, acum va trebui să fiu acolo singur, stând în faţa sutelor de invitaţi care aveau să participe la ceremonie şi neavând pe nimeni lângă mine cu care să îmi împărtăşesc mizeria.

„în plus, ştii... Leul va avea un singur prieten la altar, aşa că nu trebuie să-mi fac griji că arată ciudat: va fi totul perfect proporţional.”

înainte să înţeleg ce tocmai spusese prietenul meu, mixerul a umplut tăcerea bruscă, înecându-mi gândurile contradictorii.

Stai... doar un prieten şi un prieten la altar...

— Jenna! am strigat, ridicându-mă în picioare şi mergând prin bucătărie lângă ea. Prietenul meu se uita în bolul blenderului. Am oprit tară ceremonie oala şi am forţat-o să se uite la mine. Eu sunt naşa, nu?

Jenna avea vinovăţie pe faţă.

„îmi pare rău, Noah, dar Lion nu-şi are tatăl şi, evident, ştiai că Nick va fi naşul lui. După cum veţi înţelege, nu aveam de gând să o pun pe mama ca naşă dacă tatăl lui Lion nu era acolo să o însoţească, nu mi s-a părut corect şi de aceea am decis că ei vor fi cei mai buni prieteni ai noştri.

Am închis strâns ochii.

— Ştii ce-mi ceri?

Nu numai că va trebui să intru în biserică cu Nicolae, dar amândoi trebuia să vedem că totul mergea conform planului; Nu trebuia doar să ne vedem la ceremonie, ci şi la repetiţiile anterioare.

Ocolisem toate astea pentru că credeam că Jenna şi-a ales deja naşa, tocmai mă obişnuisem cu ideea că va trebui să-l văd pe Nick de la distanţă... Da, am fi în aceeaşi cameră, dar noi nu ar trebui să interacţioneze unul cu celălalt; acum aveam de gând să-l am lipit de mine pe tot parcursul ceremoniei, inclusiv în cina de după.

Jenna mi-a luat mâinile şi s-a uitat în ochii mei.

— Vor fi doar câteva zile, Noah, spuse el, încercând să-mi transmită un calm pe care nici măcar nu aveam să-l simt. Ai întors pagina, au trecut luni...

Totul va decurge bine, vei vedea.

„Aţi întors pagina...”

Ştia doar de unul dintre noi care o făcuse; Eu, în schimb, am îndurat cu micile pufaturi de aer pe care le-am luat din când în când când ieşeam la suprafaţă.

3
NICK

M-am uitat la ceasul de pe biroul meu din birou. Era patru dimineaţa şi nu reuşi să doarmă cu ochiul. Mintea mi s-a tot învârtit asupra a ceea ce avea să se întâmple în câteva zile. La naiba... va trebui să o vadă din nou.

Mi-am îngustat ochii la invitaţia de nuntă fericită. Nu era nimic pe lumea asta pe care să-l urăsc mai mult acum decât o ceremonie stupidă în care doi oameni au jurat dragoste veşnică: ce nemernic.

Acceptasem să fiu cel mai bun om pentru că nu eram atât de nenorocit să spun nu, ştiind că Lion nu are tată şi fratele lui Luca era un fost condamnat care nici măcar nu ştia dacă îl vor lăsa să intre în biserică. Dar pe măsură ce ziua se apropia, am devenit mai capricios şi mai nervos.

Nu am vrut s-o văd... chiar am vorbit cu Jenna personal, am încercat să o pun între o stâncă şi un loc greu ca să poată alege, ea sau eu, dar Lion aproape că m-a bătut pentru că a pus-o. in acea situatie.

M-am gândit la o mie şi una de scuze pentru a nu fi nevoit să merg, dar niciuna nu a justificat să fiu atât de nenorocit încât să-i las pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei blocaţi.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus la fereastra uriaşă care mi-a permis să contempl acele privelişti incredibile ale oraşului New York. Stând acolo, la etajul 62, m-am simţit atât de departe de toată lumea... atât de departe de oricine, încât o frig de gheaţă m-a străbătut. Eram eu, un aisberg, un aisberg.

Acele zece luni fuseseră un coşmar, coborâsem în iad, facusem-o singură, arsem şi înviasem din cenuşă devenind cu totul altcineva.

Nu mai zâmbete, nu mai vise, nu mai simţi mai mult decât doar dorinţa carnală pentru cineva. Stând acolo, departe de lume, devenisem propria mea închisoare, numai a mea, a nimănui altcuiva.

Am auzit paşii cuiva în spatele meu, iar apoi mâinile s-au înfăşurat în jurul meu din spate. Nici măcar nu am tresărit, nu am mai simţit, doar am existat.

— De ce nu te întorci în pat? m-a întrebat vocea acelei fete pe care o întâlnisem cu doar câteva ore în urmă într-unul dintre cele mai bune restaurante din oraş.

Viaţa mea era acum redusă la un singur lucru: munca. Am muncit şi am muncit, am câştigat din ce în ce mai mulţi bani şi am început totul de la capăt.

Trecuseră doar două luni de la aniversarea Leister Enterprises când bunicul meu Andrew a decis că s-a săturat de această lume şi a vrut să o părăsească. Dacă trebuie să recunosc ceva, este că a fost acel moment, momentul în care am primit apelul prin care mă anunţa decesul lui, că mi- am permis în sfârşit să mă prăbuşesc. în acel moment mi-a fost luată o altă persoană pe care o iubeam când mi-am dat seama că viaţa e o rahat: îi dai inima ta cuiva, îl laşi să aibă grijă de acea parte din tine şi apoi descoperi că nu numai că nu a luat-o. ai grijă de ea aşa cum te aşteptai, dar l-au zdrobit până sângerează; şi apoi, oamenii care te-au iubit cu adevărat, oamenii care de când te-ai născut au hotărât să te protejeze, într-o zi se hotărăsc să părăsească această lume tară nici măcar un avertisment, pleacă fără urmă şi tu rămâi singur fără să înţelegi măcar ce are sa întâmplat, întrebându-mă de ce au trebuit să plece...

Desigur, nu plecase fără urmă, nu: lăsase în urma lui un document foarte important, un document care mi-a schimbat viaţa şi i-a dat o întorsătură radicală.

Bunicul meu îmi lăsase absolut totul. Nu doar casa lui din Montana şi toate proprietăţile sale, ci mi-a lăsat Leister Enterprises, în întregime. Nici măcar tatăl meu nu primise o parte din moştenirea lui, deşi nu-i trebuia, el conducea deja unul dintre cele mai bune barouri din ţară, dar bunicul îmi lăsase întregul său imperiu, inclusiv Leister Corporations, compania care împreună cu tatăl meu a dominat o mare parte a sectorului financiar al ţării, întotdeauna mi-am dorit să fac parte din lumea finanţelor alături de bunicul meu, dar nu mi-am dorit niciodată să cadă totul din senin.

Aşa că, dintr-o dată, fusesem forţat în acea poziţie după care tânjisem şi devenisem oficial proprietarul unui imperiu şi totul

5

la vârsta fragedă de douăzeci şi patru de ani.

Mă îndreptasem atât de mult spre muncă, să arăt că sunt capabil să trec peste orice obstacol, să arăt că pot fi cel mai bun, încât nimeni nu se mai îndoia de abilităţile mele. Ajunsesem sus... şi totuşi nu puteam ignora cât de jos eram.

M-am întors să mă uit la fata cu părul negru care dorise să mă distreze câteva ore. Era zveltă, înaltă, avea ochi albaştri şi sâni perfecţi, dar era doar un corp drăguţ. Nici măcar nu-şi amintea numele. De fapt, ar fi trebuit să plece deja, pentru că îi spusese clar că nu vrea decât să trateze şi că, când vom termina, va chema cu plăcere un taxi să o ia acasă. Văzând-o acolo, totuşi, după ce m-am simţit atât de devastată şi supărată că trebuie să fac faţă unei situaţii care m-a înfuriat mai mult decât aş putea recunoaşte, am simţit o dorinţă de a elibera măcar o parte din tensiunea pe care corpul meu părea să o ţină.

Mâinile lui s-au mutat în sus pe pieptul meu în timp ce ochii lui i-au cercetat pe ai mei.

— Trebuie să recunosc că zvonurile despre tine nu erau nefondate, spuse el, îmbrăţişându-mă ademenitor.

I-am luat mâinile de încheieturi şi i-am oprit mângâierea.

„Nu-mi pasă ce spun ei despre mine”, am răspuns categoric.

E patru dimineaţa şi peste o jumătate de oră o să vă cer un taxi, aşa că mai bine profitaţi de timp.

în ciuda asprimei cuvintelor mele, fata a zâmbit.

— Desigur, domnule Leister.

Mi-am strâns maxilarul şi am lăsat-o să continue. Am închis ochii şi m- am lăsat purtat de plăcerea de moment şi de simpla satisfacţie fizică încercând să nu simt golul pe care îl aveam înăuntru. Sexul nu mai era ceea ce fusese şi pentru mine... chiar mai bine aşa.

4
NO AH

Calmul cu care trăisem ultimele zile încetase să mai existe de îndată ce soneria a sunat în acea dimineaţă foarte devreme. Ne-am petrecut să mergem la spa din Sag Harbor, să mâncăm fructe de mare proaspete în restaurante ciudate şi să facem plajă ore în şir, lăsându-ne pielea să obţină acel bronz mult dorit, care cu siguranţă ne va da riduri de-a lungul vieţii.

Amy, organizatorul evenimentului, ne lăsase în pace să trăim acel moment atât de necesar al prietenilor, dar cu câteva zile înainte de nuntă şi odată cu sosirea iminentă a numeroşi invitaţi, a fost imposibil să continuăm cu dolce far niente.

Jenna părea să devină din ce în ce mai nervoasă şi s-a arătat vorbind non-stop şi, mai ales, sunând pe Lion de fiecare dată când avea un atac de anxietate.

După luni de pregătire pentru testul la una dintre companiile tatălui Jennei, el obţinuse poziţia sa binemeritată de manager al uneia dintre filialele lor, iar lucrurile păreau în sfârşit să fie pe drumul cel bun pentru dezorientarea grupului. Amândoi reuşiseră să se ierte reciproc pentru trecut şi erau mai îndrăgostiţi ca niciodată.

în acea dimineaţă, în sfârşit am apucat să văd rochia de mireasă. Croitoarea sosise cu Amy, astfel încât Jenna să-l poată încerca aproape pentru ultima oară şi să facă ultimele retuşuri. Trebuie să spun că rochia a fost incredibilă, dantelă albă şi strânsă până la talie, din care a ieşit o fustă evazată. Mi-a adus aminte de rochiile purtate de vedetele de cinema sau modelele de reviste care ne fac inevitabil să salivam. Mama Jennei, împreună cu una dintre cele mai scumpe croitoare din Los Angeles, proiectaseră rochia şi arăta uimitor prietenei mele.

Un grup de muncitori a sosit în scurt timp şi s-a angajat să aşeze flori la intrarea în casă, în concordanţă, potrivit Jennei, cu motivele florale ale nunţii; la fel, un alt grup a aranjat cateringul cu care să fie primiţi toţi prietenii şi rudele care urmau să sosească în timpul zilei: era mâncare de luat şi de dat.

Pe scurt, în grădina imensă, se pregătea ceea ce avea să fie o recepţie de dinainte de nuntă demnă de admiraţie.

Cina de repetiţie avea să fie în două zile şi avea loc într-o sală de lângă golf. Inutil să spun starea de nervi în care m-am aflat. Nu era pregătită să-l revadă pe Nick, darămite să petreacă mai mult de două zile în aceeaşi casă.

Sala a devenit în curând agitată de oameni, familie şi prieteni care soseau non-stop şi se apropiau entuziasmaţi de Jenna cu intenţia de a-i pune întrebări despre ceremonie sau pur şi simplu să bârfească despre rochie şi altele.

Prietena mea îi invitase pe cei mai apropiaţi prieteni ai ei să stea în conac şi, de asemenea, pe rudele ei cele mai apropiate, în special pe cei mai tineri, deoarece adulţii preferau să stea în hoteluri unde entuziasmul şi beţia tinerească pe care cu siguranţă vom ajunge cu toată lumea în acea noapte nu le întrerupeau. liniştea adultului.

Jenna a fost înconjurată de câţiva dintre verişorii ei, în timp ce furnizorii de catering au intrat pe uşa din faţă şi păreau să continue pentru totdeauna. Tocmai treceam prin intrare, cu intenţia clară de a urca în camera mea să-mi găsesc puţină linişte, când o maşină cunoscută a oprit lângă intrare. Mi-am ridicat mâna şi mi-am pus-o pe post de vizor pentru a-l vedea pe fratele lui Lion coborând cu acel zâmbet periculos care părea să fie tatuat pe el.

A răsucit cheile maşinii între degete şi s-a uitat la mine când şi-a dat seama că-l privesc din verandă.

„Uite pe cine avem aici”, a spus el cu un zâmbet strâmb, apropiindu-se de trepte, „micuţa prinţesă dispărută în acţiune.

Mi-am dat ochii peste cap. Luca nu mi-a plăcut niciodată cu adevărat. Petrecuse ani în închisoare, iar Jenna îmi spusese că a continuat să intre în necazuri, probleme pe care Lion se ocupa acum să le rezolve. Trebuia să recunoască că Luca se schimbase destul de mult de la ultima dată când îl văzuse cu luni în urmă, în cursele oribile în care Jenna a ajuns să-l taie pe Lion. Nick şi cu mine avusesem şi o luptă monumentală, o luptă care, ca întotdeauna, se terminase în sex, sex care nu rezolvă nimic, sex care pur şi simplu ne ajuta să evităm inevitabilul: că ne distrugeam încet unul pe celălalt.

-Ce faci frumoaso? Mi-a spus, stând în faţa mea şi forţându-mă să ridic puţin privirea. Dacă Lion era un tip mare, Luca nu era departe. Braţele lui tatuate ar fi speriat orice persoană decentă, dar le-a purtat cu mândrie şi numi păsa mai puţin.

— Foarte bine, Luca, mă bucur să te văd, i-am răspuns, făcând un mic pas înapoi; Se lipise de mine mai mult decât era necesar şi nu mi-a plăcut foarte mult. Jenna e înăuntru, dacă vrei să-l saluţi.

Luca s-a uitat peste umărul meu fără prea mult interes. Ochii lui verzi, la fel ca ai fratelui său, coborâţi spre ai mei, cutreierau fără ruşine rochia albă pe care o purtam şi s-au încreţit în timp ce el zâmbea din nou şi se uita la faţa mea.

„Am timp să o salut pe viitoarea mireasă şi vorbind despre mirese... şi miri.” Este adevărat că eşti singură?

Interesul lui m-a abătut puţin şi, din moment ce nu aveam chef să vorbesc despre viaţa mea sentimentală şi cu atât mai puţin cu fratele proxeneţ al celui mai bun prieten al fostului meu, care era sigur la curent cu ce se întâmplase, mai ales despre ceea ce făcusem, dorinţa de a fuge şi de a mă încuia în camera mea a crescut considerabil.

„Sunt sigur că ştii răspunsul la acea întrebare”, am spus eu destul de rece. Amintirea situaţiei mele actuale nu m-a făcut decât să simt o înţepătură în piept.

Chiar atunci a apărut Jenna. Un zâmbet mult mai frumos decât al meu l- a întâmpinat pe Luca, care şi-a deschis braţele pentru a o ţine aproape de pieptul lui.

— Bună, viitoare cumnată, o salută el mângâindu-o cu mâinile, esti mai gras? Ai grijă, nu se va întâmpla ca rochia să nu ţi se potrivească.

Luca zâmbea şi Jenna s-a zvârcolit în braţele lui, smulgându-se şi uitându-se la el cu ochii ei înclinaţi.

— Eşti un idiot, se răsti ea, lovindu-l pe braţ.

Luca s-a concentrat din nou asupra mea.

— îl întrebam pe Noah unde este camera mea... Ştii că nu sunt obişnuit să locuiesc în castele lângă plajă şi mă simt obosit de la călătorie...

Jenna şi-a dat ochii peste cap.

— îţi trece prin cap doar să traversezi ţara cu maşina. Nu ştiţi de existenţa acelor dispozitive numite avioane?

Mi-am mărit ochii surprinsă.

— Ai condus din California?

Luca dădu din cap, ajustând rucsacul pe umăr.

„îmi plac restaurantele de pe marginea drumului”, a declarat el, mergând între cei doi şi intrând în casă. Unde merg?

Jenna clătină din cap, zâmbind. Exact în acel moment au sunat-o din bucătărie.

„Noah, du-l sus şi spune-i să stea în camera din dreapta, cea de la balcon.

-Dar...

Jenna nu a stat să-mi asculte protestele, a dispărut pe hol spre bucătărie, lăsându-mă singură cu Luca.

„Hai, prinţesă, nu am toată ziua.

După ce i-am arătat încăperea, şi cu intenţia clară de a-l ţine departe de vedere, m-am întors să ies pe uşă şi să intru în camera mea, care era la doar două uşi distanţă, dar Luca m-a interceptat la jumătatea drumului, strecurându-se prin uşă. de asemenea.

„Hai să mergem la plajă", a propus el cu hotărâre reflectată în ochi.

„Nu, mulţumesc", am răspuns încercând să-i evit corpul şi să întind mâna spre mânerul uşii.

—Nu vreau să stau aici... Hai, nu fi plictisitor, îţi cumpăr un hot dog.

L-am urmărit cu atenţie încercând să ghicesc care erau intenţiile lui.

Luca era o persoană neliniştită, cineva greu de controlat, era sigură că rămânerea acolo, cu toţi oaspeţii care soseau non-stop, îl stresa mai mult decât voia să recunoască.

„Nu vreau un hot dog, vreau să merg în camera mea şi să citesc o carte bună, aşa că te rog să te îndepărtez."

Nu mi-a dat nicio atenţie.

-Citit? A rostit cuvântul de parcă ar fi fost o insultă. Vei citi când vei muri. Hei, hai să facem o plimbare prin acest loc elegant.

—Luca, nu pot să plec, Jenna are nevoie de ajutor; în plus, nu cunoaştem acest loc şi chiar nu vreau să mă pierd cu tine în Hamptons.

Luca şi-a pus şapca pe care o purta pe spate şi s-a uitat fix la mine.

— Să te piard cu mine este cel mai bun lucru care ţi s-ar putea întâmpla, frumoaso, dar nu e ceva care mă interesează acum;

Vreau doar să ies să mănânc ceva în companie bună şi nu eşti deloc rea, în ciuda aerului tău respingător de mică prinţesă.

Mi-am încrucişat braţele şi era gata să-l plesnesc, la fel ca şi Jenna, dar el a râs, întrerupând insulta pe care urma să o scoată.

-A fost o glumă! Haide, nu fi o mormă, promit să te aduc înapoi sănătos şi bine, Doamne fereşte ca Jenna să rămână tară domnişoară de onoare.

Tocmai atunci un grup de rude ale Jennei a început să urce scările uriaşe şi imediat holul s-a umplut de oameni care vorbeau entuziasmaţi, aşa că ideea ca Luca să iasă acolo nu mi s-a mai părut atât de oribilă.

— O să ies cu tine cu o condiţie, am spus, privindu-l fără nicio urmă de zâmbet.

în schimb, Luca s-a uitat la mine cu un zâmbet de băiat rău pe faţă.

-Ce vrei.

-Eu conduc.

Contrar a ceea ce mă aşteptam, lui Luca nu îi pasă mai puţin că eu eram cel aflat la volanul lui mustang negru strălucitor; dimpotrivă, părea mulţumit să nu fie nevoit să stea cu ochii pe drum şi să se bucure de priveliştile litoralului. Soarele avea să apune în curând şi era o briză destul de plăcută.

Ne-a cuprins o linişte deloc incomodă şi îmi plăcea să conduc pe acele drumuri din spate cu simpla hotărâre de a face o plimbare.

Ştiam că o parte din Luca mă ţinea: nu era tipul obişnuit care merge cu o fată doar ca să iasă, dar nu-mi păsa prea mult de intenţiile lui. în cele din urmă, după ce am condus o vreme fără ţintă şi când s-a întunecat, m-am oprit la un stand mobil de câini lângă mare. în jurul lui erau mese, la care erau aşezate două cupluri şi un cuplu cu doi copii mici.

„Mi-e foame", am anuntat, scoţând cheile din contact.

Luca a zâmbit şi a coborât din maşină. L-am privit din poziţia mea de lângă fereastră şi m-am grăbit să-l ajung din urmă.

„Nu ştiam că ai condus cu viteze", mi-a spus, scoţându-şi şapca, trecându-şi o mână prin părul tuns, apoi punându-l la loc.

— Păi, nu că tu şi cu mine ne cunoaştem foarte bine, e normal să nu ştii.

Am mers înainte spre taraba care vindea mâncarea aceea, considerată

gunoi, dar mirosea a glorie. Am comandat un hot dog all-inclusive, nişte cartofi prăjiţi şi o Cola; Luca, la rândul său, a comandat la fel, dar cu o bere. Când am luat mâncarea, ne-am aşezat la una dintre mese. Mi-a fost puţin ciudat să fiu acolo cu fratele viitorului soţ al celui mai bun prieten al meu, un fost condamnat şi notoriu, dar a trebuit să recunosc că până acum fusese destul de bun.

— Nu-ţi place prea mult chestia aia cu dieta, nu-i aşa? spuse el arătând spre farfuria mea grasă.

„Fac exerciţii fizice”, am răspuns, dând o muşcătură căţeluşului. A fost delicios.

Luca a dat din cap în timp ce a luat o înghiţitură din bere, apoi s-a lăsat pe spate şi s-a uitat la mine.

— înainte să spui că nu ne cunoaştem, de ce nu jucăm jocul celor douăzeci de întrebări?

Am pus căţelul jos cu grijă pe farfurie şi am privit în altă parte pentru o clipă.

O mică parte din creierul meu a prins flirtul ascuns în propunerea lui, dar celălalt s-a eschivat pentru a aduce în minte o amintire de demult, o amintire care se apropiase de Nick într-un mod destul de intim, în care amândoi jucasem acel joc stupid, pentru a ne cunoaşte mai bine.

Amintirea acelei vremuri, când abia ne cunoşteam, amintirea că am fost alături de el, fără ca eu să-i cunosc problemele şi el să nu ştie nici una din ale mele, aproape că m-a făcut să mă ridic şi să alerg să mă închid în camera mea, unde am nu ar trebui să iasă, dar am făcut lucrul potrivit în circumstanţe: am închis ochii pentru o secundă, am respirat adânc şi m-am concentrat pe altceva.

Aveam în faţa mea un tip atrăgător, un tip care nu mi se potrivea deloc şi care nu avea decât să aducă probleme în situaţia mea deja complicată, dar ceea ce nu ştia era că nu contează ce a făcut sau a spus, nimic nu m-ar face să zbor aşa cum a făcut-o.fa-o o simplă privire de Nicholas Leister. Uneori era doar că ceea ce mi-a lipsit, privirea lui, ochii lui aţintiţi asupra ai mei în acel mod unic şi incomparabil.

Luca şi-a mutat mâna în faţa feţei mele pentru a mă face să reacţionez şi m-am uitat din nou la el, la tatuajele lui şi la ochii lui verzi plini de prea multă curiozitate.

„Te las să-mi pui o singură întrebare”, i-am răspuns, ca să nu par neprietenos.

Luca a zâmbit, şi-a trecut o mână pe bărbie şi s-a aplecat peste masă.

„Dacă o restrângi la unul, va trebui să ajung direct la obiect”, a comentat el.

M-am mişcat puţin inconfortabil pe scaun. Cred că aceasta a fost prima dată în luni de zile când am fost singur cu un tip şi nu mi-a plăcut senzaţia pe care o aveam în stomac, de parcă făceam ceva greşit.

— Vei ieşi cu mine mâine seară?

întrebarea lui era clară, dar răspunsul meu a fost şi mai mult.

-Nu.

Asta am fost eu să fiu clar şi concis. Ba mai mult, m-am ridicat de la masă – nu mai aveam chef să mănânc – dar m-a strâns de încheietură, forţându-mă să stau lângă el, care s-a întors cu faţa la mine.

-De ce nu?

-Pentru ca nu pot.

S-a uitat înapoi la mine ciudat.

-Ce nu poti? Ce fel de răspuns este acesta?

M-am agitat puţin, dar el m-a tot ţinut de încheietură.

— Nu vreau, am spus, fixându-mi privirea pe umărul lui drept.

Trecură câteva secunde înainte ca el să vorbească din nou.

„Văd... încă eşti îndrăgostit de el”, a spus ea, afirmând-o mai mult decât întrebând-o. M-am smucit şi am făcut un pas înapoi.

— Nu e treaba ta, mă auzi?

Luca a ridicat mâinile şi a râs.

„Noah, voiam să te rog să mergi la alergat, bine? Nu e mare lucru... Doamne, mi-au spus că ai caracter, dar... Privirea mea părea să-l avertizeze că nu ar trebui să continue acolo. Când soarele apune şi nu este atât de cald. Aşa scăpăm din nebunia care va fi mâine, cu toţi oaspeţii încă neajuns. Hai că doar caut scuze să mă strecoare din casa aia, nimic mai mult, aşa că schimbă-ţi faţa, poţi să rămâi îndrăgostit de cine vrei tu, nu mi-ar păsa mai puţin.

Răspunsul lui a făcut-o să ia în considerare cererea ei. Vorbeam despre Luca, era un huligan, nu-i păsa de viaţa mea personală, doar a deschis gura şi a scos primul lucru care i-a venit în minte.

Alergarea... asta putea face... Era plictisitor, plictisitor şi impersonal; în plus, cine a invitat pe cineva să candideze cu altă intenţie decât să aibă companie? Ar fi transpirat şi hidos, aşa că nu ar fi niciun pericol... nu?

— Doar fugi? Am întrebat şi m-am blestemat în interior pentru acea voce nesigură pe care nu o recunoşteam ca fiind a mea.

Luca s-a încruntat uşor, mi-a eliberat încheietura mâinii şi a dat

din cap, forţând un mic zâmbet pe buzele sale groase.

— Doar fugi.

Am oftat în interior şi m-am aşezat din nou să aştept ca el să termine de mâncat.

Am petrecut următoarea jumătate de oră vorbind despre nuntă şi despre lucruri neimportante, dar, în ciuda acestui fapt, nu m-am putut abţine să nu simt că i-am dezvăluit, el dezvăluise nesiguranţa la care lucra de luni de zile şi a făcut-o. nu mă face un pic de graţie.

Nunta era doar la o zi jumate distanta si Luca era lipit de mine ca un lipitor.

Puserăm aşa cum îmi ceruse şi, spre surprinderea mea, îmi dădusem seama că nu mă deranjează: el şi-a pus căştile, eu le-am pus pe ale mele şi am alergat unul lângă altul până am ajuns în port pentru mai târziu. Alerga înapoi pe plajă. Trebuie să recunosc că era cel mai subtil mod de a scăpa din casă, soseau atât de mulţi oaspeţi încât aproape că nu mai rămâneau camere libere. Părinţii Jennei sosiseră cu o seară înainte şi, în sfârşit, m-am simţit puţin mai liber să o las în pace. Mama ei era o gazdă înnăscută şi păreau fericiţi să primească atât de mulţi prieteni şi familie pentru a sărbători nunta fiicei lor mai mari.

în acel moment, eram aproape la limita puterilor mele, Luca insistase să merg mai departe de data asta, iar picioarele îmi rezistau deja, amenințând că mă vor face să mă întorc.

-Vino acum! înţeleptul a ţipat la mine în timp ce a fugit înapoi pentru a putea să mă privească şi să mă tachineze în acelaşi timp. L-am pieptănat şi am încercat să-l ignor, dar a trebuit să mă opresc să beau apă şi să-mi trag respiraţia. După câteva ore se întuneca şi trebuia să fim duş şi îmbrăcaţi pentru a lua masa cu restul oaspeţilor. Tatăl Jennei angajase un catering pentru acele zile; a fost o sărbătoare non-stop, cu un cort amenajat afară şi mâncare disponibilă la orice oră. Casa Tavish fusese transformată într-un hotel de cinci stele şi toată lumea părea încântată.

— Nu fi blând cu mine!

Am expirat încet şi am stropit cu apă peste cap. Topul roz pe care îl purtam s-a înmuiat, dar am scăpat de o parte din transpiraţia care mi se prelingea pe stomac şi pe sâni. Mi-am şters faţa cu mâinile şi am decis că mă voi întoarce, deja îmi împinsesem corpul prea tare pentru o după- amiază.

— Haide, ticălosule!

Luca a clătinat din cap, s-a oprit şi a dat înapoi până unde mă oprisesem.

„Credeam că rezistenţa ta se îmbunătăţeşte, prinţesă. M-ai dezamăgit.

„Hai, taci.

împreună am început să mergem pe trotuar spre casa Jennei.

Urcam o panta imensa, iar in depărtare soarele apunea rapid, vopsind cerul in culori uimitoare.

— Nu mai e mult până la ziua cea mare. Esti nervos? Luca m-a întrebat în timp ce făcea acelaşi lucru pe care îl făcusem eu cu câteva secunde înainte şi îi turna ce a mai rămas din apă în sticlă peste capul lui. S-a scuturat şi picături de apă amestecate cu transpiraţie s-au împroşcat pe corp şi pe faţă. L-am înghiontat cu braţul şi el a zâmbit ca un idiot.

„Nu sunt eu cel care se căsătoreşte, Luca”, am răspuns eu cu prefăcută disimulare.

Puţinul despre care vorbisem în acele două zile ne lăsase destul de clar că un anumit subiect era de neatins, deşi având în vedere că nu mai era aproape nimic pentru nuntă, i-am înţeles curiozitatea.

„Tu eşti naşa... rolul tău este important”, a spus ea, privind în faţă.

Nu i-am răspuns, dar nervozitatea pe care o înăbuşeam în aceste zile a reapărut ameţitor, făcându-mi stomacul să se răstoarne.

Nu dorise să o întrebe pe Jenna când va sosi; Mai mult, nici măcar nu eram sigur că va apărea înainte de ziua... Ce spun, chiar în momentul în care prietenii noştri trebuiau să se căsătorească. Pentru mine, chiar mai bine aşa; ea tremura pur şi simplu la gândul că trebuie să-l vadă din nou.

Chiar atunci o maşină a trecut pe lângă noi şi a mers atât de repede încât Luca m-a împins deoparte.

-Cocon! strigă el, dar Lexusul negru era deja o pată întunecată la capătul drumului.

Am simţit o senzaţie ciudată în stomac şi m-am grăbit să ajung acasă.

5
NICK

Era şase seara şi eram încă la New York. Secretara care era însărcinată cu organizarea agendei mele făcuse o greşeală şi mă pusese la cale o întâlnire cu doi ticăloşi pompoşi care doar îmi pierduseră timpul.

A trebuit să petrec două ore răspunzând la întrebări ridicole şi când am încheiat în sfârşit întâlnirea, m-am închis în birou. M-am uitat la ceasul de mână şi am ştiut că voi ajunge mai târziu decât plănuisem iniţial. A plecat imediat după ora de vârf spre Hamptons a fost o nebunie, dar nu am putut să-mi mai întârziem sosirea.

Steve mă aştepta afară când în sfârşit m-am eliberat.

— Nicholas, spuse ea, înclinând capul şi luând valiza mică pe care i-am întins-o.

— Cum e traficul, Steve? Am întrebat în acelaşi timp că mi-a vibrat telefonul.

L-am ignorat pentru câteva clipe şi am urcat în maşină, pe scaunul pasagerului. în acel moment trebuia să închid ochii pentru câteva minute şi să-mi potolesc vârtejul de gânduri care îmi treceau prin minte.

„Ca întotdeauna”, a răspuns Steve, urcându-se la volan şi îndreptându- se spre partea de est a oraşului. Mai aveam mai bine de două ore de călătorie, adică dacă nu era prea mult trafic.

Steve devenise mâna mea dreaptă, era însărcinat să mă ducă la timp în locuri, cu siguranţa mea şi să mă ajute cu orice aveam nevoie.

Lucrase pentru familie de când aveam abia şapte ani, aşa că era unul dintre puţinii bărbaţi care mă cunoşteau şi ştiau când să vorbească cu mine sau când să tacă. El, mai bine decât oricine, era conştient de ceea ce aveam de înfruntat în zilele următoare şi din acest motiv am apreciat că a pus muzică relaxantă, nici prea lentă şi nici prea optimistă, cu ritmul ideal care să-mi permită să încep să mă conving, că nu mă gândeam să pierd hârtiile la nunta aceea; nu, va trebui să-mi controlez, nu doar temperamentul, ci orice ameninţa să răstoarne turnul de fildeş în care mă aflam acum, sus şi departe... departe de toată lumea, mai ales de ea.

O oră şi jumătate mai târziu ne-am oprit să facem plinul la o benzinărie rătăcită în mijlocul drumului. După ce mi-am lăsat să dorm un timp, am început să mă simt din ce în ce mai neliniştit şi am insistat să mă mişc pentru a mă urca la volan, ceea ce părea să nu-l deranjeze pe Steve; în plus, am avut deodată nevoie ca el să-mi vorbească despre orice.

Conducând puţin mai repede decât indicau semnele, am început să vorbim despre jocul Knicks vs. Lakers şi tocmai aşa, înainte să ne dăm seama, intram deja în Hamptons.

M-au invadat diferite emoţii când am intrat în acea parte a statului New York care ne-a adus înapoi atâtea amintiri. Tatăl şi mama mea cumpăraseră o casă lângă plajă; Ei bine, de fapt fusese un cadou de nuntă. Era o casă mică, nimic de-a face cu conacele care erau acolo şi îmi puteam aminti acele ocazii când petrecusem vara împreună toţi trei.

Fuseseră puţine, trebuie spus, dar dacă amintirile mele nu mă înşelau, cred că casa fusese unul dintre puţinele locuri în care fusesem o familie. Tatăl meu mă învăţase să fac surf pe plajele din Mountack şi am făcut tot posibilul să-l fac să fie mândru de mine.

Cu acele gânduri în minte şi încă câteva amare, m-am îndreptat spre drumul care ducea la casa părinţilor Jennei. După ce mama a decolat, tatăl meu mă aducea la Hamptons pentru o săptămână în fiecare vară şi o petreceam cu Tavish. Atunci am avut primul nostru sărut... Doamne, cât de nervoasă fusesem şi cât de calmă fusese Jenna. Pentru ea nu fusese decât un simplu experiment; Eu, pe de altă parte, aproape că am fugit.

Fusese sub unul dintre copacii mari din grădina din spate.

Ne jucam tag şi când am găsit-o, mi-a apucat cămaşa şi m-a forţat să mă ascund cu ea în spatele unui buştean uriaş.

— Trebuie să mi-l dai acum, Nick; dacă nu, va fi prea târziu.

La vremea respectivă nu înţelegeam despre ce naiba vorbea, dar ani mai târziu am aflat că pe acel copac, chiar sub acele frunze, tatăl Jennei îi ceruse în căsătorie mama ei. Jenna a aflat în aceeaşi zi, iar fata visătoare şi romantică pe care era hotărâtă să o ascundă a decis să iasă la plimbare. Potrivit ei, acel sărut a fost dezgustător... dar pentru mine a fost începutul şi nu m-am oprit de atunci.

7

Cu aceste gânduri în minte am călcat pe acceleraţie. Eram atât de absorbit încât mi-a luat câteva secunde prea mult să pun piciorul pe frână când am văzut un cuplu care părea să facă o plimbare în mijlocul drumului. Erau îmbrăcaţi în treninguri şi, în timp ce maşina a zburat pe lângă ei,

transformându-le într-o neclară lângă geamul meu, am simţit o presiune incomodă în adâncul stomacului. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi acea presiune s-a transformat într-un fior.

6
NO AH

Am ieşit din duş lăsând un nor imens de abur în urma mea. Eram în baie mai mult decât mi se recomanda, dar ori era asta, ori lăsam toţi muşchii să rămână la fel de încordaţi ca corzile viorii.

M-am aplecat pe fereastră înfăşurată într-un prosop şi am văzut că grădina din spate era plină de lume. Toţi erau îmbrăcaţi în alb, idee pe care tatăl Jennei i-a venit şi făcuse ocolul casei, astfel încât cina se transformase într-o petrecere din Ibiza în cinstea viitorilor mire şi mireasă.

Când am ajuns în casă, transpiraţi şi puturoşi, îi găsisem pe Lion şi Jenna îmbrăţişaţi de urs lângă treptele verandei. Se pare că tocmai sosise şi Jenna părea deja întreagă.

în ciuda despărţirii mele de Nicholas, Lion nu comentase niciodată ce sa întâmplat; Mai mult, a refuzat categoric să ia parte la orice avea legătură cu despărţirea noastră. A existat un moment, imediat după despărţirea noastră, în care m-am apucat să-l fac pe bietul Lion să-mi dea noul număr al lui Nick. Nu a existat nicio posibilitate, iar Jenna a adăugat la atitudinea ei echitabilă pentru că niciunul dintre ei nu a mai vorbit vreodată despre Nick în faţa mea, cu excepţia cazului în care era să-mi ofere sprijin atunci când aveam cea mai mare nevoie.

Deci da, momentele pe care le petrecuse cu Lion s-au redus la acele întâlniri în care era inevitabil cu Jenna.

M-am îndepărtat de fereastră şi am început să mă pregătesc în grabă. Nu aveam nicio rochie albă în afară de cea pe care o purtam la plajă, aşa că mi- am îmbrăcat o fustă ibizană care mi-a dat puţin peste genunchi şi un maiou strâmt de aceeaşi culoare. M-am uscat puţin cu prosopul, astfel încât părul meu să nu picure ud, ştiind că briza oceanului îl va usca în câteva minute.

în timp ce coboram, intenţionând clar să merg în grădina din spate, unde se aflau toată lumea, sunetul soneriei m-a făcut să mă opresc lângă balustradă. Jenna ieşea cu prietenii şi familia ei, iar casa părea pustie, în afară de chelnerii care veneau şi ieşeau din bucătărie, aduceau fructe de mare mesenilor de

afară.

M-am apropiat de uşă şi, repetând aceeaşi acţiune pe care o făcusem de când începuseră să sosească oaspeţii, am deschis-o şi mi-am forţat buzele într-un zâmbet primitor.

Zâmbetul mi-a îngheţat când Steve mi-a întors privirea. Părea la fel de surprins ca şi mine, deşi o secundă mai târziu m-a salutat călduros.

Am simţit un nod în stomac văzându-l stând acolo, ţinând ambele valize în mâini.

Inima mi-a bătut cu putere, am văzut cum un bărbat în costum ieşea dintr-un Lexus negru, cu ochelari de soare pe picioare şi un telefon la urechea stângă. Nick şi-a scos ochelarii de soare, în timp ce spunea ceva scurt oricui se afla la celălalt capăt al firului. în timp ce a făcut-o, ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi mi-a fost teamă că voi leşina chiar acolo.

Era atât de diferit... se tunsese şi nu mai era răvăşit şi lung, după cum îşi amintea, când se trezea dimineaţa; acum o ţinea scurtă şi bine pieptănată, dându-i o privire serioasă, chiar intimidantă. Costumul pe care îl purta, în schimb, nu a făcut decât să accentueze acea nouă imagine de antreprenor. Jacheta îi atârna de un braţ, cei doi nasturi de sus ai cămăşii desfăcuţi şi mânecile cămăşii suflecate deasupra coaielor, dezvăluind antebraţele bronzate care erau mult mai musculoase de când îl văzusem ultima oară.

Am făcut toată această analiză în doar câteva secunde, doar câteva secunde, pentru că ochii lui s-au fixat atât de înverşunat pe ai mei, încât a trebuit să mă uit în jos la pământ ca să-mi revin din şocul de a-l revedea.

Când mi-am ridicat din nou privirea, nu se mai uita la mine; Şi-a luat rămas bun de la acea persoană şi a băgat telefonul în buzunar când s-a apropiat de uşa unde mă aflam.

Mi-am ţinut respiraţia neştiind ce să fac sau să spun şi când a stat în faţa mea, pentru acele două secunde efemere pe care le-a luat pentru a-mi înconjura corpul fără să ezite măcar să intru pe uşă fără să mă uit înapoi, am simţit că mor. din nou, am simţit că aş fi petrecut luni, ani, mergând printr- un deşert şi dintr-o dată mi-a apărut o sursă de apă chiar în faţa mea... doar pentru a-mi da seama o secundă mai târziu că era un

simplu miraj jucându- se cu puţinul minte, că încă mai rămăsese.

Slavă Domnului că Jenna a apărut să mă salveze. Abia când i-am auzit pe Nicholas şi Steve dispărând pe hol, am putut să mă întorc în casă. Am ieşit grăbit în grădină cu ceilalţi oaspeţi, voiam să mă pierd printre oameni, voiam să dispar de acolo şi să fiu înghiţit de pământ.

Acum mi-am dat seama ce mare greşeală făcusem mergând acolo; Ştiu, Jenna era prietena mea cea mai bună, dar asta era prea greu, trecuseră luni, luni şi o simplă privire a ei reuşise să-mi răstoarne întreaga lume.

Aproximativ zece minute mai târziu l-am văzut coborând scările discutând amiabil cu mirii. Nick era singurul care hotărâse să sară peste prostiile purtătoare de alb. Era îmbrăcat la fel ca sosise, cu pantalonii de costum închis la culoare şi cămaşa albastru deschis suflecată, dar fără cravată. Am simţit o durere în centrul corpului meu la cât de incredibil de atractiv părea el de la distanţă.

Nu i-a trebuit mult să se amestece în mulţime; Mulţi au venit să-l întâmpine şi a intrat în conversaţie cu toată lumea într-un mod îndepărtat, dar cu acea eleganţă caracteristică a lui.

L-am văzut pe Luca vorbind cu Nick şi Lion şi am ştiut atunci că sunt singur: nu era locul meu, nu erau prietenii mei... doar Jenna mă dorea acolo, eram sigură.

Eram atât de tristă încât a fost nevoie de toată stăpânirea mea pentru a nu plânge. Am luat decizia că, din moment ce nu puteam face nimic – sau, mai bine zis, desfac – aveam de gând să muşc glonţul şi să înghit tot ce mai simţeam pentru el. Poate că timpul îi vindecase rănile, poate că timpul îl făcuse să înceteze să mă mai urască, poate că am putea face faţă asta ca nişte adulţi, să ne tratăm unii pe alţii cu cordialitate şi respect şi, într-o zi, chiar să încercăm să fim prieteni.

Ştiu, suna ridicol, dar ori a fost asta, ori a sări de pe un balcon, iar a doua variantă, oricât de apetisantă era, evident nu avea să-mi facă nimic bine. Aşa că am început să vorbesc cu oamenii şi m-am forţat să mă relaxez. Dacă aş sta departe de el, nu ar trebui să se întâmple nimic rău şi nici nu ar fi trebuit să-mi supun inima unei torturi insuportabile.

Părinţii Jennei mi-au făcut cunoştinţă cu un prieten de familie, un asociat al lui Greg, care a început foarte amabil o conversaţie cu mine despre studiile mele şi ce voiam să fac în viitor. Era evident că era cineva important, aşa că atunci când mi-a înmânat cârdul, am apreciat detaliile.

Eram dincolo de pierdut în ceea ce priveşte viitorul meu, aşa că cu cât mai multe opţiuni, cu atât mai bine.

Ceea ce nu bănuia a fost că Lincoln Baxwell era un prieten al lui Nicholas Leister. Vorbeam pe cale amiabilă când domnul Baxwell a făcut semn cu mâna cuiva din spatele meu. întorcându-se, Nicholas a apărut în faţa mea.

Şi-au dat mâna şi când Baxwell a venit să facă prezentările, am văzut ceva tremurând în gâtul lui Nick: era la fel de încordat cum îl mai văzusem vreodată, atât de încordat încât a trebuit să vorbesc.

„Ne cunoaştem deja, domnule Baxwell”, am spus, urându-mă pentru acel tremur din vocea mea care a dezvăluit într-o jumătate de secundă cât de nesigur şi de inconfortabil eram.

Baxwell a zâmbit şi ne-a privit alternativ. Nicholas mi-a ţinut o clipă privirea cu a lui şi m-a durut să văd răceala cu care a scapat: – Serios? Ne cunoaştem? a întrebat el tară să-şi ia ochii de la faţa mea.

Am simţit un fior curgându-mi toată coloana când am auzit din nou acea voce profundă pe care încă o mai auzeam în visele mele, acea voce care îmi spusese „te iubesc” de atâtea ori, care îmi şoptise atâtea lucruri dulci la ureche, ori.

Privirea lui m-a fascinat atât de mult încât abia puteam să deschid gura.

„îmi aminteşti de cineva pe care credeam că îl cunosc cu mult timp în urmă...” a comentat apoi el rece şi impersonal.

Şi-a plecat capul în faţa prietenului său, s-a întors şi a plecat pentru a se amesteca înapoi în mulţime.

Zgomotul care a urmat a fost inima mea lovită de pământ.

A doua zi dimineaţa m-am trezit în zori. Abia dormisem cu ochiul, era imposibil... Ziua în care am încurcat, ziua aia blestemată am făcut ceva ce încă nu înţeleg cum am reuşit să fac, mi s-a repetat în cap.

„Nu este cale de intoarcere.”

— Nici măcar nu pot să mă uit la faţa ta...

„Au fost efectuate.”

Expresia de pe chipul lui Nicholas, când şi-a dat seama ce făcuse cu Michael, mi-a fost pătrunsă în memorie, nici nu mă puteam gândi la numele lui fără să mă simt vinovat.

M-am ridicat din pat şi m-am îmbrăcat repede, am vrut să văd dacă pot să ies din casă înainte ca cineva să se ridice şi să mă vadă plecând; Nici nu mă gândeam să-l anunţ pe Luca că o

să esperma, trebuia să fiu singură să mă gândesc şi să mă clarific, dar mai presus de toate trebuia să fiu singură ca să realizez că va trebui să-l văd pe Nicholas pentru următoarea câteva zile şi nu numai atât: urma să trebuiască să merg cu el până la altar.

Alergarea m-a făcut să mă simt grozav şi, în rest, restul dimineţii a zburat din fericire pentru că trebuia să facem o mie de lucruri, oaspeţii erau încă în largul lor şi afară pregăteau deja cina de repetiţie din acea seară.

Afurisitul de cină de repetiţie.

După ce am sărit peste prânz şi nu l-am mai văzut pe Nicholas sau Steve din noaptea precedentă, acum aşteptam cu părinţii Jennei ca Jenna să vină jos cu Lion, ca să pot merge la podgoria unde avea să aibă loc ceremonia de nuntă. Cei dintre noi care am participat la ceremonie trebuiau să ne repetă intrarea şi dacă nu ieşim, noaptea cade peste noi.

Tocmai când Jenna şi Lion coborau scările, uşa de la intrare s-a deschis şi un Nicholas îmbrăcat frumos, în blugi şi o cămaşă albă largi şi-a făcut apariţia. Nu ştiam ce făcuse toată dimineaţa şi o parte a după-amiezii, dar era foarte clar că obiectivul lui principal fusese să mă evite.

„Nick, în sfârşit eşti aici, începeam să mă întreb unde ai fost”, i-a spus mama Jennei, apropiindu-se de el şi sărutându-l pe obraz. Nick abia reuşi să zâmbească să întoarcă acel gest şi, oricât de tensionat era, începu să întoarcă cheia maşinii între degete.

Jenna a schimbat o privire ciudată cu el şi am simţit din nou greaţă. La naiba, asta se dovedea a fi un iad.

Când am ieşit afară, ne-am dat seama că eram prea mulţi ca să mergem într-o maşină. Erau părinţii Jennei, mama lui Lion – o femeie cu un zâmbet sincer care îmi plăcea foarte mult şi care îmi dăduse reţeta ei specială de plăcintă cu mere – Lion, Jenna şi verişoara Jennei, care nu putea fi mai în vârstă de cinci ani şi era cel care avea să poarte inelele. Şi Nick, desigur.

Erau opt şi nu puteam decât să mă rog să nu mă bage în maşină cu Nick, dar fără rezultat: părinţii Jennei şi mama lui Lion s-au îndreptat spre Mercedesul care era parcat lângă celelalte maşini de acolo. Am observat-o pe Jenna, care, mână în mână cu verişoara ei mică, s-a apropiat de mine cu o faţă circumstanţială.

„Jenna, nici să nu te gândeşti la asta”, am spus, începând să mă enervez. Nicholas spusese destul de clar că nu voia să fie

nicăieri lângă mine, aşa că nu aveam de gând să mă urc cu el într-o maşină, nu, în niciun caz.

Prietena mea s-a uitat la mine cu vinovăţia reflectată pe chipul ei.

—Nick este singurul cu cărucior... ştii... din cauza lui Maddie şi trebuie să merg cu părinţii mei...

Nicholas a întrerupt-o apropiindu-se în acel moment. Ignorându-mă, l-a luat pe micuţul Jeremy în braţe şi l-a zburat peste cap, apoi l-a prins strâns.

— Eşti gata să fii copilotul meu, băieţel?

Jeremy râse amuzat. Nick l-a pus pe şold şi s-a dus la maşina lui.

Jenna mi-a întors privirea muşcându-şi buza.

Am clătinat din cap şi am trecut pe lângă ea până la uşa şoferului Lexus. Habar n-avea ce sa întâmplat cu 4x4-ul său, dar nu avea de gând să întrebe. M-am aşezat pe scaunul din faţă în timp ce Nick l-a aşezat pe băiat în spatele nostru şi i-a jucat un joc pe telefon. Am încercat să ignor cât de nervos mă simţeam să fiu în sfârşit singur cu el. Comentariul lui de la petrecere mă lovise ca un picior şi eram atât curios, cât şi frică să văd cum se va desfăşura următoarea jumătate de oră.

Când s-a aşezat la locul lui, a început să manipuleze unele comenzi ale maşinii şi a reparat oglinda retrovizoare. Imediat după aceea am ieşit pe drum.

Curând, parfumul după bărbierit şi apa de colonie a umplut complet maşina, iar atracţia pe care ea o simţise întotdeauna în prezenţa lui a fost evidentă încă o dată. Doamne, îl aveam pe acel bărbat care stătea lângă mine, acelaşi om de care îmi lipsise mai mult decât oricine pe lume... Muream de poftă să-l ating, să-l sărut, aveam nevoie de atingerea lui mai mult decât de aer ca să respir.

Am simţit că mi se încălzeşte întregul corp, simpla mişcare a mâinii lui pe schimbătorul de viteze m-a făcut nervos... Braţele lui, mâna lui sprijinită absent pe volan şi cealaltă pe acel baston... La naiba, de ce era atât de îngrozitor de atractiv? vezi un bărbat care conduce?

Neputând să-l suport, am coborât geamul pentru ca aerul să intre şi să-i şteargă urma parfumului, dar de îndată ce a fost coborât, a manipulat comenzile şi a ridicat-o din nou. M-am întors să mă uit la el.

„Sunt fierbinte”, am spus, vorbind direct cu el pentru prima dată în aproape un an. Am apăsat din nou butonul pentru a coborî geamul din nou şi mi-am dat seama imediat că l-am

încuiat deja.

Fără să spună un cuvânt, a pornit aerul condiţionat, iar aerul rece puternic m-a lovit din plin în faţă. Bine, asta mi-ar scădea temperatura corpului, dar parfumul lui încă pătrundea în fiecare parte a acelei maşini şi simţeam că ameţeam. M-am zvârcolit neliniştit pe scaunul din piele, privind cu coada ochiului cum privirea lui se îndepărta de la drum pentru a zăbovi pe picioarele mele goale pentru câteva secunde.

Nu fusesem prea atent când era vorba de îmbrăcare, dar pantalonii scurţi pe care îi purtam îmi lăsau picioarele goale şi nu am ratat felul în care a prins strâns volanul la o secundă după ce şi-a fixat ochii înainte.

Sunetul jocului lui Jeremy ne-a însoţit pe tot drumul şi ştiam că aceasta era o ocazie unică de a vorbi cu el tară teamă că mă va lăsablocat în mijlocul drumului. Cu băiatul în spate, va trebui să-şi controleze temperamentul... şi cuvintele.

„Nicholas, am vrut să-ţi spun...

„Nu mă interesează", m-a întrerupt el în timp ce se întorcea la o intersecţie care ne ducea la un lac imens.

Am tras adânc aer în piept cu intenţia clară de a vorbi cu el.

„Nu poţi să mă ignori în continuare.

-Nu o fac.

M-am uitat la el neputând să ignor tonul dur cu care mi-a vorbit. Nu o făcusem de aproape un an, aveam nevoie să-mi spună ceva, trebuia să vorbesc cu el.

„Nu poţi să mă ureşti în continuare aşa cum o faci.

Un râs amar i-a scăpat de pe buze.

—Dacă te-aş urî, ar însemna că mai simt ceva pentru tine, Noah, aşa că nu-ţi face griji, nu e ură ceea ce simt, ci indiferenţă.

M-am uitat la profilul lui încercând să văd vreun semn că ceea ce a spus a fost o minciună... Nu am detectat niciunul.

— Spui asta pentru că vrei să mă răneşti.

—Dacă aş fi vrut să te rănesc, aş fi tras pe altcineva cu tine... Stai, tu ai fost.

A fost o lovitură slabă, dar nici nu puteam nega că nu meritam.

„Dacă vrem să supravieţuim în următoarele câteva zile, ar trebui să stabilim un fel de armistiţiu... Nu voi putea trece până la asta dacă nici măcar nu putem fi în aceeaşi cameră împreună.

Nu ştiam sa descifrez ce ii trecea prin cap, nu reuşisem

niciodată sa o fac, era ceva complicat pe care el realizase doar in momente anume, momente in care impartasem intimitate, acea intimitate cu care doar o impartasisem. 1.

— Şi ce propui, Noah? A spus el întorcându-se spre mine, lăsându-mă să văd furia din ochii lui. Ne comportăm ca nimic? Te ţin de mână şi mă prefac că te iubesc?

Am rămas tăcut ca răspuns. „Ma prefac că te iubesc...” Cuvintele lui au făcut ca inima mea deja rănită să sângereze puţin mai mult.

S-a făcut o tăcere bruscă în spatele nostru şi m-am întors să mă uit la Jeremy şi să-l văd pe băiat care ne privea cu ochii mari.

— Cât de departe să mergi? a întrebat el pe jumătate făcând capul.

„La naiba! Nu, te rog nu-l lăsa să plângă acum.

— Micuţă, Jeremy, vrei să pun muzică? s-a oferit Nicholas în timp ce întindea mâna şi un cântec rap a început să sune la volum maxim.

Băiatul a zâmbit amuzat şi am privit din nou cu nerăbdare: era clar pe cine încerca să tacă cu asta.

7
NICK

Noah fusese întotdeauna un drog pentru mine, un drog care mă droga cu simpla lui prezenţă. Toată ea mă chema mai aproape, toată ea mă transforma într-un nenorocit de drogat, cineva slab.

Mă costase atât de mult să mă despart de ea, mă duse atât de mult să ştiu că n-o să o ating din nou, că n-o să o sărut sau să am grijă de ea, că n-o să fiu. femeia vieţii mele... De la durere am trecut la ura unui mod de care până şi mie îmi era frică; pentru că mă deschisesem faţă de ea, îmi dădusem inima şi sufletul şi făcusem exact ceea ce mă temeam cel mai mult, ea mă înşelase; de atâtea ori m-am gândit la toate lucrurile care ar putea merge prost şi nu mi-a trecut niciodată prin minte că Noah ar putea lăsa un alt tip să o atingă. Nici măcar nu se putea gândi la nenorocitul de psiholog. Mă gândeam la numele lui şi toţi am intrat într-un vârtej de furie şi nebunie incontrolabilă.

Tipul acela îmi atinsese prietena, o dezbrăcase... Cred că acele imagini, acea realitate de neşters, mă rupseseră complet. Niciodată în toată viaţa mea nu m-am simţit atât de rău, atât de scufundat în mizerie... Aşa era zidul care s-a format în jurul meu, încât a apărut o altă persoană nouă în locul meu.

Nu mai era loc pentru altceva decât pentru sentimentele de bază ale unui om fără suflet. Puţină capacitate pe care o mai aveam pentru dragoste era îndreptată către surioara mea mai mică şi acesta a fost sfârşitul.

Mă asigurasem atât de bine că nu va trebui să-l mai văd niciodată pe Noah că toată această situaţie mă enerva. Eram atât de furioasă pe ea... atât de supărată... pentru că doar privind-o mă făcuse să simt ceva din nou, simţisem că inima îmi bate din nou bate şi respiraţia. Urasem acea senzaţie, uram orice senzaţie, nu mai simţeam, ma obişnuisem sa nu simt si acum ca a venit si m-a chinuit din nou m-a făcut sa vreau sa o trag cu mine in propriul meu iad.

Acolo era, la naibii de irezistibilă ca întotdeauna, atât de al

naibii de tentantă... şi, pe deasupra, părea să se micşoreze în prezenţa mea, mă privea fără acea strălucire sau superioritate care a însoţit întotdeauna fiecare dintre

9

cuvintele ei înainte. Noahul din faţa ei se schimbase şi ea, nu era la fel şi ura să-i pară rău, ura să vadă ce ni s-a întâmplat şi ura să o învinuiască.

Când am oprit maşina, a coborât imediat. I-a desfăcut hamul lui Jeremy, l-a tras afară şi apoi s-a îndreptat spre vie fără să mă aştepte. Purtam pantaloni scurţi şi o bluză galbenă simplă şi deja reuşisem să-mi perturbe şi să-mi pătrundă toate apărările.

în maşină, mirosul parfumului ei, acel miros atât de caracteristic ei, acel miros la care uneori încă visam noaptea şi care m-a făcut să mă trezesc cu o erecţie uriaşă şi cu dorinţa de a ucide pe cineva... mirosul ăla dracului de acum. era în fiecare colţ al maşinii mele şi, cel mai rău dintre toate, cel mai iritant, o parte din mine savurase ca un alcoolic să bea un inhalat de coniac după ani de abstinenţă; Nici măcar nu deschisesem geamurile, nici măcar nu reuşisem să evit succesiunea de imagini care îmi trecuseră prin cap despre lucrurile pe care le-aş face pentru a satisface acea nevoie pe care o aveam şi o aveam mereu pentru ea.

M-am uitat în sus la locul unde se căsătoreau cei mai buni prieteni ai mei şi nu-mi venea să cred că se va întâmpla. Am aflat că Lion a cerut-o în căsătorie pe Jenna la o lună după ce Noah şi eu ne-am despărţit. Prietenul meu păstrase secretul aproape profesional, iar o parte din mine era recunoscătoare. M-am bucurat pentru ei, dar, pe de altă parte, fusese ca şi cum aş fi turnat alcool pe răni.

Corey Creek Vineyard era un loc frumos pentru a se căsători, ea mersese acolo de multe ori să se plimbe prin podgorii şi să cumpere merlot bun. Jenna şi tatăl ei mă luaseră cu ei şi mi-am amintit că mergeam pe cai prin câmpuri şi mă uitam la nunţi care aveau loc în depărtare. Unul dintre proprietari era un prieten al tatălui meu şi al lui Greg, aşa că aveam anumite libertăţi.

Jenna nu a întârziat să ne spună unde trebuie să mergem, trecând mai întâi printr-o zonă frumoasă de recepţie, cu grinzi înalte de lemn şi covoare din piei de animale care cu siguranţă

fuseseră vânate chiar de proprietar. Erau lămpi cu ulei şi candelabre înalte de cristal care atârnau deasupra capetelor noastre într-un mod oarecum intimidant. Jenna se ataşase de o femeie asiatică care părea stresată; Câteva minute mai târziu, mi-a fost prezentată ca fiind Amy, organizatorul de nuntă.

Când am ieşit în spate, unde erau viile, eram sigur că nunta avea să fie magnifică, ca cele pe care le văzusem în depărtare, sau chiar mai bine.

Aşezaseră altarul de flori chiar în faţa imenselor podgorii care se întindeau aproape la nesfârşit sub soarele fierbinte de iulie. Băncile şi florile nu erau încă la locul lor, dar mi-am putut face o idee despre cum va arăta totul când va fi terminat.

-Naşii? a întrebat Amy, uitându-se între noi.

Noah a făcut un pas înainte, mi-a aruncat o privire piezişă, fiind atent la cuvintele organizatorului. Un minut mai târziu, m-a luat de braţ şi mi-a indicat unde ar trebui să stăm. Femeia a făcut o serie de cupluri. Primii care au intrat au fost Lion şi mama lui; apoi mama Jennei o făcea mână în mână cu Jeremy, care părea că vrea să facă totul, dar să-i acorde atenţie lui Amy; apoi noi şi în cele din urmă Jenna cu tatăl ei.

M-am mutat să stau lângă Noah şi am încercat tot posibilul să-mi ascund proasta dispoziţie.

Când Amy a păşit în faţa noastră, conştientă clar că noi eram singurii care abia ne frământăm, s-a încruntat şi s-a încruntat la noi.

„Ce naiba faci?”

Nicio idee, dragă, nicio idee.

Am simţit ochii lui Noah pe faţa mea şi a trebuit să număr până la zece ca să nu fug şi să dau naibii totul.

8
NO AH

Parcă aş fi avut lepră, aşa s-a tratat cu mine Nicholas. Când Amy s-a uitat la noi de parcă am fi nişte idioţi, jur că aproape am murit de ruşine.

— Noah, ia-o de braţ, haide, spuse ea cu un semn rapid.

Mi-am întors faţa spre el, temându-mă de care ar putea fi reacţia lui; a privit pur şi simplu înainte şi făcându-şi braţul mi-a indicat să fac ceea ce mi-au cerut.

I-am simţit braţul tare sub al meu şi un curent electric părea să curgă prin noi amândoi. Am ridicat privirea şi am văzut cum a închis ochii pentru cel mai mic moment. După aceea nu ne-am putut opri mult să ne analizăm sentimentele pentru că Amy ne-a făcut să mergem de zece ori înainte şi înapoi, ne-a cerut să mergem în formaţie, toţi începând cu piciorul drept, nici prea încet şi nici prea repede... cel care a prins-o cel mai greu. Micul Jeremy a fost cel care, când am făcut parada pentru a treia oară, a decis că s-a plictisit să facă asta şi a vrut să meargă să se joace.

Mă distram foarte rău, Nicholas nici măcar nu se uita la mine; ba mai mult, s-a prefăcut că nici măcar nu există, ceea ce m-a încordat în aşa măsură, încât braţul mi-a amorţit. Restul, în schimb, râdeau, vorbeau şi făceau prostul când Amy nu se uita.

în sfârşit s-a întunecat şi nu am putut continua să repetim. Amy nu era deloc convinsă, dar cel puţin pentru Jenna şi Lion le era destul de clar care era planul şi ce trebuiau să facă în orice moment.

Jeremy căzuse în braţele lui Morpheus cu ceva timp în urmă, aşa că adormea adânc pe bancheta din spate a maşinii, lăsându-ne pe Nicholas şi pe mine practic singuri.

Tăcere la început, căci nici măcar nu s-a obosit să pornească radioul.

Drumul era drept şi cerul era la fel de negru ca gândurile mele.

Fiind acolo împreună, într-un spaţiu atât de mic şi cu atâtea sentimente la suprafaţă, simţeam că mă înec, nu puteam suporta indiferenţa lui, aveam nevoie să ştie ce mai simţeam, nu-mi păsa asta nu mă mai vedea, nu-mi

păsa că dragostea lui pentru mine s-ar fi transformat în ceva atât de urât; Trebuia să fac ceva.

„Nick...” am spus privind înainte.

Ştiam că mă auzise, deşi vocea mea fusese cea mai slabă şoaptă.

-Sunt îndrăgostit de tine.

— Taci, Noah, ordonă el, expirând prin dinţi.

M-am întors cu inima în pumn. El a continuat să se uite drept înainte, cu maxilarul atât de încordat încât mă făcea să mă tem de ce ar putea scăpa în continuare, dar nu m-am lăsat descurajat, trebuia să-i spun.

„încă sunt îndrăgostit de tine, Nicholas...

„Am spus să taci,” şuieră el, întorcându-se spre mine şi uitându-se la mine cu toată mânia din privirea lui. Crezi că îmi pasă ce simţi pentru mine? El a continuat cu totul fără el însuşi. Cuvintele tale sunt fără valoare, aşa că le poţi salva. Vom avea o ceremonie de rahat mâine şi apoi nu va trebui să ne mai vedem.

Fusesem un idiot. Ce credeai că se va întâmpla? Ce avea să-mi spună că simţea la fel?

Am simţit o lacrimă prelingându-mi pe obraz şi mi-am şters-o repede, dar aproape imediat au urmat o altă lacrimă.

Nu m-a mai iubit, Nicholas nu m-a mai iubit; Mai mult, voia să ies complet din viaţa lui, nu contau toate lucrurile prin care trecusem, nu conta de câte ori jurase să mă iubească mai presus de orice, tocmai reuşise, foarte clar pentru mine că a noastră s-a terminat pentru totdeauna.

Ştiu, eram despărţiţi de zece luni, dar în acele luni nu ne văzusem, nu vorbisem şi o parte din mine a refuzat să creadă că aventura noastră s-a terminat, o parte din mine a vrut să vadă. el din nou pentru a descoperi că era încă la fel de îndrăgostit de mine precum sunt eu de el.

Şi cât am greşit...

în timpul cinei cu repetiţii nu am vorbit cu nimeni. M-am aşezat lângă Luca şi el era responsabil să vorbească pentru noi doi. De îndată ce am avut ocazia, am scăpat în camera mea şi în cele din urmă am plâns pe perne, am plâns până am adormit cu mintea jucându-mi feste, pentru că nu puteam să nu-mi amintesc fiecare

clipă, fiecare mângâiere, fiecare cuvânt spus şi, de asemenea, fiecare greşeală făcută.

Distanţa lui m-a durut atât de tare încât am simţit ca şi cum inima îmi sângera, de parcă fiecare lacrimă care cădea pe pernă ar fi fost o picătură de sânge direct din inima mea.

A doua zi dimineaţa eram epuizată şi cel mai rău dintre toate era că aceasta era ziua nunţii, ziua în care zâmbetul meu trebuia să fie splendid, în care trebuia să-mi pun cea mai bună faţă, trebuia să fiu cea mai bună naşă din istorie. . şi, în plus, trebuia să dureze şi să dureze până noaptea, lucru care, având în vedere epuizarea pe care o simţeam, mi se părea o ispravă aproape imposibilă.

M-am spălat pe faţă cu apă rece şi m-am privit în oglindă. Făcând asta, mi-am dat seama cât de mult s-au schimbat în toate acele luni. Privirea mea, da, privirea mea era diferită, era o privire tară viaţă, o privire tristă. Voiam cu toată puterea să cred că pot scăpa de asta, psihologul meu vorbise cu mine ore întregi, ea spusese de nenumărate ori că ceea ce s-a întâmplat cu Nicholas nu trebuie să-mi marcheze viitorul, că sunt mii de bărbaţi în lumea, că era tânără şi drăguţă şi oricine s-ar îndrăgosti de mine, dar doar să mă gândesc să mă apropii de cineva, doar să mă gândesc la asta m-a făcut să tremur din cap până în picioare. Trebuia doar să-mi amintesc cum s-au terminat lucrurile ultima dată când am fost cu un alt bărbat, trebuia doar să te uiţi la mine acum ca să ştii cât de periculos era să fii implicat cu un alt tip decât Nicholas. M-am uitat la oglindă şi m-am forţat să mă compun. Nu puteam continua aşa, mai era doar o zi, o zi şi nu l-aş mai vedea... Când am simţit din nou acea înţepătură prin piept m-am uitat la mine însumi şi m-am forţat să mă calmez.

S-a terminat, Noah, uită de el, uită de el şi fa-o acum... fa-o acum sau nu vei trece niciodată peste asta.

Acea voce mică din mine m-a bântuit toată dimineaţa. Din fericire, Nicholas era cu Lion în vie, pentru că se vor îmbrăca acolo. Eram cu Jenna acasă, eram ultimii care plecau, nici măcar părinţii ei nu mergeau cu noi în maşină. Când Jenna a terminat, atât de uimitoare încât mi-a tăiat răsuflarea, nu am putut opri o lacrimă să-mi curgă pe faţă, mulţumită că make-up artiştii care ne-au făcut în acea dimineaţă au aplicat produse rezistente la apă şi orice fel de cunoscut, agent capabil să-l îndepărteze.strica machiajul.

Rochia roşie care fusese făcută pe măsură mi se potrivea ca o mănuşă. Era acea culoare pentru că întreaga cameră urma să fie

umplută cu trandafiri roşii, la fel ca florile pe care Jenna le ţinea în mâini. Era frumos, mătase şi dantelă, lungimea podelei şi deschis pe o parte, expunându-mi piciorul lung. Avea un decolteu în V în faţă şi, de acolo, partea superioară a sânilor şi a braţelor mele erau acoperite de o dantelă fină identică cu cea pe

care o purta Jenna în rochia ei albă. Rochia ei a fost frumoasă şi de la sine înţeles cât de incredibil i s-a arătat cu tenul ei închis şi silueta perfectă.

Leul avea să aibă halucinaţii, eram sigur şi i-am spus asta.

Jenna s-a uitat la mine emoţionată, încercasem din toate puterile să nu-l fac să-şi dea seama cât de mult suferea în acele zile. Mi-am dedicat toate eforturile să am grijă de ea, să o susţin şi să o fac să se simtă liniştită. Am râs, am băut şampanie şi am ascultat cu atenţie fiecare dintre preocupările ei încercând să o ajut în cel mai bun mod posibil.

Amy a intrat apoi în camera Jennei şi ne-a făcut semn că era timpul să plecăm.

Chiar şi eu eram teribil de nervos, dar am încercat să nu arăt asta. Sute de oameni urmau să participe la acea nuntă, printre care oameni foarte importanţi. Gândindu-mă, mi-am dat seama că, dacă aceasta ar fi fost nunta mea, nu aş fi suportat să am atât de mulţi oameni care mă privesc mergând pe culoar; Nu m-am oprit niciodată prea mult să mă gândesc la ce mi-aş fi dorit să fac în ziua în care m-am căsătorit, dar toată nebunia aceea era clar că nu era.

Limuzina albă ne aştepta la poartă, iar eu am ajutat-o pe Jenna să coboare treptele ca să nu se împiedice. Când eram bine instalaţi în spatele vehiculului, înconjuraţi de tul şi dantelă, nu m-am putut abţine să nu râd.

„Cine ştia că vom fi aici după ce am văzut palma pe care i-ai dat-o lui Lion în acea noapte”, am comentat neputincios.

Jenna s-a alăturat râsului meu şi a fost atât de minunată încât nu m-am putut abţine să nu fac o imagine mentală a acelui moment. Acea imagine, acea imagine cu noi doi râzând în hohote, într-o limuzină, puţin năpădiţi de şampanie şi complet isterici de nervi nu ar fi uitat niciodată. Prietenul meu, chiar atunci, era imaginea scuipătoare a cuiva îndrăgostit nebuneşte şi fericit.

Când am ajuns la podgorie, organizatorul ne-a spus unde trebuie să mergem pentru a pleca direct în punctul în care au instalat altarul şi unde aşteptau oaspeţii. De unde eram se auzea murmurul oamenilor, nervos, sigur, la fel ca noi; când l-am văzut

pe tatăl lui Jenn apropiindu-se, chiar şi eu puteam să respir puţin mai uşor. Prezenţa unui adult responsabil, oricât de mult am insistat noi adolescenţii să ne-o refuzăm, a fost întotdeauna liniştitoare în momente ca acestea.

Zâmbetul domnului Tavish a luminat camera şi s-a uitat la fiica lui într- un mod atât de special încât ma durea inima. Jenna i-a sărutat tatălui ei pe

obraz şi, agăţată de braţul lui, l-a urmat pe organizator spre uşile prin care aveau să iasă maiestuos. Desigur, nicholas şi cu mine a trebuit să ieşim mai întâi.

Am început să-l caut cu ochii, dar nu era în camera aceea; M-am dus să mă uit pe uşă şi aproape că m-am izbit de pieptul lui. Mi-am ridicat privirea şi mi-am întâlnit-o pe a lui. în ciuda durerii pe care am simţit-o de fiecare dată când l-am văzut, de data aceasta durerea a fost însoţită de resentimente, resentimente şi furie pentru ceea ce îmi spusese cu o seară înainte. M-am agăţat de acea ranchină pentru a trece seara, sau aşa mi-am propus să fac.

M-a privit fix şi trecător pentru câteva clipe, scanându-mi silueta. A părut foarte surprins când a ajuns la ochii mei şi m-a văzut încruntat.

— Ieşim în două minute, am spus şi m-am întors spre uşă. Am simţit-o în spatele meu; mai mult, i-am simţit ochii aţintiţi pe spatele meu şi pe gâtul meu. Părul meu era prins într-o coadă înaltă, din care mi-au căzut câteva şuviţe ondulate până la mijlocul spatelui. Cunoscându-i gusturile şi chiar ştiind că mă ura din toate puterile, ştiam că şiretul acelei rochii îl va înnebuni.

Indiferent câte lucruri s-ar fi întâmplat între noi doi, nu aveam să încetăm niciodată să ne dorim unul pe altul; Doar aruncând o privire la costumul lui albastru, cravata gri, cămaşa albă şi corpul şi prezenţa incredibile îmi făcuseră ravagii nervii... Doamne!

De ce trebuia să fie atât de bun?

Nu putea să fi slăbit cincisprezece kilograme ca mine? Nu ar fi putut să- şi piardă nenorocitul de aer de superioritate, nu ar fi putut să aibă ochi umflaţi de la plâns ca mine, în loc de acei ochi albaştri incredibili care păreau doar făcuţi să facă orice fată nenorocită să tremure?

Când am ajuns în sufragerie am văzut-o pe organizatoare ajutând-o pe Jenna cu rochia şi pe asistenta ei dând ordine celor care trebuiau să plecăm în câteva minute.

Muzica a început să se audă de cealaltă parte a uşii şi atunci am simţit o mână mare aşezată pe partea mică a spatelui meu, prea jos aş spune.

înainte să pot spune ceva, Amy ne-a făcut semn să mergem primii, iar Nicholas m-a împins uşor până am ajuns amândoi în faţa uşii închise.

Am tras adânc aer în piept încercând să mă calmez.

— Ia-mă de braţ, Noah, spuse Nicholas şi jur pe Dumnezeu că vocea lui, doar şoptind numele meu, mi-a dat fiori. Trecuse atât de mult de când nu-l auzise spunând...

Am făcut ce trebuia şi mi-am înfăşurat braţul în jurul lui, permiţându-mi să-i simt muşchii încordaţi. Am aşteptat împreună să înceapă muzica de nuntă. Când a făcut-o, am mers pe culoar în ceea ce urma să fie ultimul nostru spectacol ca cuplu.

Ceremonia a fost frumoasă, Lion aproape că a plâns când a văzut-o pe Jenna şi nu m-am putut abţine să nu plâng şi eu. La naiba, de ce trebuia să fie o nenorocită atât de inveterata?

Prietenii mei au citit jurămintele, şi-au spus „eu” unul altuia şi, cu câteva cuvinte simple, au fost uniţi pe viaţă. Când s-au aplecat pentru un sărut incredibil care a făcut să roşească pe mai mulţi oaspeţi, nu m-am putut abţine să nu mă uit la Nicholas şi, spre surprinderea mea, el făcea la fel. Neam ţinut privirea şi ne-am cufundat în acele momente magice în care totul în jurul tău pare să dispară şi doar persoana din faţa ta contează. Oare seara asta avea să fie ultima noapte în care ne vom vedea? Mi-am întors privirea în cele din urmă, pentru că intensitatea cu care ochii lui i-au întâlnit pe ai mei îmi făcuse picioarele să tremure.

Trebuia să ieşim în spatele cuplului şi, de acea dată, când mi-am legat braţul de al lui, mi-a fost şi teamă că acesta va fi ultimul meu contact fizic cu el, un simplu contact în care nici nu ne-am atins cu adevărat, dar acea călătorie avea să fie ultimul lucru pe care urma să-l facă în compania lui. M-a durut atât de tare încât, când am trecut prin porţi, aproape imediat am lăsat drumul şi m-am îndreptat în altă direcţie. Trebuia să mă calmez, da, şi repede.

9
NICK

Am privit-o plecând cu un nod în stomac. Nu reuşisem să-mi iau ochii de la ea toată ceremonia, nici măcar nu-mi dădusem seama că îşi spuseseră unul altuia până când aplauzele m-au smuls din reverie.

La naiba... de ce trebuia să fie atât de incredibil de frumoasă, de ce trebuia să mă înnebunească într-un mod atât de insuportabil. Mâinile îmi mâncăriseră să o ating, iar ştirea că nu puteam, că nu aş face, mă pusese într-o dispoziţie groaznică. Văzând-o oprindu-se în faţa camerei în care toată lumea se pregătea să iasă, cu rochia aceea care îi îmbrăţişa silueta într- un mod spectaculos cu dantela blestemată care îi marca fiecare curbă, mâna mea aproape acţionase singură şi când am atins-o. ea, aşezându-l pe spatele lui mă făcuse să mă simt din nou în viaţă după zece luni nenorocite.

Abia aşteptam să se termine tot acel paripé pe care îl duceam amândoi, trebuia să plec, să mă întorc la viaţa mea, unde totul era sub control. Noah îmi dăduse întotdeauna lumea peste cap, răsturnând-o cu susul în jos şi făcându-mă un om total la mila lui. Şi asta nu s-ar mai întâmpla. Când s-a îndepărtat de mine când am ajuns în sufragerie, i-am fost recunoscător interior. Nu suporta să o aibă în preajmă.

Petrecerea nu a întârziat începutul. De cealaltă parte a viei amenajaseră un cort alb impresionant, cu mese îmbrăcate în alb şi peste tot cu mii de trandafiri roşii. Era clar care era floarea preferată a Jennei şi văzându-i pe ea şi pe Lion vorbind cu oaspeţii nu m-am putut abţine să nu simt un pumn de invidie.

Multe cupluri li s-au alăturat în camera principală, în timp ce chelnerii s-au mutat printre oaspeţi pentru a ne oferi tartine şi pahare reci de şampanie roz.

în curând aveam să mergem în sala de mese şi eu, ca un idiot, nu puteam decât să-l caut pe Noah. Nu era nicăieri.

La naiba, nu mai e treaba ta, uită-o.

Acordând atenţie vocii mele interioare, am dat peste o fată cu părul negru, cu ochi mari verzi, care în curând a început să-şi scoată toate armele

pentru a încerca să mă seducă.

Abia i-am dat atenţie şi când a spus că deja ne cunoaştem a trebuit să-mi concentrez privirea asupra ei ca să nu fiu nepoliticos.

— îmi pare rău... nu-mi amintesc, am spus fără să fac mare efort să o recunosc.

Fata s-a apropiat de mine, invadându-mi spaţiul personal şi stropindu- mă cu parfumul ei scump, care era prea puternic după placul meu.

„Hai acum, nu te face prostul... a fost una dintre cele mai bune nopţi din viaţa mea", a spus el şi am înjurat în interior, amintindu-mi că m-a tras cu o lună în urmă.

Habar n-aveam cum o cheama şi eram pe cale să-mi iau rămas bun de la ea fără să-mi pese să fiu nepoliticos când am văzut-o în cele din urmă, de cealaltă parte a camerei, atârnând de braţul lui Fuca şi zâmbind aşa cum doar ea ştia.

Gelozia, atât de adormită de multă vreme, s-a trezit cu forţa unui leu flămând şi a trebuit să expir încet ca să nu-mi pierd controlul.

Nu era prima dată când mi se întâmpla asta de când venisem în Hamptons; Mai mult, când mi-am dat seama că fusese Noah, fata care făcuse antrenament cu acel tip pe drum, am intrat într-o criză atât de nebună încât am petrecut două ore bătând cu pumnul într-un sac de box în centrul spa de la Hilton înainte să simte-te gata să mergi la casa Tavish.

Steve îmi dăduse mustrarea secolului, lăsând clar că nu pot face niciun spectacol, nu mă pot lupta cu nimeni, că trebuie să fiu, pe scurt, un sfânt. De cand eram proprietarul unei firme nu imi permiteam sa fac scandal si cu atat mai puţin din cauza geloziei. Din acest motiv mă ţinusem departe de toată lumea, lucrând şi lucrând doar cu economişti, bancheri şi investitori, aducând doar ocazional o femeie acasă, totul pentru a-mi ţine problemele la distanţă. Câteva probleme care ar putea fi rezumate cu un simplu cuvânt: Noah.

„Chiar nu-ţi aminteşti de mine?" a insistat fata cu părul negru, captându-mi din nou atenţia.

Noah era încă cu Fuca şi mâna îi aterizase pe spate.

Aveam nevoie de o distragere a atenţiei, acum.

„Sigur că îmi amintesc”, am spus, luând-o de braţ şi mişcând-o strategic, astfel încât să pot vorbi cu ea şi să-l controlez pe Noah în acelaşi timp.

Chiar atunci, de parcă ar fi ştiut că o privesc, şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine.

Am zâmbit ca nemernicul care eram şi mi-am mutat ochii spre brunetă.

-Vrei să dansezi? am întrebat, întorcându-mi privirea înapoi spre Noah, care acum părea să se concentreze doar pe Luca.

El o împinsese într-un colţ şi ea râdea în acel mod despre care ştiam că era din simplu angajament.

Mi-am pus mâinile pe talia fetei şi am încercat să mă concentrez asupra ei, ceea ce a fost dificil cu Noah care stătea în jur. Acum că o aveam mai aproape, îmi aminteam unde ne-am întâlnit: într-unul din cluburile din centru, mă bătuse într-unul din cabinele private, fusese rapid şi frig.

Enervat, mi-am dus mâna pe spatele fetei până i-am pus-o pe ceafa.

— Vrei să mergi sus? mi-a şoptit fata.

„De mai sus.” Oferta era tentantă, dar problema era că nu simţeam absolut nimic pentru ea, în comparaţie cu ceea ce mi-a trezit Noah: o simplă atingere a mâinii lui în urmă cu câteva ore îmi dăduse o erecţie pe care abia reuşisem să o ascund şi fata aceea... fata aceea era opusul ei, opusul din toate punctele de vedere.

„Nu acum, poate mai târziu”, am răspuns eu, oprindu-mă la sfârşitul cântecului.

Chiar atunci ne-au spus că putem trece la cină.

Din fericire, nu stăteam la aceeaşi masă cu bruneta, deşi mă aşezaseră la masa tinerilor căsătoriţi, cu părinţii Jennei, mama lui Lion, Noah şi Luca. Abia a privit în direcţia mea, când ne-am aşezat cu toţii şi primul fel a fost scos. De fapt, şi-a petrecut toată cina vorbind şi râzând cu Luca şi ceilalţi, prefacându-se că nu mă cunoaşte, de parcă n-aş exista.

De când o văzusem la sosirea mea cu două zile înainte, ori de câte ori mă întorceam o găseam uitându-se la mine; ori de câte ori eram împreună, părea că vrea să mă apropie; mai mult, o făcuse, o făcuse şi aproape că mi- am pierdut cumpătul când a spus că este încă îndrăgostit de mine.

„îndrăgostit? Şi rahat!”

Paharul mi s-a izbit zgomotos de masă şi aproape toţi cei din cameră şi- au oprit conversaţia ca să mă privească. M-am scuzat şi m-am ridicat să merg la baie.

De ce mă deranja brusc faptul că Noah nu avea grijă de mine?

Urasem sa simt ochii lui bântuindu-ma, uram sa vad regretul din ochii lui, durerea pe care o simte... Urasem sa ma simt vinovat când nu era vina

mea, iar acum el era supărat, supărat pentru că părea a fi testandu-ma.sa vad ce naiba a făcut in privinţa asta.

Ştia un singur lucru: ar fi bine să fie atent.

1
NO AH
0

încercasem să stau departe de el, cu toată puterea mă forţasem să nu mă uit la el. Luca îmi fusese de mare ajutor: mă trecusem departe de toată lumea după ceremonie – avusesem un moment de cădere, avusesem nevoie de câteva minute singură pentru a-mi reveni – şi el întinsese mâna, mă ajutase să mă ridic şi spus ceva absurd care mă făcuse să zâmbesc.

Cine ştia că răul fratelui lui Lion va fi atât de distractiv? îmi promisese că nu mă va lăsa singur în noaptea aceea, râsese de mine, spunându-mi că arăt ca câinele de popor al lui Nicholas, privindu-l tot timpul cu ochii unui miel tăiat. Nu eram aşa, iar dacă Luca ar fi observat, eram sigur că şi Nicholas a făcut-o.

Nu aveam de gând să-l fac să se simtă inconfortabil, nu voiam să-i pară rău pentru mine, nimănui cu adevărat. Aşa că făcusem o înţelegere: Luca avea să fie colacul meu de salvare în acea noapte, urma să fim împreună pentru că aşa puteam evită orice tentaţie de a mă prăbuşi, de a strica sau de a-l implora pe Nicholas să mă ierte, ceea ce îmi trecuse prin minte, de nenumărate ori.ori de când ne-am reîntâlnit.

Când am văzut cum a dansat cu fata aceea, cum a cochetat cu ea, mi s-a părut că inima mea fusese cuprinsă şi strânsă până când a sângerat. ŞI

Dacă m-am simţit aşa din cauza unui simplu dans, nu m-aş putea abţine să nu mă gândesc la ce trebuie să fi simţit el când a aflat că m-am culcat cu altcineva.

Nu eram prost, era clar că Nicolae nu se călugăsese după despărţirea de mine; Ba mai mult, era sigură că lista fetelor cu care ar fi trebuit să se culce era nesfârşită.

Luca mă văzuse privindu-l şi m-a certat ciupindu-mă de şold. De acolo îl pierdusem din vedere, mă concentrasem doar pe oamenii din faţa mea. Desigur, fusese mai greu când eram toţi aşezaţi la aceeaşi masă. Din când în când, ochii mei s-au abătut spre el şi de fiecare dată când o făceam, primeam câte un ciupit sub masă. Ultimul mi l-a dat pe şold, ceea ce m-a făcut să râd de gâdilatul pe care l-am simţit. Atunci Nicholas aproape că

$$\frac{1}{s_i - 1}$$

a spart paharul trântindu-l pe masă. S-a ridicat şi a dispărut în direcţia toaletelor.

„Este gelos”, a declarat Luca, privindu-l pe Nick cu rea.

„Gelos?”

„Nu este... pur şi simplu nu suportă să mă aibă în preajmă”, am răspuns eu deprimat; apoi am luat o înghiţitură din paharul meu de şampanie.

Nicholas a apărut alături cu o fată atârnată de braţul lui. Oamenii începuseră să se ridice de la mese, căci deja cânta muzica şi îi invita la dans.

Cuplul a deschis primul dans şi, la scurt timp, atmosfera s-a transformat complet: luminile s-au schimbat, podeaua a fost plină de oameni care îşi mişcau trupurile şi majoritatea ţinând cocktailuri foarte alcoolice în mână.

Luca m-a tras să dansez şi m-am bucurat că puteam scăpa de Nicholas fără a fi nevoie să-l privesc practic ajungând sub masă cu bruneta. Doamne, am fost dezgustat, dezgustat şi total gelos. Am început să dansăm ca prieteni. Luca se comporta, niciodată nu ma insinuase sau ceva de genul. La un moment dat ne-am alăturat lui Lion şi Jenna, iar noi patru am început să dansăm împreună pe podea, să râdem şi să ne distrăm de minune; A fost cu adevărat cel mai bun de până acum. Nicholas era departe de mine în acel moment, făcând Dumnezeu ştie ce cu fata aceea şi, deşi sângele îmi fierbea, băuturile pe care le luasem au ajutat să facă totul mai suportabil.

Ce s-a întâmplat apoi... Trebuie să recunosc că a fost vina mea.

La un moment dat m-am întors pe ringul de dans şi l-am văzut... L-am văzut sărutând gâtul fetei care stătea în poală, şi asta nu era cel mai rău: s-a uitat la mine în timp ce o făcea, buzele lui pe gâtul brunetei şi ochii lui s-au fixat pe ai mei.

El a zâmbit şi deodată m-am oprit din dans. Şi ce am făcut... La naiba, aveam să învăţ vreodată?

Luca s-a apropiat de mine conştient de unde sunt ochii mei, s-a dus să- mi spună ceva, s-a lipit de urechea mea ca să-l aud dat de sunetul tunător al muzicii... şi atunci străvechiul Noe a preluat fiinţa mea, tot ce am învăţasem în acele luni, toate

şedinţele la psiholog, toate regretele mele s-au pierdut pentru că l-am prins pe Luca de gât, l-am tras în jos şi mi-am zdrobit buzele de ale lui.

Cel mai ciudat lucru a fost că nu m-a alungat deloc; Ba mai mult, i-am simţit limba intrând în gura mea şi mâna lui pe spatele meu, trăgându-mă spre el.

Ce făcea el?

Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta pentru că deodată cineva l-a smuls înapoi şi următorul lucru pe care îl ştiu, Luca era la pământ cu buza despicată şi însângerată. Mi-am ridicat ochii să văd un Nicholas complet tulburat. S-a uitat la Luca, strângând mâna de durere, apoi la mine. Am simţit un fior când i-am văzut privirea rănită... şi teribil de furioasă. Şi- a închis maxilarul şi mi-a întors spatele. Curând după aceea, Luca a început să se ridice – sau mai bine zis, cei din jurul nostru l-au ajutat – şi l-am văzut cum Nick pleca în direcţia opusă petrecerii.

Nu ştiu ce naiba a fost în neregulă cu mine, poate că conţinutul mare de alcool al acelei şampanii exclusiviste îmi afectase periculos de judecată, dar m-am dus după el, bineînţeles că am mers după el şi nu să-mi cer scuze.

Se dusese în partea în care avusese loc ceremonia, unde scaunele erau încă perfect aşezate, la fel ca şi florile. Zona era acum pustie si sunetul asurzitor al petrecerii a ajuns la ea.

— Unde te duci, Nicholas? l-am întrebat cu voce tare.

M-am clătinat pe jumătate coborând scările. Şi s-a întors, roşcat de furie, pentru a descoperi că ea îl urmase.

„Nu ai dreptul să faci ceea ce ai făcut!” Am urlat acum furioasă.

Bine, da, era nebună şi pe jumătate beată... şi supărată şi toate astea împreună nu erau o combinaţie bună.

M-am îndreptat spre el, care parcă calibra foarte serios ce să facă cu mine... Doamne, a fost chiar înfricoşător!, dar nu m-am lăsat intimidat, ci dimpotrivă. Atacul de gelozie că tocmai arătase ceva, era clar... nu m-ar fi putut uita, am refuzat să cred, iar dacă ar fi să-i înfrunt furia atâta timp cât o mărturisea, aş face-o.

L-am împins când am ajuns lângă el.

-Esti mincinos! -Am tipat. Pumnii mei s-au mişcat din nou, de data asta pentru a-l lovi cu toată puterea în piept. Eşti un nenorocit de mincinos, Nicholas!

La început a tresărit cu greu, dar câteva secunde mai târziu i-am văzut pieptul ridicându-se şi coborând. M-a lăsat să-l mai lovesc doar de două ori, până când mâinile lui au zburat în sus

şi mi-au prins pumnii. Contactul acela m-a încântat mai mult decât orice altceva.

— Spui că m-ai uitat? Nu asta arată acţiunile tale!

Ai spus că nimic nu ne poate despărţi!

S-a uitat la mine neîncrezător.

—Tu eşti cel care şi-a încălcat toate promisiunile, cel care a decis să omoare totul, la naiba! Nu eşti fără valoare, Noah, pentru mine eşti fără valoare. Cuvintele lui mi-au oprit asaltul, m-au lăsat uluit şi mi s-a încleştat stomacul.

Am înghiţit în sec pentru a-mi drese glasul. Ochii mei i-au căutat pe ai lui şi l-am privit ciudat, nu am putut să-l văd bine, nu-l puteam vedea bine, era neclar... mi-a luat mai mult decât mă aşteptam să realizez că nu văd. el clar pentru că lacrimile mi-au inundat ochii.

-Cum poţi spune că? am spus, iar vocea mi s-a spart de două ori.

Nicholas mă urmărea. Stând acolo în faţa mea, arăta la fel de tulburat, la fel de mizerabil ca mine... Aşa cum era, cum ar fi putut să-mi spună acele cuvinte... mie?

— Pentru că e al naibii de adevăr.

Mi-a întors spatele, nonşalant, şi a început să se îndepărteze de mine.

— Am făcut o greşeală, Nicholas! Am ţipat la el, dar a continuat să meargă.

Fosta ta iubită nebună m-a făcut să cred că m-ai înşelat! Te-ai implicat cu Sophia chiar sub nasul meu, iar eu am luat totul jos?! Ne-ai luat treaba! M-ai forţat să fac cea mai mare greşeală din viaţa mea! I-ai făcut să mă folosească, să mă folosească ca şi cum aş... ca şi cum aş...!

Nu puteam continua să vorbesc, suspinele nu m-au părăsit. La naiba, eram atât de enervat, atât de rupt înăuntru... Totuşi, ceea ce spuneam chiar era serios: dacă nu ar fi fost minciunile lui, nu m-aş fi trezit niciodată în situaţia de a merge la cineva care a profitat de mine. slăbiciune, a profitat de slăbiciunea mea.ceea ce îi spusese cu încredere. Când m-am uitat acolo sus, el era, chiar în faţa mea, plecase înapoi pe potecă. S-a uitat la mine, o furie atât de pură, atât de teribil de înspăimântătoare, încât aproape că am făcut un pas înapoi, şocată, dar apoi a făcut ultimul lucru la care mă aşteptam: mâna sa în jurul taliei mele şi buzele lui s-au izbit de ale mele. Pentru o clipă am crezut că am un coşmar, unul dintre cele care în ultima vreme mă chinuiseră când am adormit, în care

eram cu Nicholas ca şi înainte, eram fericiţi, ne-am sărutat, iar o secundă mai târziu el a plecat şi eu nu putea face nimic pentru a o opri. Alergeam, alergam după el, dar picioarele mele nu se mişcau suficient de repede.

Dar asta nu a fost un vis, nu a fost deloc. Braţul lui m-a ridicat de pe pământ, apăsându-mi sânii de trunchiul lui incredibil de dur, iar limba lui flămândă s-a cufundat în gura mea. Mi-a luat câteva secunde să asimilez

ceea ce se întâmpla, dar întregul meu corp părea să se aprindă la contact. Braţele mele s-au înfăşurat strâns în jurul gâtului lui, trăgându-l în mine. Doamne, cât de mult avea nevoie de acel contact! Parcă toată energia din corpul meu s-a întors la el după ce m-a părăsit luni de zile.

Celălalt braţ al lui m-a prins din spate, ridicându-mă de pe pământ şi limba lui mi-a mângâiat-o cu voracitate, nerăbdătoare. Am prins-o strâns de păr, dar nu era ca înainte: era scurt, prea scurt ca să-l trag, aşa cum îmi plăcea să fac. Respirând greu, şi-a mutat mâna pe spatele meu până a ajuns la ceafă şi a rămas cocoţat acolo în timp ce gura lui se despărţea de a mea şi se uita la mine... Pupilele lui erau dilatate, dilatate de emoţie, de dorinţă, purul dorinţa trupeasca pe care credea ca nu o va mai experimenta niciodată.

Ne-am uitat unul în ochi, am vrut să-i spun atâtea lucruri... Dar apoi ceva s-a schimbat... ceva i-a trecut prin minte, ceva s-a întors să-l chinuie şi am ştiut că îl pierd din nou. Disperata, i-am tras gatul spre mine si mi-am pus din nou buzele pe ale ei, doar ca acum nu am primit acelaşi răspuns. I- am simţit braţele slăbite şi apoi m-am coborât la pământ. Am intrat în panică, panicat că va pleca, panicat că mă va părăsi din nou.

Lacrimile curgeau din nou, mi-am tras gura departe de a ei şi mi-am îngropat faţa în gâtul ei. Cu braţele în jurul ei, am refuzat să dau drumul, am refuzat să dau drumul.

— Nu pot face asta, Noah, declară clar Nicholas, deşi vocea lui părea înecată de sentimentele lui.

„Nu”, am negat eu să mă ţin de el strâns. Lacrimile i-ar păta cămaşa, dar nu-mi păsa, nu puteam să-l dau drumul, aveam nevoie de el şi el avea nevoie de mine, trebuia să fim împreună.

Imediat după aceea, mâinile lui au părăsit talia mea şi au urcat la încheieturile mâinilor mele.

Au împins până mi-au eliberat strânsoarea. Mi-a ţinut mâinile în faţa lui şi s-a uitat în faţa mea.

„Nu mă lăsa”, am rugat eu plângător. El implora, ştiu, dar mâine avea să plece şi nu l-aş mai vedea niciodată, iar acel

sentiment mă ucidea înăuntru.

„Când închid ochii te văd cu el”, a mărturisit ea, înghiţind salivă. Ochii lui păreau să se clătinească în faţa mea, care îl ruga să rămână, să mă iubească, să mă protejeze din nou.

— Nici măcar nu-mi amintesc, Nicholas, am spus, refuzând să-mi dau drumul.

Era adevărat, nu-mi aminteam ce se întâmplase în noaptea aceea: ştiam că ne-am culcat împreună, dar nu făcusem parte din act, pur şi simplu mă părăsise pentru că nu aveam puterea să spun nu. .. nimic nu mai conta pentru mine în acel moment, pentru că viaţa mea devenise un iad.

I-am văzut ochii umezi şi am simţit că mor.

-Nu pot, îmi pare rău. – Şi m-a eliberat.

S-a întors şi a plecat, lăsându-mă acolo...

Jenna a aflat curând ce s-a întâmplat pe pistă şi m-a găsit două ore mai târziu stând pe unul dintre scaunele de ceremonie, îmbrăţişându-mi picioarele şi încercând să mă strâng. Sărutul ăla, cuvintele lui... nu-mi făcuseră nici un bine. I-am simţit braţele în jurul meu fără să-mi dau seama şi m-am simţit şi mai vinovată ştiind că îi încurcam ziua lui specială.

„îmi pare rău, Jenna", mi-am cerut scuze, încercând să mă opresc din plâns.

„îmi pare rău, Noah, totul a fost vina mea", a spus ea şi m-am uitat la ea în gol. Toată situaţia asta, că aţi fost naşi şi că v-am băgat pe amândoi în aceeaşi maşină, chiar v-am adormit din uşă în uşă. Prietena mea s-a uitat la mine cu o faţă tristă şi chiar şi aşa era încă spectaculoasă.

Am vrut să-ţi mai dau o şansă, m-am gândit... M-am gândit că dacă aş împinge puţin lucrurile...

„Ne-am sărutat", am mărturisit eu ştiind că, în ciuda acelui sărut, a acelui ultim sărut, lucrurile dintre noi nu aveau să se îmbunătăţească, indiferent cât de mult ar fi încercat Jenna.

Jenna părea surprinsă şi confuză. S-a uitat în jur, parcă ar fi vrut să înţeleagă ce sa întâmplat, de ce Nick nu era cu mine.

— S-a terminat cu noi, Jenn, am spus şi a trebuit să-mi pun mâna pe gură pentru a-mi înăbuşi suspinele. Doamne, cât de jalnică a fost... dar la naiba, cât de dureros... cât de dureros îl pierd!

Jenna m-a îmbrăţişat din nou şi am lăsat-o să mă consoleze. Acolo eram amândoi: ea în cea mai fericită zi din viaţa ei şi eu am căzut în mizerie.

Ochii Jennei s-au fixat din nou pe ai mei şi am văzut o

anumită determinare.

„Nu ar trebui să-ţi spun asta, Noah, chiar nu ar trebui, dar îl cunosc pe Nick, am văzut o persoană complet fericită în lunile în care a fost cu tine.

Indiferent de problemele pe care le-aţi avut, nu am fost niciodată atât de concentrat, aşa că... cum să spun?, atât de normal. Toată viaţa lui a fost o

rahat, l-am văzut plângând de copil când a plecat mama lui, l-am văzut plângând luni de zile, până când mai târziu s-a întărit şi a creat acea armură pe care acum o poartă atât de mândru peste tot, a devenit cineva de nescăpat... Ai reuşit să o pătrunzi... Nu spun că va fi uşor, Noah, dar la naiba, ea este dragostea vieţii tale! îmi doresc ca cei mai buni prieteni ai mei să fie la fel de fericiţi precum sunt eu în acest moment, am nevoie, ce mai mult, te rog, Noah, te rog să nu-l laşi să plece, indiferent câte lucruri ţi- ar spune, indiferent cât de mult de multe ori pretinde că nu te iubeşte sau că îi este imposibil să te ierte... Trebuie să existe o cale.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am uitat la ea. Un zâmbet trist mi-a atins buzele.

„Ştiu că vrei să crezi ce spui, Jenn... şi eu", am declarat privind spre locul unde dispăruse, „dar i-am rupt inima... Am crezut că m-a înşelat şi am am crezut că voi muri, chiar am murit, aşa că ştiu cum se simte... Nu mă va ierta, nu o va ierta niciodată.

Jenna s-a dus să-mi spună ceva, dar a închis din nou gura, cred că pentru prima dată rămase tară cuvinte. M-am apropiat de ea şi i-am sărutat vârful capului.

-Bucură-te de ziua aceasta.

După aceea am încercat prin toate mijloacele să mă întorc să fiu fata în care fusesem toată săptămâna. Am refuzat să-i las pe Lion şi Jenna fără cei mai buni prieteni ai lor, aşa că am rămas la petrecere cât am avut nevoie. M- am forţat să dansez şi să mă bucur de tot ce mă înconjoară. La un moment dat am dat faţă în faţă cu Luca. Ochii lui verzi m-au privit cu prudenţă, dar fără nicio urmă de ranchiune pentru că l-a folosit literalmente pentru a-l face gelos pe Nicholas.

„îmi pare rău", mi-am cerut scuze din toată inima, sperând că cuvintele mele vor fi suficiente pentru a-i câştiga iertarea. Mă purtasem ca un nesimţit complet, ca copilul imatur pe care

jurasem să-l las în urmă şi, dacă i-aş fi dat fratelui lui Lion speranţe false, îmi parea profund rău.

„Nu eu”, a spus el, apoi m-a prins de mână şi m-a tras de pieptul lui. Ia- o liniştit”, a spus el înainte de a putea fugi sau de a intra în panică la orice aş putea crede că se întâmplă între noi doi. Nu-mi pasă că mă foloseşti ca să-l faci pe idiotul ăla gelos, adevărul este că mă foloseşti să faci exact la fel. – Făcându-mă să mă întorc, forţându-mă să-mi lipesc spatele de pieptul lui şi mişcându-mă în sunetul muzicii, s-a apropiat de urechea mea ca să-l aud clar. Vezi fata aia de acolo? m-a întrebat, ridicând în secret degetul către

un grup mic de fete care se aflau lângă bar. Am dat din cap amuzat, înţelegând deodată ce voia să-mi spună. Blonda care este acolo şi ne priveşte de parcă nu-i pasă ce fac cu tine — mi-a indicat întorcându-mă din nou şi punându-şi fără ruşine mâinile pe partea inferioară a spatelui meu aproape periându-mă fundul, pentru care m-am uitat la el —. Ne-am culcat acum vreo lună; De fapt, ne-am dracu de cât îmi amintesc sau altceva mai exact, ştii ce vreau să spun... Mi-am dat ochii peste cap. Pierdusem contactul cu ea când am fost la închisoare şi ne-am întâlnit din nou la una dintre petrecerile din cartierul meu. E fiica celei mai bune prietene a mamei mele şi vreau să înnebunească complet când mă vede că te bâjbâie aşa cum sunt pe cale să o fac.

Am râs şi l-am împins. Luca a reacţionat ducându-şi mâna la inimă de parcă ar fi fost profund rănit. Apoi, încet, m-a tras în sus şi mi-a şoptit ceva la ureche, pe un cu totul alt ton.

„Nu te târâi, Noah”, mi-a spus ea, apoi s-a uitat în ochii mei. Ceea ce ai făcut a fost greşit, dar toţi facem greşeli.

Nu că sfatul lui Luca ar fi fost ceva ca o revelaţie pentru mine, dar m-a făcut să realizez că toată lumea îşi dăduse seama cât de patetică fusese ea în acele zile când Nicholas fusese prin preajmă.

Nu puteam face mult mai mult şi, deşi ştiam că am făcut o greşeală gravă, cea mai greu de iertat, ştiam şi că nu totul fusese vina mea: minciunile, trecutul nostru şi intensitatea relaţiei noastre ne conduseseră. , aproape la forţă, la un punct fără întoarcere.

Am continuat să dansez cu Luca şi, de asemenea, cu ceilalţi până a venit timpul să plece mirii, din moment ce deja se conformaseră două ritualuri de rigoare la o nuntă: tăiaseră tortul, de care abia m-am atins, iar Jenna a aruncat si buchetul... în acest sens, trebuie să precizez că în realitate nu a făcut-o, întrucât după câteva secunde în care ne-a făcut să

credem că o va arunca, s-a întors şi s-a apropiat de mine cu zâmbetul pe buze. Lără să înţeleg nimic şi aproape prin acţiune reflexă am acceptat buchetul când mi l-a oferit.

— Asta pentru ca să ştii că încă am încredere că ziua ta va veni, Noah, şi va veni cu persoana pe care o cunoaştem pe tine şi cu mine.

Am simţit un nod în stomac şi nu ştiam ce să spun. I-am admirat determinarea, speranţa, dar gestul ei nu a reuşit decât sa ma cufunde si mai mult in tristetea mea. Dintr-o dată nu am mai suportat, înconjurată de toţi aceşti oameni, aşa că, când Jenna m-a sărutat pe obraz şi a alergat cu Lion

spre limuzina care îi va duce la un hotel de lux pentru a merge în luna de miere cerească a doua zi, Dragă, M-am urcat într-una dintre multele maşini cu şofer care erau disponibile oaspeţilor şi l-am rugat să mă conducă acasă. Trebuia să închei noaptea aceea.

1
NICK

Ştiam că am încurcat-o sărutând-o cu o seară înainte, dar nu m-am putut abţine, era acolo, ţipând la mine, dând vina pe mine! Ma numit mincinos, mincinos? Nici măcar nu înţelegea la ce naiba se referea, dar fusese fie să o sărute, fie să-şi piardă complet cumpătul.

Văzând mâinile dezgustătoare ale lui Luca pe corpul ei, buzele lui pe ea... Noah hotărâse să pună capăt puţinei stăpâniri de sine pe care credea că mai aveam.

Văzând-o cu altcineva mă făcuse să retrăiesc toate acele imagini pe care aproape că reuşisem să le elimin din creier. Era limpede că acum că o revăzusem după atâta vreme totul se întorsese la început, fusese ca în noaptea aceea nenorocită când am descoperit că am fost înşelată.

Simţindu-i trupul zvelt, preţios şi mult mai subţire decât îmi aminteam împotriva mea, mă făcuse să înnebunesc pentru câteva clipe. Simţurile mi se prăbuşiseră, pentru câteva secunde am revenit să fiu ceea ce eram înainte, am revenit să fiu acel băiat total îndrăgostit şi pierdut la nebunie pentru acea fată. Când am tras-o să mă uit la ea, să mă umplu de acea lumină pe care ea o emana mereu, am văzut acelaşi lucru în ochii ei, am văzut acelaşi dor, aceeaşi dorinţă cuprinsă, acea dorinţă care ne atrăgea, dar eu am văzut şi altceva: am văzut regret, am văzut disperare, am văzut nostalgie... şi de parcă mi s-ar fi înfipt un cuţit în inimă şi s-ar fi răsucit, am simţit din nou aceeaşi suferinţă pe care am simţit-o când am aflat adevărul.

Imaginile... nenorocitele de imagini cu care m-a chinuit imaginaţia mea au fost proiectate din nou ca un film în creier. Noe gol, în pat, oftând de plăcere, în felul acela senzual, în felul acela inocent şi plin; acele sunete pe care le-a eliberat prin buze, acele sunete care m-au înnebunit, care m-au pus în genunchi. Acele sunete senzuale, însă, nu au fost provocate de mine, au fost provocate de altul; nişte mâini îi mângâiau trupul, nu încet şi căutându-i plăcerea, ci brusc: o mângâiau fără grija, fără dragostea pe care o puneam în fiecare mângâiere. Dar lui Noah îi plăceau, îi plăceau, pentru că nu striga numele meu...

în acele momente am simţit ca şi cum un ulcior cu apă cu gheaţă cădea pe corp şi a trebuit să o împing de lângă mine în ciuda faptului că s-a lipit cu toată puterea de gâtul meu, refuzând să se despartă. Poate că a crezut că nu voi putea să mă împing, dar am făcut-o şi nu am regretat.

Şi acum, după ce n-am dormit toată noaptea, aveam din nou unul dintre acele episoade slabe, acele episoade în care voiam să-mi trag totul, să uit de tot, să merg în camera lui dracului şi să-l implor să termine ce am început.

Ştiam că era timpul să plec.

Mi-am făcut valiza, am părăsit camera în tăcere şi, ca idiotul complet care sunt, nu m-am putut abţine să nu mă opresc scurt la uşa camerei lui Noah. Am închis ochii pentru o secundă, supărat ştiind că el se afla la câţiva metri de mine, că cu siguranţă îşi petrecuse noaptea plângând de întâlnirea noastră şi că nu puteam face nimic pentru a o repara. Când am avut putere, am plecat.

Mi-am pus bagajele puţine in portbagaj si cu conţinutul unei sticle de apa pe care am gasit-o in ea mi-am udat fata ca sa-l cureţi, de abia dormisem cu ochiul: dupa ce iesisem de la petrecere, imi luasem masa si plecasem, la plaja Georgica, unde navigasem ore în şir fără oprire, încercând să mă calmez, încercând să dau un sens tuturor acelor motive care se presupune că m-au ţinut departe de Noah, toate acele motive pentru care sărutat-o păruseră să dispară. Am făcut surfing pe acea plajă până când a început să răsară.

Aşa că am decis să mă întorc, să fac un duş şi să anulez călătoria.

1
NOAH

Nu l-am auzit plecând, dar i-am simţit absenţa. Gata, s-a terminat, acum trebuia doar să mă întorc la aceeaşi rutină ca întotdeauna.

Mi-am luat rămas bun de la toţi oaspeţii care erau încă în casă, gata să mai petreacă câteva zile în ea. Mama Jennei m-a îmbrăţişat, iar tatăl ei s-a oferit să mă conducă la gară, de unde voi lua trenul spre New York. în timpul călătoriei, m-a întrebat care sunt planurile mele pentru vară şi i-am spus că în afară de zilele pe care urmează să le petrec în acel oraş, voi petrece restul verii muncind. Nu am vrut să explic prea multe despre meseria mea, din moment ce vorbeam cu un magnat al petrolului care cel mai probabil nici nu ar înţelege de ce naiba lucram ca chelneriţă dacă eram fiica vitregă a celui mai bun prieten al său milionar. Cu toate acestea, a fost foarte discret şi am apreciat.

— Unde vei sta zilele astea, Noah? m-a întrebat ea în timp ce traversa acele străzi frumoase. Era devreme, dar erau deja oameni în ei: unii îşi plimbau câinii, alţii se plimbau şi cărau genţi mari de mărci exclusive... aproape toţi purtau ochelari de soare. Mi-a părut rău că trebuie să părăsesc acea zonă tară să fi putut să o cunosc suficient, nu avusesem timp cu toată bătaia de cap a nunţii.

M-am uitat la tatăl Jennei şi i-am spus numele motelului pe care îl rezervasem în New York. Nu mi-a păsat că era un loc deznădăjduit, cu greu aveam de gând să petrec timp acolo, aveam nevoie doar de el să dorm şi să fac duş. Restul timpului am plănuit să-mi petrec descoperirea acelui oraş minunat.

Tatăl Jennei mi-a aruncat o privire uşor nedumerită când i-am spus numele motelului, nici măcar nu-i părea cunoscut, ceea ce nu era ciudat având în vedere că avea două proprietăţi în acel oraş tară a număra casa din Hamptons.

Am avut un moment jenant când a insistat să-mi închirieze o cameră de hotel în centrul oraşului, Hilton, nu mai puţin. I-am mulţumit pentru ofertă, dar nu am avut nevoie de documentele nimănui. Oamenii aceia, cei care

aveau destui bani, credeau că cei dintre noi care nu ne bucuram de acele luxuri erau nefericiţi şi nu era adevărat. Nu m-a deranjat să stau la un motel... Doamne, nici nu a fost chiar aşa de rău!

—Noah, asta nu e să te intru, dar New York nu este Los Angeles, acest oraş poate fi periculos şi mult mai mult dacă mergi singur şi fără să ştii.

A continuat să insiste până am ajuns în gară.

— Domnule Tavish, nu e nevoie, pot avea grijă de mine, o să fiu bine, într-adevăr...

în plus, nu voi fi singur, o să mă întâlnesc cu un prieten, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. „Bine, asta a fost o mică nebunie, dar total inofensiv. Tatăl prietenului meu nu părea deloc convins; mai mult, părea supărat şi foarte îngrijorat, nu ca şi cum ar fi fost tatăl meu.

„Ei bine, ai numărul meu dacă ai nevoie de ceva. Voi fi în Hamptons săptămâna aceasta, dar am mulţi prieteni în New York, prieteni care ar fi dispuşi să vină cu tine dacă va fi nevoie.

Prieteni... bine, bineînţeles, ştiam deja ce au vrut să spună aceşti oameni când vorbeau despre „prieteni”. Nu trebuia decât să-l vezi pe Steve şi rolul lui în viaţa familiei Leister. Nu aveam nevoie de bodyguard, mulţumesc.

Mi-am luat bun rămas bun de la el şi m-am grăbit să intru în gară, în caz că o suna pe mama mea sau ceva asemănător... Mă aşteptam la orice.

M-am urcat în vagon, i-am înmânat biletul de tren unei doamne destul de drăguţe şi m-am aşezat pe locul meu, privind pe fereastră şi dorindu-mi să pot ajunge în acel oraş magnific. Am încercat să uit când Nick îmi promisese cu mult timp în urmă că el va fi cel care mă va duce la New York, că el va fi cel care îmi va arăta în jurul acelei mari metropole. Trecuse aproape o viaţă de atunci, sau cel puţin aşa mi se părea.

Când am ajuns la destinaţie, primul lucru pe care l-am făcut când am coborât din tren a fost să iau un taxi până la motelul unde îmi rezervasem o cameră.

în timp ce treceam cu maşina prin oraş, am rămas uimit de ceea ce am văzut pe fereastră. Impresionanţii zgârie-nori

păreau nesfârşiţi şi erau atât de mulţi oameni pe străzi încât cineva se simţea ca o furnică mică, un grăunte de nisip... A fost spectaculos, spectaculos, dar în acelaşi timp copleşitor.

Când şoferul de taxi a cotit pe o stradă întunecată şi era patru după- amiaza, m-am cam stânjenit. Cu toate acestea, nu răspundea la nicio intenţie

rea: era motelul care, deşi nu era înfiorător, nu avea nicio legătură cu fotografia pe care o văzusem pe site.

Taximetristul mi-a pus valiza jos, i-am dat un bacşiş mizerabil şi s-a întors pe drumul pe care venise, lăsându-mă acolo, pierdut în Marele Măr. Am tras adânc aer în piept şi am intrat în stabiliment, care arăta mai mult ca o casă pentru cei fără adăpost decât cu un motel.

Fata din spatele tejghelei abia şi-a ridicat privirea din revistă când am păşit în faţa ei, târându-mi valiza.

-Nume? spuse el, mestecând gumă tare şi dezgustător.

întotdeauna am urât guma.

— Noah Morgan. Am o rezervare, am răspuns, uitându-mă în jurul meu.

Hotărât: acesta nu era un motel, ci o clădire destul de rătăcită în care îşi rezervau camere.

Oftând, deschise un sertar şi scoase o cheie dintr-o grămadă.

—Ia-l şi ai grijă de el pentru că există doar unul. Micul dejun constă în tot ceea ce doriţi să obţineţi din acele automate; prânzul şi cina sunt pe cont propriu.

Am dat din cap, încercând să nu las primele ore petrecute la New York să mă doboare. Să vedem, aveam nevoie doar de un pat. De asemenea, când am trecut pe lângă automatele am văzut că aveau prăjituri Oreo... Ce să mai cer?

Mi-am lăsat valiza în camera mică care mi-a fost atribuită şi am ieşit la plimbare. Am părăsit strada claustrofobă şi întunecată unde se afla motelul şi am început să mă plimb prin oraş. Am aflat că la câteva străzi mai sus, aşa cum spunea site-ul, era Central Park.

Nu ştiu să explic cum este acel loc, mă plimbam de doar zece minute şi deja îmi doream să merg acolo. Era cald, iar oamenii stăteau întinşi pe iarbă făcând plajă, copiii se jucau cu mingea, alţii cu câinii lor...

La fel, au fost mulţi alergători şi alţii care au practicat alte tipuri de exerciţii. Mediul era incredibil, natura in mijlocul unui oras plin de poluare si ambuteiaje.

M-am apropiat de lac, erau nişte raţe care-i plimbau apele,

pe care mulţi le hrăneau. Pentru o secundă mi-am ridicat capul spre cerul albastru al lunii iulie şi m-am lăsat purtat de acea senzaţie de a fi singur, de a fi singur, dar fericit, în mijlocul unui loc în care nimeni nu mă cunoştea, nici eu, nici povestea mea, unde nici Nicholas, nici mama mea, nici William, nici oamenii care mă judecaseră pentru despărţirea noastră nu mă puteau privi

cu milă sau furie. Fusese îngrozitor, vestea se răspândise ca un incendiu în campusul colegiului, unde Nick era o legendă. Devenisem cuplul pe care toată lumea îl admira, la care se uita cu degete, şi pe care eu aş fi fost cel care o dărâmase până la capăt... ei bine, oamenii pot fi foarte cruzi.

Am petrecut restul după-amiezii acolo, în parc, am citit, mi-am cumpărat un hot dog şi m-am plimbat. Oricine ar putea crede că sunt nebun, că cu toate locurile pe care erau de ştiut, de ce am stat acolo tară să devin turist? Am făcut-o pentru că uneori e bine să-ţi ia timp pentru a fi doar, pentru a fi doar unul dintre mulţi, şi în acel moment tot ce îmi doream să fac era că, îmi doream pace... pace şi linişte.

Nu a durat însă mult.

Aproape că am făcut un infarct când am dat colţul în străduţa unde se afla motelul, când am văzut apărând un bărbat înalt, în costum, apărând aproape din umbră. Eram pe cale să fug, dar apoi am recunoscut cine era şi mi-am pus o mână peste inimă, încercând să-mi revin din şoc.

— La naiba, Steve! Am scapat fără să regret nici măcar semnul. Ce naiba făcea acolo?

„Noah", a spus el aruncându-mi doar o privire murdară. Mi-a pus mâna în jurul braţului şi aproape m-a forţat să intru în motel. Ia-ţi lucrurile, te rog.

M-am încruntat în timp ce m-a condus la uşa mea, am trecut pe lângă recepţioner, care părea să se sperie la fel ca mine. Am reuşit să-mi revin din stupoare şi să mă smucim liber să-l înfrunt.

— Ce e, Steve? m-am repezit, observând furia care creştea în mine.

De ce ai venit?

„Nicholas mi-a spus să te iau, locul ăsta este periculos. Steve a răspuns ca ceea ce era, un om practic, cu puţine cuvinte. Maestrul Leister a poruncit iar lacheii lui s-au supus.

Ce noroc că nu mai fac parte din acel cerc prost!

„Nu plec nicăieri”, am răspuns, trecând pe lângă el şi deschizând uşa dormitorului meu.

Ce plănuia să facă? Să-l laşi pe Steve acolo şi să-i trântească uşa în faţă? Nu a fost vina lui că a lucrat pentru un idiot.

—Noah, uită de Nicholas, nu ar trebui să mergi singur în New York şi cu atât mai puţin în zona asta, e periculos. Lasă-mă doar să te duc într-un loc unde nu eşti în niciun pericol.

Doamne, a fost absurd!

„Dar cum m-ai găsit?!” Nu m-am putut abţine să nu ţip. I-am întors spatele şi mi-am dus mâinile la cap.

Fereastra de lângă pat dădea spre un cul-de-sac, complet cu scăpări de incendiu. De acolo vedea coşurile de gunoi şi nişte oameni fumând într-un colţ. Trebuie să recunosc că nu arăta prea bine şi chiar mă gândisem serios să-mi cheltuiesc ultimele economii pe o cazare puţin mai decentă, dar m-a enervat că m-au obligat să o fac şi mult mai mult Nicholas. îşi pierduse tot dreptul să-i pese de mine şi acum venea la mine cu astea?

— Ce anume ţi-a spus Nicholas să faci? am întrebat întorcându-mă spre
el.

Steve mi-a întors privirea nebunită.

— Mi-a spus să te scot din acest loc şi să te duc la un hotel potrivit.

Să mă ia... Cu alte cuvinte, îl trimitea pe Steve şi nici măcar nu se gândea să-şi arate faţa. Ei bine, nimic din asta.

„Vreau să vorbesc cu el”, am cerut, încrucişându-mi braţele.

Steve s-a uitat la mine cu îndoială.

—Azi a plecat de la serviciu, are rezervare pentru cină...

Am simţit o înţepătură în inimă şi eul meu sănătos aproape că m-a lovit cu piciorul în tibie. – Ce credeai, idiotule, că s-a călugărit sau ce?

„Cât este ceasul?” am întrebat încercând să nu îmi tremur vocea.

Steve oftă.

„într-o jumătate de oră”, a răspuns el.

— Atunci sună-l de pe mobil. Nu mă va lua.

Steve mi-a ţinut privirea câteva secunde şi a dat din cap. înainte de a da apel, însă, a luat valiza pe care încă nu o despachetase şi m-a condus până în stradă, unde era parcata maşina. Mi-a deschis uşa să intru şi, odată ce s-a aşezat pe scaunul şoferului, a format numărul lui Nick tară mâini.

„Nicholas, Noah vrea să vorbească cu tine”, a anunţat ea când a răspuns vocea lui Nick.

„Nu vreau să vorbesc cu ea”, a declarat vocea ei după o secundă.

Am scos difuzorul şi am pus telefonul lui Steve la ureche.

— Nu-mi mai spui numele? L-am récriminât tară să mă pot abţine.

„Numai dacă este strict necesar”, a răspuns el. Ştiam că pot închide în
orice moment, aşa că am încercat să mă calmez, dar nu m-am putut abţine să nu răsturnesc ce am spus în continuare:

— Nu-mi spui numele, dar îl trimiţi pe Steve să mă ducă la un hotel potrivit... Explică-mi asta, Nicholas, pentru că jur că sunt foarte confuz.

Mi s-a părut că vorbele mele l-au afectat într-un anume fel, pentru că l- am auzit oftând împotriva telefonului.

„Greg m-a sunat să-mi spună că era îngrijorat când a aflat unde plănuieşti să stai pentru următoarele câteva zile”, a comentat el degajat.

La naiba Greg Tavish! Nu te-ai putea ocupa de treburile lor? Nu era tatăl meu.

— Atunci ai făcut-o pentru Greg? am întrebat şi chiar şi eu am auzit dezamăgirea din vocea mea.

— încetează, Noah, spuse ea şi am auzit schimbarea vocii ei, cum s-a umplut de furie. Ai o rezervare la Hilton pe numele tău, vrei să o foloseşti? Sclipitor!

Tu nu vrei? nu-mi pasă.

Nu am avut timp să spun altceva pentru că a închis.

Steve mă privea în tăcere, în aşteptare, aşteptând să vadă ce voi decide. Nu aveam de gând să fac ceea ce mi-a cerut Nick. Mă sărutase şi apoi plecase tară să spună nimic. Acum se deranja să-mi închirieze o cameră de hotel... şi nu trebuia să fac nimic în privinţa asta? Se putea preface ce vrea, putea să-mi spună că nu-i mai păsa ce am făcut sau ce nu am făcut...

dar l-am cunoscut: era Nicholas, puterea ieşind din gură.

în acel moment am luat o decizie riscantă.

— Du-mă la el acasă.

Steve nu părea prea îndrăgostit de idee, dar i-am spus că ori mă ia, ori nu mă mut. Dându-mi seama că îl pun între o stâncă şi un loc greu, m-am simţit puţin vinovată, dar nu am cedat nici măcar: aşa avea să fie singura modalitate de a mă face să părăsesc acest motel.

Am profitat de plimbare ca să mă uit pe fereastră. Deşi nu mi-a plăcut să recunosc, mersul în maşină cu Steve m-a făcut să mă simt în siguranţă, protejată dacă vrei. A trebuit să recunosc că a veni într-un oraş ca New York singur şi fără cu cine să împărtăşeşti experienţa a fost destul de deprimant şi, de asemenea, puţin înfricoşător.

— Ajungem acolo, m-a informat Steve după un timp.

Am început să devin nervos şi mai mult când ne-am oprit lângă o clădire incredibilă, înaltă ca multe şi cu vederi

impresionante ale Upper East Side. Râul era în dreapta mea, iar puţin mai departe, vârfurile copacilor din Central Park erau clar vizibile. Ne-a luat puţin mai mult de jumătate de oră şi m-am gândit că acea parte a parcului trebuie să fie cea din partea opusă a parcului pe care o vizitasem în dimineaţa aceea.

Am început să mă joc cu părul meu. Ce aveam de gând să-i spun? Nu chiar că cuvintele m-au făcut nervos, dar ştiind cum era viaţa lui acum, văzându-l în acest mediu, văzându-l fiind Nicholas Leister care locuia singur într-un apartament din mijlocul oraşului New York, avocatul şi omul de afaceri din pur... Nu cunoscusem acea faţetă a lui, îl cunoscusem pe Nick care ieşea la petreceri, pe Nick care mă îmbrăţişa, pe cel care punea mâna în cele mai îndepărtate locuri, pe cel care îşi risca gâtul în stradă, concurează şi s-a luptat pentru bani... Nick care era îndrăgostit, Nick care mă adora şi ar muri dacă ar trece mai mult de douăzeci şi patru de ore fără să audă de mine, să vorbească cu mine sau să mă vadă.

Unde era Nick acum?

Steve a tras în parcarea acelei clădiri impunătoare şi am început să simt cum nervii au pus stăpânire pe mine.

-El este acasă? am întrebat după ce am coborât din maşină, în timp ce l- am urmat până la lift.

-Nu.

Am tras adânc aer în piept şi am văzut cum Steve a introdus un cod lângă celelalte butoane de pe podea. Am fost uimit să văd că erau 62... – Doamne, 52

plante... – şi codul era pentru pod.

Plimbarea cu liftul mi s-a părut supersonică, iar când zgomotul uşii a răsunat în cabină, rupând tăcerea care se instalase între noi doi, nu m-am putut abţine să nu sări.

Uşile s-au deschis şi au dus direct într-un hol destul de mare, cu o oglindă care mă privea înapoi. Trebuie să spun că mi-a fost greu să mă recunosc în acea reflecţie, părea cu adevărat atacată, aşa că m-am grăbit să- mi schimb expresia: nu puteam să par nervos, trebuia să par sigur pe mine.

Mi-ar fi plăcut să port altceva şi nu o simplă fustă din denim, Converse roz şi un tricou alb de bază. Arăta ca o fată de cincisprezece ani.

înainte să-l urmăresc pe Steve, am tras de banda de cauciuc care îmi ţinea părul şi l-am lăsat să cadă în spate... Asta ar ajuta, nu-i aşa?

L-am urmat pe Steve în apartament. Pf! Nu avea nicio

legătură cu apartamentul pe care îl închiriase în Los Angeles... acesta era... acesta juca într-o altă ligă. Ştia că a moştenit o mare avere de la bunicul său şi, de asemenea, ştia, evident, că banii nu au fost niciodată o problemă pentru el, dar acest apartament era cuvinte mari.

Era foarte mare, tară pereţi, în afară de nişte coloane care erau plasate strategic pentru a crea spaţii specifice. Bucătăria era în dreapta, iar canapelele din centru dădeau spre ferestrele mari care dezvăluiau oraşul în toată splendoarea lui. Parchetul strălucea, iar unele segmente erau acoperite de covoare groase, bej, care trebuie să fi fost suficient de moi chiar şi pentru a dormi.

La un capăt, lângă un minibar din sticlă, trecea o scară impunătoare de marmură întunecată.

Nicholas locuia acum aici? Acesta a fost al tău? A locuit singur?

Steve a oftat din nou şi s-a încruntat la mine.

— Eşti sigur că vrei să faci asta, Noah? Nu-ţi va plăcea nimic.

— Te rog, Steve, am spus, aproape implorând. Lasă-mă să fac asta în felul meu... Eu doar... Am nevoie doar de o şansă să vorbesc cu el.

Steve s-a uitat la mine ca pe cineva care se uită la un copil care tocmai a aflat că Moş Crăciun nu prea există: cu milă.

A dat din cap cu regret şi după ce mi-a spus să-l anunţ dacă am nevoie de ceva, a lăsat.

Am urcat la etaj şi deodată m-am simţit foarte obosit. Am deschis prima uşă pe care am găsit-o: era o cameră, nu ştiam dacă era a lui Nick sau camera de oaspeţi, dar m-am întins pe pat şi m-am uitat în tavan.

L-aş aştepta... Aş aştepta până se va întoarce şi când a făcut-o, aş face absolut tot ce era necesar să-l fac să creadă din nou în mine, în ceea ce era al nostru, în iertare şi în dragoste.

1
NICK

M-am urcat în maşină şi am ieşit din parcarea biroului, punând piciorul pe acceleraţie. Ar fi trebuit să anulez cina, ar fi trebuit să plec, ar fi trebuit să-i spun toate acele lucruri pe care murim dornic să i le spun, toate acele lucruri pe care le mai ţinem înăuntru şi că eram sigur că într-o zi o să lupt să ies.

Mi-am ciupit puntea nasului, încercând să mă calmez. Nu m-aş putea prezenta aşa la cină, n-ar fi corect... sau corect.

Trebuia să-l scot pe Noah din minte. Eram sigură că nu va refuza hotelul, nu era proastă, ştia că ar fi o nebunie să stea în acel cartier slăbit şi dacă nu m-ar asculta, nu ar fi problema mea. O mică voce interioară a strigat la mine „Mincinos!" tare şi clar, dar am ignorat-o în timp ce am străbătut oraşul şi am ajuns într-unul dintre cele mai la modă restaurante ale zilei, sperând să fie o noapte liniştită.

Când i-am înmânat portarului cheile maşinii să o parcheze, am văzut-o pe faţa cu părul negru la uşă. Rochia pe care o purta era elegantă şi scumpă, sandalele cu toc pe care le purta o făceau să pară mult mai înaltă decât era în realitate, iar părul ei întunecat strălucea în timp ce îi cobora pe spate.

Ochii i s-au luminat când m-a văzut, deşi a încercat să-l ascundă cât a putut.

Am simţit o vâlvă de vinovăţie în piept, dar deja îi făcusem lucrurile foarte clare şi părea să fi înţeles.

— Bună, am spus, forţând un zâmbet cald.

Dinţii lui albi au fulgerat când mi-am pus braţul în jurul taliei lui şi m- am aplecat să-i dau un sărut rapid pe obraz. Mirosea a zmeură cu un amestec de lămâie... întotdeauna mirosea a un fel de fructe şi asta mi-a plăcut.

„Am crezut că nu vei veni", a mărturisit ea în timp ce o împingea uşor din spate până a intrat în restaurant. Lucrurile erau grele acum şi ultimul lucru pe care mi-l doream a fost un fotograf care să ne fotografieze.

„A apărut puţin neprevăzut, îmi pare rău”, am comentat, apoi i-am spus chelnerului cum mă cheamă, care s-a grăbit să ne conducă la masa pe care o rezervase cu aproape o lună înainte.

Locul era plăcut, cald, la care a contribuit şi lumina slabă.

Era muzică live, cântată de un pianist. Dintr-un motiv ciudat, acea lumină şi acea muzică plăcută m-au relaxat... Am inspirat adânc şi mi-am făcut plăcere să mă văd stând în faţa acelei femei, femeia care mă sprijinise de când m-am despărţit de Noah, cea care fusese lângă mine şi cel care devenise într-un bun prieten.

„Eşti drăguţă”, i-am spus, ştiind că asta o va face să zâmbească. Motivul pentru care lucrurile stau altfel cu ea era clar, cel puţin pentru mine.

Sophia a zâmbit timid şi a luat scrisoarea cu uşurinţă. Chelnerul s-a apropiat de noi şi fiecare a comandat un alt tip de vin. Era mai degrabă un vin alb; Eu, pe de altă parte, roşu sau mai precis un Bordeaux bun din 82. Pentru o clipă mi-am amintit de Noah, cum habar nu avea de vin, mâncare sau multe lucruri cu adevărat. Simplitatea lui mă captivase, mă făcuse să cred că pot să-l învăţ totul, că îi pot oferi lumea...

Mi-am dres glasul, forţându-mă să mă întorc la realitate.

Ar fi deja la hotel? Făcea un duş? Ai plânge? Dormit?

Mâncând? Mi-e dor de mine?

„Opreşte-te!” mi-am ordonat şi mi-am concentrat privirea asupra frumoasa mea tovarăşă.

Lucrurile cu Sophia au apărut fără să se gândească la asta. La început, după Noah, devenisem o persoană care abia era capabilă să poarte o conversaţie coerentă cu cineva, totul mă deranja, eram temperat, furios pe lume, rănit şi nu voiam să mă asociez cu nimeni şi nimic.

Mă închisesem în apartament, mă afundasem în autocompătimire... Telefonul suna şi îl ignoram; mailurile s-au acumulat in inbox si nici nu le- am citit... am devenit total autodistructiva. Am băut până am rămas aproape inconştientă pe pat, am rupt mobila, am lovit lucruri... chiar m-am rănit la mână de două ori. M-am certat într-un bar, deşi din fericire nu a

ajuns sânge în râu. Mintea mea a rătăcit, imaginând lucruri, intrând într-o buclă de ură, tristeţe şi dezamăgire. Nimeni, nici măcar Leul, nu a reuşit să mă facă să văd raţiune, să mă ajute; tatăl meu a venit să mă vadă, a ţipat la mine, apoi a încercat să-mi vorbească mai civilizat, a ţipat din nou la mine şi apoi a dispărut. Nu voiam să ascult pe nimeni, nu mă interesa... în acele momente simţeam o durere insuportabilă în piept, mă simţeam trădat.

Până când într-o zi a apărut Sophia în apartamentul meu.

Fusese întotdeauna o fată sensibilă, cu ideile clare. Ea a ţipat la mine despre tot, de ce o să mint, şi nu pentru că îi păsa de mine sau era îngrijorat de mine, mai degrabă pentru că depindea de jobul meu şi abia am trecut prin firmă.

Ea a strigat la mine că, dacă era atât de rău pentru mine să merg la New York, m-a învinuit pentru atâtea lucruri, era atât de supărată pe atitudinea mea – după ea, imatură şi iraţională – încât nu mi-am putut gândi decât la o modalitate, să o taci.

Am prins-o de talie şi am izbit-o de perete. Ne-am uitat unul la celălalt, eu zdrobiţi, ea confuză şi am făcut doar ce am vrut la momentul respectiv, ceea ce avea nevoie corpul meu şi ceea ce a vrut mintea mea bolnavă să facă pentru a mă întoarce la Noah.

Am tras toată noaptea, non-stop, non-stop, non-stop şi, cel mai bine, când am terminat, Sophia s-a ridicat, s-a îmbrăcat şi a plecat fără să scoată un cuvânt.

A doua zi m-am dus la muncă. Ea mi-a vorbit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă am fi încă aceiaşi colegi de muncă care doar se suportă şi împart un birou. M-am comportat la fel ca ea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, până când într-o zi s-a ridicat, a închis uşa biroului, s-a apropiat de mine şi, stând în poală, m-a convins să o fac din nou.

Să fim clari despre un lucru: amândoi ştiam că acest lucru nu va echivala cu nimic. Sophia era conştientă că eram devastată de Noah şi avea nevoie doar de cineva care să-i încălzească patul din când în când. Când am vorbit despre asta, nu a tresărit şi mi-a acceptat condiţiile: că era doar sex şi că putem face tot ce ne-am dori.

Mă vedeam cu alţii, desigur, şi Sophia era liberă să se întâlnească cu alţi bărbaţi dacă dorea, deşi nu am vorbit niciodată despre asta. Ea ştia lucrurile pe care le făcea şi părea că le acceptă şi nu-mi păsa cu cine ieşea, cu cine se culca sau cu cine se întâlnea la cafea. Bineînţeles... a tratat-o cu respectul pe care îl merita. A fost prietena mea, singura care m-a ajutat, m-a făcut să mă ridic din pat şi m-a făcut să mă concentrez pe muncă.

Şi la scurt timp după ce mi-am acceptat funcţia la New York, bunicul meu a murit, iar restul este istorie.

Acum luam cina într-un restaurant drăguţ, ea îmi spusese că trebuie să vorbească cu mine şi tot ce mă puteam gândi era că Noah era în oraş, că

mor de nerăbdare să mă întâlnesc cu el şi să fac dragoste cu el ca numai eu. a ştiut să-i amintească pe cine a păcălit şi ce îi lipsea.

Mi-am trecut mâna pe frunte şi m-am concentrat asupra Sophiei.

„Trebuie să-ţi cer o favoare”, mi-a spus după ce discutasem despre nişte subiecte banale şi, mai ales, despre lucruri legate de muncă. Sophia nu părea să se odihnească niciodată, ambiţia ei nu avea limite, iar acum tatăl ei candida pentru guvernator al Californiei. Ea era fata pe care toată lumea o tombola şi toată lumea părea să ştie. Asta nu a contat pentru mine, dar când a început să vorbească a trebuit să mă forţez să-i dau atenţie —: am nevoie de noi să oficializăm ceea ce avem.

M-am uitat la ea tară să înţeleg un singur cuvânt care a ieşit din gura ei.

„în faţa publicului, desigur”, a lămurit el, ducând paharul la buze. Tatăl meu cere să părem stabili, să fim o unitate puternică. îmi continuă să mă prezinte unchilor, copiilor prietenilor săi care vor să fie cu mine doar pentru că sunt fiica senatorului Riston Aiken, e oribil, nu suport.

— Stai, stai, am spus, încercând să înţeleg ce tocmai îmi spusese.

îmi spui că vrei să divulgi presei că suntem împreună? Ca un cuplu oficial şi toate astea?

Sophia dădu din cap şi duse o ravioli la gură.

— Desigur, poţi continua să faci ce vrei... dacă eşti discret.

Dar cu faţa la galerie trebuie să am un iubit formal. Ai face asta pentru mine?

Oricând aş fi râs în faţa ei, dar chiar în acea zi, imediat după ce am vorbit cu Noah, am sărutat-o la nunta Jennei şi am simţit că trecutul mi se prăbuşeşte înapoi în faţă... ceea ce mi-a spus Sophia. am întrebat că nu mi se pare o idee atât de proastă.

Am auzit o voce mică în minte care îmi amintea de consecinţele acceptării propunerii Sophiei. Ştiam că dacă aş face, dacă aş confirma că mă întâlnesc cu ea, dacă presa ar scurge ştirea că ne întâlnim, Noah ar suferi mult...

Acceptarea asta m-ar face un adevărat ticălos, dar poate că

ar fi calea pentru mine să înţeleg în sfârşit că trebuie să mergem mai departe.

Am venit acasă pe la ora unu dimineaţa. Sophia m-a întrebat dacă vreau să mă culc cu ea la hotelul ei – era în New York şi repara nişte lucruri pentru compania la care nu mai lucram, dar pleca a doua zi – dar am refuzat: nu aveam chef. .

Am ajuns la apartament, care era iluminat doar de lumini slabe care i-au dat căldură. Am pus cheile pe masa din bucătărie si m-am intors sa-mi mai turnez o pahare.

Apartamentul acela aparţinuse unui prieten al tatălui meu, care când a aflat că mă mut la New York mi l-a oferit la un preţ pe care nu l-am putut refuza. Voiam să încep de la zero, într-un loc pe care l-aş putea numi al meu, şi să nu accept oferta tatălui meu de a mă muta într-un apartament pe care îl deţinea în Brooklyn – în afară de diferite birouri împrăştiate în Manhattan. Nu voiam să-mi amintesc ce am trăit în acel oraş când eram copil.

Descoperind că tatăl meu a înşelat-o pe mama mea pentru aproape toată căsnicia lor, ura mea faţă de ea se transformase şi se transformase în altceva. O parte din mine a înţeles mai mult sau mai puţin de ce totul se dusese dracului şi l-am urât pe tatăl meu pentru că mă făcea să-mi pară milă de ea.

O uram pe mama, asta nu se schimbase, dar toată povestea aceea cu mama lui Noah m-a făcut să mă regândesc dacă acea ură era justificată sau nu.

înşelăciune... Cum aş putea să-i învinovăţesc pe mama că şi-a pierdut minţile după ce am pierdut-o din acelaşi motiv?

Nu l-aş ierta niciodată că m-a abandonat, nu exista nicio justificare pentru asta, dar cine eram eu să judec reacţiile unui cuplu după ce am trecut prin aşa ceva? M-am gândit din nou la Noah... era greu să văd cum viitorul pe care l-ai creat cu o singură persoană, toate acele imagini cu ceea ce avea să vină, au dispărut chiar înaintea nasului tău.

îmi imaginasem o viaţă plină cu ea, ştiam că nu va fi o relaţie uşoară... Nu eram prost, relaţia noastră nu era idilică, dar problemele veniseră de la terţi. Mi-aş fi băgat mâna în foc pentru Noah dacă cineva ar fi dat de înţeles că m-ar fi înşelat cu altul, l-ar fi numit nebun...

Şi acolo eram...

Mi-am terminat băutura şi am mers în camera mea.

Am intrat fără să mă obosesc să aprind luminile şi mi-am dat jos cămaşa, lăsând-o întinsă la întâmplare pe podea. Serviciul avea să o ia mâine.

M-am întors spre pat cu intenţia de a aprinde una dintre lămpi şi am încremenit literalmente când am văzut cine era între cearşafurile mele.

Inima a început să-mi bată sălbatic în piept, aproape că mă răneşte, aproape că îmi sună urechile. Mi s-a accelerat respiraţia, întregul meu corp a reacţionat la acea imagine a lui Noe adormit pe patul meu, a fost ca şi când m-am întors în timp, ca atunci când m-am întors şi o aveam acolo aşteptându-mă, picioarele ei cu pielea moale încolăcite în jurul unei perne, ea braţele peste cearşafuri, cu părul împrăştiat pe saltea...

Am închis ochii pentru o secundă şi aproape că simţeam cum ar fi să stau lângă ea, să-i smulg cearşafurile albe de pe corp şi să-mi las degetele să-i mângâie pielea... O întorc încet spre mine, ea. îşi deschidea ochii, pe jumătate adormită, dar zâmbea bucuroasă să mă vadă, cu acea strălucire pe care reuşeam mereu să o scot în evidenţă de fiecare dată când o atingeam. „Te aşteptam”, îmi spunea şi mă umflam cu toată acea dragoste pe care nu credeam că o pot simţi niciodată. M-aş poziţiona deasupra ei, îmi îndepărtam uşor părul blond şi îmi puneam încet buzele pe ale ei, umflate de somn, moi şi dureroase pentru atingerea mea. Braţul meu i-ar coborî pe spate, strecurându-i prin scobitura coloanei vertebrale şi o ridica uşor de pe saltea pentru a-i face corpul să se lipească de al meu tară să o zdrobească. îi săruta uşor partea de sus a gâtului până ajungea la ureche, apoi inspira parfumul pielii ei, un parfum care nu era fructat sau dulce sau ceva asemănător cu orice parfum scump, ar mirosi doar a Noah... doar a ei.

Am deschis ochii forţându-mă să revin la realitate. Aproape că mi-aş fi dorit să fi fost o iluzie să o văd acolo în patul meu, între cearşafurile mele. Nu puteam să renunţ, oricât mi-ar fi mâncărime mâinile de dorinţa de a o atinge, nu aveam de gând să cedez în faţa ei, habar nu aveam ce face acolo, dar am lăsat furia să devoreze orice alta. simţindu-se şi a ieşit cu picioarele pe picioare din cameră...

14
NOAH

Am auzit un zgomot şi ochii mi s-au mărit aproape tară să-mi dau seama. La început nu ştiam unde sunt, dar mirosul din jurul meu m-a liniştit: eram acasă.

Am fost cu Nick.

Mi-a luat câteva secunde să înţeleg că ultima propoziţie nu avea niciun sens... cel puţin nu acum. M-am ridicat în acel pat necunoscut şi datorită luminii slabe care s-a filtrat prin uşa întredeschisă am putut să arunc o privire asupra împrejurimilor. în cele din urmă, şi cu un nod în stomac, m- am ridicat din pat şi m-am dus în sufragerie. Luminile erau stinse şi doar câteva lumini slabe, de genul care te împiedică să te împiedici dacă te trezeşti în miezul nopţii să bei un pahar cu apă. M-am mişcat desculţ până l- am văzut: stătea pe canapea, în faţa unei măsuţe de sticlă unde era un pahar şi o sticlă pe jumătate goală, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu capul îngropat în mâini. Cu siguranţă fusese o lovitură slabă pentru el să mă găsească în patul lui, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă acela ar fi fost apartamentul meu şi aş fi avut vreun drept să aştept adormit să sosească el. M-am simţit ca un intrus.

Trebuie să fi scos un sunet sau pur şi simplu am observat prezenţa mea pentru că capul lui s-a întors încet în direcţia mea. Ochii lui străluceau şi când i-am văzut maxilarul încleştându-se tare, am vrut să alerg în direcţia opusă. Dar îl cunoşteam, îl cunoşteam suficient de bine încât să ştiu că sub toată ura care părea să-l consume, dragostea pe care o simţea pentru mine, sau pe care o simţise, era încă acolo în inima lui, la fel ca a mea, aşteptând momentul potrivit pentru noi să ne întoarcem, să ne iubim

— Ce cauţi aici, Noah? a întrebat ea şi aproape că m-am prăbuşit pe loc la cât de distrusă suna vocea ei.

„Sunt aici pentru tine”, am răspuns eu ridicând uşor din umeri. Vocea mea părea ca un ecou al lui. Nicholas se lăsă pe spate pe canapea şi închise ochii în timp ce ofta din greu.

„Trebuie să pleci... trebuie să ieşi din viaţa mea”, a spus el, încă tară să mă privească.

S-a aplecat, intenţionând să-şi mai torne o băutură, dar eu nu l-am vrut să fie beat, nu, l-am vrut lucid, lucid cu mine, pentru că aveam nevoie să înţeleagă ce aveam de gând să spun.

Am desfăcut spaţiul dintre noi, am luat sticla, împingându-mi degetele de ale lui în acest proces şi i-am smuls-o din mâini pentru a o aşeza înapoi pe masă, departe de el, departe de noi.

Ea s-a uitat la mine, stând între picioare, şi am văzut că ochii ei erau roşii, dar nu doar din cauza alcoolului.

Am întins mâna cu intenţia de a-i mângâia părul. Doamne, trebuia să-i şterg acea expresie de durere de pe faţa lui, această durere care era acolo din cauza mea, dar mâna lui mi-a prins încheietura mâinii înainte ca eu să pot. Nu mi-a păsat pentru că mâna lui a intrat în contact cu pielea mea şi asta a fost suficient pentru mine. Scânteia, acea scânteie care s-a aprins mereu între noi doi, acea senzaţie de foc, de pură dorinţă carnală, aceeaşi dorinţă pe care o simţim din momentul în care am intrat în bucătăria vechii lui case şi l-am găsit acolo căutând, ceva în frigider. Din acel moment am ştiut că ceva de-al meu a încetat să-mi aparţină.

A ezitat câteva secunde care i s-au părut pentru totdeauna, dar apoi m-a tras în sus, corpul meu ciocnindu-se de pieptul lui, iar mâinile lui m-au ajutat să stau în poală, cu ambii genunchi pe canapea, lângă coapsele lui. Mâinile mele l-au luat de gât şi ale lui s-au oprit la talie. Ochii ni s-au întâlnit în întuneric şi mi-a fost teamă să merg mai departe. Am ezitat şi el la fel; parcă eram pe cale să sărim de pe o stâncă, puteam avea norocul să cădem pe apă sau nefericiţi să cădem pe piatră şi am afla doar dacă sărim.

S-a uitat la mine o secundă care părea să dureze pentru totdeauna, apoi şi-a lovit gura de a mea şi a făcut-o atât de brusc, încât capul meu nu a putut să-l ia... Buzele mi s-au despărţit de impact şi limba i-a inundat interiorul gura mea, făcându-mă să tremur. Nu a durat mult până să-mi găsească limba, care s-a încolăcit cu a lui tară întârziere, de parcă viaţa noastră ar depinde de ea. Mâinile i-au luat gâtul ca să-l apropie

de mine, în timp ce el îmi mângâia coapsele, de la genunchi până la spate, iar ei au rămas acolo strângându-le cu putere, făcându-ne corpurile să se ciocnească şi să ne ofere plăcere la atingere; Aproape că mi-am dat ochii peste cap, trecuse prea mult... prea mult timp de când nu simţeam nimic, absolut nimic. Chiar am

ajuns să cred că corpul meu era mort, că libidoul îmi dispăruse după despărţire, dar cât de greşit am greşit!

O simplă mângâiere, o simplă atingere din mâinile acelui bărbat m-a făcut să-mi pierd minţile.

M-am îndepărtat de gura lui ca să-mi trag răsuflarea, iar buzele lui miau tras sărutări pe maxilarul, trimiţându-mi fiori pe şira spinării. Pieptul lui era gol, iar degetele mele i-au coborât pe gât şi l-au mângâiat. Fiecare dintre abdomenele lui s-a strâns la contactul unghiilor mele cu pielea lui.

Nicholas a mârâit gutural şi s-a îndepărtat de gâtul meu, cercetându-mi ochii.

— Ce vrei de la mine, Noah? a întrebat el apucându-mă de mâini şi împingându-le aproape cu forţa de pe corp.

M-am uitat la trunchiul lui, la sudoarea care-i mărgea pielea la tensiunea pe care am simţit-o amândoi la gândul că ceea ce urma să se întâmple ne va răsturna lumile... din nou.

„Doar... fa-mă să uit...”, am întrebat cu un nod în gât, „pentru câteva minute... Prefa-te doar că m-ai iertat”.

I-am simţit pieptul ridicându-se şi cobând, accelerat şi, de asemenea, cum a slăbit tensiunea cu care mă ţinea de mâini. Le-am eliberat şi i-am încurcat în părul lui, din nou, forţându-l să se concentreze asupra mea şi nu asupra tot ce ne înconjoară. De data aceasta, eu am fost cel care mi-am pus buzele pe ale lui. Doamne, aveau gust de rai! Sărutul lui era ceea ce îi lipsise cel mai mult, era dependentă de săruturile lui şi avea nevoie de mai mult, avea nevoie să simtă acele buzele peste tot, avea nevoie de asta într- un mod aproape dureros.

„O voi face...” a asigurat el, despărţindu-şi spatele de canapea pentru a se lipi de mine.

Nasurile ni s-au atins aproape. Voi uita pentru câteva minute ce ne-ai făcut... dar mâine vei pleca, îmi vei părăsi viaţa şi mă vei lăsa în pace.

Inima mi s-a oprit, am gândit la propriu, dar m-am forţat să ignor acel detaliu pe care tocmai îl lămurisem. Avea să uite... Asta a spus, nu? Mi-a fost suficient, mâine aveam să înfrunt cealaltă parte.

Am dat din cap, chiar ştiind că minte, dar nu aveam de gând să refuz ocazia de a fi cu el, în mai puţin de jumătate de oră reuşise să mă facă să mă simt din nou în viaţă şi nu puteam renunţa la asta.

Mâinile lui m-au prins de coapsele şi s-a ridicat de pe canapea, luându- mă cu el. Mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi mi-am lipit buzele de

ale lui. Ce bine au gust! Ce bine au mirosit! Miroseau a el, a Nick al meu, a persoanei pe care o iubeam la nebunie, aproape cu disperare.

M-a dus în camera lui şi m-a aşezat pe saltea aproape cu evlavie, foarte atent, de parcă i-ar fi fost teamă că voi dispărea. A rămas la picioarele patului, privindu-mă. Dându-mi seama de asta, m-am sprijinit pe coate să mă aşez şi să mă uit la el. Cum ar putea fi atât de perfect?

Părul lui era dezordonat, buzele lui păreau mai groase după sărutările mele, mirişteа lui era extrem de măgulitoare. Cu ea ma zgâriasem pe piele inainte, dar nu-mi pasa; brusc, am vrut să simt această atingere în alte părţi ale corpului meu. Tremura, tremura de dorinţă, pură şi trupească, pentru acest bărbat.

„Nu o să ne dracului”, a condamnat el în timp ce-şi tragea cureaua pantalonilor şi o lăsa să cadă la pământ. Surpriza trebuie să fi fost clară pe faţa mea, şi dezamăgirea, pentru că mi-a zâmbit, nu aşa cum obişnuia, nu cu căldură, poftă şi dragoste, ci mai degrabă ca cineva care dădea clar evidenta unui om de zece ani... bătrână a găsit-o adorabilă, dar putem face şi alte lucruri.

S-a apropiat de mine, aşezându-se între picioarele mele, şi-a pus mâna pe burta mea şi, exercitând o presiune, m-a făcut să stau complet pe saltea.

Apoi, s-a aplecat peste mine şi mi-a smuls fusta de pe mine şi a aruncat- o la întâmplare pe podea. Cu genunchiul mi-a despărţit picioarele şi în curând mâinile lui au fost sus pe cămaşa mea până mi-a tras-o peste cap şi a dispărut din vedere.

Pentru o clipă, ochii lui s-au oprit pe corpul meu, pe sânii mei, acoperiţi de un sutien roz din dantelă care nu era nimic deosebit, dar era confortabil, sau cel puţin aşa mă gândisem când l-am îmbrăcat în acea dimineaţă ca să ies afară, a vizita.oraşul. S-a încruntat uşor şi palma lui care era încă pe burta mea s-a mutat lângă mine şi m-a ridicat uşor până când buzele lui s-au sprijinit pe buricul meu.

„Eşti mai slabă”, a spus el în şoaptă pe care nici măcar nu l-am înregistrat.

Gura i-a coborât până a ajuns în vârful chiloţilor mei. Mâinile lui, între timp, îmi mângâiau picioarele, de sus în jos. Ochii lui i-au cercetat pe ai mei şi aproape că m-am prăbuşit la pofta excesivă pe care păreau să o dea. S-a dat jos din pat, a îngenuncheat şi mi le-a luat repede.

Am simţit nişte nelinişti. Nu este că mi-a fost ruşine, doar trecuse mult timp de când cineva m-a atins, luni şi mult mai mult de când Nick nu m-a

atins.

M-am mişcat puţin neliniştit şi a părut să observe pentru că, în ciuda faptului că respiraţia lui a dezvăluit că mor de nerăbdare să continue, s-a uitat la mine o secundă, cerându-mi să mă calmez. A fost o secundă, dar Nick... Nick de mai devreme s-a uitat la mine. Am inchis ochii si am ramas cu acel gest, l-am vizualizat in cap o clipa pana m-am liniştit.

— Nick...

— Chis.

Gura lui mi-a urmat coapsele, mai întâi au fost doar săruturi, dar apoi i- am simţit dinţii pe pielea mea; de fapt, m-a muşcat uşor pentru a-şi trece mai târziu limba senzual. M-am mişcat pe pat şi mâna lui mi-a apăsat stomacul de saltea, imobilizându-mă.

„Te rog...” am implorat aproape, ruşinea mea dispărută şi zvârcolindu-se sub atingerea lui.

M-a ignorat şi m-a tot sărutat peste tot, cu excepţia zonei care necesita cea mai mare atenţie.

— Ce vrei, Noah? Spune-mi, vreau să te aud spunând asta.

Mi-am strâns ochii şi am clătinat din cap pe saltea, Doamne, de ce?

I-am simţit gura că mă periază pielea, dar nu o atinge prea mult şi m-am
schimbat de frustrare.

„Spune, Noah, spune ce vrei şi vei avea”.

Nu credeam că pot să o spun, cel puţin nu cu voce tare, şi el ştia asta. M-a pedepsit în felul lui? Am deschis ochii şi l-am văzut acolo, aşteptând.

„Sărută-mă”, am întrebat în şoaptă.

S-a ridicat şi s-a aşezat deasupra mea; Buzele lui s-au izbit de ale mele, iar el m-a sărutat dur, iar eu am gemut de frustrare. Când şoldurile ei au pus presiune pe ale mele, am avut câteva secunde de uşurare, doar câteva secunde pentru că când şi-a dat seama s-a ridicat susţinându-se cu mâinile.

— Nu e ca înainte, Noah, spuse ea, luându-mă de bărbie. Nu mai eşti dulcele Noe, tară experienţă, care trebuie să fie învăţat cu atenţie ce să facă...

M-am uitat în ochii lui şi am văzut furia pe care o ţinuse atât de bine scăpată.

Nu mi-a plăcut ce am văzut, aşa că m-am ridicat puţin până când buzele mele le-au întâlnit din nou pe ale lui. Repede şi apoi i-am împins umerii ca să-l lipesc de corpul meu, să-l simt din nou ataşat de mine. Picioarele mele

s-au înfăşurat în jurul taliei lui şi l-am simţit şuierat. Dintr-o dată a vrut lucrurile repede, nu a vrut să fie loc de îndoieli sau reproşuri.

Mâna mi-a alunecat în blugii lui şi l-am simţit pe Nicholas că pierde bătălia.

Uitasem cum era să-l am în mâinile mele, cum era să observ cum şi-a pierdut controlul, cum respiraţia i-a devenit agitată de mângâierile mele. Am vrut să simt din nou acea conexiune, am vrut să ne mişcăm împreună, să ne bucurăm fără jocuri, doar să ne unim ca unul şi să lăsăm totul să-şi urmeze cursul.

Ne-am rostogolit pe saltea şi am urcat deasupra ei. M-am simţit puţin nesigur în acea poziţie, dar nu aveam de gând să-l las să vadă. Cu mâinile tremurânde i-am dat blugii jos, iar când nu am putut, m-a ajutat. Câteva secunde mai târziu era complet gol şi aveam doar sutienul pe mine. S-a întors din nou şi m-a prins de corpul lui.

„Ţi-am spus că nu o să ne dracului”, a clarificat el, ţinându-mă cu mâinile deasupra capului meu.

„La naiba, Nicholas...” am protestat frustrată, aveam nevoie să mă atingă, aveam nevoie de acea atingere mai mult decât orice pe lume.

Fără avertisment, unul dintre degetele lui a alunecat în mine. Am făcut o faţă involuntară. Spre surprinderea mea, şi a lui la fel, m-a rănit.

— ¿Nu are...?

Am roşit de ruşine... Ce aveam de gând să spun? Că de când se întâmplase, nu lăsasem pe nimeni, cu atât mai puţin pe un tip, să îndrăznească să se uite la mine de două ori? Că apetitul meu sexual se evaporase ca apa într-un deşert? Că de ultima dată când am făcut-o la el acasă, când i-am desenat pe piele, nu simţise nimic?

în niciun caz, nu era chiar atât de jalnic. Dar trupul meu m-a dat departe.

Ceva s-a schimbat în expresia lui, nu ştiu dacă a fost uşurare sau ce, dar nu a mai trebuit să cerşească, s-a îngenuncheat din nou lângă pat, m-a tras şi limba a început să traseze cercuri

peste cel mai mult. parte sensibilă a anatomiei mele. Am gemut cu voce tare, iar asta l-a încurajat să continue.

Părea la fel de nevoie ca mine. Degetul lui a intrat din nou în mine, mai atent de data aceasta, şi în loc de durere am simţit uşurare; presiunea a început să devină din ce în ce mai puternică, gura lui a continuat să lucreze, mâna lui mi-a mişcat pe burta până mi-a alunecat sub sutien şi mi-a strâns pieptul tare.

A fost prea mult, prea mult timp tară să o fac, prea multe emoţii cuprinse, prea multă stimulare... Spatele mi s-a despărţit de pat şi am ţipat tară să mă pot controla măcar. Orgasmul a devastat totul, m-a dus în al cincilea cer şi m-a aprins ca focul iadului.

Nicholas a continuat să mă mângâie până când atingerea lui l-a durut şi s-a îndepărtat pentru a mă lăsa să-mi revin. Şi am făcut, şi repede. Aveam nevoie de mai mult şi la fel avea el, de când începuse să se mângâie cu mâna dreaptă, cu ochii aţintiţi asupra ai mei şi cu expresia dură a cuiva care vrea să cedeze, dar nu poate.

Nu aveam de gând să o facem în noaptea aceea, dar nu aveam de gând să o las aşa. Aşa că m-am ridicat şi l-am tras şi l-am forţat să se aşeze. Respiraţia lui era necontrolată şi nu m-a deranjat să iau frâiele de data asta.

M-am îndepărtat şi am îngenuncheat între picioarele lui fără să-mi iau ochii de la el.

-Ceea ce ai de gând să faci? m-a întrebat cu o voce răguşită, nu mai era cale de întoarcere, intrasem în acest joc al pasiunii, al iubirii şi al urii în acelaşi timp şi nu aveam să ieşim atât de uşor din el.

Nu i-am răspuns şi am continuat să fac ceea ce nu făcusem până acum.

Habar n-aveam ce face, dar părea să-i placă. Am deschis ochii şi l-am căutat. Asta părea să-l înnebunească. Apoi mâna lui mi-a ţinut uşor părul şi a început să se mişte.

-La dracu...

Nu m-a lăsat să ajung până la capăt. M-a tras de lângă el, m-a luat şi m- a întins pe pat. S-a frecat de mine, apoi i-a luat mâna şi am început să fac acelaşi lucru. Ochii lui au ars în corpul meu şi am simţit că al doilea orgasm ameninţă să mă elimină.

Am ajuns amândoi în acelaşi timp cu ochii aţintiţi unul pe celălalt, abia ne atingând unul pe celălalt, doar privind unul la altul şi întrebându-ne cum am ajuns în acel punct.

Am adormit în patul lui, dar nu îmbrăţişându-l, ci o simplă

pernă. Când a terminat, a intrat pur şi simplu în baie, a făcut un duş şi a părăsit camera.

Presupun că minutele de iertare ajunseseră la sfârşit şi adevărul este că nu aveam trup să încep să mă gândesc la toate astea. Sentimentele mele erau la suprafaţă şi voiam doar să închid ochii, să-i închid şi să nu analizez ce s-a întâmplat, pentru că dacă aş face, mi-aş da seama că tot ce s-a întâmplat fusese întunecat de un văl de răceală, nu existase iubire, nu, doar

uşurare trupească; ne lăsasem sentimentele şi emoţiile să se ascundă într-un colţ de neatins al sufletului nostru pentru a le lăsa pe cei mai primitivi să le ia locul.

Mi-ar fi plăcut ca Nicholas să mă ţină strâns, să mă ţină în braţe şi să-mi spună că totul va fi bine; totuşi a plecat şi nu m-am văzut cu puterea să merg după el.

Lăsând somnul şi epuizarea să preia conducerea, am închis ochii şi mi- am dat drumul.

1
NICK

Am regretat în momentul în care am ieşit din acea cameră. Cedase, căzuse în ispită, mai muşcăse din mărul interzis şi consecinţele, era sigur, aveau să fie groaznice.

Mă durea inima, dacă era posibil. Durerea era atât de puternică şi atât de profundă încât a trebuit să mă forţez să stau departe de ea. M-am închis în biroul meu, am încercat prin toate mijloacele să mă prefac că Noah nu e în patul meu, am încercat să uit de corpul lui gol, mâinile lui mângâindu-se, gura lui dându-mi plăcere... el făcuse, atât de bine, atât de bine încât pentru o clipă m-a înfuriat instantaneu.

Le-ar fi făcut şi altora?

Gândul ăsta m-a înnebunit. Nu conta că în pat ar fi părut la fel ca întotdeauna... Acelaşi Noe pur pe care îl cunoscusem se culcase cu o altă fiinţă cu mine. Cine a spus că nu a făcut-o cu mai mult despărţit?

Noah în mâinile altuia... la naiba, trebuia să ies de acolo, trebuia să uit de sentimentul că o aveam sub mine, cât de moale era pielea ei, cât de dulci erau săruturile ei.

Parfumul ei încă mă bântuia, chiar şi după ce am făcut duş. Deodată apartamentul mi s-a părut mic, iar corpul meu părea că vrea doar să intre în acea cameră şi să termine cu ceea ce lăsase neterminat.

Mi-am pus nişte pantaloni de trening, un tricou alb Nike şi adidaşii şi am plecat să alerg în Central Park. Era abia cinci dimineaţa, dar deja erau oameni care făceau sport pe străzile ei. Nu am stat prea mult, nici nu m-am incalzit, doar am alergat, am alergat si mi-am dorit din toate puterile ca, ajungand acasa, Noah plecase deja, sa se conformeze ceea ce i-am cerut eu sa faca., că va dispărea din viaţa mea.

ai vrut ca eu? Da. Acesta a fost singurul lucru care i-a fost clar. M-a durut prea mult sa fiu cu ea si nu ma vedeam cu puterea sa iert ce a făcut ea, pur si simplu nu eram capabila.

Am ajuns acasă două ore mai târziu şi totul părea la fel ca când am plecat. Am intrat în cameră şi am găsit-o din nou între cearşafurile mele.

Dormea pe burtă, cearceaful o acoperea doar pe jumătate, aşa că spatele ei gol ţipa să o mângâie trează. O sărutam, făceam dragoste cu ea încet şi apoi mergeam să luăm micul dejun într-una dintre cele mai bune cafenele din oraş. îi cumpăram ciocolată, îi arătam toate colţurile pe care părea să le ascundă oraşul ăsta şi apoi, când se săturase de vizitarea obiectivelor turistice, ne întorceam aici şi încă o dată mă scufundam între picioarele ei şi o făceam să ţipe numele meu până când era fără suflare.

A trebuit să mă plesnesc înapoi la realitate: nimic din toate astea nu avea să se întâmple, toate acestea se terminaseră în acea noapte când am descoperit că fusesem în braţele altui bărbat.

M-am dus la baie şi am făcut un duş rece. Ieşind, purtând doar pantaloni gri de pijama, am găsit-o stând în picioare, cu spatele lipit de tăblie, cearceaful ţinut strâns în mâini, acoperind orice urmă de nuditate. Ochii lui s-au uitat la mine cu îndoială, de parcă n-ar fi avut idee ce să facă. M-am aplecat şi am luat tricoul alb care zăcea pe podea. I-am aruncat-o ca să-l prindă.

„îmbrăcă-te", i-am ordonat, încercând să par calm, încercând să mă controlez.

Noah părea că ezită şi când m-am uitat la faţa lui, la părul lui răvăşit şi la gura aceea care voia să muşte tare, a trebuit să mă forţez să părăsesc acea cameră. M-am dus direct în bucătărie, mi-am luat telefonul mobil şi l-am sunat pe Steve. Se mutase în oraş şi locuia în apartamente nu departe de acolo. Tatăl meu insistase să lucreze pentru mine de acum înainte, iar eu mă bucurasem că am pe cineva în care aveam încredere să-mi pazeze spatele.

— Am nevoie să o scoţi de aici, am spus, observând disperarea din vocea mea.

Steve a oftat la celălalt capăt al firului şi am ştiut că va face aşa cum i- am cerut. Mi-a fost dator. N-ar fi trebuit să o duc în apartamentul meu pentru început.

Am închis telefonul, am făcut cafea şi un minut mai târziu a apărut în bucătărie.

Nu se îmbrăcase, cel puţin nu în hainele ei. Purta tricoul meu alb, care i- a ajuns chiar deasupra genunchilor, dar arăta de parcă ar fi trecut prin baie, din moment ce părul ei nu era atât de dezordonat şi faţa ei părea proaspătă şi curată, fără nicio urmă de cea de ieri. sărutări.

„L-am sunat pe Steve să vină să te ia”, i-am spus în timp ce îmi tuma o ceaşcă de cafea. Am încercat să vorbesc calm, de parcă asta era ceea ce se

aştepta de la mine, de parcă a da afară persoana de care eram îndrăgostită ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Nu vreau să plec, spuse ea în şoaptă. Am observat-o, felul în care se schimbase după despărţirea noastră. Era atât de slabă... slăbise atât de mult încât noaptea trecută, când şi-a văzut corpul, i-a fost teamă să nu-l rupă.

Ea nu mai era Noe de care mi-am amintit, fata curajoasă, cea care mă înfrunta la orice oră, cea care îmi făcea viaţa mult mai interesantă.

Luptele cu ea fuseseră întotdeauna brutale, iar acum... părea să aibă un căprior speriat în faţa mea şi asta doar m-a enervat şi mai tare.

— Ce vrei, Noah? – am întrebat răcorind tonul vocii. Nu voiam să ajung în punctul în care mi-am pierdut controlul asupra mea şi mi-am eliberat toată furia reţinută pe care ştiam că este încă îngropată în mine, dar trebuia să-l fac să înţeleagă că nimic nu se va schimba. Nu poţi spune sau face nimic pentru a schimba ceea ce s-a întâmplat. Aseara a fost bine, dar ceea ce am făcut imi poate fi dat de oricare altul, nu ma interesează sa joc acest joc cu tine.

„încă eşti îndrăgostit de mine", a spus el, făcând un pas înainte. Voia să mă atingă şi am făcut un pas înapoi, dezgustat de mine, dezgustat că am lăsat lucrurile să scape de sub control aseară. Nu am vrut să-i dau speranţe false, nu asta a fost intenţia mea.

— Eram îndrăgostit de tine, am subliniat calm, eram, Noah, la timpul trecut. M-ai înşelat şi pot exista cupluri care pot ierta ceea ce ai făcut, dar mă cunoşti suficient de bine încât să ştii că nu sunt ca toţi ceilalţi.

„Si o fac?" răspunse ea îmbrăţişându-se aproape inconştient.

Nu te poţi preface că ceea ce s-a întâmplat acum câteva ore nu te-a afectat aşa cum m-a afectat pe mine... Am văzut-o în ochii tăi, Nicholas, am văzut-o aseară şi am văzut-o în ziua nunţii Jennei: încă mai ai sentimente pentru mine, tu încă...

— Ce vrei să-ţi spun, Noah? am exclamat furios. Nu eram supărat pe ea, ci pe mine însumi, furios că nu mă puteam

stăpâni, furios că am căzut nu o dată, ci de două ori, furios că nu mă puteam ascunde, în ciuda tuturor eforturilor mele , că încă mai aveam sentimente pentru fata aceea. —. Este foarte clar că ştii să joci acest joc mult mai bine decât mine.

Noah clipi în gol.

— Nu joc nimic, vreau doar...

Nu a terminat fraza, dar nu a trebuit, pentru că ştia perfect ce vrea de la mine.

— Ar trebui să pleci, am spus câteva secunde mai târziu. Am luat cana din faţa mea şi m-am întors să o pun în chiuvetă, o scuză pentru a nu continua să mă uit la faţa ei.

-Cum o faci? întrebă ea atunci, iar tonul ei m-a făcut să mă întorc din nou spre ea. Un fulger de furie i-a străbătut ochii de culoarea mierii. Explică-mi cum poţi să te descurci cu viaţa ta, pentru că eu nu pot!

Asta a fost ridicol. Nu mai aveam o viaţă, a mea consta într-o buclă de lucru nesfârşită în care dragostea nu mai avea loc. Era fericit aşa, fără toată povara sentimentală. Dragostea a fost un rahat, am renunţat la toate pentru dragoste şi uite unde m-a ajuns.

Ştiam că dacă voiam să o îndepărtez de mine odată pentru totdeauna, dacă voiam să o fac să înţeleagă că nimic nu se va schimba, dacă voiam să o văd ieşind pe uşă şi să nu mă mai rănesc niciodată, mă duceam pentru a trebui să fiu tare, avea să trebuiască să scotoc prin rană.

M-am uitat la ea şi ceva ce nu observasem până atunci mi-a atras atenţia: purta pandantivul de argint pe care i-l dăruisem de aniversarea a optsprezece ani.

M-am îndreptat spre ea fără să-mi iau ochii de la ea. Mâna mea s-a dus la ceafa ei şi am găsit închizătorul pandantiv aproape fără efort. Noah, pierdut în privirea mea, nu a înţeles ce făcuse până când am făcut un pas înapoi, luând pandantivul cu mine şi punându-l în buzunarul din spate.

„Dă-mi-o înapoi”, a întrebat el neîncrezător, neînţelegând tocmai ce tocmai făcuse.

Mi-am strâns maxilarul.

„Trebuie să încetezi să te agăţi de ceva care nu mai există, la naiba.

— Dă-mi pandantivul ăla, Nicholas, insistă ea între dinţi.

-Astfel încât? am întrebat atunci, ridicând tonul şi făcând-o să sară. De ce dracu îl porţi în continuare? Intenţionaţi să eliminaţi amintirile? Ai de gând să-mi subminezi sensibilitatea? Nu o înţelegi.

Noah a clipit de mai multe ori, surprins de cuvintele mele, apoi m-a împins cu putere în piept.

„Vrei să ştii de ce îl port?!” strigă ea furioasă. îmi aminteşte doar de tine”, a spus el. Te deranjează să o auzi? Ei bine, este al naibii de adevăr, m- ai auzit! Mi-e dor de tine!

Nu am vrut să aud adevărul, cel puţin nu acel adevăr, nu am vrut să mă simt vinovat, nu am vrut să recunosc cu voce tare că şi mie mi-a fost dor de ea... La naiba, n-am vrut recunosc in sinea mea ca m-a durut la fel de mult

cat a durut-o sa ia ceva ce iubea.Am dat ca sa ma poarte mereu cu ea, gest cu care am vrut sa arat cat de mult o iubeam.

Trebuia să pună capăt asta odată pentru totdeauna.

„Sunt cu cineva”, am anunţat, fixându-mi ochii pe ai lui.

Noah a îngheţat acolo unde se afla, furia de dinainte i-a părăsit ochii adânci, în timp ce ea a preluat încet cuvintele mele. Părea pierdută pentru câteva secunde, dar apoi păru că a găsit din nou vocea pentru a vorbi.

„Ce vrei... ce vrei să spui?”

Am închis ochii şi mi-am trecut mâna pe faţă cu dezgust. A trebuit să fac asta? A fost necesar? A fost necesar să ne rănească şi mai mult?

Da, a fost.

„Am o relaţie, Noah, o relaţie cu Sophia.

Cuvintele mele păreau să o lovească în piept de parcă aş fi împuşcat-o direct în inima ei. Ochii i s-au mărit la auzul acelui nume şi s-a uitat la mine de parcă aş fi trădat-o, de parcă tocmai aş fi eliberat-o din înşelăciune în cele din urmă.

Mă mâncărime mâinile de dorinţa de a o strânge la pieptul meu şi de a-i spune că este o minciună, dar nu puteam să fac asta, trebuia să pun capăt şi mai bine să o fac repede, fără îndoială.

Şi-a coborât privirea în pământ şi a lăsat-o acolo, între ei doi. Afară era zori şi primele raze de lumină au inundat apartamentul, luând cu ele întunericul minciunii şi umbrele a ceea ce făcusem cu câteva ore înainte. S- a spus deja, nu exista cale de întoarcere. Când s-a uitat din nou la mine, am ştiut că am distrus-o.

— întotdeauna a fost ea, nu-i aşa? Vocea i s-a frânt de trei ori... şi inima mea de vreo trei. Am simţit furie din cauza uşurinţei cu care a crezut minciuna mea. îi arătase el atât de rău cât de mult o iubise? Era atât de uşor să cred asta şi atât de greu să cred că doar ea existase pentru mine, pentru nimeni altcineva?

Mi-am strâns pumnii strâns.

— Da, am spus eu tare şi clar. Sunt îndrăgostită de Sophia

de când am cunoscut-o, din momentul în care i-am pus ochii pe faţă; Este frumoasă, inteligentă, împărtăşim aceleaşi hobby-uri şi ambiţii. Şi îmi pare rău, Noah, dar cu ea totul este mai uşor. Nu există dramă, nu există probleme. Sophia este o femeie, nu o fată.

Sarcasmul era atât de clar... băiete era clar, oricine asculta ar fi putut observa.

Ei bine, Noah se pare că nu. Şi-a strâns gura şi a clipit pentru a-şi limpezi ochii şi a scăpa de lacrimi.

„în tot acest timp...” a răspuns el făcând un pas spre mine, de parcă ar fi vrut să mă împingă. Nu a funcţionat, a fost mai degrabă o încercare slabă de a mă face să văd raţiunea. Acum că mă uit înapoi şi îmi amintesc, cred că în acel moment am terminat ceea ce am început amândoi: ambele rupte, amândouă distruse... şi singura modalitate de a o repara a fost exclusă.

„Mai bine să pleci”, am adăugat eu cu câte puţine forţe mai aveam.

Nici nu s-a uitat la mine, a mers în jurul meu, s-a îndepărtat de mine şi a dispărut în camera mea.

După aceea, m-am asigurat că Steve o lăsase la hotel.

A DOUA PARTE

Trecând peste... sau ceva de genul ăsta

10
NOAH

Ai putea spune că am fost prost, prost... sau mai bine zis, că puţina stima de sine pe care mi-o mai rămânea nu mai era suficientă pentru a mă ajuta să merg mai departe. Cuvintele lui Nick, totuşi, m-au lovit adânc. I-am crezut, chiar aşa.

După şederea mea la New York, unde nu mi-am părăsit camera până în ziua în care trebuia să merg la aeroport, m-am întors în apartamentul meu simţindu-mă cea mai proastă şi nefericită persoană de pe Pământ.

Nick şi Sophia... Sophia şi Nick... la naiba cât de dur m-a gândit la asta şi cât de dur m-a minţit atât de mult timp. Nu eram prost, Nicholas mă iubise, nu era nicio îndoială în privinţa asta, nici cel mai bun actor din ţară nu putea preface ceea ce simţise pentru mine, dar era uşor să-l închipui că se îndrăgosteşte de ea.

Am ajuns în Los Angeles devastat, da, dar şi vindecat de frică. în ultimul an, faptul că nu l-am revăzut pe Nick până când nunta nu mi-a dat speranţă, m-a făcut să cred că, dacă ne-am revedea, nu va mai putea ignora ce simţea pentru mine. M-am ţinut de un cui fierbinte şi în sfârşit mi-am dat seama că nu mai era nimic de care să mă ţin.

Când am intrat în apartamentul meu, am observat că aveam un apel pierdut de la mama. Probabil că voia să ştie dacă am ajuns cu bine şi, deşi ştiam că nu va îndrăzni să întrebe, voia să se asigure că întâlnirea mea cu Nick după atâta vreme nu mă rupsese din nou.

Recuperarea relaţiei mele cu mama nu fusese uşor, lunile de după despărţire nu fusesem nevoită doar să înfrunt faptul că Nick plecase şi mă părăsise, ci şi o situaţie familială nefavorabilă. în acea noapte, în noaptea petrecerii aniversare a soţilor Leister, am descoperit lucruri care mi-au schimbat felul în care văd lucrurile, mai ales pe mama, lucruri care m-au făcut chiar să o urăsc cu toată puterea.

Sa vorbesc din nou cu ea a fost greu, la inceput nici nu am vrut sa o vad, am refuzat categoric sa o las in apartamentul

meu. Dacă nu ar fi fost sprijinul Jennei, nu ştiu cum aş fi ieşit din acea groapă fără fund în care am

căzut. La câteva luni după ce Nick a plecat la New York, am decis să iau telefonul de la el şi să vorbesc şi să vorbesc... a ajuns să-mi explice partea lui a poveştii. Ea mi-a explicat că relaţia ei cu William a început aproape din întâmplare; ea lucra la un hotel atunci, eu aveam doar şase ani, iar lucrurile cu tatăl meu începuseră deja să scape de sub control. Intr-o zi i-au cerut să aducă mâncare unuia dintre invitaţi, lucru care nu era treaba lui, dar una dintre chelneriţe era bolnavă şi a trebuit să o înlocuiască. Invitatul s-a dovedit a fi William, un William Leister cu treisprezece ani mai tânăr, cu lumea în mâini, bogat, chipeş şi atrăgător; Doar privind la Nick, am putut înţelege ce ar fi putut veni mama să vadă la el. Mama pe atunci abia avea douăzeci şi patru de ani, niciodată în viaţa ei nu fusese cu o altă persoană în afară de tatăl meu, de la care rămăsese însărcinată cu mine când era foarte mică; nu reuşise să se bucure de tinereţea ei, trebuia să fie responsabilă din momentul în care a aflat că va avea un copil. Când William a început să o curteze, lumea i s-a dat peste cap, nu fusese niciodată tratată aşa, nu i se spuseseră lucruri atât de frumoase, nu i se dădeau flori... Tatăl meu a fost un nemernic, a fost întotdeauna, chiar înainte şi-a pierdut cumpătul.hârtiile deloc.

Au avut o aventură de atunci, o aventură în care William nu a aflat despre existenţa mea sau a tatălui meu decât şase ani mai târziu. Relaţia pe care o aveau era extraconjugală, dar William credea că era doar din partea lui. Se vedeau foarte ocazional, doar când el a călătorit în Canada, iar întâlnirile lor erau practic... ei bine, vă puteţi imagina.

Noaptea de Ziua Z, când au sunat-o să spună că eram în spital, aproape sângerând până la moarte, a fost aceeaşi noapte în care William a aflat tot ce i-a ascuns mama. Loviturile fuseseră ascunse cu machiaj, tatăl meu nu l-a lovit niciodată în faţă sau cel puţin a încercat, totul pentru ca nimeni să nu afle ce se întâmplă în casa noastră, iar mama îi spunea mereu lui William să stingă toate luminile. .

A fost un şoc pentru William, ceva la care nu visase niciodată, că femeia care l-a înnebunit, care îi răsturnase lumea peste cap, femeia pentru care avea să renunţe la tot, era

căsătorită cu o fiică şi, pe deasupra, ticălosul soţului ei şi-a pus mâna pe ea...

De acolo totul s-a complicat. Custodia a fost luată de la mama mea, vinovăţia a cufundat-o într-o stare groaznică; maltratarea pe care o suferise din partea tatălui meu plus faptul că nu au lăsat-o să continue să aibă grijă de mine...

A terminat totul, cu William şi cu lumea, s-a dat băuturii, în aşa măsură încât a fost nevoit să facă o cură de detoxifiere pe care William a plătit-o.

După luni de tratament, luni în care a trebuit să fiu într-un cămin de plasament, i-au permis să mă aibă din nou.

Mama nu voia să-l vadă pe Will din nou, niciodată, îşi spuse, niciodată nu va mai face aceeaşi greşeală. Din acel moment ajurat că va trăi pentru şi pentru mine.

„Nu am reuşit niciodată să mă iert pentru ceea ce s-a întâmplat în acea noapte, Noah", a mărturisit mama cu o voce sugrumată. Tatăl tău nu pusese niciodată mâna pe tine, iar eu... eram prost, eram orbit de dragostea pe care o simţeam pentru Will, care în acel moment era singurul lucru în afară de tine care mă ţinea să merg. Ne-am văzut atât de puţin, iar când ne-am văzut, am fost atât de fericit, m-am simţit atât de special...

atat de viu William avea să fie în oraş abia în noaptea aceea şi aveam nevoie să-l văd...

avea nevoie de ea aproape la fel de mult ca aerul pentru a respira.

în acea zi am ţinut telefonul la ureche şi m-am tot gândit că ceea ce îmi spunea mama era acelaşi lucru pe care îl simţisem cu Nick. Am înţeles-o, am înţeles măcar acea nevoie de a scăpa şi eram conştientă că nici nu trebuie să o condamn pentru totdeauna: ea fusese mereu acolo pentru mine, s-a sacrificat ca să pot studia, ca să am o viaţă mai bună.

Până la urmă am iertat-o, a trebuit, era mama mea. Nu este că relaţia s-ar fi îmbunătăţit până la punctul de a reveni la cum era înainte, dar măcar am venit acasă, am mâncat împreună, am plâns... Am plâns mult, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că îi pare rău şi că îi părea rău şi pentru ceea ce i se întâmplase.Nick. Mi-am spus că treaba mea cu Nicholas fusese reală, viaţa ar fi putut să ne despartă din cauza problemelor şi a lipsei de încredere, dar aşa fusese.

După ce am lăsat valizele pe pat m-am dus să ating

pandantivul care a servit drept ancoră în tot acest timp şi când mi-am amintit că nu mai era acolo, mi-am lăsat mâna lângă mine cu regret.

A trebuit să continui; la urma urmei, o făcuse deja.

Următoarele luni au fost mai bune decât se aşteptase. Facultatea, cursurile şi munca mi-au permis să mă concentrez asupra altor lucruri. Nu am mai auzit niciodată de la Nicholas, cel puţin nu direct, pentru că vestea

că Nicholas Leister se întâlneşte cu fiica senatorului Aiken a umplut în curând pagini în unele ziare.

Văzându-i împreună, ţinându-i de mână, m-a rănit. Cum ar putea să nu doară? Dar m-a ajutat şi să-mi transform tristeţea în ranchiune şi, de asemenea, în distanţă rece. Mi-am spus că asta e bine, că nu-mi pasă deloc... evident că mă amăgeam, dar m-a făcut să trec peste zile şi săptămâni. A fost mai uşor aşa.

înainte să-mi dau seama, sărbătorile de Ziua Recunoştinţei erau chiar după colţ şi, după ce m-am gândit mult la asta şi am lăsat-o pe mama spânzurată cu un an înainte, i-am spus că voi pleca. A trebuit să plec a doua zi spre casa lui William şi era puţin mai mult de o oră distanţă, o oră pe care o petreceam ascultând muzică şi făcând numere despre ce trebuia să plătesc la sfârşitul lunii şi cum aveam să fiu. în stare să cumpere noua carte pe care ne-au cerut-o pentru clasa de drept. Din fericire, apartamentul a fost plătit. Refuzasem să-i permit lui William să-mi plătească în continuare plata lunară şi a trebuit să încep să-mi caut un apartament nou, dar proprietara m- a informat că anul a fost plătit: Briar, sau mai degrabă părinţii ei, plătiseră cu doi ani în avans şi Nu plătiseră pentru asta. S-au plâns când a plecat, aşa că am putut să rămân în locul ei şi în curând a sosit un alt partener nou. Deşi subiectul apartamentului era tratat, cel puţin deocamdată, de-abia îşi mai făcea capete. îmi găsisem un loc de muncă la o cantină din campus, dar în urmă cu două zile şeful meu îmi spusese că nu avea de gând să-mi reînnoiască contractul. Deschiseseră un alt bar la două străzi distanţă şi pierdusem o mulţime de clienţi, aşa că au fost nevoiţi să reducă personal şi eu fusesem ultimul care a ajuns.

Aşa că va trebui să încep să mă mobilizez şi să iubesc.

întrucât aveam de gând să petrec weekendul la mama şi la Will acasă, am scos valiză mică din dulap şi am pus absent nişte haine în ea.

Nu este ca şi cum aş fi vrut să mă îmbrac prea mult şi, dacă nu, aş arunca ce aveam în celălalt dulap. Mi-am împachetat cărţile de drept, examenul avea să fie imediat după vacanţă şi urma să trebuiască să studiez, spre regretul meu. Am urât

subiectul ăsta, nu ştiu dacă a fost pentru că îmi aducea aminte de Nicholas sau doar pentru că memorarea legilor nu era treaba mea, dar doamne, m-a pus într-o dispoziţie proastă!

Trebuia să o iau ca fiind obligatorie, se concentra mai ales pe drepturi de autor, drepturi de imagine şi toate chestiile astea şi aşteptam cu

nerăbdare ziua în care voi putea uita de toate prostiile pe care le-aş putea găsi uşor pe Google dacă mâine aveam nevoie de ele.

întrucât nu mai folosisem valiza de când am fost la Hamptons la nunta Jennei, nu am fost surprins să găsesc lucruri încă ascunse acolo, ca o periuţă de dinţi pe care credeam că am pierdut-o, o pereche de chiloţi de dantelă neagră, rimelul meu rezistent la apă şi, spre surprinderea mea, o carte de vizită pentru Lincoln Baxwell. Pe card scria că este avocat, publicist şi responsabil de comunităţi.

Mi-am amintit de el, era unul dintre prietenii Jennei, era la nunta ei şi era destul de drăguţ. Dacă îmi aminteam bine, îmi dăduse cârdul în caz că eram vreodată interesat să lucrez în sector. Wow, nu-mi venea sa cred! Uitasem cu desăvârşire de propunerea lui, mai ales că Nicholas trecuse şi făcuse un comentariu neplăcut, forţându-mă să mă îndepărtez de ei doi.

Habar n-aveam ce fel de slujbă aş putea oferi unei universitare de nouăsprezece ani ca mine, dar nu aveam nimic de pierdut încercând. M-am uitat la ceasul de mână şi am văzut că este prea târziu să sun, aşa că am decis că voi suna dimineaţa în drum spre Will şi dacă lumea nu m-ar urî atât de mult pe cât părea, poate aş avea o slujbă, mai devreme decât mai târziu, imaginat.

A doua zi dimineaţa a fost destul de frig, iar încălzirea din maşina mea nu a fost atât de grozavă. Mama mă îndemnase foarte mult să-mi folosesc Audi din nou, dar nu mă simţeam confortabil cu ideea. Ea insistase că fusese un cadou, că era al meu şi că, dacă nu-l foloseam, era pentru că eram prea mândru. Poate avea dreptate, căruciorul meu era aproape pe ultimele picioare şi nu aveam cum să îmi permit o maşină nouă, aşa că aş profita de această călătorie pentru a face schimbarea. La urma urmei, era adevărat că fusese un cadou, iar maşina tocmai era parcata acolo, şi la naiba, era un Audi.

Odată ce am ajuns pe autostradă şi am considerat că timpul este rezonabil, am decis nervos să-l sun pe Lincoln Baxwell. La început a sunat de mai multe ori şi când eram pe cale să închid

o femeie mi-a spus bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, aş vrea să vorbesc cu Lincoln Baxwell. Sunt Noah Morgan, fiica vitregă a lui William Leister, am spus puţin cu o gură mică. Nu eram obişnuit să folosesc numele lui Will pentru a-mi deschide uşile, dar nu era lucrul care să mă facă agitat.

-O secundă, te rog.

Domnul Baxwell ma îngrijit câteva minute mai târziu.

— îmi pare rău că am întârziat, Noah, nu? Baxwell şi-a cerut scuze într- o manieră prietenoasă şi politicoasă, un comportament care s-a potrivit cu atitudinea lui la petrecere.

Mi-a fost ruşine să-i spun motivul apelului meu, dar hei, îmi dăduse cârdul cu un motiv, nu?

„Bună dimineaţa, domnule Baxwell. Da, sunt Noah Morgan, ne-am cunoscut...

— La nunta Jennei Tavish, da, da, îmi amintesc, eşti sora vitregă a lui Nicholas Leister, nu?

Am închis ochii pentru o secundă.

„Da, ăsta sunt eu", am afirmat cu puţin sarcasm.

„Vale, Noah, linişteşte-te."

-Cu ce vă pot ajuta?

Era timpul să cerşeşti, ca să zic aşa.

—L-am sunat tocmai pentru că în ziua în care am vorbit la nuntă mi s-a părut destul de interesant proiectul pe care îl avea în minte... LN... – Iată momentul să mă îndoiesc.

— LRB, lămuri el ajutator.

La naiba, aş fi putut măcar să-mi învăţ numele, sunt sigur că ar crede că sunt proastă.

—Da, scuză-mă, LRB, pentru că adevărul este că mi-ar plăcea să pot accepta oferta ta de a lucra într-o companie importantă care este pe cale să se deschidă. Aproape că am primit un stagiu în afara campusului şi aş dori să încerc diverse sectoare înainte de a mă stabili pe o specializare...

Era clar ce voia, nu-i aşa?

Domnul Baxwell dădu din cap încântat.

— Nicio problemă, Noah, o să trag nişte sfori şi o voi pune pe secretară să te sune. Adevărul este că sunt surprins că m-ai sunat, dar voi fi încântat să te am în echipa mea, sigur eşti o fată muncitoare. Aş dori să-i trimiţi secretarei mele certificatul tău academic, programul de curs, precum şi orice tip de referinţă pe care ai reuşit să le obţii. Sectorul meu este pur comercial, am nevoie de o echipă bună care să fie dispusă să-mi facă viaţa mai uşoară, aşa că dacă eşti bun cu actele, putem

aranja ceva ca să lucrezi câteva ore pe zi fără să-ţi întrerupi programul universitar, este în regulă?

Aproape că ţipam de bucurie, Doamne, ce uşor fusese, nu-mi venea să cred! Bine, da, i-ar fi putut cere lui Will favoarea, dar era mai bine aşa; în plus, Baxwell fusese cel care îmi dăduse cârdul, nu?

Mi-am luat rămas bun după ce i-am mulţumit şi aproape că m-am ciocnit de maşina din faţă la un semafor roşu pentru că eram atât de distras şi fericit.

Nu mai eram şomer!

1
NICK

M-am uitat la ecranul computerului meu, neştiind cu adevărat cum să mă simt, din moment ce totul încă mi se părea complet nebunesc.

Era un e-mail de la Anne, asistenta socială a lui Maddie; în ea, mi-a explicat că, din moment ce nu mai exista nicio îndoială cu privire la cine este tatăl surorii mele şi după acţiunile în justiţie pe care tatăl meu le iniţiase împotriva mamei mele pentru că l-a ascuns de ani de zile, în cele din urmă i s-a dat custodia, iar vizitele pe care le aranjasem anterior să o vizitez pe sora mea au fost anulate şi părinţii mei au fost cei care au trebuit să-mi dea permisiunea sau să nu o văd; aceiaşi părinţi care ne minţiseseră atât pe mine, cât şi pe sora mea, făcând-o să creadă că tatăl ei nu este tatăl ei şi apoi scotând-o în aer că tot ceea ce crezuse că ştie până acum era o minciună la fel de mare ca şi casa ei din Las Vegas.

Când am aflat de toate acestea am fost fericită, la naiba, bineînţeles că eram fericită, sora mea a fost în sfârşit a mea, complet, nu soră vitregă sau soră vitregă.

Urasem întotdeauna gândul că a avea un alt tată nu-mi aparţine în totalitate, uram orele de vizită şi mufalaia lui Grason de fiecare dată când o iau pe Maddie cu mine. Era clar că lucrurile aveau să fie mult mai uşoare acum, sau cel puţin aşa credeam.

Sora mea nu a înţeles nimic; mai mult, de câte câteva ori tatăl meu plecase să o viziteze ea plânsese până când îi lipsise suflarea. Nu voia să meargă cu un străin, nu voia să-şi părăsească casa, nu voia să ştie nimic despre noul ei tată.

Am oftat ducându-mi mâna la cap. Chiar acum eram intermediarul lui Maddie cu tatăl meu, care părea să fi pierdut orice practică când era vorba de copiii mici. De fapt, nu este că nu a avut niciodată prea multă răbdare, trebuia doar să vezi relaţia pe care a avut-o cu mine. Ceea ce m-a surprins a fost efortul şi determinarea lui de a încerca să-i câştige afecţiunea.

Tatăl meu nu a ezitat nicio clipă să pună în mişcare toate hârtiile, astfel încât să-i dea custodia comună şi să arate clar că

18

Madison Grason era acum

Madison Leister. Nu s-a rezolvat încă totul... nici măcar aproape, dar cel care suferea cel mai mult a fost Mad, iar asta m-a pus pe nervi.

Tatăl ei, ei bine, cel care se presupune că era tatăl ei de mai bine de cinci ani, se spălase pe mâini de asta, nu voia să aibă nimic de-a face cu mama mea sau cu fata pe care o văzuse crescând. Fiul de căţea nici măcar nu şi-a dorit să facă parte din procesul de adaptare pe care a trebuit să-l sufere sora mea.

A trebuit să-i explicăm într-un mod foarte delicat, dar clar că tatăl ei nu mai era tatăl ei şi că acum avea unul nou care o iubea foarte mult. Ceea ce se întâmplă de obicei în aceste cazuri este că tatăl care nu este tată biologic luptă pentru custodia celui care a crezut că este fiica lui până acum, măcar el luptă să continue să facă parte din viaţa ei şi, inutil să spun, să urmează alături de ea atâta timp cât a avut nevoie. Dar nu asta s-a întâmplat, iar sora mea a repetat doar că îşi iubeşte tatăl, adevăratul ei tată, şi că nu înţelegea de ce el încetase să o iubească şi o dăduse unui alt tată.

Sora mea era iritabilă şi trecuse de la a fi acel copil adorabil şi zâmbitor perpetuu la a deveni un copil rănit şi plin de resentimente faţă de toată lumea.

Mama se mutase în oraş, plecase din Las Vegas şi locuia într-un apartament frumos în centrul oraşului, iar Maddie nu se adaptase prea bine la toate schimbările. Singurul pe care părea că vrea să-l vadă eram pe mine şi singurul pe care l-a sunat noaptea târziu ca să poată adormi. Era speriată, nu-i plăcea noua ei casă, spunea, jucăriile ei nu mai erau la fel, prietenii ei erau departe şi nu voia să meargă la şcoala aceea urâtă la care mergea acum: voia să trăiască cu mine; da, asta mi-a spus de fiecare dată când vorbeam cu ea la telefon.

— Când vei veni după mine, Nick? am întrebat bofacând. Când vom merge la roata Ferris? Când se va întoarce tatăl meu? Când va fi mama la fel ca înainte?

întrebările ei mă răneau şi în acelaşi timp mă înnebuneau, pentru că prin ele vedeam clar cum mama o neglija. Ok, nu i-a lipsit nimic, a mâncat şi a fost sănătoasă, dar ce zici de toate celelalte?

Am continuat să citesc e-mailul în care Anne îmi spunea că tatăl meu i-a cerut lui Maddie să petreacă Ziua Recunoştinţei cu el şi familia lui. Judecătorul fusese de acord să-i lase să aleagă părţile şi mama fusese de acord. Anne avea să-mi ia rămas bun de la mine, spunând că de acum încolo vizitele s-au terminat şi că, dacă aş avea întrebări despre sora mea

mai mică, să vorbesc cu tatăl meu; îmi trimisese şi un e-mail şi în el m-a rugat să-mi petrec vacanţele la el acasă. El a spus că Maddie se va adapta mult mai bine avându-mă acolo şi că trebuie să facem tot ce putem pentru ea.

Sincer să fiu, nu avusesem nici cea mai mică intenţie să merg în acea casă la vreun fel de petrecere. în ceea ce mă privea, mesele în familie, adunările şi altele asemenea nu mai aveau sens. Aveam de gând să stau la o masă vizavi de cineva care mă minţise ani de zile, cu femeia care a provocat divorţul părinţilor mei şi abandonul mamei?

Nimic din asta. De asemenea, doar mersul acolo mi-a provocat durere şi nu doar din cauza amintirilor din copilărie, ci din cauza celor mult mai dureroase care au sfârşit prin a estompa amintirile vechi.

Pentru mine, acea casă însemna să-l văd pe Noah peste tot: să cobor în pijama sau să cobor îmbrăcat în rochii drăguţe şi sandale cu toc ca să ajung la picioarele lui să se arunce în braţele mele pentru a se săruta pasional după aceea... Noe în bucătărie având mic dejun , Noah în camera ei, adormit, cu acea ocazie când am intrat pentru prima dată şi mi-am dat seama că doar să o văd mi-a făcut inima să bată... Noah în patul meu, gol, prima dată când am făcut dragoste cu ea, prima dată când am făcut dragoste, amândoi, pentru că a fost şi prima dată pentru mine, prima dată când am iubit cu adevărat.

Nu ştiam mare lucru despre ea, doar ce îmi spunea Lion din când în când, dar ceea ce era clar era că ea ştia despre mine, bineînţeles, dacă aş fi devenit o ţintă pentru fotografi de presă, care ne persecutau necruţători. .

Nu doar că fusesem în nenorocitele de reviste din cauza relaţiei mele cu Sophia, ci şi din cauza disponibilizărilor din companie. în multe ziare m-au etichetat ca fiind răutăcios şi fără inimă şi asta, adăugat la orice altceva, mă stresa foarte mult.

întotdeauna am ştiut că conducerea acestei afaceri nu va fi uşoară, nimic la fel de mare ca compania bunicului meu nu va fi

uşor de condus, dar acum că toate informaţiile erau la îndemâna oricui, acum că oamenii păreau să fie conştienţi de absolut totul... Asta a fost cel mai rău lucru, intimitatea, să nu-mi pot face treaba fără ca oamenii care habar n-aveau să înceapă să comenteze şi să scoată articole stupide. Da, a trebuit să concedieze multă lume, da, a trebuit să închidă două firme, dar deschisese şi una, una în care mulţi dintre cei disponibilizaţi urmau să treacă la muncă în mai puţin de o lună, o firmă, care ar oferi mult mai multe locuri de muncă în viitor, cu

salarii mult mai decente decât cele pe care le câştigau până atunci din cauza resurselor puţine şi a unui management prost.

Explicaţi asta celor care caută doar un titlu bun.

M-am întors de la computer. îl sunam pe tatăl meu a doua zi să-i spun că voi petrece vacanţele acolo. Ce altă variantă aveam? Sora mea era cel mai important lucru din viaţa mea acum, era singura persoană căreia trebuia să-i arăt cea mai bună faţă, trebuia să am grijă de ea şi să o fac să vadă că mai poate avea încredere în bătrâni.

Maddie avea deja şapte ani şi jumătate, îmbătrânea, şi înţelegea lucrurile din ce în ce mai mult, era din ce în ce mai perceptivă, nu se mai putea păcăli cu îngheţată şi jucării. Ceea ce suferise în aceste luni o marcase şi o făcuse să se maturizeze într-un mod copilăresc şi o făcuse să fie reticentă în a avea încredere în ceilalţi.

Am plecat de la birou şi am plecat să iau un pahar cu apă. Era târziu şi era treaz, trebuia să facă ceva. Am intrat în camera mea câteva minute mai târziu şi m-am uitat la spatele gol al Sophiei. Ar fi trebuit să plece până acum...

prima regulă era că nu dormim împreună, iar acea regulă părea mai difuză cu fiecare zi care trecea. M-am aşezat pe canapeaua mică din faţa patului şi am privit-o: părul ei întunecat pe perna mea, curbele sub cearşafurile albe de mătase... Era foarte drăguţă şi hotărâtă ca naiba, dar într-un mod destul de blând... nu era un cutremur care ar distruge tot ce este la îndemâna lui, ci mai degrabă cineva care ar distruge totul pe baza de cuvinte, argumente şi zâmbete mari seducătoare.

Mi-a plăcut de ea, desigur că mi-a plăcut, nu era proastă, era o fată veselă, dintr-o familie bună, inteligentă, hotărâtă şi destul de bună la pat; pe acel subiect eram aproape la acelaşi nivel: eu dominam în anumite ocazii şi ea în altele.

Sophia ar fi o iubită perfectă, un partener de viaţă perfect, ar fi genul acela de femeie care este mereu acolo, care te susţine şi dă sfaturi, care te îmbrăţişează atunci când ai nevoie şi care te sărută până îţi rămâi fără suflare; Ar fi şi ea o mamă

bună, o mamă muncitoare, desigur, genul de mamă care are grijă ca copiii ei să meargă la cea mai bună şcoală, să fie mereu bine îngrijiţi, bine îmbrăcaţi şi foarte sănătoşi, genul de mamă care ştie totul, dar în acelaşi timp, ea nu ştie nimic, genul acela de mamă care ajunge noaptea târziu, când copiii deja dorm, şi se duce să-i bage şi să le sărute înainte de a se aşeza să se odihnească .

Sophia era toate astea şi mai mult... dar nu era Noah.

18 NOAH

Am ajuns la casa lui Will pe la unsprezece dimineaţa, tocmai la timp pentru a lua ceva drăguţ şi cald la micul dejun. Mama a ieşit să mă întâmpine, înfăşurată într-un şal croşetat despre care am presupus că este mult mai scump decât părea. Părul ei blond era mai scurt decât ultima dată când am văzut-o, aproape de lungimea umerilor, iar ochii ei albaştri s-au uitat la mine cu drag şi nerăbdare când am coborât din maşină şi m-am dus să salut. Am urcat treptele şi l-am lăsat să mă ţină.

Nu se întorsese în acea casă de o veşnicie, mai ales de când se despărţise de Nick. Ori de câte ori mama şi cu mine ne văzusem, fusese în apartamentul meu sau într-un restaurant drăguţ. Amintirile cu Nick mă bântuiau şi de aceea evitasem acest loc cu toată puterea.

Acum aveam două zile de petrecut cu mama şi soţul ei, dar măcar puteam să stau liniştit cu posibilitatea ca Nick să vină să sărbătorească sărbătorile alături de noi: el ura să fie acolo; Chiar şi înainte, când eram împreună, era o dispută continuă ca el să vină. Nicholas nu şi-ar petrece Ziua Recunoştinţei cu tatăl său; mai bine pentru mine.

Am intrat în bucătărie, unde Will vorbea prietenos cu Prett. Ea m-a îmbrăţişat cu un zâmbet cald, iar el mi-a zâmbit înapoi, s-a aplecat spre mine şi mi-a dat o îmbrăţişare care părea mult mai reconfortantă decât mă aşteptam. Nu am putut să nu-mi amintesc ce îmi spusese mama despre el şi, deşi el fusese persoana cu care mama l-a înşelat pe tatăl meu, ştia să aibă grijă de ea, o făcuse fericită la un foarte întunecat din viaţa lui; Nici nu voiam să mă opresc şi să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă William nu ar fi băgat-o pe mama mea în acea unitate ca să se poată recupera, cel mai probabil ar fi ajuns să se împiedice prin viaţă încercând să se descurce după ce a fost maltratată, ani şi fiica ei i-ar fi fost luată pentru maltratare. Cu siguranţă aş fi petrecut mult mai mult timp în casele de plasament şi poate nu aş fi putut niciodată să mă întorc la ea.

Ne-am petrecut dimineaţa ajungând din urmă, încă nu am vrut să spun nimănui despre concedierea mea, nu am vrut să o

19

văd pe mama dând ochii

peste cap sau va începe să mă convingă să mă concentrez doar pe studiu, promiţându-mi că este mândru că este capabil să mă ajute financiar

Aşa că am vorbit despre alte lucruri şi când subiectele banale s-au terminat, un comentariu al lui Will mi-a stârnit interesul într-un mod semnificativ.

—A trebuit să lupt mult ca fiica mea să petreacă vacanţele cu mine şi, în sfârşit, când o fac, îmi dau seama că habar n-am ce trebuie să fac ca să o cuceresc.

Oh... Maddie, la naiba, era încă un subiect lipicios sau nu? M-am uitat la mama, care părea relaxată, mult mai relaxată decât noaptea aceea blestemată când toate adevărurile au convenit să iasă la iveală aproape în acelaşi timp.

— Maddie va petrece vacanţele aici? Am întrebat puţin ca cine nu vrea chestia.

Ultima pe care am auzit-o de la mama mea despre acest subiect a fost că Will avea deja custodia şi se uitau cum să o facă pe fată să înţeleagă ce sa întâmplat.

„Este timpul să recuperăm timpul pierdut”, a răspuns Will, ridicându-se de la masă şi zâmbindu-mi amabil. A plecat din bucătărie, dar nu înainte de a o săruta pe mama pe obraz. Am profitat de ocazie pentru a mai investiga puţin.

— Ce se întâmplă, mamă? am întrebat aducându-mi ceaşca de cafea la buze.

Mama s-a aşezat vizavi de mine şi a oftat adânc.

— William se simte vinovat pentru tot ce s-a întâmplat. Vrea să-şi organizeze viaţa odată pentru totdeauna... Acum totul este pe dos, nu cred că nimănui îi place să descopere de pe o zi pe alta că are o fetiţă de şapte ani cu fosta lui nebună soţie. .

Mi-am deschis ochii un pic surprins. Mama a vorbit pe un ton pe care nu-l mai folosise niciodată, cel puţin când eram eu prin preajmă. Ştia că fusese o lovitură grea pentru ea. Anii de după ce sa întâmplat cu mine, relaţia ei cu William nu a fost de vis; de fapt, s-au comportat ca un cuplu destul de instabil: s-au văzut şi s-au certat şi tăiat de mai multe ori; totuşi, descoperirea ca in acea perioada si-a impregnat fosta soţie ar fi

ceva din care nu si-ar mai reveni niciodată.

-Ce mai faci? Am întrebat-o simţindu-se puţin rău pentru ea.

„Când sunt copii implicaţi, întotdeauna e un rahat”, a răspuns el; trebuia să-i fie greu să folosească un astfel de cuvânt. Fata nu înţelege absolut nimic, Will a făcut tot posibilul să o cucerească de fiecare dată când a mers să o viziteze, dar Maddie nu vrea să ştie nimic.

Bietul Nebun... atât de mic, atât de dulce, atât de preţios. Mi-am amintit de toate acele momente când îl însoţesem pe Nick la Las Vegas să o iau şi să o iau cu noi. Nick fusese întotdeauna un adevărat tată pentru ea: o adora, era fetiţa lui, singura cu care părea să aibă o răbdare infinită. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea să afle că tatăl ei nu era tatăl ei.

Cum ii spui asta unui copil? Cum ii explici? Chiar şi mie mi-a fost greu de înţeles. Atunci s-a deschis ceva în mintea mea, o concluzie destul de logică şi una care mi-a pus toate simţurile în alertă.

„Mamă, Nick nu vrea să plece...?”

Stomacul mi s-a înnodat când mama şi-a ridicat ochii de la masă la ai mei. Mă privea încet şi dureros de panică?

—Nu-ţi face griji, Nicholas urăşte să rămână aici, ştiu că William l-a invitat să petreacă sărbătorile, ca în fiecare an, dar mă îndoiesc că va accepta.

Răspunsul lui nu m-a convins, mai ales dacă era implicată sora lui.

— Câte zile stă Maddie aici? am întrebat încercând să-mi potolesc bătăile nebune ale inimii.

-Sfârşit de săptămână.

Nick venea... şi rămânea. La naiba, ar trebui să-l văd din nou.

Dimineaţa de Ziua Recunoştinţei a fost rece şi ploioasă. Cerul era destul de înnorat şi eram trist să ştiu că soarele va fi ascuns într-o zi ca asta. în Canada, Ziua Recunoştinţei a fost sărbătorită în octombrie în loc de noiembrie şi existau şanse mai mari ca vremea să fie în continuare mai mult sau mai puţin bună. M-am trezit devreme, prea devreme, şi am îmbrăcat un halat cald de lavandă şi papucii de casă.

Mama îmi spusese că vom fi câţiva dintre noi să mâncăm,

iar printre invitaţi se vor afla câţiva prieteni ai lui Will cu copiii lor mici. Măcar Maddie va avea cu cine să se joace, m-am gândit în sinea mea.

Nu confirmase că Nick va rămâne, aşa că am încercat să mă conving că va veni, îşi va părăsi sora şi fie va ieşi cu noua lui iubită, fie va continua cu super-proiectele lui de mega-antreprenor.

Am coborât în bucătărie pentru micul dejun şi am găsit-o pe Prett destul de ocupată. Se uita la curcanul care, după cum ştiam bine, ar fi trebuit să fie la cuptor de câteva ore. Pe blatul din bucătărie erau cartofi, mazăre, condimente şi tot felul de mâncare, gata de gătit.

„Bună, Prett”, am salutat-o zâmbind, stând vizavi de ea şi inspirând acea aromă rafinată.

Bucătăreasa şi-a şters mâinile de şorţul şi mi-a zâmbit cu căldură.

întotdeauna am ştiut că mă place, chiar dacă a luat partea lui Nicholas în argumentele noastre. El venise de multe ori la ea să dezvăluie despre el, mai ales în primele noastre luni de curte. Prett gătea pentru familia Leister de mulţi, mulţi ani, de când Nick era băiat, iar femeia îl cunoştea destul de bine. De fapt, l-am răsfăţat, lucru care, din când în când, mă făcea disperată.

-Te ajut?

Nu m-a deranjat să gătesc; Ba mai mult, mi-a plăcut să o fac, mai ales în zile speciale ca acestea. La început a spus că nu e nevoie, că poate, dar eu am insistat şi două ore mai târziu eram amândoi super ocupaţi, curăţăm cartofii, fierbând apă pentru a face piureul sau frământând aluatul pentru a face plăcinta cu dovleac şi mere, printre multe altele, lucruri.

Dimineaţa a zburat şi când aproape totul a fost gata Prett a servit două pahare separate de cidru cu care am prăjit o treabă bine făcută şi a servit şi nişte chifle delicioase cu brânză: am meritat-o, am gătit ca adevăraţii profesionişti.

Când am observat ora, am sărit în sus şi am coborât de pe bancă. Dacă voiam să fiu prezentabil înainte de sosirea oaspeţilor, ar fi bine să mă grăbesc.

Aşa că mi-am luat rămas bun de la Prett, asigurându-l că voi coborî să-i dau o ultimă mână cu curcanul de îndată ce va fi gata.

Din moment ce mirosea a mâncare şi condimente, am avut luxul de a umple cada şi de a adăuga sărurile cu miros de lămâie şi mango pe care le- am iubit atât de mult. între timp, am intrat în dressingul meu să aleg ce aş putea să mă îmbrac.

Am găsit o fustă visiniu, cu puţin evazată, legată în talie cu două bretele negre.

A fost drăguţă şi am combinat-o cu o bluză lejeră, strânsă pe corp şi cu nasturi mici la spate.

Când am coborât în sufragerie, am văzut că mama tocmai atunci îi primea pe primii doi oaspeţi şi copiii lor, gemeni de opt ani, ambii cu părul blond pieptănat pe spate şi îmbrăcaţi în pantaloni scurţi albastru deschis şi

cravată. . Părinţii lor îmi erau familiari pentru că i-au văzut la alte întâlniri; Am bănuit că trebuie să fie foarte apropiaţi de Will, pentru că mama i-a primit cu atâta entuziasm. Trebuie să-i fi cunoscut şi eu, deoarece au venit şi m-au salutat foarte cordial. La mine, am forţat un zâmbet care nu s-a stins până nu au plecat în sufragerie, unde se aflau restul oaspeţilor. în acele momente soneria a sunat din nou şi pentru a scăpa de ele, m-am dus să deschid singur uşa, tară să mă gândesc.

Ochii de culoarea gheţii adânci s-au fixat pe ai mei de îndată ce i-am deschis. Am încremenit, fără să spun nimic, doar privindu-l ca pe o fată proastă, impresionabilă. Am simţit nesfârşite emoţii conflictuale: dor, dorinţă, ranchiune, dragoste... înghesuindu-mi pieptul şi făcându-mă aproape fără cuvinte.

Trecuseră peste trei luni de când îl văzusem ultima oară, dar mi s-au părut o suflare când mi-am dat seama cât de viu îmi aminteam tot ce făcusem asta noaptea trecută. M-am simţit fierbinte doar gândindu-mă la asta şi m-am încurajat mental să blochez orice tip de gând nerecomandat celor sub optsprezece ani.

La naiba.

Arăta incredibil... Era îmbrăcat în blugi de culoare închisă şi o cămaşă albă, cu primii doi nasturi desfăcuţi, şi Converse gri. Expresia lui era una de surpriză, era clar că nu se aştepta să mă vadă acolo, deloc.

Alături de el era sora lui, care i-a venit la brâu. Mâna ei mică era ascunsă în spatele mâinii mari a lui Nick, trupul fetiţei ei de şapte ani era acoperit de o rochie scoţiană gri cu dungi roşii şi albe. Purta pantofi negri din piele lăcuită şi o bandă roşie pentru a se potrivi cu rochia.

Toată această examinare a durat doar câteva secunde, pentru că, de îndată ce Maddie m-a recunoscut, a lăsat mâna lui Nick şi a sărit în braţele mele.

— Noe! a strigat ea entuziasmată, îmbrăţişându-mi picioarele şi înfăşurându-şi braţele în jurul taliei mele.

Pentru o clipă, ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Nick, care îşi schimbase deja expresia iniţială de uimire într-o mască rece impasibilă. Mâinile mele s-au dus automat la buclele bine pieptănate ale lui Maddie şi mi-am chemat toată puterea pentru a îndepărta privirea de la el.

-Buna superba! Am salutat-o, observând cât de mare fusese de când am văzut-o ultima dată. Fata aceea avea să fie o adevărată frumuseţe când va fi mare şi acum că ştiam că este fiica lui Will, puteam vedea acele trăsături pe

care le vedeam şi la Nick şi pe care le atribuisem greşit mamei ei... Acum nu mai aveam. îndoială, acei ochi largi şi acele gene lungi de mile erau trăsăturile lui Will, era sigură.

Mama lui Nicholas era prea blondă pentru a avea genele alea şi îşi punea mâna pe foc pentru că ale ei erau false.

Maddie s-a despărţit de picioarele mele şi zâmbind s-a uitat alternativ la mine şi la Nick, de parcă ar aştepta ceva.

M-am încordat când Nick a păşit în faţă, punându-şi una dintre mâinile lui mari pe talia mea, în timp ce îşi atingea buzele de obrazul meu. A fost un sărut trecător, abia o atingere pe pielea mea, dar tot părul de pe corp mi s-a ridicat pe cap.

„Ziua Recunoştinţei fericită, Noah", a spus ea de îndată ce a plecat de lângă mine.

— Ziua Recunoştinţei fericită, Noah! a strigat Maddie atunci, sărind în sus şi în jos şi ţinându-mă strâns de mână.

Am înţeles deja despre ce era vorba: Nick nu voia ca sora lui mai mică să afle ce se întâmplă între noi sau mai degrabă cum abia se putea uita la mine tară ca faţa lui să se contorsioneze de dezgust. Maddie ne văzuse de multe ori împreună, văzuse cum Nick mă îmbrăţişa, cum mă săruta, cum râdem... Nick îi spusese lui Maddie de mii de ori că suntem fetele lui, fetele lui preferate şi că ne iubeşte la nebunie.

Acum tensiunea ar putea fi tăiată cu un cuţit, la fel şi răceala. într- adevăr, sărutul pe care tocmai mi-l dăduse era cel mai fals şi forţat. Habar n-avea dacă fata avea să observe, dar dacă se aştepta să vadă aceeaşi afacere ca înainte, se înşela amarnic. M-am încruntat, enervat. Nu avea de gând să se prefacă în faţa ei, nu avea să treacă prin asta. Nicholas mă rănise, da, l- am rănit şi pe el, dar măcar am avut mereu sentimentele clare.

îmi pare rău, Noah, dar cu ea totul este mai uşor. Nu există dramă, nu există probleme. Sophia este o femeie, nu o fată.

Mi-am lipit buzele cu putere şi i-am aruncat o privire otrăvitoare; apoi am forţat un zâmbet şi am tras-o pe Maddie în casă.

Nicholas m-a urmat înăuntru, şi-a scos haina neagră şi a atâmat-o pe suport pentru haine. Maddie, când a intrat, nu mai părea atât de zâmbitoare, iar chipul ei micuţ s-a contractat într-o grimasă care varia de la frică la dezgust. Am îngenuncheat lângă ea şi mi-am scos haina roşie. Mi-am întins braţul ca să i-l dau lui Nicholas, care l-a luat şi l-a atârnat lângă al lui.

Apoi au apărut Will şi mama mea în hol. Nick s-a apropiat de Maddie, care a păşit între noi, ascunzându-şi capul în spatele corpului meu. Ea părea brusc nervoasă şi timidă.

— Bună, Maddy! a salutat-o mama, apropiindu-se de noi. Sunt mama lui Noah. Pot să văd rochia aceea frumoasă pe care o porţi?

Când a auzit că este mama mea, Maddie şi-a ridicat ochii spre mine, iar eu i-am zâmbit calm, ca şi cum aş fi încurajat-o să iasă din ascunzătoare.

— Eşti mama lui Noah? a întrebat el, privind-o în sus şi în jos şi aruncând o privire puţin curios.

„Da, sunt mama lui şi sunt şi căsătorită cu tatăl tău, cu Will”, a răspuns ea în timp ce el se îndrepta spre noi. Nervii lui Will erau în aer; Nu-l văzusem niciodată aşa şi am presupus că acest weekend este foarte important pentru el.

Maddie şi-a ridicat ochii mici şi albaştri spre tatăl ei, apoi a făcut bofa.

„Nu este tatăl meu.

Vocea lui era ascuţită. Doamne, şapte ani şi deja putea să îngheţe patru adulţi cu cuvintele ei! Aşa că Nick a decis să intervină. Se aplecă, o ridică pe Maddie în braţe şi începu să o gâdile. Fata s-a distras şi a început să râdă.

Will, la rândul său, părea să-şi revină din şocul provocat de fiica lui să-l respingă atât de deschis şi şi-a forţat un zâmbet pe buze.

-Hai sa mancam! sugeră el vesel. Există mâncare pentru un regiment, aşa că sper să vă săturaţi!

Ne-am dus cu toţii în sufragerie, unde erau ceilalţi oaspeţi. Maddie părea încântată să vadă că erau doi copii cu care să se joace şi a fugit spre trenul cu telecomandă pe care Will îl coborâse pentru ca copiii să se joace şi s-a aşezat să-i privească conducând trenurile mici. Am observat că Will nu şi-a putut lua ochii de la Maddie şi m-am întrebat ce va face pentru a câştiga acceptarea fiicei sale.

Eram pe cale să o urmez să stau cu ei când Nick m-a prins de cot şi m-a condus înapoi în hol, trăgându-mă de grup.

— Stai în weekend? m-a întrebat şi am ştiut din expresia

lui că i s-a părut la fel de amuzant ca mine să fim din nou împreună sub acelaşi acoperiş.

— Luni plec, marţi am examen de drept, i-am explicat, de parcă l-ar fi interesat. Adevărul este că acum că era din nou în faţa lui, nu mă puteam opri să mă gândesc la ultimele cuvinte pe care le împărtăşisem şi la fotografiile pe care le văzusem cu el cu Sophia. Furia pe care o simţeam în

— interior şi pe care încercasem să o îngrop adânc în fiinţa mea a reapărut, împiedicându-mă să mă ţin sub control.

„Ar fi trebuit să mă avertizeze despre asta”, şi-a spus mai mult pentru sine decât pentru mine.

Cuvintele lui m-au enervat. Nu a fost singurul care a fost inconfortabil cu acea situaţie.

M-am dus să plec, vrând să scap de el, dar m-a ţinut din nou de braţ. I- am urât atingerea şi am smucit din greu pentru a mă elibera. Am stat în faţa lui şi am văzut că mă privea într-un mod ciudat, undeva între stânjenit şi enervat.

—înainte de a intra în cameră... —începu el fără să mă privească în ochi – să ştii că sora mea nu ştie nimic despre despărţirea noastră.

Aşa cum am prezis.

— Nu i-ai spus surorii tale că nu suntem împreună? L-am acuzat, ţinându-mă de furia pe care o simţeam.

„Este o copilă, nu ar înţelege”.

Am ridicat privirea spre tavan cu un pufnit.

— Şi care e planul tău, eh, Nicholas? Pretinde că nu s-ar fi întâmplat nimic?

Cred că am încercat deja asta şi nu a funcţionat.

La naiba, n-ar fi trebuit să menţionez întâlnirea noastră ticăloasă din New York, dar nu tocmai asta mă refeream. Privirea lui Nicholas s-a mutat aproape involuntar spre corpul meu şi apoi spre faţa mea, făcându-l uşor alterat, ceva ce a acoperit trecându-şi mâna prin păr.

Când s-a întors spre mine, părea puţin nervos şi îngrijorat.

—Ştiu că nu ar trebui să te întreb, dar nu vreau să-i spun, cel puţin nu acum, nu când părinţii lui s-au despărţit şi acum trebuie să se adapteze la noua lui familie... —M-am mai liniştit un pic când m-am l-am văzut atât de copleşit; în ochii ei se reflecta angoasa şi ştiam de ce: sora ei mai mică, fata aceea adorabilă, suferea.

Maddie este nebună după tine, nu a încetat să mă întrebe despre tine şi eu doar...

— I-ai ascuns adevărul, am terminat pentru el.

— Un mod frumos de a spune că te-am minţit, dar da, spuse el, zâmbind uşor.

M-am uitat la buzele lui... Nu-mi aminteam când a fost ultima dată când mi-a zâmbit şi pentru o clipă m-am pierdut în acel zâmbet.

„Ascultă, nu încerc să falsific nimic, bine? Să încercăm să ne înţelegem în acest weekend, pentru Maddie şi pentru noi. Promit să nu mă comport ca un nenorocit.

Mi-am muşcat buza nervos. Te înţelegi, a fost posibil?

Nu ştiam dacă voi putea să fac ceea ce mi-a cerut el. Nu atunci când doar privindu-l îmi provoca o mare durere, care era sporită ştiind că era îndrăgostit de altul şi că m-a minţit. M-am întors de la el şi m-am uitat în sufragerie. Maddie era singură, dată afară dintr-o familie pe care abia o cunoştea şi mi-a amintit de mine când am venit prima oară în acea casă.

— Bine, am spus, evitându-i privirea. Hai să ne-nţelegem. Pentru Maddie.

A vrut să-mi spună ceva, dar i-am întors spatele, dorind să scap de el.

Revenind în sufragerie, mi-am dat seama că, deşi întâlnirea noastră avusese loc pe hol, Will şi mama ne observaseră absenţa şi ne priveau cu aşteptare pentru a ne vedea starea sufletească.

Le-am ignorat privirile întrebătoare şi m-am grăbit să mă aşez la masă, unde Prett servea deja mâncare. Nick a făcut la fel şi s-a întors către sora lui care, în acele minute în care fuseserăm plecate, izbucnise în plâns.

— Nu mă lăsa aici singur, Nick, o imploră ea în timp ce el o ridică şi o trăgea în poală.

„Trebuia să-i spun ceva lui Noah, dragă, dar acum sunt aici. Vrei să mănânci cartofi? spuse el cu căldură.

L-am urmărit pe Nick cu Maddie, aşteptând cu răbdare ca fata să mănânce. îi ştersesem lacrimile care se rostogoliseră pe obrajii ei cu două sărutări blânde, care îmi aminteau de acele vremuri când ea îmi săruta toate lacrimile şi apoi ajungea prin a-şi pune buzele pe ale mele. Ea a spus că s- au moale când a plâns... De parcă mi-ar fi citit gândurile, şi-a ridicat ochii şi s-a uitat la mine. Am simţit un nod în stomac şi m-am uitat în jos la farfuria mea. M-am jucat cu mâncarea şi când a fost scos desertul nu am putut să iau decât câteva muşcături din plăcinta cu mere cu dovleac, care era delicioasă.

După prânz ne-am întors cu toţii în sufragerie şi de îndată

ce am trecut uşa Maddie aproape a fugit să prindă trenul cu telecomandă şi să înceapă să se joace cu el. Nick s-a aşezat pe una dintre canapele, în timp ce Thor, câinele lui, s-a ridicat în picioare pentru a fi bătut după urechi.

Fără avertisment, N, pisoiul nostru, care deja crescuse într-un glob mare de blană şi a trebuit să fie târât afară din apartament pentru că noul meu

coleg de cameră era alergic, a sărit în poala lui Nick, făcându-l pe Thor să mârâie furios. Cei doi nu se înţeleseseră prea bine, dar cel puţin s-au tolerat. Nick părea surprins să-l vadă pe N acolo şi jur că s-a uitat la mine vinovat când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. La urma urmei, fusese pisica noastră şi o abandonase.

—Pentru numele lui Dumnezeu... cine a mâncat N? spuse ea încruntat în timp ce pisica stătea în jurul ei, torcând tară să-şi amintească că el era duşmanul nostru comun.

Trădător!

Maddie a părăsit trenuleţul şi a alergat să se joace cu pisoiul. Acum că avea să petreacă mai mult timp în această casă, m-am bucurat să ştiu că va avea un animal de companie cu care să se distreze. Nick ridică privirea şi înainte de a putea spune sau întreba ceva, am ieşit din sufragerie şi am intrat în bucătărie. Nu voia să fie nevoită să-i explice de ce ajunsese să-l piardă şi pe el.

Zece minute mai târziu, îmi pusesem şorţul şi vorbeam amabil cu Prett în bucătărie, în timp ce o ajutam să usuce tacâmurile pe care le spăla. Râdeam, în ciuda mea, la o poveste pe care mi-o spunea despre Nicholas când eram băiat.

„Odată nu se putea gândi la altceva decât să-şi umple buzunarele cu lăcuste, zeci de lăcuste minuscule. Când i-am scos hainele pentru a-l scălda, gândacii urâţi au scăpat şi, sărind, au invadat baia, inclusiv apa din cadă. Steve şi cu mine ne-a luat vreo trei ore să scoatem blestemaţii de gândaci din casă. Din fericire, când domnul s-a întors, băiatul era deja în pat, hrănit şi epuizat. îmi amintesc că domnul chiar m-a felicitat pentru că am făcut o treabă bună în încercarea noastră de a-l îmblânzi pe acel mic monstru. Daca ar sti...

Am râs imaginându-mi un mic Nick, cu ochi mari albaştri şi păr sălbatic, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi vânând lăcuste pentru a săvârşi această răutate. Era sigură – de fapt, avea să-şi bage mâinile în foc – că intenţia ei fusese exact aceea, să capteze atenţia lui Prett şi a lui Steve.

Am auzit un glas dresându-se în spatele meu şi ne-am întors amândoi tresăriţi: acolo, rezemat de perete, era şi nu şi-a putut lua ochii de la mine. Am încetat să râd de îndată ce l-am văzut, deşi Prett a tot zâmbit şi a clătinat din cap.

— îmi spui răutăţile, Prett? Rufele murdare se spala acasa, in privat. Ar trebui sa-ti fie ruşine.

„M-ai lăsat murdar pe mine şi pe Steve de fiecare dată când te-ai întors de pe stradă, da, domnule”, a răspuns ea, întorcându-se pentru a continua să spele.

M-am îndrăgostit de privirea lui... Iată ea, pe jumătate udată de săpun, cu părul strâns la întâmplare într-un coc liber, în timp ce el mă privea gânditor.

— Te gândeşti să te întorci? Oamenii încep să se întrebe unde eşti.

Oamenii sau tu, Nicholas? Am vrut să întreb, dar mi-am muşcat limba şi mi-am scos şorţul.

„Doamne fereşte să pierd toată distracţia asta”, am replicat eu sarcastic mergând spre uşă şi spre el.

în acel moment precis, un strigăt ascuţit a răsunat în toată casa. Nicholas s-a repezit în jurul meu şi a mers direct spre salon, cu mine pe călcâie.

„Suntem mai în vârstă decât tine, aşa că vom juca primii!” îi spuse unul dintre gemeni lui Maddie, care îşi strângea pumnii mici de ambele părţi ale corpului.

Se uită mai întâi la Nick, apoi la Will, de parcă ar fi vrut să vadă dacă bătrânii ascultau o asemenea nedreptate.

—Trenul acela îi aparţine tatălui meu, aşa că eu joc primul! Nu vrei, Will?

William se uită la Maddie de parcă cuvintele care tocmai ieşiseră din gura lui nu erau adevărate. Nicholas şi cu mine ne-am uitat la Mad surprinşi, iar mama a zâmbit de lângă şemineu. Apoi a venit rândul lui Will să facă ceva şi, cu acea graţie caracteristică a lui, s-a apropiat de copii, îngenunchind lângă ei, stând la nivelul lui Maddie şi zâmbindu-i călduros.

„Acest tren a fost al meu de când eram foarte mic şi apoi Nick s-a jucat cu el, aşa că, din moment ce încă nu te-ai putut bucura de el, este timpul să aibă un nou proprietar”. Vei avea grijă de tren, Maddie? Uite, este o moştenire de familie, doar familia Leister poate conduce acest tren.

Maddie părea absorbită de cuvintele lui Will, ascultându-l cu atenţie, iar după întrebarea lui ea dădu din cap serios.

„Deci băieţi, trenul este al fiicei mele, aşa că dacă ea vrea să se joace mai întâi, va trebui să aşteptaţi, deşi ştiu că Maddie

este bună şi îi place să împartă, nu?”

Will se ridică din nou şi Mad îşi ridică privirea spre el. Dădu din cap, apoi se întoarse către gemeni, care păreau destul de supăraţi.

— Te las să te uiţi, dar nimic de atins! -lămuri fata foarte hotărâtă.

Aproape toţi cei din cameră au izbucnit în râs.

După-amiaza a trecut tară evenimente, copiii jucându-se frumos, iar Nick şi tatăl lui s-au retras în biroul tatălui său pentru a vorbi despre companie, aşa că am stat de vorbă cu mama şi prietena ei. Eram adânci în conversaţie când, deodată, am auzit o uşă trântindu-se şi strigăte de peste hol.

„La naiba, nu trebuie să-ţi dau mai multe explicaţii decât cele pe care le- am dat deja consiliului!" Am auzit vocea lui Nick protestând. Crezi că a vrut să o facă? Nu a fost de ales! Problema este că nimeni nu a avut ce trebuie să ia această decizie şi te deranjează că acum numele Leister va fi asociat cu ea.

Livingul a tăcut când Nick şi tatăl lui au apărut în mijlocul unei ceartări.

— Ar fi trebuit măcar să te sfatuieşti cu mine, este ceva foarte riscant.

Nu, Nicholas, ascultă-mă! ţipă Will când fiul său deschise gura pentru a-

1 întrerupe. Dacă acest lucru nu decurge conform planului, veţi falimenta compania!

Atât tatăl, cât şi fiul s-au privit cu furie, iar zgomotul trenuleţului cu care se jucau copiii i-a scos din bula în care erau blocaţi. Nicholas părea să explodeze, îl cunoştea foarte bine... Felul în care îşi strângea pumnii, felul în care se uita la tatăl său de parcă în orice moment avea să-l mănânce de viu. Apoi, simţind că îl privesc, mi-a aruncat o privire îngheţată, de genul care-ţi face genunchii să tremure, şi nu sexual vorbind.

„E timpul să ai încredere în mine", a spus Nicholas, apoi ne-a întors spatele şi a trântit uşa din casă. M-am uitat după colţul camerei şi am observat că Maddie ne privea cu ochii mari.

Habar n-aveam ce i-a împins în acea ceartă, dar nici nu aveam interes să asist la nimic altceva, cu atât mai puţin să înghit priviri pe care nu le meritam. M-am dus la colţ şi l-am luat pe Maddie.

— Vrei să-ţi arăt camera mea, Mad?

Fata a dat din cap, deşi nu a încetat să se uite spre uşa prin care fratele ei dispăruse cu o clipă înainte. Le-am zâmbit oaspeţilor care erau încă acolo şi am urcat scările cu Maddie cocoţată pe şold.

— Locuieşti aici, Noah?

„A trăit, dragă... a trăit.

1
NICK

Am părăsit casa tatălui meu şi am mers la unul dintre multele baruri de pe malul mării. Odată cu vremea eram sigur că vor fi pustii şi ceea ce aveam nevoie în acel moment era să fiu singur.

Nu mă aşteptam la aprobarea tatălui meu când i-am spus ce plănuiam să fac cu compania, dar nici nu mă aşteptam să-mi ţină piept aşa cum a făcut- o. De când preluasem afacerea, îmi dădusem seama, după multe întâlniri, întocmind diagrame şi făcând o mulţime de cifre, că există câteva mici afaceri ale corporaţiei care erau de mult aşteptate pentru lichidare. Ne-au dat probleme şi au generat venituri ridicole. La început aproape nimeni nu mi-a susţinut decizia de a le scoate la vânzare, am vrut oricum să le lichidez şi, cu banii obţinuţi, să deschid o nouă firmă cu o vizualizare mai modernă şi o altă abordare. Majoritatea afacerilor corporaţiei mergeau perfect, gestionate de cei mai buni agenţi economici din ţară, iar una dintre sarcinile mele de la început fusese să vizitez multe dintre companii pentru a mă asigura că se respectă politica generală a Leister.

Ei bine, după luni de muncă şi după ce am convins consiliul de administraţie, ne-am hotărât să scoatem la vânzare ceea ce ne dădea mai multe pierderi decât câştiguri, aşa că nu doar că mă confruntam cu numeroase disponibilizări, ci şi cu deschiderea unei noi companii de marketing şi marketing, telecomunicaţii care să reorienteze strategia economică a Leister Enterprises către un loc pe care încă nu îl exploaserăm.

Fusese o decizie grea, dar corectă, până la urmă, şi m-a enervat că tatăl meu nu putea să aibă încredere în mine şi, pe deasupra, credea că aş putea strica compania. S-a descurcat fără probleme cu membrii consiliului de administraţie, dar una era să-i înfrunţi ca şef şi cu totul alta să-l înfrunt pe tatăl meu. Şi pe deasupra, Noah a asistat la o parte a discuţiei, care mă pusese într-o dispoziţie şi mai proastă.

Am comandat un whisky şi l-am băut dintr-o înghiţitură.

20

Prânzul acela stupid mersese mai rău decât îşi imaginase.

Am plătit factura şi am decis că trebuie să mă întorc. Nu ar fi trebuit să plec, tară să-l las pe Mad acolo, dar oricât de mult mă deranja să recunosc asta, ştiam că Noah avea grijă de ea şi sora mea era bine. Dintre toţi oamenii pe care îi cunoşteam, singurul în care s-ar fi încredinţat sora mea ar fi ea, nici măcar tatăl meu.

Noah... Nu ştiam dacă armistiţiul la care ne-am convenit fusese o greşeală. Era mult mai uşor să ignori ce simţea el pentru ea dacă era supărat. A vorbi cu ea aşa cum am făcut astăzi, ca oameni adulţi, era prea periculos.

Uneori... de mai multe ori decât aş recunoaşte cu voce tare, mi-am imaginat că o iert, mă vedeam uitând tot ce s-a întâmplat, tot ce ne-am făcut unul altuia şi am încercat să vizualizez cum va fi viaţa noastră acum. Dar când o făceam, amintirea motivului despărţirii noastre mă bântuia din nou şi totul avea să fie şters, rămânând doar ura cu care mă obişnuisem atât de bine în ultimul an.

La naiba Noah... al naibii pentru că a încurcat totul!

Când am ajuns la casa tatălui meu, am observat că a fost mult mai târziu decât am presupus iniţial. Luminile erau stinse şi o linişte de moarte domnea în toată casa, cu excepţia sufrageriei, a cărei lumină lumina uşor intrarea.

Mi-am scos geaca, am lăsat cheile la intrare şi m-am dus acolo. Noah stătea pe podea cu spatele lipit de canapea. Se schimbase într-un pulover confortabil, îşi pusese părul într-un coc liber şi purta ochelari cu rame negre. Era cufundată în lectură, iar în jurul ei erau împrăştiate câteva cărţi deschise. Am observat că focul din şemineu se stingea.

-Ce faci? am spus eu liniştit intrând in camera.

Noah a început şi s-a dus să răspundă, dar a tăcut în timp ce mă îndreptam spre locul în care stătea ea şi luam cartea dintre picioare.

Legea comunicării şi publicităţii, volumul I.

— Studiază, răspunse el în cele din urmă cu răceală.

M-am uitat la ea şi i-am studiat expresia, nu am vrut să se simtă inconfortabil în prezenţa mea. Ştiam că el mă tolerase pentru Maddie în acea zi şi că cel mai bine era probabil ca

amândoi să petrecem cât mai puţin timp împreună, dar în momentul de faţă ceea ce aveam nevoie era ca Noah să fie Noah.

— înţeleg... O iei aşa de rău? am spus, întorcându-i spatele şi punând mai multe buşteni în şemineu. M-am aplecat să mă asigur că căldura era

— concentrată în centru. Noah distanţase buştenii prea mult şi nu avea să obţină niciodată un foc suficient de mare pentru a încălzi camera.

în timp ce flăcările s-au aprins, trosnind şi arzător, m-am ridicat, mi-am îndepărtat mâinile şi m-am întors spre ea, care mă privea cu atenţie.

Am observat că obrajii ei erau roşii din cauza căldurii. Adevărul este că nu era atât de frig, dar lui Noah era foarte frig; îmi aminteam cum iarna petrecută împreună ea se ţinea de mine sub cuverturi pentru a-şi încălzi picioarele îngheţate cu pielea mea, care părea întotdeauna foarte caldă, mai ales când era ea prin preajmă.

— Destul de puţin, spuse el, întorcându-şi privirea către cărţi. Maddie a adormit în patul meu, ca să ştii, în caz că te duci sus şi nu o găseşti.

Am dat din cap în timp ce mă îndreptam spre canapea de lângă ea şi m- am aşezat.

Noah era la pământ, dar chiar şi aşa, distanţa dintre noi ne permitea să ne ţinem din ochi.

— îţi mulţumesc că ai grijă de ea, am spus, păstrându-mă în continuare la distanţă.

Noah m-a privit cu prudenţă, ca şi cum cineva este urmărit de un câine mare care ar putea fi afectuos sau ar putea sări şi să te muşte tară ezitare.

-Cu plăcere; de fapt, Will a fost cel care şi-a pus pijamaua şi i-a spus o poveste...

Am dat din cap în timp ce mă uitam cu atenţie când obrajii ei se înroşau la examinarea mea.

„Atunci au încercat s-o facă să doarmă în noua ei cameră”, a continuat ea, iar eu m-am aplecat în faţă, distrasă de felul în care se mişcau buzele ei, „dar a insistat că vrea să se culce cu mine, a întrebat multe despre tine. .” Nu ar fi trebuit să pleci.

„Trebuia să mă gândesc”, m-am scuzat, observând ceva ce trecuse neobservat până atunci: pe obrazul stâng, lângă ochi, era o cicatrice albicioasă, dreaptă, de parcă ar fi fost tăiată de ceva. Ce ai acolo? am întrebat-o, surprinzând-o când am întins

mâna şi i-am luat bărbia ca să pot vedea mai bine.

Ce naiba!

Noah a tresărit la atingerea mea şi s-a îndepărtat, forţându-mă să dau drumul.

— Nu-i nimic, răspunse el, fixându-şi privirea asupra cărţii.

— Nimic nu este ceva care să-ţi lase o amprentă. Ce naiba sa întâmplat cu tine?

„Am căzut”, a răspuns el ridicând din umeri.

-Ai căzut? Unde? Ultima dată când te-am văzut, nu aveai acea cicatrice. -”FIE

da?”, nu eram sigur, ultima data cand am vazut-o nu eram deloc la minte.

Noah a închis cartea şi s-a concentrat asupra mea, puţin exasperat.

„O am de peste jumătate de an, aşa că da, l-am avut ultima dată când te- am văzut”. Am căzut cu bicicleta, nu a fost nimic deosebit, dar mi-au dat puncte.

„De când ai motocicletă?!” Nu prea ştia de ce era brusc atât de supărat;

Fusese calm şi tăcut când sosise, mi-ar fi plăcut să intru peuşăşi să o găsesc aici, dar acum... acum, la naiba, voiam să sparg ceva.

Nu a fost al meu, ci al unui prieten. De ce te faci aşa?

M-am ridicat şi am plecat, dar eram atât de supărat încât nu m-am putut abţine să nu scot primul lucru care mi-a venit în minte.

— Doar un idiot s-ar plimba cu o motocicletă, majoritatea accidentelor rutiere mortale sunt de la oameni care merg pe acele motociclete stupide!

Noah se ridică, strângându-şi buzele şi aruncând cartea pe canapea la întâmplare.

— Ai o motocicletă!

— Nu sunt tu, nu am accidente.

— Atunci insinuezi că sunt un idiot?

Mi-am strâns maxilarul.

„Nu merge pe motocicletă, doar asta îţi spun”, am răspuns eu, încercând să mă calmez. Noah avusese un accident, un accident... cu luni în urmă. Unde fusesem atunci?

Foarte departe.

Noah şi-a luat cărţile şi s-a oprit în faţa mea înainte de a pleca.

— Păcat că nu-mi mai poţi comanda, nu, Nick?
Am privit-o plecând cu un gust amar în gură.

2
NOAH

A doua zi m-am trezit mai devreme decât eram obişnuit în vacanţă, dar aveam un motiv întemeiat şi eram entuziasmată.

Fără să fac mult zgomot m-am întors spre fata care dormea lângă mine, ea dormea atât de adânc încât am privit-o o vreme amuzată. Era mic, dar se mişca mai mult decât un animal zbuciumat, ceea ce mi-a amintit de o anumită persoană care ar fi dormit foarte aproape chiar acum. Micul lui trup era peste tot, aproape ocupând tot patul şi abia aveam loc să mă mişc.

Nu voiam să o trezesc pe Maddie în timp ce mă îmbrăcam; în plus, încă nu se făcuse zori şi trebuia să aprind lumina ca să mă pregătesc, aşa că m- am ridicat cu grijă din pat şi am luat-o în braţe, ştiind că n-avea decât să mormăie ceva în somn înainte de a adormi din nou. .

Mâinile ei s-au înfăşurat în jurul gâtului meu şi am ieşit din cameră cu ea atârnând ca o maimuţă. M-am întrebat dacă ar fi o idee bună să o duc în ceea ce avea să fie camera ei de acum înainte, nu voiam să se sperie când deschidea ochii şi nu ştia unde este, aşa că m-am oprit în în faţa camerei lui Nick.

Ar putea s-o lase acolo, amândoi aveau să doarmă mai târziu şi, când Maddie îşi deschidea ochii, avea ca fratele ei mai mare să se simtă în siguranţă.

Am deschis uşa încet, simţindu-mă foarte inconfortabil invadând intimitatea lui Nicholas. înainte mă furişam de sute de ori ca să mă pot culca cu el şi să mă trezesc îmbrăţişat. Mi-am strâns buzele şi mi-am împins acele gânduri din cap. Nick dormea adânc, corpul lui ocupa cea mai mare parte a patului şi, ca întotdeauna, camera lui era întunecată. Am lăsat uşa deschisă ca să văd ceva şi m-am dus să o aşez pe fetiţă lângă el.

Când am aşezat-o pe pat, Maddie s-a ghemuit automat într-o minge şi a început să-şi sugă degetul mare, la fel de somnoroasă precum fusese în patul meu cu câteva minute înainte.

Mi-am muşcat buza, brusc nervos. Am tras pătura peste fată. Lui Nicholas nu i-a fost niciodată frig, nu aprinsese căldura şi camera era un

cub de gheaţă.

Trăgând de pătură, nu mi-am dat seama că era pe jumătate încâlcit între picioarele lui şi, deşi am făcut totul foarte încet şi fără mişcări smucitoare, ochii lui Nick s-au mărit, pe jumătate adormit. Un zâmbet i-a venit pe buze şi m-am oprit unde eram, de parcă aş fi îngheţat.

Mâna lui s-a întins, m-a luat de braţ şi m-a tras să mă aşez lângă el pe saltea.

— Ce făceai, pistrui, mă spionai? a întrebat el şi când a auzit cum mă chemase inima a început să-mi bată sălbatic. Trecuse un an, un an de la ultima dată când se referise la mine cu acel nume afectuos.

S-a ridicat şi, fără avertizare, gura lui mi-a căutat buzele; a fost un sărut inocent şi rar, de când m-am tras de parcă ar fi fost ars de foc.

Apoi Nick a părut să-şi dea seama, a deschis ochii, s-a uitat în jur, la sora lui, apoi la mine şi a oftat să înjure o secundă mai târziu.

„Pentru o clipă m-am gândit...", a spus el.

„Ştiu", l-am întrerupt.

A înţeles pe deplin ce s-a întâmplat.

M-am ridicat de pe saltea, dorind să dispar.

— Ţi-am adus doar Mad, nu voiam să se trezească fără cineva pe care-l cunoaşte lângă ea.

Nick dădu din cap, uitându-se la fetiţă, apoi se uită înapoi la mine.

— Stai, de ce? Unde te duci? a întrebat ea, trăgând pătura de pe ea şi trecându-şi mâna pe faţă.

„Am lucruri de făcut... comisioane." Nu avea de gând să-i spună unde se duce, nu, mai trecuse prin asta o dată.

Nicholas dădu din cap încruntat, apoi făcu ochii mari când îşi dădu seama ce ascunde ea de el.

„O, haide!" exclamă el prea tare.

„Shh", am chicotit. Ai de gând să o trezeşti!

Nick s-a ridicat din pat, m-a luat de braţ şi m-a condus la baia lui. A închis uşa şi s-a uitat la mine cu condescendenţă.

-Eşti nebun! a izbucnit el ascunzându-şi propria amuzament.

-Permiteţi-mi să! Nu râde de mine, este o tradiţie, îmi place să merg... înfruntă!

Nick clătină din cap neîncrezător.

„Urăşti cumpărăturile, o iei pe mama ta pentru că ea cumpără lucruri toată ziua şi vine vineri după Ziua Recunoştinţei, iar tu eşti pasionat de

cumpărături” îmi poţi explica de ce?

— Ţi-am explicat deja o dată, i-am răspuns, întorcându-mă să plec, dar el m-a oprit, blocându-mi drumul cu trupul lui blestemat. Zâmbea... Nicholas zâmbea în timp ce mă privea. Am fost atât de afectat de acea realitate încât am lăsat-o să mă reţină.

„'Este Black Friday... oamenii fac cumpărături până noaptea târziu, există ciocolată caldă, magazinele nu se închid...'„, a spus ea într-o încercare leneşă de a-mi imita felul de a vorbi.

Am fost surprins că şi-a amintit aceleaşi cuvinte pe care le folosisem pentru a explica obsesia mea pentru acea zi, mai ales având în vedere că fusese acum doi ani.

— Dacă ştii, de ce întrebi? am răspuns enervat.

Nick clătină din cap, încă zâmbind.

„Speram că ai crescut şi acea prostie pe care o numeşti Crăciun a trecut”.

Deşi mi s-a adresat într-un mod amuzant, cuvântul „crescut” nu mi-a scăpat. Mi-am amintit ce mi-a spus în apartamentul lui din New York şi am simţit că îmi creşte furia.

— Lasă-mă în pace, vrei?

Am ieşit din baie înainte ca el să poată deschide din nou gura. Uneori uitam ce nemernic putea fi.

O jumătate de oră mai târziu am coborât în bucătărie, îmbrăcat în blugi şi un pulover larg, alb. Voiam să fiu confortabil, Black Friday era o nebunie şi eram expert în găsirea celor mai bune vânzări.

în ciuda cât de devreme era, la cinci minute după ce mi-a turnat o ceaşcă de cafea, Nick şi Maddie au apărut în bucătărie, amândoi în pijamale, cu părul ciufulit. Nick o ţinea pe Mad peste un umăr, iar Mad chicotea în timp ce amenința că o va doborî din picioare. Văzându-mă stând acolo, Madison s-a chinuit să-şi facă fratele să o lase jos şi a alergat să stea lângă mine. Am ajutat-o să se aşeze pe scaun în timp ce Nick s-a dus direct să-şi servească o ceaşcă de cafea.

— Vreau la fel ca Noah! a întrebat ea, sărind şi arătând spre gogoşia mea de ciocolată.

Nick o privi încruntat.

— Măsoară-ţi mai întâi nivelul zahărului, piticule, îi indică el, lăsând în faţa ei un mic dispozitiv pe masă împreună cu un pahar cu lapte fierbinte.

Maddie a oftat, dar a continuat să facă ceea ce i-a cerut fratele ei. Am urmărit-o tară să pot să cred că la vârsta de şapte ani făcea asta singură.

M-am uitat la Nick, care era ocupat să bată nişte ouă şi am simţit nevoia să fac ceva.

— Să te ajut, dragă? Am spus, chiar dacă nu prea aveam idee despre nivelurile corecte de zahăr sau ceva de genul ăsta.

„Pot", a răspuns fata, scoţând o fâşie dintr-o cutie, apoi a scos un dispozitiv cu o lancetă pentru a se înţepa, l-a aşezat pe unul dintre degete, a strâns partea de sus şi, cu un clic, o picătură, de sânge a ieşit din pielea ei. Cu o îndemânare incredibilă, abilitatea care provine din a face asta de aproximativ trei ori pe zi din momentul în care a fost diagnosticat cu boala, a transferat picătura de sânge pe bandă şi apoi a introdus-o în aparat. Câteva secunde mai târziu, şi-a citit cu voce tare nivelul de zahăr.

— Gata cu gogoşi, Mad, dar am prăjituri şi un măr care e delicios, spuse Nick, luând ceaşca de cafea, prăjituri şi fructe şi aşezându-se lângă sora lui, care îi încruntă.

Ştiam că sunt mai multe gogoşi şi am blestemat în momentul în care m- am gândit să mănânc una în acea dimineaţă, nu am vrut să o fac invidioasă pe biata creatură, aşa că am luat-o, am luat-o de pe masă şi am aruncat-o la gunoi.

„Nu-mi plac prăjiturile alea", protestă el, încrucişându-şi braţele.

Nick o privi cu un oftat.

— Ei sunt cei pe care îi mănânci mereu, Madison, şi îţi plac.

-Nu! strigă el, sărind de pe scaun cu intenţia de a fugi.

Nick întinse mâna şi îl prinse din zbor. Chiar atunci Will a intrat pe uşă, tot în pijama şi privindu-şi fiul încruntat.

„Ce sunt ţipetele astea?" a întrebat el, uitându-se în jur şi observându- mă cu câteva secunde prea mult. Ce faci îmbrăcat?

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am înconjurat în jurul lui ca să pot aduce ouăle pe care Nick le-a lăsat pe foc. Le-am pus pe o farfurie şi le-am adus la masă, în timp ce Maddie îl privea uimită pe tatăl ei.

— Mănâncă-ţi micul dejun, îi ordonă fratele ei, aşezând-o din nou la masă.

Will îşi luă cana şi ziarul care stătea pe masă şi se duse să se aşeze. Apoi şi-a dat seama că noi trei, Nick, Maddie şi cu mine, îl urmărim cu aşteptare.

William s-a uitat la Nick, apoi la mine – care a dat din cap în direcţia lui Mad – şi apoi ochii i-au căzut pe fata care stătea chiar vizavi de el.

„Hm…” spuse el, dresindu-si glasul o secunda mai târziu. Cum ai dormit, Maddie?

Fata a pus prăjitură in paharul cu lapte, apoi a pus-o in gura si astfel a răspuns la intrebare.

„M-am culcat cu Nick şi Noah.

William sa înecat pe jumătate cu cafeaua. Şi-a mutat privirea de la Nick către mine.

-Ce naiba?! exclamă el, lăsând ceaşca pe masă.

Nicholas a aruncat o privire rapidă cu mineşi a început să explice. William încuviinţă din cap câteva secunde mai târziu, privindune încruntat. Brusc, am simţit că trebuie să ies de acolo.

„Am plecat”, am anunţat, luându-mi geanta şi punându-mi cana în chiuvetă.

Will mă privea cu sprâncenele ridicate.

— Ai de gând să intri din nou în acel iad?

Nicholas a zâmbit în spatele ceştii lui de cafea şi am vrut sămi arunc geanta în capul lui.

„Da, William, o să merg la cumpărături şi o să mă trec de bunăvoie prin acel iad pentru că sunt masochist, bine? Am răspunsiritatchiar în momentul în care mama a decis să facă apariţia.

Doamne, uitasem cum e să trăieşti acasă.

„Stai departe de avalanşe, Noah”, mi-a sfătuit ea, trecând pe lângă mine şi intră în bucătărie.

Am clătinat din cap în timp ce îmi căutam geanta după cheile maşinii.

— Unde se duce Noah? a întrebat apoi Maddie.

— Mă duc la cumpărături, Mad, am spus înainte ca cineva să poată face un alt comentariu stupid. Ochii fetei se măriră de emoţie.

-Vreau sa merg la cumpărături! A strigat surprinzându-ne pe toţi.

William o privea dincolo de ziar.

— Eşti demn de fiica mamei tale, spuse el între dinţi, revenind la citit.

Am zâmbit în timp ce Nick se încruntă la sora lui.

— Ai auzit asta, Nick? Maddie vrea să meargă la cumpărături”, am comentat eu, distrându-mă ca un pitic.

Nick s-a uitat la mine cu ochii lui palizi şi s-a întors spre fetiţă.

-Nu. Mad vrea să meargă la plajă cu mine. Ce da, piticule?

Maddie şi-a umplut plămânii înainte de a răspunde: „Nu!

Ce bine s-a simţit răzbunarea!

— Hai, Madison, mi-ai spus că vrei să înveţi să faci surf!

Urăsc navigarea! Vreau să merg la Rodeo Drive!

Toţi am izbucnit în râs, cu excepţia lui Nick, care se uita la fată de parcă s-ar fi transformat într-un mic monstru.

„Bine, plec”, am raportat că am ieşit pe uşă.

Nick m-a ajuns din urmă chiar înainte de a pleca.

— Nu crezi că o să mă confrunt singur cu asta, nu? A spus uitându-se la mine într-un mod rău.

— înfruntă ce? am întrebat, încercând să nu râd.

—Dacă trebuie să-mi petrec ziua la cumpărături cu o fetiţă de şapte ani, o vei face cu mine, nu te înşela.

„Nu mă duc la Rodeo Drive, mă duc la Beverly Center”, am răspuns eu ridicând din umeri, cu zâmbetul pe buze.

Nick s-a uitat la mine cu ochii lui albaştri şi m-am bucurat de mica mea răzbunare.

— O să te iau la prânz, Noah, şi mai bine fii acolo când te sun.

— Nicolae...

— Şi du-te cu Steve: parcarea azi va fi o nebunie; în plus, aşa ne vom întoarce împreună când ne vom întoarce.

Vreau să merg în maşina mea.

„Şi am vrut să fac surf şi să mă bucur de plajă iarna şi acum trebuie să merg la cumpărături din cauza ta”, a scapat el.

Zece minute mai târziu, Steve mă ducea la unul dintre cele mai mari mall-uri din oraş.

The Beverly Center era un centru comercial situat în Beverly Grove, un cartier din centrul oraşului Los Angeles, care se afla la doar zece minute de Beverly Hills. Da, traversasem oraşul ca să ajung acolo şi va trebui să mă grăbesc dacă trebuia să-i cunosc pe Nick şi sora lui la prânz, dar Black Friday a meritat.

Ca întotdeauna, totul era complet nebunesc: era plin până la refuz, cozile ajungeau la uşile magazinelor, copiii alergau pe ici pe colo, plângând sau mâncând lucruri care să-i murdărească pe ei, pe părinţii lor şi pe toţi ceilalţi din jur. Bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi în pantofii lor cei mai comozi au intrat şi ieşit din magazine ca şi cum ar fi fost la o vânătoare de vulpi.

îmi plăcea să merg singură pentru că aşa nu existau distrageri. De asemenea, am fost rapid, da, foarte rapid: am ştiut în primele cinci minute

de la intrarea într-un magazin dacă va fi ceva acolo care să-mi placă sau nu; Nu am pierdut timpul căutând prin haine, hainele m-au sunat şi dacă nimic nu mi-a atras atenţia când am intrat, la revedere.

Pe la două după-amiaza cumpărase deja aproape toate cadourile de Crăciun. Mi-a sunat telefonul mobil în buzunar şi am văzut că Nicholas tocmai mi-a trimis un mesaj.

Te iau de la Macy's în zece minute.

Grozav... dorinţa mea de a sta cu el a fost practic nula.

2
NICK

Ştiam că Noah ura să meargă la cumpărături cu oamenii şi din acest motiv îmi petrecusem dimineaţa singur cu Maddie. Mersesem la librărie, la magazinul de jucării şi la locul de joacă. Mă implorase să-i cumpăr un costum; în timp ce toate fetele de vârsta ei purtau coroane şi rochii de prinţesă, ciudata mea soră o alesese pe cea cu broasca testoasă ninja. Da, aşa că acum se plimba prin Beverly Grove cu o ţestoasă ninja în miniatură şi câteva pungi cu lucruri pe care nu intenţionase să le cumpere.

Aşa cum spusese tatăl meu, sora mea era fiica mamei mele.

— Unde e Noah? se întreba necontenit de când i-am spus că ne vom întâlni cu ea.

„Asta aş vrea să ştiu”, am răspuns, stând în faţa mall-ului şi aşteptând să iasă imediat. Steve ar fi venit în cel mai scurt timp să ne ia, deşi traficul era nebun... nici măcar nu puteai sta în al doilea rând.

Tocmai când mi-am scos telefonul mobil să o sun, am văzut-o apărând. Era încărcată cu genţi, puloverul pe care-l pusese era acum legat în jurul taliei, iar dedesubt purta un maiou simplu, care îi tăia până la buric.

Mad a fugit să o întâlnească în timp ce îmi împingeam ochelarii de soare pe cap şi mă uitam cu privirea la ea ca un idiot.

— îmi place costumul tău, Mad! spuse el zâmbind la ea, dezvăluindu-şi dinţii albi drăguţi. Trecuse atât de mult de când nu văzusem acel zâmbet încât am simţit o înţepătură în piept.

„A fost mărimea ta, sunt sigur că îţi putem găsi una dacă vrei”, a comentat sora mea mai mică, ceea ce l-a făcut pe Noah să râdă.

Noah deghizat în broasca testoasă ninja... ce îmi lipsea! Deşi Noah deghizat cu multe alte lucruri mi-a trecut prin minte, forţându-mă să-mi pun ochelarii la loc şi să-mi ascund gândurile de poftă.

„Bună”, am salutat eu când ne-am întâlnit în sfârşit la jumătatea drumului.

2

— Hei, răspunse el destul de sec.

2

M-am încruntat curioasă.

— Lasă-mă să te ajut, i-am oferit, luându-i pungile din mâini. A rezistat la început, dar în cele din urmă m-a lăsat. Ochii lui au plecat de la ai mei şi s-au întors la sora mea.

— De când eşti aici?

„Pentru câteva ore”, am răspuns, scoţând telefonul şi uitându-mă la mesaje. Steve era in colt ne aştepta cu maşina prost parcata -. Haide.

Cinci minute mai târziu lăsasem nebunia în urmă.

Le-am dus să mănânce la un restaurant departe de toate zonele comerciale.

Am mâncat ribeye şi cartofi, în timp ce sora mea a vorbit cel mai mult. Sincer să fiu, habar n-aveam ce făceam sau ce jucam, dar dintr-o dată am avut o nevoie aproape vitală de a fi singur cu Noah. Abia vorbise cu mine şi, deşi lucrurile erau tensionate între noi doi, mai mult decât tensionate de fapt, am crezut că armistiţiul nostru va funcţiona mai bine, într-adevăr.

Cand am ieşit din restaurant, am observat ca in cladirea de vizavi se afla un loc de joaca pentru copii, unul dintre acelea cu mingi colorate si saltele de sărituri, cu tobogane si mulţi copii alergand non-stop.

— Nebun, vrei să mergi acolo? am întrebat, arătând spre ceea ce era paradisul pentru orice copil sub zece ani.

Sora mea a sărit în sus şi în jos de bucurie în timp ce Noah se încruntă la mine. Da, ei bine, nu fusese atât de subtil pe cât credeam. Am plătit ca micul monstru să fie ţinut timp de o oră şi l-am rugat pe Noah să iasă la plimbare.

„Păreţi foarte liniştit”, am comentat eu când am intrat pe o stradă pietonală, plină de baruri, magazine şi îngheţate. Tu eşti obosit?

Noah continua să privească înainte.

— Da, cred... M-am trezit foarte devreme.

Continuăm să mergem fără să spunem nimic. A fost ridicol, nu fusesem niciodată împreună atât de mult timp fără să spunem cuvinte. Noah, cel care nu tacea nici măcar sub apă, pe care de multe ori trebuia să-l aduc la tăcere cu un sărut sau să-mi distrag atenţia cu mângâieri pentru a-mi da o pauză, părea acum interesat de oricine în afară de mine.

— Bine, încetează! Ce dracu e în neregulă cu tine? am întrebat eu enervat.

S-a uitat la mine surprinsă.

„Nu e nimic în neregulă cu mine...”, a spus el, deşi a ezitat la sfârşitul propoziţiei. Am aşteptat, încercând să nu mă exaspera. Doar că asta nu este

ceea ce mă aşteptam. Trebuia să fim cu sora ta, de ce ai pus-o în locul ăla de joacă? Cunoaşteţi bolile care se transmit acolo?

Păduchii, de exemplu! Acum sunt sigur că toţi facem păduchi pentru că ai decis să-ţi schimbi planurile... Trebuia să facem o plimbare în parc înainte de a ne întoarce acasă; în plus, mai aveam nişte cumpărături de făcut... Nu te-ai gândit dacă am terminat când m-ai sunat, dar eşti atât de obişnuit să dai ordine: Ne vedem în cinci minute, mi-a mimat ea vocea. Ei bine, poate că nu eram pregătit, te-ai gândit la asta? Şi nu, nu te uita aşa la mine! Asta e... ciudat, da, nu mă simt confortabil.

Am deschis ochii surprinsă încercând să-mi stăpânesc dorinţa de a râs, da, ţinem lucrurile în linişte, da.

— Nu e confortabil cu ce? am întrebat cu simulare de neîncredere.

Noah s-a oprit şi s-a întors spre mine.

-Cu asta! El a răspuns arătând spre noi doi. Tu şi eu. Te comporţi de parcă am fi încă împreună! A scapat de parca l-ar fi costat viata sa spună asa ceva.

Am fost de acord cu armistiţiul de dragul lui Maddie, dar nu am de gând să mă păcălesc şi aş aprecia dacă nu ai fi făcut-o nici tu. Sau îţi amintesc de lucrurile pe care mi le-ai spus ultima dată când te-am văzut?

Respiră adânc. în adâncul sufletului, ea ştia că Noah avea dreptate. El îi spusese că era îndrăgostit de Sophia pentru a o face să meargă mai departe, dar ea ştia că nu va fi atât de uşor.

— Te-am tratat ca şi cum ai fi un prieten, nimic mai mult, am spus, devenind serios.

Noah se uită înjur, părea afectată. După câteva secunde s-a uitat din nou la mine.

„Prefer ostilitatea ta”, a scapat el atunci şi am simţit o ustură în piept.

O prefer cu adevărat, mă descurc, m-am obişnuit; în schimb, ce faci acum... El clătină din cap, uitându-se la pământ. Mi-ar fi plăcut să-i ridic bărbia ca să o pot privi în ochi. Ştiu că o faci pentru sora ta, dar mă doare şi mă încurcă. Nu vreau să petrec timp cu tine, nu vreau să merg la plimbare, să iau prânzul sau

să mă întreb lucruri precum de ce am o cicatrice sau de ce merg cu motocicleta... Acele probleme de viaţa mea nu te mai priveşte şi ştiu că eu am stricat totul, dar tu ai luat o decizie şi aş vrea să te ţii de ea.

Mi-am mutat privirea spre copacii din spatele meu, simţindu-mă ca un rahat. Da, e adevărat că făcusem asta pentru Maddie, dar o parte din mine dorise să petreacă timp cu ea, pentru că, la naiba, îmi era atât de dor de ea...

— Foarte bine, am spus eu oarecum scurt. Hai să o găsim pe sora mea.

M-am întors pe călcâie şi am început să merg pe stradă. Nu a durat mult
până când Noah a stat lângă mine şi acel sentiment... acel sentiment de a o avea aproape, dar în acelaşi timp la kilometri depărtare, a reuşit să mă transforme din nou în statuia de gheaţă care, tară să-şi dea seama, începuse să fie. nu mai fi cu o zi inainte...

Am trecut pe lângă nişte magazine şi tocmai când eram cât pe ce să ne întoarcem spre locul de joacă, mama, da, mama a apărut în faţa noastră. M- am oprit imediat ce am văzut-o. în ciuda a ceea ce prevedea acum legea, eu continuasem să refuz s-o văd şi bona fusese cea care mi-a adus-o pe sora mea cu o zi înainte. Să o văd din nou acolo, având în vedere că nu ne-am intersectat din noaptea în care a decis să spună adevărul cu ocazia aniversării Leister Enterprises, a fost o surpriză cea mai neplăcută.

Ca întotdeauna, era foarte elegantă, într-o rochie de caşmir, tocuri înalte şi părul în coc; deşi mi s-a părut că văd cearcăne sub ochii ei palizi, cearcăne pe care machiajul scump al mamei ar fi trebuit să le acopere mai bine.

„Nicholas! a exclamat ea, surprinsă să mă vadă chiar sub nasul ei.

Mi-am strâns maxilarul cu putere înainte de a vorbi.

— Da, mamă, ce coincidenţă neplăcută să te întâlneşti aşa.

Şi-a îndreptat umerii, luând lovitura, cred. Adevărul este că nu mi-a dat nimic, pentru că relaţia cu ea era tot la fel de proastă...

Ce spun, a fost inexistent.

— Bună, Noah, a salutat el, întorcându-se către ea, care se încorda vizibil lângă mine.

Având în vedere circumstanţele şi trecutul părinţilor noştri, n-aş greşi să cred că mama mea se află pe lista celor mai înverşunaţi duşmani a lui Noe; mai mult, cu siguranţă avea un loc privilegiat în vârf. Nu a întors salutul.

-Ne grăbim. Dacă ne scuzaţi...” am spus cu intenţia fermă de

a-mi continua drumul. Cu toate acestea, mama a făcut un pas înainte şi şi-a pus mâna pe braţul meu, ţinându-mă pe spate.

— Aş vrea să pot vorbi cu tine, Nicholas.

—Da, a fost clar în toate mesajele pe care i-aţi lăsat secretarei mele, dar cred că a fost suficient de concisă în răspunsul ei când v-a spus că nu mă interesează.

Reflexiv l-am luat de mână pe Noe; deodată am simţit că mă înec şi voiam să ies de acolo cât mai curând posibil. Am tras-o şi am trecut pe

lângă ea cu intenţia clară de a decola tară să ne uităm înapoi.

„Este vorba despre Maddie, Nicholas”, a anunţat mama din spatele meu.

Asta m-a oprit. M-am întors spre ea tară tragere de inimă.

—Orice se întâmplă cu sora mea, îi poţi spune tatălui meu, el se va ocupa să mă pună la curent.

Mama părea că s-a prăbuşit, s-a uitat la mine cu ochi rugători şi toate apărările mele s-au prăbuşit. Mama mea cerşind?

— Dă-mi câteva minute, Nick, te rog.

Ochii mei s-au îndreptat spre Noah, care a părut brusc la fel de intrigat ca şi mine.

— Bine, am fost de acord. Ce se întâmplă?

Mama a făcut un gest între surprinsă şi uşurată şi ne-a condus la o cantină care era chiar în faţă. Noah s-a aşezat lângă mine şi ea s-a aşezat vizavi de mine. Era atât de ciudat pentru mine încât trebuia să termin cât mai curând posibil.

— Bine, trage, nu avem toată ziua.

în ciuda faptului că mama părea să fi dat dovadă de o oarecare slăbiciune cerându-mi te rog să-i acord câteva minute, la ultimul meu comentariu şi-a îndreptat umerii şi s-a uitat la mine cu o faţă nu prea prietenoasă.

Acolo era Anabel Grason a amintirilor mele.

— Foarte bine, din moment ce cu greu poţi încerca să fii puţin plin de tact cu mine, am de gând să renunţ şi la formalităţi şi la înflorire. Vrei să fiu scurt, aşa că voi fi scurt, spuse el, aşezându-şi ceaşca pe farfurie şi privindu- mă fix. Sunt bolnav, Nicholas.

în jurul mesei s-a lăsat o linişte, o linişte întreruptă de zgomotul făcut de paharul de cristal pe care îl ţinea când cădea deasupra ei.

— Ce vrei să spui că eşti bolnav? am spus imediat supărat.

Acesta a fost cu siguranţă un fel de şmecherie, nu ştiu ce scop urmărea cu el, dar mi s-a părut jalnic.

— Ce am de gând să spun? a răspuns ea, iar acum da, când m-am uitat atent, am văzut că expresia ei dură s-a clătinat pentru a dezvălui o teamă şi o nesiguranţă pe care nu le-am

văzut niciodată la ea până acum. A tras adânc aer în piept şi s-a uitat la mine înainte de a scoate cuvintele următoare, am leucemie.

„Ce naiba spui?” Am răspuns aproape instantaneu, observând cum vocea mea a scăzut cu două octave.

Mama şi-a strâns mâinile în poală şi s-a rezemat pe scaun.

—Am fost diagnosticat acum mai bine de un an şi jumătate... Am vrut să-ţi spun, nu am vrut să-ţi spun la telefon, adică dacă te-ai demnat să-l ridici. Tatăl tău ştie asta de luni de zile, mi-a promis că nu-ţi va spune nimic, am vrut să-ţi spun... Ştiu că mă urăşti, dar eşti fiul meu şi...

Vocea lui a început să tremure şi deodată am simţit că mă prăbuşesc, cădeam şi cădeam într-o groapă fără fund şi aveam să mă prăbuşesc... era o chestiune de secunde: m-aş prăbuşi şi nu ştiu ce va urma, dar nimic bun, asta e sigur. Apoi am simţit că cineva îmi strânge mâna cu putere, o mână mică şi caldă care ajunsese sub masă şi promisese că nu o să-mi lase drumul.

M-am uitat la Noah, care era lângă mine şi se uita la mama cu... milă? Mi-am simţit degetele lipindu-se de ea de parcă ar fi fost dintr-o dată singurul meu punct de referinţă, pentru că ceea ce îmi spunea mama nu putea fi adevărat.

—Nu am vrut să-ţi spun asta ca să-ţi pară rău pentru mine, am vrut doar să-ţi explic motivul lucrurilor pe care le-am făcut în ultimele luni, tot ce am făcut, cu Maddie, cu Grason, cu tatăl tău...

-Ce vrei sa spui? am spus dresindu-mi glasul cand am observat ca nodul care fusese făcut in el ma impiedica sa vorbesc.

— îi dau custodia completă a lui Maddie tatălui tău.

-La fel de? am întrebat trezindu-mă din letargie.

„Va trebui să mă descurc în următorii câţiva ani cu nişte situaţii foarte dificile, Nicholas, situaţii la care nu vreau ca o fetiţă de şapte ani să fie martoră. Când am aflat despre asta, mi-a fost clar: dacă mi s-a întâmplat ceva, ultimul lucru pe care mi-l doream era ca fiica mea să fie lăsată în grija lui Grason.

Este un om egoist care abia este capabil să se uite la altceva decât la propriul buric. Am făcut greşeli, Doamne, am făcut atâtea greşeli în viaţa mea şi ştiu că sunt departe de a fi cineva care chiar merită să fie auzit acum, dar Maddie contează pentru mine, îmi pasă, Nick, şi vreau dacă mi se întâmplă ceva, dacă asta nu se va termina aşa cum sper, fiica mea este cu o familie care o iubeşte şi o protejează.

— Aşteaptă, aşteaptă, l-am întrerupt. Spui că tatăl meu este conştient de asta?

Sunteţi de acord să aveţi custodia deplină? Dar cum... ?

„Tot ce s-a întâmplat cu Grason, divorţul, ştiind cine este tatăl lui Madison... Am înlăturat toată chestia asta pentru că exista posibilitatea ca Maddie să fie fiica tatălui tău”. Şi nu m-am înşelat, la fel cum nu am greşit să presupun că în momentul în care William a aflat că Maddie este fiica lui, va dori să facă parte din viaţa ei, şi asta este ceea ce vreau şi eu.

M-am uitat la ea neîncrezătoare... tot ce se întâmplase, tot ce fusese descoperit... Să fi fost pentru că mama voia ca tatăl meu să aibă grijă de Mad în cazul în care...? în cazul în care ar muri?

— Şi ce ai de gând să faci? am întrebat brusc, simţind cum mânia creşte în mine. Ai de gând să o abandonezi pe Maddie la casa tatălui meu? Ai de gând să renunţi la drepturile tale şi să te prefaci că fiicei tale nu îi este dor de tine? Asta e o nebunie!

„Nicholas...” începu să spună Noah.

-Nu! am scapat, ridicându-mă. Nu aşa se fac lucrurile, la naiba!

Ai de gând să faci cu ea acelaşi lucru pe care l-ai făcut cu mine?

Mama a tras adânc aer în piept fără să se uite la mine.

„Aşează-te, te rog”, m-a întrebat, păstrându-şi calmul, deşi vedeam că nu era.

M-am ridicat pentru că picioarele îmi tremurau brusc, întregul meu corp încordat, întregul meu creier al naibii de un vârtej de gânduri fără sens încercând să înţeleagă în ce lume ar putea fi justificate acţiunile mamei.

„Nu o las, Nicholas, doar îi dau custodia tatălui ei în timp ce încerc să ies din asta. Sunt in contact cu cei mai buni medici din tara si urmeaza sa incep chimioterapia la spitalul MD Anderson din Houston. Medicii sunt optimişti, dar acest lucru poate dura ani de zile; Nu vrei s-o duc cu mine la Houston, nu? Cine ar avea grijă de ea în timp ce eu fac tratament? Mă gândesc doar la ce este mai bine pentru toată lumea.

Am tăcut pentru ceea ce ar fi putut fi secunde sau minute, habar n-am.

A fost tot un rahat, un rahat adevărat.

Apoi am simţit atingerea unei mâini diferite ia-o pe a mea.

Am deschis ochii şi am constatat că era ai mamei mele. Mâinile lui au fost întotdeauna atât de osoase? Am observat-o, cercurile de sub ochi şi cu cât arăta mai slabă decât ultima dată când am văzut-o. Degetele mele au acţionat de la sine şi s-au lipit de ea aproape fără să-mi cer măcar permisiunea.

„îmi pare rău pentru toate astea, Nick," s-a plâns ea, iar o clipă mai târziu m-a eliberat pentru a şterge o lacrimă care hotărâse să scape de

autocontrolul ei. Tatăl tău îţi poate explica totul mai bine decât pot eu. Mulţumesc pentru ascultare.

Mama s-a dus să se ridice şi deodată am simţit un gol în piept şi în minte.

„Stai”, am întrebat, simţindu-mă mai pierdut ca niciodată. îţi voi da... îţi voi da numărul meu personal ca să mă poţi suna şi să-mi spui când vei pleca sau când crezi...

Am tăcut pentru că nici nu ştiam ce vreau. Mi-am scos una dintre cărţile de vizită din buzunarul portofelului şi cu un pix mi-am scris numărul personal pe spate. Mama a luat-o şi a zâmbit recunoscător.

„Mulţumesc, fiule”, a spus el înainte de a-şi îndrepta privirea către Noah, „şi la fel.

Zece minute mai târziu eram la locul dejoacă şi luam sora mea.

Am simţit că dintr-o dată viaţa mea nu este a mea, ca şi cum aş juca un rol care nu-mi aparţine... dintr-o dată am fost atât de supărat, atât de enervat de viaţă pentru că m-am jucat aşa, pentru că am mai pus o piatră. în felul meu, că am simţit că începe să-mi ardă sub piele, mi-am simţit muşchii încordaţi, provocând o energie de care habar n-aveam cum să scap.

Maddie a ieşit din locul de joacă şi a venit în fugă spre mine, care o aştepta cu braţele deschise; Am avut deodată nevoie să o ţin în braţe, mi-ar fi plăcut să o bag sub piele şi să o scutesc de toată durerea cu care avea să se confrunte la o vârstă atât de fragedă. Nu numai că cel pe care credea că era tatăl ei până acum plecase tară intenţia de a o revedea, dar acum mama ei se îmbolnăvea şi o lăsa cu un tată pe care tocmai îl cunoscuse.

O parte din mine a simţit nevoia bruscă de a o urca într-un avion şi de a o lua cu mine, de a o duce la New York, unde aş putea să am grijă de ea, dar... nu eram tatăl ei, atât cât mi-aş fi dorit să fiu. acel moment.

Am strâns-o strâns în braţe şi am ridicat-o de pe pământ. Era îmbujorată de exerciţiul pe care-l făcuse şi super entuziasmată, vorbind non-stop. Noah trebuie să-şi fi dat seama

că abia eram conştient de ceea ce ieşea din gura lui, deoarece a început să umple tăcerile cauzate de puţinele mele cuvinte şi gânduri rezonabile.

Timpul... acum timpul părea crucial, timpul pierdut, timpul rămas de trăit, pentru că cât ar trăi el? Aş scăpa din asta? Ar merge la Houston şi nu o va mai vedea niciodată? Şi nici sora mea nu este?

Am ajuns acasă, am coborât din maşină şi i-am urmat până la alee. Ştiam că Noah nu îşi lua ochii de la mine şi când nu am intrat în casă, dar am stat în prag, neputând să mai fac un pas, ea s-a întors spre mine şi m-a întrebat ceva, ceva ce nu am auzit.

„Am nevoie de... trebuie să fiu singur acum, poţi... poţi să ai grijă...?”

Noah ezită, parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu chiar îndrăzneţ.

în cele din urmă, a dat din cap şi am prins cheile maşinii pe care mi le-a aruncat Steve. Se uita la mine îngrijorat, dar nu a avut curajul să se oprească şi să explice ceva.

M-am urcat în maşină şi am dispărut ore întregi.

Când am ajuns acasă, era practic miezul nopţii. Am avut mult timp să mă gândesc, iar gândirea când eşti cu adevărat încurcat poate avea consecinţe pe care probabil că le vei regreta în timp.

Am urcat la etaj în lumina slabă, fără să mă obosesc să aprind nimic. Astfel încât?

Şi când am trecut pe lângă uşa lui Noah, o durere ascuţită şi intensă mi- a cuprins inima. Era dragostea vieţii mele... aceeaşi care mă rănise ca toţi acei oameni pe care i-am lăsat să intre în ea.

L-a urât pe Noah?

O urasem si exista o probabilitate foarte mare sa o urase in continuare chiar in acel moment, ce spun, atunci cand am urat-o cel mai mult, pentru ca exact in acel moment era cand aveam cea mai mare nevoie de ea, corect a fost când am observat absenţa ei, când mintea mea a ţipat să mă duc să-l caut şi inima mea a aşteptat, cu speranţă, ca cineva să-i ofere un fel de pace interioară, un fel de armistiţiu împotriva durerii.

I-am deschis uşa fără măcar să mă opresc să bat. Era în patul ei, trează şi din nou înconjurată de cărţi. Sora mea dormea lângă el, întinsă peste saltea şi sugându-şi degetul mare aşa cum făcuse de când avea zece luni. M- am uitat înapoi la Noah, care a închis cu grijă cartea, şi-a scos ochelarii şi şi-a

îndreptat toată atenţia către mine.

-Unde ai fost? întrebă el fără să ridice vocea. Ai fost plecat de vreo cinci ore... Nicholas, eşti bine?

M-am apropiat de ea şi i-am luat cartea din mâini şi am pus-o pe noptieră.

— Vreau să vorbesc cu tine, am spus, arătând spre uşă. Noah a ezitat, iar asta a aprins ceva în mine. îmi eşti dator, am adăugat eu strâns din dinţi.

Ne-am urmărit timp de câteva minute. în cele din urmă, şi fără să spună nimic, s-a ridicat din pat şi m-a urmat în camera mea. Când privirile ni s-au întâlnit nu m-am mai putut stăpâni, i-am luat faţa în mâini şi am sărutat-o cu toată puterea. Spatele ei a lovit uşa şi am simţit-o respirând. în întunericul care ne înconjura, abia îmi puteam da seama cât de tensionată era, dar după câteva secunde intense şi-a întors faţa de la mine.

— Nu face asta, Nicholas, m-a avertizat ea într-o şoaptă abia inteligibilă.

Mâna mea i-a dat înapoi o şuviţă din păr şi i-a băgat-o după ureche, cu grijă, făcând contactul cât mai lung posibil. Parfumul lui m-a înconjurat, înnebunisem de dorinţă, de dragoste... Acel miros al lui atât de caracteristic, atât de bogat, atât de special. Aş putea să mă îmbăt doar mirosind-o. Şi de asta avea nevoie chiar atunci.

Mâna mea i-a mângâiat obrazul şi ea a închis ochii, expirând zdrenţuit. El suferea ca mine? Suferea de cât de mult mă durea să fii departe de mine?

— De ce nu pot să uit de tine? M-am ridicat cu fruntea pe a lui. De ce simt că eşti singurul care mă poate ajuta într-un moment ca acesta?

„Nicholas...” a spus ea, deschizând ochii să mă privească. Ceea ce am simţit a fost atât de intens când ochii ni s-au întâlnit, încât m-am aplecat şi mi-am îngropat faţa în gâtul lui; ea nu le putea păstra pe ale ei, nu le suporta.

Mi-am pus buzele pe pielea moale a gâtului ei, mai întâi încet, abia periând-o, apoi mi-am mângâiat vârful nasului de-a lungul unei linii de la linia părului până la claviculă. Mâna mi-a călătorit până la talia ei şi am tras-o spre mine, aveam nevoie de mai mult, de mult mai mult. Mâinile lui Noah s-au odihnit pe pieptul meu: la început am crezut că mă mângâie, dar pierdut cât eram în el, nu mi-am dat seama decât după câteva secunde că mă împing înapoi.

„Nu gândeşti clar, nu vrei să faci asta”, a spus el.

M-am despărţit puţin. Mâinile mele i-au deplasat pe coapsele goale abia acoperite de o cămaşă de noapte şi i-au mângâiat uşor picioarele. M-am oprit când am ajuns la fundul

lui, gândindu-mă, la naiba, întrebându-mă dacă ceea ce se întâmplă nu era ceva nebunesc pe care l-aş regreta mai târziu.

Buzele mele i-au sărutat obrajii, colţul gurii întredeschise, pleoapele... pentru a mă îngropa din nou în gâtul ei. Nu m-am mai sărutat... în acel moment m-am lăsat să plec, am sut şi am ciugulit după bunul plac. Eram

pierdut în ea, pierdut într-un fel de limb în care ceea ce ne făcusem unul altuia părea să fi încetat să mai existe. Noah a suflat zdrenţuit şi asta m-a împins mai departe.

I-am ridicat mâna liberă şi i-am înfăşurat picioarele în jurul taliei mele. Mâinile lui m-au luat pe faţă şi încă o dată ne-am văzut de parcă ne-am întâlni după o veşnicie. Nu vedeam ranchiune in ochii ei, nu vedeam altceva decât dragostea pe care o simţeam pentru ea, dragostea pentru mine pe care eram sigura ca continua sa traiasca in inima ei, o iubire care trebuia sa dispara, la naiba. , o iubire pe care multă vreme pe care am încercat să o îngropam mereu s-a chinuit să iasă în cele mai rele momente, făcându-mă să acţionez împotriva tuturor principiilor mele.

„Am nevoie de tine”, i-am mărturisit pe buzele lui. Respiraţia lui s-a amestecat cu a mea şi am crezut că leşin de plăcere. în sfârşit acel contact care mi-ar calma toată durerea.

Nu am mai ezitat, m-am oprit din joc în momentul în care buzele lui s- au lovit de ale mele într-un răspuns timid la cuvintele mele. M-am lansat pe ea, pe gura ei, trupul meu apăsând-o de uşă şi buzele ei s-au întredeschis pentru a mă primi. Am sărutat-o de parcă ar fi fost prima noastră oară. M-am împins de corpul lui, aveam nevoie să ating ceva, aveam nevoie de ceva care să uşureze tortura la care îmi supunea corpul.

„O să fac dragoste cu tine, Noah”, am anunţat ca şi cum ar fi ceva inevitabil, ceva care trebuia să se întâmple. Totul a fost un rahat de când neam despărţit, viaţa mea continuă să se prăbuşească cu fiecare zi care trece; Urăsc să am nevoie de tine la fel ca mine, urăsc să ştiu că acum eşti singurul capabil să mă facă să uit chiar şi pentru câteva minute că mama e pe moarte. Am simţit că lacrimile îmi vin în ochi şi am sărutat-o ca să nu observe.

Ea a clătinat din cap, iar lumina lunii care venea prin fereastră mi-a permis să văd lacrimile care i-au udat pielea.

„Ştii că asta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile”, şopti el, apăsându-şi fruntea de a mea şi strângând ochii. Am

putut să simt cum inima lui bătea sălbatic, aproape în acelaşi timp cu a mea.

„Nu poate deveni mai rău... lucrurile nu pot fi mai înşurubate decât sunt acum”, i-am răspuns, luându-i bărbia între degete şi privind în ochii ei strălucitori şi trişti.

— Asta doar ne va răni mai mult... şopti el din nou. Mâine dimineaţa nu s-a schimbat nimic...

Am sărutat una dintre lacrimile ei, strângând-o cu vârful limbii şi savurând gustul sărat din gură.

„în noaptea aceea la New York mi-ai cerut să mă comport de parcă te-aş fi iertat”, am comentat, odihnindu-mi din nou buzele şi prinzând o altă lacrimă de pe obrazul ei. Acum am nevoie să faci acelaşi lucru pentru mine.

Am simţit tremurul trupului ei lângă al meu, mi-am pus buzele pe ale ei cu forţă şi m-am întors cu ea spre patul meu.

2
NOAH

Nu m-a părăsit când m-a lăsat în picioare lângă pat şi gura ei a început să-mi sărute fiecare parte a corpului cu o tandreţe infinită în timp ce mă dezbrăcă. Mai întâi mi-a tras cămaşa de noapte cu o încetineală dureroasă până când a tras-o peste cap şi a lăsat-o lângă ea. L-am privit uimit cum îşi arunca cămaşa şi pantalonii şi rămânea doar cu boxerii.

M-am forţat să mă uit de la corpul lui care opreşte inima şi i-am privit ochii întunecându-se când m-a văzut acolo în faţa lui, parcă nu ne venea să credem ce vom face. A fost diferit de ceea ce s-a întâmplat la New York. Eram amândoi răniţi şi supăraţi atunci, iar întâlnirea noastră a fost rece şi sexuală, dar acum, după armistiţiul nostru, după ce ne-am petrecut câteva zile tară nicio ceartă şi după ce am auzit veşti atât de crude, încărcătura emoţională pe care o simţeam era imposibil de zdruncinat, ignora.

Degetele lui s-au îndreptat spre partea mică a spatelui meu şi s-a uitat la mine.

Purtam un sutien negru din dantelă, nimic elegant, nimic ce aş fi purtat dacă aş fi ştiut că aşa ceva se va întâmpla... Pentru că aveam să las să se întâmple?

îndoielile şi teama mi-au venit în minte şi şi-a dat seama pentru că m-a tras mai aproape şi şi-a lipit buzele de urechea mea.

„Te rog, Noah”, a implorat el, trecându-şi mâna pe spatele meu şi din nou în sus, o mângâiere care mi-a făcut pielea de găină. Gura lui s-a coborât pentru a-mi peria partea de sus a sânilor.

Mi-am strâns ochii, ţinându-mi respiraţia şi dorindu-mi să nu aibă acel control magnific asupra mea, asupra corpului meu. Apoi m-a făcut să mă întorc, spatele meu s-a ciocnit de pieptul lui şi în timp ce gura lui se juca cu gâtul meu, sărutându-mi ceafa şi mângâindu-mi părul, cealaltă mână a coborât pe burta mea, în jos şi în jos până mi-a alunecat în chiloţi, şi m-a atins fără ezitare.ruşine.

Buzele lui au mers la urechea mea şi mi-au lins pielea

sensibilă. Am scos un geamăt şi mi-am dorit ca asta să facă dragoste cu adevărat, am vrut

din toate puterile să uit de trecutul nostru şi să mă prefac că suntem împreună, că Nick mă atinge şi că o vom face pe patul lui, ca prima dată, aşa, când mi-a luat virginitatea şi mi-a spus că mă iubeşte.

Mi-a dat jos lenjeria şi m-a întins pe pat înainte de a se arunca deasupra mea.

Mi-a sărutat sânii şi m-a ciugulit până când spatele mi s-a arcuit de dorinţă. Mâna lui mi-a mângâiat piciorul stâng, apucându-mă de gleznă, ridicând-o până când talpa piciorului meu s-a sprijinit de salteaua de lângă şoldul lui. Mi-a sărutat piciorul până la coapsă, ciugulind uşor şi trecându-şi limba peste el, de parcă pielea mea ar avea gust de ciocolată. M-a torturat minute lungi până am simţit că aş putea exploda doar cu o singură atingere. M-a întrebat ceva şi am dat din cap fără să înregistrez măcar ce spunea.

Şi-a adus cu grijă gura la a mea şi i-am simţit greutatea corpului asupra mea.

Ochii ni s-au întâlnit timp de infinite secunde până când, în cele din urmă, m-a prins de talie şi cu o mişcare rapidă a intrat în mine.

M-a durut şi am ţipat involuntar.

Ochii lui i-au cercetat pe ai mei cu un strop de confuzie şi îngrijorare.

— Cât timp a trecut de când ai făcut-o, Noah? —a spus el vorbindu-mi la ureche, în timp ce se mişca, provocându-mi durere, făcându-mi plăcere... Nu mai ştiam unde sunt, sau ce fac, mă puteam concentra doar pe simţire, simţire, da, pentru că avea au trecut luni de când am simţit ceva absolut.

— Prea mult, am răspuns, agăţându-mă strâns de corpul lui.

Nicholas s-a oprit şi ochii lui i-au cercetat pe ai mei.

— N-ai făcut nimic de la ce s-a întâmplat la New York? m-a întrebat ea neîncrezătoare, dar a fost uşurare pe care am văzut-o în ochii mei?

— N-am făcut nimic de când ne-am despărţit, Nicholas.

Ochii i s-au aprins şi m-a sărutat puternic în timp ce îşi relua mişcările, împingerile lui au încetinit, mişcările lui mai

iubitoare, gura lui mă sărută din nou, trăgându-mi de buza de jos, apoi sugând-o dulce. Mâinile mele s- au prins pe braţele lui şi m-am concentrat asupra plăcerii de a împărtăşi din nou acea uniune specială.

Mi-am lipit obrazul de al lui şi mi-am ţinut strâns.

„Spune-mi că mă iubeşti”, am întrebat-o în urechea ei cu o voce întreruptă. Cererea mea l-a făcut să se oprească. Vă rog...

„Nu mă întreba asta”, s-a plâns el, fixându-şi privirea asupra mea. Să te uit este cel mai nenorocit lucru pe care l-am avut de făcut în viaţa mea. Nici

nu ştiu ce o să fac ca să mă întorc la realitate după asta.

„Atunci stai cu mine”, am implorat eu, profitând de vulnerabilitatea momentului. Nu-mi păsa, aveam nevoie de el la fel de mult sau mai mult decât avea nevoie de mine.

Mâinile mi-au înfipt părul şi când am început să-l mângâie încet, ochii i s-au închis. L-am sărutat peste tot, m-am agăţat de el cu toată puterea.

„Spune-mi, Nick... te rog”, am întrebat, cu vocea tremurândă. Gura lui m-a redus la tăcere, iar sărutările lui au devenit mai intense. Voia să tac, voia să fiu doar conştient de ciocnirea trupurilor noastre... Corpul lui, transpirat, lipit de al meu, piele pe piele, cea mai intima mângâiere. Părea furios, emoţionat şi trist deodată.

„Hai, Noah... dă-mi ce vreau, dă-mi ce am nevoie... te rog.”

împingerile lui au devenit mai puternice, mai repede. Pierdeam legătura cu ceea ce era în jurul meu, cu sentimentele, cu problemele, cu totul, orgasmul se apropia periculos, ar fi unul dintre cei care distrug totul.

în cele din urmă am ţipat de plăcere, am ţipat arcuindu-mă şi trăgându- mă de pat. S-a tot mişcat până a intrat în mine, scoţând un mârâit pe care l-a înăbuşit pe pielea mea şi apoi s-a lăsat pe pieptul meu.

Fusese perfect, da, dar nu spusese „Te iubesc”.

Când ne-am revenit, Nicholas a intrat în baie şi am crezut că va fi aşa la ora aceea la New York, când a ieşit după ce a făcut un duş, mi-a aruncat un tricou şi mi-a cerut să mă îmbrac, dar m-am înşelat. : s-a întins lângă mine.mă şi m-a îmbrăţişat de corpul lui. Nu am înţeles nimic... Asta însemna ceva?

Mi-am sprijinit obrazul pe pieptul lui, simţind ca şi cum fericirea lichidă mi-ar fi fost furnizată într-o venă. Nu am vrut să plece, nu am vrut să-l pierd din nou. L-am îmbrăţişat strâns şi am închis ochii, eram epuizat. Nicholas a început să-şi treacă degetele prin părul meu, în sus şi în jos, mângâindu-l până am simţit somnolenţă.

Ştiam că în noaptea aceea voi visa lucruri frumoase, cu el şi cu mine din nou împreună în sfârşit... Voi avea un vis în care nu

există nici ura şi nici greşelile şi iubirea pe care ne-am mărturisit unul faţă de celălalt ar fi singurul lucru care a contat. .

Inevitabil, dimineaţa a adus cu ea un întreg repertoriu de adevăruri şi nesiguranţe şi când am deschis ochii foarte devreme, am înţeles că ceea ce se întâmplase în acea cameră nu avea să se mai întâmple: Nicholas era cu

altcineva, şi nu cu oricare, altul: el a fost cu Sophia. , cu ea, cu una dintre cauzele pentru care toate planetele s-au aliniat în acea noapte fatidică şi m- au forţat să fac ceea ce am făcut.

M-am uitat la el, dormea şi braţul lui mă apăsa de pieptul lui de parcă nu ar fi vrut să mă lase niciodată să plec. Aş fi dat orice pentru a îngheţa acel moment, dar ştiam că atunci când ochii ei s-ar deschide din nou, râvnirea şi regretul se vor uita înapoi la mine şi nu ştiam dacă eram pregătită pentru asta.

Avea nevoie de mine, mama ei era bolnavă, mă folosise să-i ling rănile... „îmi eşti dator”, spusese ea, privindu-mă fix şi fără cuvinte tocate, şi era adevărat, îi datoram! Şi acum, după câteva ore, mi-am dat seama că ceea ce s-a întâmplat este greşit, lucrurile nu s-au făcut aşa, nu au fost întrebaţi aşa; Episodul acela avea să se adauge la lunga listă de amintiri dureroase, deşi pe aceasta în special am preferat să o păstrez pentru mine, am preferat să păstrez acel „la revedere” ca să spun aşa, decât să aştept să-l văd respingându-mă din nou.

Cu grijă să nu-l trezesc, l-am prins de braţul lui Nicholas şi l-am tras de pe mine. Cel mai bine ar fi să plece, să scapi de el, de sora lui, de orice amintire dureroasă. Aş inventa o scuză cu mama sau poate nu aveam nevoie să inventez nimic. Nu puteam continua aşa, trebuia să trec peste asta, trebuia să merg mai departe cu viaţa mea. Nicholas făcuse parte din mine, avea mereu o gaură în inima mea, ce spun, avea mereu inima mea, dar aveam nevoie să fiu din nou eu, să mă iubesc din nou, să învăţ să mă iert.

Am împachetat cât mai repede şi cât mai liniştit. Maddie era încă ghemuită între cearşafurile mele, adormită ca un mic înger. Când am ieşit din camera mea, deja îmbrăcată şi gata de plecare, în loc să mă simt uşurată, uşurată că am rezolvat în sfârşit acea poveste, am simţit că închid o carte care mi-a atins sufletul, o carte pe care mi-o voi aminti mereu.. Am simţit că, în ciuda faptului că am terminat o carte magică şi incredibilă şi că nu contează dacă aş putea să o citesc din nou, nu va fi niciodată ca prima dată. Acolo, în acea dimineaţă, am închis un capitol

important din viaţa mea. Un capitol, da... dar nu trebuie să uităm că după un capitol există întotdeauna altul sau un epilog, de exemplu.

Călătoria spre casă a fost chinuitoare. Corpul meu ţipa să mă întorc, să mă urc în pat cu Nick şi să dorm până nu au mai rămas ore, dar mintea îmi continua să mă ciocănească cu cât de prost am fost, cât de prost am fost să

cred că ceva ar putea, s-au întâmplat să se schimbe. Ceea ce mă tot întrebam era de ce, dacă Nick şi cu mine ne-am despărţit cu peste un an în urmă, plângeam acum de parcă ne-am terminat cu adevărat. La un moment dat a trebuit să ies de pe şosea, a trebuit să opresc motorul şi să îmbrăţişez roata să plâng fără riscul să mă ciocnesc cu cineva.

Am plâns pentru ceea ce am fost, am plâns pentru ceea ce am fi putut deveni, am plâns pentru mama lui bolnavă şi pentru sora lui mai mică... Am plâns pentru el, pentru că am reuşit să-l dezamăgesc, pentru că i-am frânt inima, pentru că l-am făcut deschide-te spre iubire, doar pentru a-i arăta că dragostea nu a existat, cel puţin nu fără durere, şi că durerea a fost capabilă să te marcheze pe viaţă.

Am strigat după acel Noe, acel Noe care fusese cu el: acel Noe plin de viaţă, acel Noe care, în ciuda demonilor lui lăuntri, ştia să iubească din toată inima; Ştiam să-l iubesc mai mult decât aş iubi pe oricine şi pentru asta era şi ceva de plâns. Când întâlneşti persoana cu care vrei să-ţi petreci restul vieţii, nu mai există întoarcere. Mulţi oameni nu ajung niciodată să cunoască acel sentiment, cred că l-au găsit, dar greşesc. Ştiam, ştiu, că Nick a fost dragostea vieţii mele, bărbatul pe care l-am dorit ca tată al copiilor mei, bărbatul pe care mi-am dorit să-l am lângă mine în greu şi în greu, în boală şi în sănătate până la moartea lui. Moartea ne-a forţat să ne despărţim.

Nick era el, el era jumătatea mea şi era timpul să învăţ să trăiesc fără ea.

2
NICK

Oricât de mult mi-am iubit sora, în acea dimineaţă ea nu era ceea ce mă aşteptam să văd de îndată ce am deschis ochii. M-am ridicat, încercând să mă concentrez, încercând să aflu de ce partea stângă a patului meu era goală, cum nu observasem că Noah se trezise şi părăsise camera mea. Răspunsul la această întrebare a fost că reuşise să doarmă profund pentru prima dată într-un an.

— Unde e Noah? întrebă sora mea neîncetat, în timp ce sărea pe saltea, întrebarea asta m-a luat pe nepregătite.

Cum era el?

— Nu e în camera lui? am spus, ridicându-mă în cele din urmă şi trecându-mi mâna peste faţă în încercarea de a-mi limpezi capul. M-am dus la baie să arunc apă asupra mea şi să mă concentrez astfel pe noua zi, o zi în care urma să trebuiască să dau multe explicaţii şi în care trebuia să iau în considerare multe lucruri.

Ieri nu fusese simplu sex, nu, deloc, fusese mult mai mult, mă lăsasem purtată de sentimentele trecute... şi pentru prima dată după mult timp mă simţeam bine.

— Nu e aici, Nick, repetă Maddie.

încruntat am mers în camera lui, am deschis uşa şi, desigur, nu era nimeni acolo. M-am uitat înjur după lucrurile ei... cărţile şi micuţa ei valiza dispăruseră.

-La dracu! Am blestemat pe sub răsuflarea mea.

— Ai spus un cuvânt murdar!

M-am uitat în jos şi mi-am dat seama că nu era cel mai bun moment pentru a avea grijă de Madison.

— Pitic, coboară în bucătărie, Prett îţi va pregăti micul dejun, haide! Am încurajat-o când s-a dus să se certe.

— Noah a plecat? întrebă ea vizibil supărată.

Da, ei bine, eram deja doi.

„Nu ştiu, acum vino jos, n-o să ţi-o repet”, i-am spus şi, din felul în care m-a privit cu ochii ei drăguţi albaştri, am ştiut că asta va avea consecinţe, după un timp.

Fără să spună altceva, se întoarse şi alergă spre scări.

Am intrat în camera mea şi mi-am căutat telefonul mobil până l-am găsit. Fără să mă gândesc că i-am format numărul şi nu o dată, ci de două ori.

La naiba, Noah, a trebuit să pleci aşa?

Era şi el supărat, foarte mult. M-am gândit să iau maşina şi să merg după ea.

De ce a plecat? Oare se comportase urât cu ea? Nu, bineînţeles că nu, la naiba, mă comportasem cu ea ca întotdeauna, o făcusem ca atunci când eram împreună. Da, bine, dorise mai mult, îmi ceruse mai mult...

„Spune-mi ca ma iubeşti...”

Nu i-am putut spune. A durut prea tare.

Am coborât proastă în bucătărie, tatăl meu era acolo cu sora mea, vorbeau animaţi despre ceva, ei bine, cea care vorbea non-stop era Maddie, iar Rafaella îi urmărea cu zâmbetul pe buze. Când m-au văzut intrând, amândoi m-au observat şi am bolborosit o dimineaţă bună înainte de a mă îndrepta spre uşa din faţă cu o ceaşcă de cafea în mâini.

Când am văzut maşina nedorită a lui Noah, uşurarea de a şti că el nu a plecat cu adevărat m-a cuprins. Dar dacă maşina era acolo, unde era Noah, unde erau lucrurile lui...?

Nu mi-a luat mult să văd că Audi-ul lui Noah nu mai era parcat în garaj.

A fost plecat. Mi-am dat seama în acel moment că a nu-i spune ceea ce trebuia să audă fusese mai eficient în a o îndepărta de mine decât toate minciunile mele. Reuşise ceea ce îşi dorise: să întoarcă pagina. Dar atunci... de ce am simţit un gol în mine, un gol care dispăruse de îndată ce am văzut- o?

Nu mi-a ajutat starea proastă că tatăl meu m-a chemat în biroul lui să vorbească cu mine. După cearta pe care am avut-o în ziua de Ziua Recunoştinţei, nu mai vorbisem, dar ceva mi-a spus că de data aceasta nu a vrut să vorbească despre muncă.

„Mama ta m-a sunat ieri să-mi spună că a dat peste tine şi ţi-

a spus că este bolnavă”, a spus ea când am intrat în biroul ei.

Am scos un râs ironic în timp ce mă duceam la bar şi îmi turnam ceva de băut.

Era zece dimineaţa, dar nu-mi păsa.

—Văd că acum sunteţi foarte prietenoşi, vă spuneţi totul. Cum ia Rafaella asta, tată? Sau i-ai ascuns şi tu?

Tatăl meu nu s-a angajat în provocarea mea, a aşteptat pur şi simplu, cu mâinile încrucişate pe burtă, stând pe scaunul lui mare de piele, să-mi iau băutura şi să-mi mai torn. Când în cele din urmă m-am trezit în chef să mă întorc la el, a fost cu furie, cu furie şi cu o nouă şi profundă tristeţe pe care nu o mai simţisem până acum.

„Când aveai de gând să-mi spui?!" -Am tipat.

„Mama ta m-a rugat să nu o fac", a răspuns el cu un calm simulat.

Am râs sarcastic.

„Ştii, tată? E amuzant să vezi cum, în funcţie de faptul că îţi face rău sau nu, te decizi să spui lucruri sau să le ascunzi. Nu ai avut nicio problemă să- mi ascunzi că ai înşelat-o pe mama pe toată durata căsniciei tale, nu ai avut nicio problemă să-mi ascunzi că a plecat tocmai din acest motiv... M-ai lăsat să cred că tocmai plecase, fără nicio explicaţie. !

Tatăl meu s-a ridicat de pe scaun şi s-a întors spre fereastră.

„Mama ta nu se întorcea, Nicholas, o cunosc şi când a decis să te lase aici, a făcut-o ştiind ce face. Nu ţi-am spus nimic pentru că nu voiam să speri să o vezi din nou, nu voiam să alergi după o minciună.

„Toată viaţa mea a fost o minciună! —Trebuia să mă calmez, trebuia să controlez tremurul care părea că vrea să-mi pună stăpânire pe corpul şi pe mâini. Mi-am strâns pumnii strâns. Ce se va întâmpla cu Madison?

Tatăl meu, văzând că îmi controlez tonul vocii, s-a întors spre mine.

„Trebuie să stea aici, e cel mai bine pentru ea", a răspuns el, iar eu am început să dau din cap... Cel mai bun? Cel mai bun pentru cine? Nicholas, sora ta trebuie să fie într-un mediu sigur şi cald, nu vreau ca ea să fie înconjurată de medici şi spitale şi să te uit la mama ta cum face chimio, este foarte tânără.

„Are nevoie de mama lui.

Tatăl meu s-a uitat la mine, ochii lui, atât de asemănători cu

ai mei, au rămas fixaţi pe pupilele mele. Trecuse ceva vreme de când mă privea aşa, ani poate, şi am început să simt un nod în gât care devenea din ce în ce mai mare.

Tatăl meu s-a apropiat şi şi-a pus cu grijă mâna pe umărul meu.

— Nu este acelaşi lucru care ţi s-a întâmplat ţie, Nick, spuse ea. Auzind-o, nu am putut decât să-mi strâng maxilarul strâns. Nu voi lăsa să se

întâmple de data asta, vă promit; Maddie îşi va vedea mama, păstrează legătura cu ea, nu voi mai face aceeaşi greşeală.

Am clătinat din cap, cuvintele mi s-au înfipt în gât; deodată m-am simţit ca pe când aveam doisprezece ani şi tatăl meu mi-a explicat că mama nu se mai întoarce.

„Nu mi-am cerut niciodată scuze pentru asta... Te întreb acum... M-am înşelat, Nicholas, am crezut că fac ce e mai bine pentru tine, am crezut că o să fiu de ajuns, m-am gândit mama ta avea să te rănească mai mult, dar a trebuit să mă lupt" asta, ar fi trebuit să lupt să rămân în viaţa ta, oricum, chiar dacă ai trăi o minciună. Aşa fac părinţii, fiule, ei spun şi fac tot ce este necesar pentru a te face să te simţi protejat şi iubit, iar eu nu ştiam cum să o fac.

Mi-au lăcrimat ochii şi am clipit de câteva ori pentru a vedea limpede.

La naiba, acesta a fost ultimul lucru la care mă aşteptam. Viaţa îmi tot dădea surprize, mă lovea, aştepta să mă trezesc mai târziu, rănită, da, şi stricat, dar încurajându-mă să-mi continui drumul.

„Nu-l lăsa pe Maddie să plece tară o mamă", am spus, cu vocea ruptă, şi nu am vrut să spun doar că mama trebuie să plece. Tatăl meu a înţeles exact ce a vrut să spună.

„Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a mă asigura că niciunul dintre noi nu rămâne tară o mamă, Nicholas.

Ultimul lucru pe care îl ştiu, tatăl meu mă trăgea într-o îmbrăţişare care m-a luat complet prin surprindere. Nu-mi aminteam ultima dată când făcuse aşa ceva, nu-mi aminteam ultima dată când altcineva, în afară de Noah, a avut nevoie de acest tip de manifestare afectuoasă din partea mea şi, în timp ce am simţit liniştea care mi-a venit în inimă, am mi-am dat seama că, spre deosebire de Ce credeam, trebuie şi eu să-mi cobor garda şi să-i las pe alţii să aibă grijă, măcar o dată, să mă protejeze de întuneric.

2
4 NOAH

La două săptămâni după Ziua Recunoştinţei am primit apelul mult dorit. M-au angajat! Secretara mi-a spus că Simon Roger, unul dintre partenerii seniori ai firmei, avea nevoie de o mână dreaptă tânără, activă, pregătită să- şi facă viaţa mai uşoară. A început luni la şapte dimineaţa şi, deşi a fost un stagiu, m-au plătit puţin mai mult decât taxasem în cantină, aşa că perfect.

Când am ajuns la birou în prima mea zi, o femeie destul de drăguţă, cu păr deschis şi ochi mari căprui, m-a îndreptat spre locul în care mă aştepta domnul Roger.

Am bătut la uşa lui şi am aşteptat câteva secunde până mi-a spus să intru.

Cand am intrat am găsit un barbat mult mai tanar decât ma aşteptam, inaltimea si comportamentul lui impecabil m-au lasat nedumerit cateva clipe.

Avea ochi verzi şi păr blond, aproape cu o nuanţă mai deschisă decât a mea. Costumul lui bleumarin şi cravata gri i se potriveau minunat şi ştiam că mă uitam la el prea mult timp când un zâmbet i s-a răspândit pe faţă.

— Noah Morgan, nu? întrebă el, ridicându-se de pe scaun, întinzându-şi costumul cu o mână şi întinzând cealaltă o secundă mai târziu.

L-am strâns cu mai puţină forţă decât era necesar.

„Da, eu sunt”, am spus, simţindu-mă puţin prost.

Roger s-a îndepărtat de masă pentru a o plimba şi a se aşeza din nou. Mi-a făcut semn să fac acelaşi lucru, iar eu m-am grăbit să mă aşez pe unul dintre scaunele de piele vizavi de el. Biroul lui era destul de simplu: o masă de lemn, două scaune în faţă, un computer Mac mai mare decât o casă şi câteva rafturi cu dosare.

—Când Lincoln mi-a spus că sora lui Nicholas îşi caută un loc de muncă aici, am fost destul de surprins, deşi uitându-mă la dosarul ei academic şi la recomandările pe care le are, mă bucur că a preferat să lucreze pentru mine şi nu pentru Leister.

Nu am vrut să aud din nou numele lui Nicholas, dar având în vedere că se cunoşteau, nu m-a surprins că a apărut familia.

— Da, ei bine... Bănuiesc că munca pentru tatăl vitreg nu este niciodată un fel de mâncare cu gust, am comentat pe un ton prietenos.

Roger şi-a ridicat privirea din dosarul pe care îl citea şi s-a uitat la mine zâmbind.

— Nu mă refeream la William, mă refeream la Nicholas, dar presupun că ai dreptate, recunoscu el, aşezând dosarul pe masă şi privindu-mă amuzat. Munca este simplă: practic el se va ocupa de a-mi face comisioanele, de a fi în şedinţe luând notiţe şi de a mă ajuta cu tot ce-i cer...

Am dat din cap înţelegând că voi fi ceva ca secretara lui.

„Fratele tău ţi-ar putea găsi ceva mai bun dacă ai prefera... „

„Nu, nu, ultimul lucru pe care îmi doresc este să mă întorc la Nicholas; în plus, ar trebui să merg la New York, nu? am spus zâmbind vesel. îmi găsisem un loc de muncă şi eram de nerăbdare să încep!

Apoi Roger s-a uitat la mine încruntat.

— Ei bine, este adevărat că Nicholas este la New York chiar acum, dar această companie este la fel de mult a lui ca şi Lincoln şi a mea, deşi înţeleg că vrea să înceapă de jos, asta arată multe din partea lui...

Gândurile mi-au îngheţat brusc şi mi-a fost frig.

„îmi pare rău... nu cred că am înţeles”, am comentat, simţind cum o transpiraţie rece îmi curgea pe toată coloana vertebrală. Această companie este de la Nicholas?

Roger s-a uitat la mine de parcă aş fi fost un idiot şi a arătat spre emblema de pe capul lui, gravată pe sticlă transparentă. Jur că aproape că am făcut un infarct: nu putea fi adevărat.

LEISTER, ROGER & BAXWELL INC.

LRBMai mult

La naiba!

Acea companie era a lui Nicholas?!

„Este un proiect pe care l-am început împreună, deşi el este

acţionarul majoritar... Credeam că va şti”, a mărturisit el, surprins de reacţia mea complet ignorantă.

Cum a putut să fie aşa de idiot? Cui s-ar gândi să se prezinte pentru o slujbă fără să facă mai întâi puţină cercetare?

„Adevărul este că fratele meu şi cu mine nu avem o relaţie prea bună...” am început să explic. Am sunat pentru că Lincoln Baxwell mi-a oferit postul acum câteva luni, dar nu aveam idee că această companie era deţinută de Nicholas...

Eu... M-am uitat la el şi am simţit că jena mi se ridică în obraji. Scuze, nu ar fi trebuit să-ţi pierd timpul, plec acum.

Roger s-a ridicat în picioare aproape în acelaşi timp cu mine şi m-a prins de braţ înainte să fug de acolo.

— Stai, Noah, a întrebat ea, pronunţându-mi numele foarte dulce.

O pot proteja? m-a întrebat eliberându-mă când a văzut că mi-am oprit evadarea.

„Da, bineînţeles, este mai mult, îl prefer”, am răspuns, dorind să dau o notă mai puţin jalnică la toate astea.

Simon zâmbi ridicându-şi colţul buzelor.

— Nicholas nu trebuie să ştie că lucrezi aici, dacă de asta eşti îngrijorată, începu ea calmă. O face din New York şi, din câte ştiu eu, nu are de gând să părăsească Marele Măr.

Am respirat adânc cu gândurile mele la o mie pe oră. Ştiam foarte bine că Nicholas nu avea de gând să se întoarcă în Los Angeles, cu atât mai puţin acum.

„Şeful tău voi fi eu, nu el”, a adăugat el pentru a mă convinge.

Doamne... ar putea s-o facă? Aş putea lucra pentru Simon Roger ştiind că unul dintre şefi era fostul meu iubit, acelaşi fost iubit pe care nu am vrut să-l revăd de mult, mult timp? Dacă aş fi avut vreo altă ofertă de muncă, nu m-aş fi îndoit nici măcar o secundă... dar nu aveam de gând să găsesc nimic mai bun decât asta.

-Ce zici? el a insistat.

Mi-am înghiţit toate temerile şi avertismentele şi, în cele din urmă, am dat din cap. Roger mi-a zâmbit, arătându-mi dinţii lui drăguţi albi.

—Bine aţi venit în echipa mea... Aştept cu nerăbdare să lucrez cu voi.

Forţând un zâmbet, mi-am luat rămas bun şi am părăsit biroul lui. La naiba, Nicholas...

De ce este atât de greu să stai departe de tine?

Pe măsură ce zilele treceau şi mi-am dat seama că nu aveam de gând să mă încrucişez cu Nick, mai ales pentru că era încă la New York şi gestiona lucrurile LRB.

De acolo, am putut să mă relaxez şi să merg la muncă în linişte. Adevărul este ca mi-a plăcut meseria mea, nu mi-a lasat prea mult timp sa ma gândesc si sa ma gândesc la ea, doar ce aveam nevoie. A lucrat toată dimineaţa, cu excepţia cazului în care trebuia să meargă la curs, apoi s-a întors la birou şi l-a ajutat pe Simon cu tot ce avea nevoie.

Săptămânile au zburat şi în curând au venit sărbătorile. Crăciunul a fost petrecut cu mama mea, Will şi Maddie, din moment ce Nick spusese foarte clar că nu va putea fi cu noi din cauza muncii, deşi ştiam în adâncul sufletului că îmi lăsa acele sărbători în seama mea.

Ultima noapte a anului a fost petrecută cu Jenna şi Lion. Prietenul meu a încercat să nu vorbească despre Nicholas când eram împreună, dar subiectul a apărut, aproape tară să vrea.

„Nu este îndrăgostit de ea, Noah”, m-a asigurat el la cină, „dar a trecut mai departe.

Ultima lui propoziţie a fost spusă privindu-mă urgent. Jenna a insistat că, din moment ce puteam şi eram singură, ar trebui să ies mai mult, să cunosc oameni, să-mi las părul jos...

Când am început să numărăm invers până la Anul Nou, m-am gândit că poate aveam dreptate şi că era timpul să mă întâlnesc cu alte persoane.

într-una dintre puţinele dimineţi în care orele mele îmi permiteau să fiu în birou, Simon s-a oprit în micul meu birou, legat de al lui printr-o uşă de lemn foarte închis la culoare. Mi-am ridicat privirea de pe ecranul computerului şi l-am văzut apropiindu-se pentru a sta în faţa scaunului. Şi-a sprijinit ambele mâini pe spătar şi m-a privit cu un zâmbet.

— Faci o treabă bună, Noah, spuse ea cu o sclipire de mândrie în ochi. Observasem deja că mă luase sub protecţia lui, eram cel mai tânăr din echipa lui şi, de asemenea, din întreaga echipă, iar el m-a protejat şi m-a învăţat de parcă aş fi fost discipolul lui. învăţase multe în luna scurtă în care fusese acolo şi era foarte recunoscătoare.

„Mulţumesc, Simon”, am răspuns eu roşind. Acesta a fost unul dintre lucrurile care s-au întâmplat tot timpul, din moment

ce blestemul era gata să moară. Astăzi purta pantaloni de costum gri şi o cămaşă albă impecabilă, cu mânecile deja suflecate până la coate. Părul ei blond era uşor periat, iar ochii ei verzi m-au privit cu amuzament reprimat.

— Am venit să-ţi cumpăr ceva de băut. M-am încruntat puţin, dar el a continuat să vorbească. Să mergem cu toţii, vrem să sărbătorim că am

— semnat cu Coca-Cola pentru noua campanie de primăvară. Haide, nu te uita aşa la mine. Tu eşti cel tânăr, îţi aminteşti?

Am zâmbit amuzat şi am simţit o mică emoţie în stomac. Trecuse mult timp de când nu mai iesisem acolo să mă distrez şi dacă s-ar duce toţi nu aş fi singurul care să spună nu, nu?

Am acceptat oferta şi, de asemenea, curtoazia pe care mi-a arătat-o ajutându-mă să-mi pun haina. Afară era frig, aşa că de îndată ce am ieşit afară mi-am înfăşurat o eşarfă albastru pal în jurul gâtului. Când am ieşit, eram doar el şi eu.

-Si ceilalţi? am întrebat cu îndoială.

— Trebuie să fie la bar până acum, nu toată lumea lucrează la fel de mult ca tine.

Am ignorat acea batjocura şi l-am urmat. Am dat colţul clădirii înalte a companiei şi am început să mergem pe stradă înconjuraţi de o mulţime de oameni, vehicule... lucru obişnuit în orele de vârf. Vorbeam în timp ce mergeam şi am fost surprins de cât de uşor era să vorbesc cu el în afara serviciului şi cât de relaxat mă simţeam în preajma lui. încă râdeam de o glumă pe care tocmai o trase de mine când s-a oprit brusc.

— Pot să fiu sincer cu tine? a spus uitându-se în ochii mei.

Am devenit nervos la schimbarea tonului... dar am dat din cap, privindu-l cu precauţie.

—Sinceritatea este întotdeauna mai bună decât minciuna.

Ea a zâmbit din nou, iar mâna ei a dat înapoi o şuviţă din părul meu şi mi-a băgat-o după ureche. Gestul acela m-a făcut să retrăiesc o senzaţie uitată, să simt un uşor fluturi în stomac.

„îmi place de tine, Noah... îmi place mult şi mi-ar plăcea să te invit cină”, a mărturisit el şi a făcut-o fără ruşine, cu aceeaşi încredere pe care o are un om care a realizat multe într-un scurt timp şi care este genial, amuzant şi poate avea un şef bun.

„Vrei să mă inviţi la cină acum... sau mai este până să beau ceva cu colegii?” Eram nervos şi eram convins că el era conştient.

— Sincer să fiu, am inventat... Am vrut să te invit într-un mod subtil, dar mi-a fost teamă că vei spune nu, aşa că ţi-am spus o mică minciună.

— înţeleg... am spus, fără să ştiam cu adevărat dacă m-a amuzat că m-a minţit.

—Hai, vreau doar să te cunosc mai bine... Vorbim, luăm cina într-un loc drăguţ, comandăm cel mai bun vin din meniu şi apoi fiecare va pleca acasă.

Suna bine, dar... a fost o întâlnire?

Restaurantul la care m-a dus a fost elegant, dar nu de lux, nu suficient de elegant încât să mă facă să mă simt inconfortabil, cel puţin. Pe pereţi erau viniluri de diferite culori, deşi toate erau albume din anii 1980, iar toate mesele erau acoperite cu gărţuri de loc în carouri roşii şi albe super drăguţe, cu o lumânare mică în centru, toate acestea au ajutat să dea şederea, o atmosferă confortabilă şi familiară.

Era italian, aşa că cel puţin era sigur că avea să se bucure de mâncare. Am comandat ravioli cu sos de brânză şi el a comandat o lasagna de legume. Adevărul este că mi-a plăcut cina, discuţia, discuţia de dragul de a vorbi şi schimbul de întrebări pe care le-am pus pentru a ne cunoaşte mai bine. Trecuse ceva timp de când nu aveam o întâlnire... înainte să fiu cu Nicholas, fusesem cu iubitul meu Dan şi, între timp, abia aveam timp să mă întâlnesc cu băieţi şi să ies doar să cunosc pe altcineva.

Mi-a spus că este fiul cel mare, singurul frate dintre cele patru surori care l-a înnebunit. De asemenea, provenea dintr-o familie foarte bogată – tatăl său era arhitect, iar mama sa doctorul – şi fusese ciudatul care se dedicase marketingului şi telecomunicaţiilor.

Cina a trecut repede pe lângă mine şi ne-am întors până am ajuns la parcare de la serviciu. Audi-ul meu roşu era lângă al lui: coincidenţe ale vieţii.

— Bine, Noah, începu să spună când era evident că nu mai era de mers. Am fost încântat să iau cina cu voi astăzi şi aş vrea să o repet cât mai curând posibil.

Am râs, totul a mers atât de bine încât nici nu mi-a venit să cred. Fără dramă, fără plâns, fără bufnii, doar un tip şi o fată care stau împreună şi fac schimb de informaţii despre viaţa lor. Da, îmi plăcuse întâlnirea noastră, dar m-am încordat când el a făcut un pas înainte şi s-a aplecat, intenţionând să mă sărute.

A venit instinctiv, mi-am întors faţa şi buzele lui s-au ciocnit uşor cu obrazul meu.

— Hm, a exclamat el între amuzat şi dezgustat.

L-am observat, cât de frumos era, în felul acela dulce şi masculin, nimic ca frumuseţea răpitoare a lui Nick.

„îmi pare rău... mi-a plăcut cina, dar aş prefera să încetinesc”, m-am scuzat, simţindu-mă ca un copil, un copil prost care nici măcar nu poate săruta pe buze un tip care tocmai a cheltuit peste o sută de dolari pentru cină.

Simon mi-a mângâiat obrazul cu vârful degetelor. Mi-a plăcut contactul
tău.

— Foarte bine... nu eşti uşor, dar îmi place mai mult aşa.

Fără să spună altceva, s-a întors la maşină şi a plecat.

Mi-a luat câteva secunde şi când am făcut-o nu am putut opri ochii să nu se umple de lacrimi.

2
NICK

M-am uitat la ordinea de zi pe care tocmai mi-o înmânase secretara şi am oftat când am văzut că abia voi avea timp să respir. între deschiderea LRB şi închiderea celorlalte două companii, mi-am dat seama că cu greu voi putea face altceva decât să mă dedic complet muncii. Nu mă plângeam, pentru că îmi plăcea să lucrez, mai ales la noul proiect care mă costase atât de mult să încep.

M-am uitat la ziarul din acea dimineaţă şi am înjurat pe sub răsuflare. Simon Roger mă sunase în acea dimineaţă pentru a insista că nu ne putem permite presa proastă atât de curând: imaginea pe care am dat-o în acel moment era cel mai important lucru, după el şi, deşi ştiam că are dreptate, nu am făcut-o. am timp să pozez zâmbind în faţa lui.camere şi să explic motivele deciziilor mele. Deja îmi fusese greu să conving consiliul, nu puteam să o fac cu toată lumea.

Totul s-ar îmbunătăţi, deşi la timp.

Telefonul a sunat şi l-am ridicat tară să mă gândesc. Era Sophia.

— Sunt ocupat, am spus ceva mai scurt decât ar trebui.

— întotdeauna eşti, spuse el simplu. Secretara ta mi-a spus că vei călători în Los Angeles săptămâna viitoare.

„Voi vizita birourile LRB pentru a mă asigura că totul merge bine".

„Mi-a mai spus că faci o petrecere pentru a sărbători deschiderea".

„Văd că Lisa te are foarte bine informat", am comentat eu enervat. Da, Roger a insistat că o petrecere ar fi cel mai bun lucru de făcut pentru a oferi o imagine bună.

— Te gândeai să-mi spui că vei veni în California? Pot să vă reamintesc că nu ne-am văzut de mai mult de o lună?

M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus să-mi torn o ceaşcă de cafea fierbinte. Adevărul este că fusesem atât de ocupat cu munca şi amintindu- mi ultima mea întâlnire cu Noah, încât nu, nu mă gândisem prea mult la Sophia.

„Bineînţeles că aveam să te anunţ, pur şi simplu nu aveam încă nimic închis”, am răspuns eu calm.

Am auzit-o pe Sophia gândindu-se chiar şi de la mulţi kilometri distanţă.

— Atunci ne vedem la apartamentul tău? —Iluzia cu care vorbea nu a trecut neobservată şi, în ciuda împrejurărilor, m-a făcut să zâmbesc.

„Ne vedem acolo”, am spus, aşezându-mă din nou. Ai cheia, nu?

Nu m-am putut abţine să nu compar cum am vorbit cu ea şi cum am avut cu Noah. îi dădusem cheia cu luni înainte, pentru că uneori trebuia să rămână în Los Angeles pentru muncă, iar apartamentul meu era liber. Nu mă hotărâsem să-l vând din lipsă de timp în realitate, amintirile pe care acei pereţi le păstrau ardeau la fel de mult ca focul din şemineul care era aprins în birou...

Zborul meu spre Los Angeles pleca foarte devreme şi aş avea suficient timp să ajung la întâlnirea personalului pe care o convocasem pentru acea amiază. Voia să vadă că nu se făceau aceleaşi greşeli ca data trecută.

De asemenea, am vrut să o văd pe sora mea, deoarece nu se mai întorsese la Los Angeles de Anul Nou. Noah nu apăruse şi o parte din mine dorea să o văd cu toată puterea mea. Mama lui îmi spusese că hotărâse să rămână în campus pentru că trebuia să studieze, dar ştiam bine că motivul absenţei lui purta numele meu. Ultima noapte pe care am petrecut-o împreună, acum aproape două luni, îmi era încă gravată în memorie, fiecare sărut, fiecare cuvânt, fiecare sunet, fiecare senzaţie... Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi plecat.

Putea să o părăsească după aceea? Aş fi avut puterea să stau lângă ea cu ea în braţe şi să-i spun că am terminat?

Erau întrebări ale căror răspunsuri nu le-a avut şi nici nu le-ar fi avut niciodată. Soarta dorise ca ea să ia acea decizie, eliberându-mă de a fi nevoit să o fac şi aşa am continuat cu viaţa noastră.

Acum o aveam pe Sophia, deşi pentru mine era mai mult o

obligaţie, să- mi îndeplinească aşteptările existenţei mele. Vroia să aibă copii într-o zi, voia să aibă o femeie. Nu aveam de gând să iubesc pe nimeni aşa cum l-am iubit pe Noah, dar nu puteam să-mi pun viaţa în aşteptare, ar fi întotdeauna ceva dureros să-mi amintesc şi aş purta-o mereu în suflet, în celulele mele sanguine de parcă ar fi aparţinut, mie. Cu toate acestea, asta nu însemna că nu putea face un efort pentru tot ceea ce ştia că şi-ar dori să aibă într-o zi.

Steve mă aştepta la aeroport, venise să petreacă câteva zile cu fiul lui cel mare, care a doua zi termina facultatea. I-am zâmbit când l-am văzut şi am mers împreună spre maşină.

„Ce mai face Aaron?” Am întrebat în timp ce mă legam şi îmi porneam telefonul mobil pentru a verifica apelurile şi mesajele pierdute.

„Uşurat că am terminat în sfârşit.”

Am zâmbit distras şi m-am uitat la ceasul meu de mână.

— Ar fi bine să grăbeşti, nu aş vrea să întârzii la o întâlnire pe care mi- am convocat-o.

Steve a făcut ceea ce i-am cerut şi ne-a luat puţin peste jumătate de oră să ajungem în oraş şi să ne oprim pe lângă clădirea care mă costase atâtea milioane.

Vârful care părea să fie în birou când m-au văzut sosind nu mi-a fost ciudat, asta fusese ceva cu care ajunsesem să mă obişnuiesc.

„Bună dimineaţa, domnule Leister, sunteţi aşteptat în sala de conferinţe”, a anunţat un secretar al cărui nume nu-l cunoştea.

-Mulţumesc. Poţi să-mi aduci o cafea într-un minut? am întrebat, traversând camera, conştient că deja am întârziat destul de mult. Simplu şi fără zahăr, mulţumesc.

Secretara s-a grăbit la ibricul de cafea dintr-o cameră alăturată, iar eu am traversat holul spre sala de conferinţe. Când am deschis uşa am fost surprins să aud că toată lumea râde, nu era nimeni aşezat pe scaunul lor; mai mult, înconjurau ceva care îi făcea foarte amuzanţi. M-am apropiat pe furiş, ştiind că nimeni nu mă auzise intrând, şi am găsit o fată cu părul lung şi blond care, aşezată pe un scaun, încerca să-l bată pe Simon Roger însuşi.

Mi-a luat încă două secunde până să-mi dau seama că fata care stătea acolo era Noah.

N-am înţeles nimic, am rămas nemişcat privind-o râzând şi forţându-se împotriva mâinii acelui idiot, care, evident, o lăsa să învingă, măcar pentru o vreme. Ochii mei s-au odihnit câteva secunde prea mult pe mâinile lor împreunate şi am văzut totul roşu.

„Dacă în cele zece minute care mi-a luat să ajung acolo ai timp să amenajezi acest circ, nici nu vreau să-mi imaginez ce vei face când nu sunt aici”, am comentat atât de tare încât toată lumea, inclusiv cei doi care se uitau amuzaţi si aşezaţi la mijloc s-au oprit.si s-au intors spre mine.

Noah a sărit în picioare la sunetul vocii mele şi am fost atât de şocat să o văd din nou, şi mai ales acolo, încât furia mi-a cuprins toate simţurile;

Nimic nu a contat pentru mine în acel moment, nici angajaţii cărora voiam să le fac o impresie bună, nici faptul că dacă Noah nu ar fi fost acolo aş fi râs cu ei şi chiar aş fi cerut să mi se permită să particip.

M-am fixat asupra ei şi am simţit că toată lumea îmi clatine din nou.

„întâlnirea este anulată”, am ţipat aproape. Mâine vă vreau pe toţi aici la 7 dimineaţa şi vedem dacă vă păstraţi locul de muncă: acesta nu este un loc dejoacă!

Privirea mea a plictisit pe toţi cei din cameră, în special pe Roger, care era prea aproape de iubita mea, la naiba, prea aproape de Noah.

M-am întors să ies pe uşă, dar nu înainte de a scoate un ultim ţipăt.

— Morgan, vino în biroul meu!

2
NO AH
0

Am rămas să mă uit la uşă, cufundat într-o linişte care a fost întreţinută şi de noi toţi cei adunaţi acolo.

„La naiba cu şeful!” a exclamat unul în timp ce îşi apuca lucrurile şi ieşi din cameră.

„în cele din urmă, ceea ce se spune în ziare va fi adevărat”, a comentat altul, iar eu m-am întors să mă uit la el.

Mulţi mă priveau cu milă, din moment ce fusesem singurul la care sunase şi ţipase.

Simon a stat lângă mine şi mi-a vorbit la ureche.

— Vrei să merg cu tine? s-a oferit el şi tot ceea ce mă făcuse să simt în ultimele săptămâni a încetat să mai aibă sens.

Nick era acolo.

— Calmează-te, e în regulă, ştiu cum să mă descurc, i-am răspuns, iar el s-a uitat la mine încruntat.

Mersesem la cină încă câteva nopţi de la prima dată. într-o zi, în timpul uneia dintre ele, am ajuns să-i explic despre mine şi Nick. Inutil să spun, surpriza lui Simon când şi-a dat seama că relaţia mea cu el era departe de a fi frăţească.

I-am zâmbit lui Simon şi am ieşit din cameră către biroul pe care Nick, în calitate de şef, îl ţinea în clădire, deşi era gol de cele mai multe ori. Cand am ajuns la usa am bătut inainte de a intra, mai ales ca cei care treceau pe acolo nu si-au luat ochii de la mine.

-Intră! urlă el din partea cealaltă a uşii.

în timp ce făceam asta, l-am găsit plimbându-se nervos prin birou.

-Ce dracu faci aici?

Am tras adânc aer în piept şi l-am văzut cum îşi scotea jacheta, o arunca nepoliticos peste un scaun şi începea să-şi sufle mânecile cămăşii până la coate.

„Lucrez aici”, am răspuns eu încruntat. Credeam că ştii.

Nick sa oprit în procesul de a-şi smulge cravata şi s-a uitat la mine neîncrezător.

„Ce naiba zici?”

Mi-am pierdut slujba şi mi-am amintit de felicitarea pe care mi-o dăduse Lincoln Baxwell la nunta Jennei; L-am sunat şi mi-a spus că îmi va găsi ceva. Am ridicat din umeri în timp ce am spus-o, de parcă ar fi fost prea uşor, ceea ce chiar a făcut.

Nick s-a rezemat de birou şi s-a uitat la mine.

— De ce nu m-ai sunat? a întrebat el, iar în vocea lui am auzit o uşoară subton de dezamăgire. Ţi-aş fi găsit ceva mult mai bun.

Mi-am dat ochii peste cap.

„Nici nu ştii care este rolul meu în companie.

— Corect, a fost de acord el, apropiindu-se mai mult de mine. Pentru cine lucrezi?

Ceva îmi spunea că n-o să se distreze, dar nu puteam să-l mint, i-ar lua mai puţin de câteva minute să afle ce face acolo şi nici nu voiam să-l enervez Mai mult.

„Lucrez pentru Simon... sunt un fel ca asistentul lui.

Nicholas a tras aer în piept şi i-a luat câteva secunde să expire.

— Asistentul tău? repetă el batjocoritor, ridicând semnificativ sprâncenele. Şi ce naiba înseamnă asta?

M-am uitat la el încrucişându-mi braţele.

— Ce va însemna, Nicholas? Ei bine, îl ajut cu programul lui, îi aduc cafea...

„Cafele?” spuse el, pronunţând cuvântul de parcă ar fi fost o insultă.

— Da, ştii, chestia aia maro pe care o bei dimineaţa...

„Nu te juca amuzant cu mine”, mi-a tăiat el, aşezându-se în spatele biroului său şi aruncându-mi o privire. Nu ar trebui să studiezi? încă insisti să lucrezi când nu ai nevoie?

— Cel care nu are nevoie de el eşti tu, domnule Leister, am spus, pronunţându-i numele cu mare accent.

Nicholas s-a uitat la mine ca pe un director care urmăreşte un student care s-a purtat prost.

—Eşti foarte amuzant în această dimineaţă... A fi prost în

timpul orelor de lucru te pune într-o dispoziţie bună?

Nu ar fi trebuit să jucăm jocuri de lupte în timpul orelor de lucru, dar el a fost cel care a întârziat.

—într-o dispoziţie bună mă face să văd cât de gelos eşti să vezi cât de mult mă distrez cu angajaţii tăi.

„Roger, vrei să spui.

„Angajaţi”, am insistat.

„Şi nu sunt gelos, doar supărat să văd că pierzi vremea unor oameni care ar trebui să-şi facă fundul pentru ca afacerea asta să funcţioneze.”

„Deci acum este vina mea că am ucis timpul în timp ce aşteptam să te demneşti să apari la o întâlnire pe care ai convocat-o...”

„Ei bine... să nu începem să vorbim despre vină, Noah, am putea obţine toate punctele.”

Doamne, uneori am uitat cât de insuportabil putea fi!

-Pot sa plec? am întrebat uitându-mă la el.

-Nu.

Ochii lui au strălucit în ai mei, cu furie, cu furie, cu dorinţă...

„Arăţi bine”, a spus el după o tăcere încordată. Complimentul m-a luat prin surprindere. Noroc că ai recuperat deja kilogramele pe care le-ai pierdut, nu-mi place că scheletic.

Nu mă aşteptam la acel comentariu.

— Mă spui gras?

Nick a râs, iar acel sunet aproape mi-a făcut un stop cardiac.

— Arăţi grasă?

Nu, bineînţeles că nu era grasă, nu fusese niciodată grasă şi era adevărat că kilogramele pe care le slăbise după despărţirea noastră le recăpătase treptat. Acum arătam mai sănătos, mai puţin supărat. Era un semn bun, însemna că merge mai departe.

„Nu eşti rău deloc”, i-am spus, evitând să-i răspund la întrebare.

Cred că a fi despărţit începe să te simţi bine.

Tonul meu era rece, chiar şi eu mi-am dat seama de asta, iar Nick a tăcut, privindu-mă şi cred că şi-a amintit, în timp ce făceam, ultimele clipe petrecute împreună.

„Mai vrei ceva?” am întrebat, trăgându-ne pe amândoi din acea bula în care părea că am intrat noi înşine. Ar trebui să lucrez în continuare.

Nick a dat din cap fără să-şi ia ochii de la mine.

Ce încerca să-mi spună privindu-mă în acest fel?

I-am întors spatele şi m-am dus la uşă. înainte de a pleca m-am întors.

„Ar trebui să te relaxezi mai mult cu angajaţii tăi, Nicholas, sunt oameni buni şi toţi aşteptau cu nerăbdare să te cunoască astăzi.

Nick şi-a înclinat puţin capul pe spate, a părut să se gândească la ce să- mi răspundă, dar în cele din urmă a dat din cap. Imediat după aceea, m-am dus şi l-am lăsat în pace, presupun că avea multe de gândit.

întâlnirea de a doua zi a fost mult mai bună. Nick a fost prietenos şi amuzant cu toată lumea, dar nu şi-a cerut scuze pentru comportamentul său cu o zi înainte. El era şeful, la urma urmei, şi cred că găsirea întregului personal râzând şi jucând jocuri în sala de consiliu nu i-ar fi făcut bine pentru cineva care conduce o companie.

Părea să-i pună în buzunar pe toţi, pe toţi, cu excepţia lui Simon, care îl privea cu o politeţe rece. Nu mi-a plăcut această atitudine, dar nici nu am putut face nimic.

Nick m-a tratat cu respectul pe care îl meritam şi a pus o distanţă de siguranţă între noi, fapt pentru care am fost recunoscător. Din când în când îi întâlneam privirea, ca şi cum l-aş lua cu garda neplăcută în timp ce mă privea. Nu puteam să-mi neg că îmi plăcea să-l am acolo şi mă durea în acelaşi timp, dar am încercat să mă concentrez pe muncă şi nici el nu a avut prea multe ocazii să vorbească cu mine, întâlnirile lui erau private şi aproape niciodată mi-a cerut prezenţa: eu am fost doar un stagiar.

Cu toate acestea, lucrurile s-au înrăutăţit în ziua în care am părăsit biroul meu şi m-am trezit faţă în faţă cu ea... cu Sophia. Ne-am uitat amândoi unul la altul şi, deşi înăuntru simţeam că mor, am încercat din toate puterile să rămân calmă.

„îmi pare bine să te văd”, am spus pe cel mai vesel şi mai calm ton posibil.

Sophia mi-a aruncat o privire surprinsă şi Nick, care se îndreptase spre biroul lui Simon şi auzise ce spuneam, stătea lângă ea şi se uită la mine precaut, dar nu şi-a putut ascunde un oarecare interes în ochii lui albaştri deschis.

— Dacă mă scuzaţi...

M-am răsucit pe călcâie şi m-am dus direct la baie, unde mi-am acordat un minut să încerc cât am putut să nu plâng.

„Nu-i nimic, Noah... începeai să treci peste asta, îţi

aminteşti? Respiră respiraţie...

nu-i oferi satisfacţia de a-i arăta că te afectează.

Imaginea celor doi împreună, unul lângă altul, m-ar bântui pentru totdeauna.

Nu era acelaşi lucru să-i fi văzut într-o fotografie decât să-i vezi personal; Am fost şocat să văd cum chipul Sophiei s-a luminat de îndată ce l-a simţit lângă ea, când am observat cum mâna lui Nicholas se sprijinise uşor pe partea mică a spatelui ei...

„La naiba, nu, nu plânge acum, nu, nu fi prost...”

M-am ridicat repede in picioare si m-am tamponat pe fata cu putina apa, avand grija sa nu imi sângerez machiajul ochilor. în continuare, mi-am scos luciul de buze şi le-am dat un alt strat de încredere, trebuia să arăt puternic, la fel de puternic ca Noahul matur care se arătase cu o clipă în urmă.

Când am ieşit din baie, Nick şi Sophia nu mai erau acolo unde i-am lăsat. M-am dus la biroul lui Simon, am bătut, iar când mi-a făcut semn să intru, m-am trezit în faţa lui Nick, care venise să-mi deschidă uşa.

Ochii lui mi-au cercetat faţa cu atenţie şi am privit în altă parte, înconjurându-l imediat şi apropiindu-mă de şeful meu.

— îţi dau toate aceste numere pe care le ceri, Nicholas, nu-ţi face griji, îi spuse Simon.

El dădu din cap absent. Ochii lui erau încă aţintiţi asupra mea.

De ce stai acolo uitându-te la mine, Nicholas? Du-te cu prietena ta, lasă- mă să sufăr în pace!”

Nick părea să-mi audă gândurile, pentru că dădu din cap, se îndreptă spre uşă, închizând-o în urma lui.

Simon şi-a mutat privirea spre mine şi s-a apropiat de mine până mi-a luat mâinile.

-Eşti în regulă?

Am dat din cap că da şi m-am apropiat de el, care s-a rezemat de birou; M-a tras mai aproape.

Simon şi cu mine doar ne sărutasem, nu mergesem mai departe şi făcusem asta doar de două ori. Ştiam că nu pot continua să joc la faptul că aveam cincisprezece ani: el avea douăzeci şi opt de ani şi îmi spusese mai mult decât clar că îi place, că îi place prea mult.

Când mi-a luat faţa în mâini şi şi-a pus buzele pe ale mele, am simţit ceva, am simţit o uşoară furnicătură, dar nimic de-a

face cu intoxicaţia pe care am simţit-o doar cu Nick privindumă în ochi.

Simon părea să-şi dea seama că nu era prea la îndemână, trebuie să fi realizat că era distrasă şi nu greşea complet: în acel moment se gândea la tot, în afară de el.

„Voiam să te întreb ceva”, a anunţat ea, despărţindu-se de mine şi înconjurând masa ei.

Deschise un sertar şi scoase un plic alb, de culoarea fildeşului. în câteva zile este petrecerea de inaugurare a companiei; Vor pleca cu toţii şi aş vrea să mă însoţiţi.

Am deschis uşor gura, aproape pe punctul de a refuza automat. Mergi cu el în cuplu? Ar fi ca şi cum am striga pe acoperişuri că avem ceva, dar nu ar fi o idee bună să ţinem la distanţă sentimentele lui Nicholas?

Cu siguranţă ar merge cu Sophia, deci care ar fi problema?

-Ce zici? îl îndemnă Simon cu speranţă.

— Că va trebui să ies să-mi cumpăr o rochie... dacă mă lasă şeful, desigur.

Simon a zâmbit cu adevărată bucurie şi am plecat de acolo înainte să regret.

Intru în bârlogul leilor.

A doua zi am ieşit la băutură cu Jenna. Nu ne mai văzusem de câteva săptămâni şi ne hotărâsem să petrecem o noapte de fete pentru a ne lăsa puţin părul; eu pentru că aveam nevoie să simt că am încă nouăsprezece ani şi Jenna pentru că trebuia să-i las „vechiul eu” să iasă, pe Jenna care nu era căsătorită şi pe cea care nu a stat mai mult de trei zile în casă.

Aşa că, aşa cum a meritat noaptea, mi-am îmbrăcat o fustă mini din piele roşie, ciorapi transparenţi şi un pulover strâmt, cald, de culoare închisă, cadou de la mama, precum şi cizmele mele cu toc înalt, până la genunchi. Mi-am făcut valuri în păr, pe care l-am lăsat să cadă peste spate, şi mi-am vopsit buzele în aceeaşi culoare cu fusta. Jenna avea să fie mândră.

După ce m-am luptat o vreme cu GPS-ul am ajuns la cârciuma unde o cunoscusem. Prietenul meu mă aştepta la uşă şi m-a primit cu un zâmbet imens.

„Aţi arătat foarte frumos astăzi. Mergem la vânătoare? întrebă ea foarte încântată.

—Faptul că m-am făcut drăguţă nu trebuie să fie legat de bărbaţi: mă îmbrac pentru mine; De asemenea, eşti căsătorit.

Jenna nu părea să audă un cuvânt de la mine.

„Acesta este un bar destul de decent, nu este clubing, ştii? Poţi vorbi, luminile sunt slabe... Cu ce pariezi că în mai puţin de jumătate de oră avem

băieţi care salivează pentru atenţia noastră?

—M-am gândit că azi e să bem câteva pahare, să stăm de vorbă şi să ne distrăm singuri... Nu mă interesează să caut un tip şi, ca să stai calm, am... ceva, cu şeful meu.

Jenna făcu ochii mari.

— Aruncă! ţipă ea mai încântată decât ideea de a merge un tip la vânătoare la un bar.

Am ridicat din umeri dispreţuitor.

— Invită-mă la prima băutură şi îţi spun, dar te avertizez că nu sunt multe de spus...

Jenna a dat din cap şi mai emoţionată şi practic m-a târât în cameră. Nu era foarte mare, dar era plină. Jenna a comandat shot-uri cu ceva roz care avea gust bun şi ne-am aşezat la o măsuţă aşezată în spate, într-un colţ. Brusc, cel foarte greu mi-a dat drumul: —Hai, conte! îl draci? Te draci cu şeful?

„Nu l-am dat, am ieşit la cină şi ei bine... ne-am sărutat... de două ori", am lămurit.

Jenna s-a uitat la mine.

-De două ori? repetă el pe un ton pe care îl cunoştea deja foarte bine. Nu merge atât de repede, prietene, ca să nu cred că eşti o curvă.

— Hai, taci! Am comandat, aruncându-i una dintre alunele care fuseseră servite cu băutura noastră.

Jenna a râs, dar a continuat să mă privească de parcă aş fi un fel de insectă mutantă dintr-o altă galaxie.

„Serios, Noah, înţeleg că sexul este ceva special pentru tine şi toţi, dar a dracu de dragul de a trage are şi avantajele sale."

Am râs de ea în timp ce clătinam amuzată din cap. Dar Jenna nu a renunţat uşor şi şi-a petrecut următoarea oră încercând să-mi găsească o întâlnire pentru acea seară. Când aveam de gând să mă prezint celui de-al cincilea tip al nopţii, m-am uitat la ceas şi am decis că era timpul să mă retrag.

„îmi pare rău, Jenna, dar trebuie să plec dacă vreau să ţin ochii deschişi la companie mâine. Doamne fereşte ca Don Estirado să mă sune înapoi în biroul lui ţipând.

Ea a scos un râs.

„Nu te-am întrebat ce faci", a comentat el curios, dar

precaut în acelaşi timp. Subiectul lui Nicholas devenise de mult ceva care ne făcea să ne

simţim puţin inconfortabil. Cât de aproape eram noi, Jenna îl cunoştea pe Nick de când erau copii şi, deşi fusese mereu alături de mine, în adâncul sufletului nu mă putea ierta că i-am frânt inima aşa.

„Atâta timp cât ne păstrăm distanţa, cred că e în regulă”, am spus, ştiind că minte ca un ticălos: prezenţa lui Nick m-a afectat mai mult decât eram dispus să recunosc.

Chiar atunci l-am văzut pe Lion, înalt şi frumos ca naiba, venind pe uşa barului. Nu a durat mult să ne localizeze, de parcă am avea radarul în cap. L-am salutat cu un zâmbet amuzat, iar Jenna i-a făcut loc să stea lângă ea.

— Ce e, Noah? spuse soţul prietenei mele, punându-şi în acelaşi timp mâna mare pe genunchiul ei gol.

„Super, obosit acum”, am răspuns, lăsând paharul pe masă şi gata să plec imediat acasă. Acum că ştia că Jenna nu va fi lăsată singură, era timpul să evadeze.

Mi-am luat rămas bun de la ei şi am părăsit localul în direcţia unde parcasem maşina. A fost mai târziu decât anticipasem, dar m-am simţit confortabil după ce i-am predat lui Lion: ştiam cu toţii rezistenţa Jennei şi nu aveam puterea să ţin pasul cu ea.

M-am urcat în maşină şi am plecat în viteză în direcţia autostrăzii. Liind vineri seara, traficul era intens, asa ca am decis ca in loc sa ma alatur rulotei care se afla la cativa metri distanta, era de preferat sa optez pentru un alt traseu, chiar daca mi-a luat mai mult.

Am pus radioul pentru a-mi distra atenţia şi când conduceam vreo zece minute am simţit o senzaţie ciudată în maşină. Volanul a început să reziste şi mi-a fost greu să-l ţin drept.

La naiba!

Am început să încetinesc, conştientă că mă aflam pe un drum din spate, în mijlocul nimicurilor, noroios şi alunecos din cauza burniţei care cădea aproape toată ziua. M-am oprit în partea dreaptă a umărului şi mi-am aprins luminile de urgenţă.

Am încercat să-mi amintesc ce să fac în aceste cazuri şi,

când am ieşit, învăluită în întuneric aproape total şi doar întreruptă de farurile maşinii, am deschis portbagajul în căutarea unei lanterne, a vestei reflectorizante şi a triunghiului de urgenţă. Dar, spre nenorocirea mea, nu le-am găsit. Am căutat ca un om posedat în portbagajul plin de prostii, ajutându-mă cu lanterna mobilului... degeaba.

O maşină a trecut pe lângă mine cu o viteză care m-a făcut să ţip şi să sar aproape un metru.

— Vei fi un ticălos! am strigat la nimic.

Am aprins lanterna pe roţile Audi-ului meu până am verificat că, într- adevăr, a găurit, a găurit şi nu aveam nicio roată de rezervă, nici cric, sau ceva care m-ar putea ajuta în această situaţie. Deoarece? Ei bine, pentru că toate acestea erau în bătrânul meu gândac. M-am blestemat că sunt atât de prost că am uitat să schimb chestiile cu maşina.

Mi-am scos telefonul mobil şi am sunat singura persoană despre care ştiam că va veni în ajutor imediat ce am apăsat butonul verde de apel.

Telefonul a sunat o dată.

2
NICK

Era două dimineaţa şi mă tot întrebam ce naiba caut eu acolo, înconjurat de oameni superficiali şi idioţi care nu numai că mă plăceau ca fundul, dar nici nu încetau să mă suge de parcă aşa urmau să devină, prietenii mei de suflet.

Eram într-un club din centrul oraşului, unul dintre acele locuri în care tatăl meu mergea să-şi întâlnească prietenii, unde plecasem eu pentru că acolo s-au dus la bun sfârşit multe contracte. Aş putea înţelege chestia cu golful, de exemplu; în plus, tatăl meu mă luase în câteva ocazii, de când eram foarte mică, şi era un sport care îmi plăcea, nu la fel de mult ca surfingül, dar măcar mă distra. Cu toate acestea, întâlnirea în locuri ca acestea a fost ceva care m-a pus într-o stare foarte proastă. Şi nu numai că trebuia să fiu înconjurat de bărbaţi în costum, stând pe canapele din piele, fumând trabucuri şi crezându-se zeii universului, dar a trebuit să suport şi modul în care au încercat să modifice clauzele unui contract care lucram de aproape şase luni.

Mă făcuseră să trec pe aici, luându-mă cu garda jos, motiv pentru care toată lumea era îmbrăcată impecabil, iar eu purtam blugi, o cămaşă casual şi o cravată pe care Steve mă luase din apartament sau nu mă lăsau să intru, apartament, stabilire, foarte nebunii.

în timp ce scoteam o altă ţigară din pachet, a şasea pe care o băusem în noaptea aceea, l-am văzut pe Steve îndepărtându-se de mulţime şi primind un telefon. Pentru o clipă am crezut că mă sună ca să-mi dea un alibi şi să iasă de acolo cât mai curând posibil; Cu toate acestea, când a închis, după ce s-a încruntat şi a dat din cap şi s-a dus spre locul în care mă aflam, i-am acordat toată atenţia mea.

„Trebuie să fiu plecat o vreme”, a anunţat el, privindu-mă foarte serios.

„Absent?”

-Ce s-a întâmplat? Am spus ridicându-mă şi deplasându-mă într-un colţ al camerei pentru a vorbi deschis cu Steve, dar nu înainte de a cere scuze

celor prezenţi. Dacă asta e o înşelătorie pentru a mă scoate de aici, îţi voi creşte salariul, Steve.

Bodyguardul meu personal a zâmbit, dar a clătinat din cap.

„Noah tocmai m-a sunat.

Corpul meu s-a încordat automat la sunetul numelui lui.

„Se pare că s-a deflat şi nu are cu ce să schimbe cauciucul la maşină, este pe un drum din spate, în mijlocul nimicurilor”, m-a informat el dând din cap şi pocnind din dinţi. M-a rugat să mă duc să o ajut.

„Asteapta sa?”

„Mă duc”, am decis, surprinzându-mă realizând că îmi doream foarte mult să merg. Dă-mi adresa.

„Nicholas, m-a întrebat dacă sunt cu tine şi m-a rugat în mod specific să nu-ţi spun nimic.

Am zâmbit amuzat.

„Este evident că nu l-ai ascultat. Mă duc, Steve, şi nu te întreb.

Oftă frustrat.

— Foarte bine, voi lua un taxi ca să mă întorc acasă, iti trimit adresa pe telefon; Tot ce ai nevoie este în portbagaj”, a explicat el cu răbdare.

I-am dat o bătaie prietenoasă pe umăr şi m-am apropiat de bărbaţii în costum.

„Domnilor, îmi pare rău să vă spun că trebuie să lipsesc: s-a întâmplat ceva care necesită prezenţa mea imediat”, am spus, bucurându-mă de feţele lor indignate. Putem continua cu întâlnirea în birourile mele şi la un moment mai rezonabil... Bună seara.

Am plecat tară să le dau opţiunea de a răspunde: Noah a fost întotdeauna cea mai bună scuză a mea.

Pe măsură ce urmăream instrucţiunile de pe GPS, am început să-mi fac griji când am văzut că maşina se afla într-o zonă aproape pustie, pe unul din acele drumuri nenorocite pe care mulţi o luau pentru a evita traficul, întotdeauna îi spusese lui Noah să nu meargă în acele locuri, că erau periculoase, că drumurile erau în stare proastă, dar trebuia întotdeauna să facă

ce voia.

I-am văzut maşina puţin după start, era periculos, oricine era puţin distras putea s-o ia înainte. Nu avea triunghiuri de urgenţă sau altceva. I-am făcut lumini pentru a anunţa că tocmai a sosit. Am parcat în faţa ei şi am coborât din maşină. Ea a făcut la fel şi ne-am uitat amândoi unul la celălalt;

eu, dorind să o bag în maşina mea şi să o scot de pe şosea şi ea de parcă cel care tocmai coborâse din vehicul ar fi fost Satan însuşi.

Am abordat-o în timp ce am profitat de ocazie pentru a face o recenzie rapidă. Farurile au făcut-o să stea împotriva luminii, care i-a marcat fiecare curbă şi i-a făcut părul să strălucească într-un mod incredibil. Arăta ca un înger înconjurat de întuneric.

-Ce faci aici? întrebă el încrucişându-şi braţele. Ea a încercat să-l treacă drept o faţă furioasă, dar el a văzut că era îngheţată. Fusta mini pe care o purta n-a lăsat mare lucru imaginaţiei şi, aproape fără să vrea, mintea mea a început să o dezbrace încet... Aş fi pariat pe gât că purta jartiere din dantelă fină, strânse de coapsele ei frumoase.

M-am oprit chiar în faţa ei, invadându-i spaţiul fără să-l pot evita: cu Noah îmi era foarte greu să respect, ca întotdeauna, distanţa cerută între doi oameni: cu ea lucrurile erau diferite.

„Aşa îl primeşti pe persoana care a venit să te ajute?” I-am spus că vrea să o îmbrăţişeze ca să nu mai tremure.

„L-am sunat pe Steve, nu pe tine”, a răspuns el, privind în altă parte. Felul meu de a-mi fixa ochii pe ai lui îi provocase disconfort.

„Se întâmplă, Steve lucrează pentru mine.

„Steve mi-a spus că, cu orice problemă pe care o am, îl pot suna oricând.

— Şi cine crezi că i-a spus să-ţi spună asta?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc uşor faţă de faţa lui uluită.

— N-ai avut nimic mai bun de făcut? Ştii, acum eşti o persoană foarte ocupată... Şi Sophia? M-a întrebat ca cine nu vrea chestia asta.

Menţiunea Sophiei nu a fost ceva care să mă pună într-o dispoziţie bună; Ea mai avea expresia lui Noah pe retină după ce a găsit-o în birourile LRB. Oricât de mult păstrase aparenţele, o cunoşteam suficient de bine încât să ştiu că îl afectase la fel de mult pe cât mă afectase pe mine să cred că poate fi cu oricine altcineva.

— E cu părinţii ei în San Francisco... Acum vino aici, am spus, luând-o de mână şi trăgând-o spre portbagajul meu. Acolo păstrase ceea ce era necesar pentru a putea schimba o roată. Am scotocit prin lucruri până am găsit vesta.

Pune asta, te rog.

Noah mi-a dat drumul la mână şi a luat vesta galbenă pe care i-am întins-o. L-a pus fără îndoială, în timp ce eu am făcut la fel cu un altul pe

care îl păstram acolo.

„Nu trebuie să-ţi spun cât de iresponsabil eşti să nu ai nimic din toate astea în propria maşină”, am comentat eu, scoţând roata de rezervă din portbagaj.

Ia pisica şi urmează-mă.

Noah a făcut ce i s-a spus. Multe dintre fete nici măcar nu ştiau ce este o pisică, dar eram sigur că, dacă îi dădeam roata lui Noah, el o punea şi mai repede decât mine. Mi-au confirmat următoarele cuvinte:

„Pot să o fac singură, nu trebuie să stai”, a spus ea, ghemuindu-se lângă mine în timp ce păşim în faţa cauciucului.

„Nu vorbi prostii şi nu te despărţi de maşină”, i-am răspuns, ridicându- mă şi luând triunghiurile de avertizare din portbagaj. Când m-am întors la Noah, ea avea singura cricul sub maşină şi împingea tare.

Am prins-o de umeri şi am tras-o departe, înjurând pe sub răsuflarea mea.

— Vrei să aştepţi? L-am răstitit supărat. M-am uitat în jos şi am văzut că genunchii ei erau mânjiţi cu noroi şi ciorapii îi rupseseră de la frecarea pietrelor de pe pământ. Nu trebuie să-mi demonstrezi nimic, ştiu că eşti perfect capabil să schimbi o roată, dar îţi este atât de greu să accepţi că am venit să te ajut?

— Nu vreau ajutorul tău, Nicholas, a declarat ea.

M-am întors către ea încercând să controlez ce mi-au trezit acele cuvinte.

— Atunci nu ai nevoie de roată? am întrebat uitându-mă la ea foarte serios.

Noah îşi strânse buzele. Pot să-l iau cu mine, un camion de remorcare poate dura între douăzeci şi patruzeci şi cinci de minute să vină să te ia... Şi asta fără a pune în calcul şi amenda pe care o poţi primi pentru că nu porţi roata de reglementare în portbagajul maşinii.

„De aceea nu am vrut ca Steve să-ţi spună nimic... Până la urmă ajungi mereu să-mi arunci lucruri în faţă”, a scapat el fără să clipească abia.

Nu asta fusese intenţia mea: adevărul simplu este că aş prefera să fiu în mijlocul acelui drum prost la două dimineaţa

cu Noah decât oriunde altundeva şi acolo era problema.

Mai supărată pe mine decât pe ea, i-am întors spatele fără să-i răspund şi am plecat la treabă. Am observat privirea lui asupra mâinilor mele pe parcursul întregului proces. Singurul zgomot care a întrerupt liniştea nopţii

a fost cel al maşinilor care treceau pe lângă noi şi al vântului care părea că vrea să ne ridice de pe pământ.

Când am terminat, m-am ridicat gata să plec şi l-am găsit pe un Noah total tăcut, sprijinit uşor de maşină şi cu privirea aţintită pe faţa mea. O maşină a trecut pe lângă noi şi m-a obligat să fac un pas în direcţia ei; S-a rezemat de uşă şi am simţit şoldurile mele cuprinzându-le pe ale ei într-o mişcare aproape magnetică.

Ochii ni s-au întâlnit în întunericul parţial şi deodată am simţit o dorinţă aproape dureroasă de a-i atinge pielea şi de a verifica dacă temperatura ei a crescut la fel de mult ca a mea. Abia clipind, mâna mea s-a sprijinit pe şoldul ei şi degetele mi-au alunecat sub cămaşă.

„încreţi”, am comentat, lipindu-mă şi mai aproape, dorind să o simt; totuşi, mâna lui a intrat între ei. Mi-a pus-o pe piept şi m-a împins uşor înapoi.

„Nu face asta, Nick”, m-a avertizat ea, evitând să mă întâlnească în privire.

— Mă asigur doar că nu faci hipotermie, am spus atât de încet încât nu cred că m-a auzit. Totul părea că se topeşte, voiam doar să o ţin de obraji şi să sărut buzele acelea până când soarele a răsărit şi eram amândoi la aceeaşi temperatură a corpului... Urăm că nu o pot ridica şi o ţin în braţe, uram că ea nu mi-a cerut să mă ghemuiesc sub haină până nu s-a terminat, frigul i-a părăsit corpul, îi ură să nu vadă acel zâmbet radiant când mă vedea sosind.

Aveam de gând să o sărut al naibii, nici nu am ezitat – pentru ce erau făcute buzele alea dacă nu să fie sărutate de ale mele? – dar Noah nu mi-a dat ocazia: s-a ghemuit şi s-a strecurat în curbura mea. braţul ridicat.

„Trebuie să plec”, anunţă el fără nicio ezitare, deschizând uşa şoferului şi aşezându-se înăuntru.

Când s-a îndepărtat, eu am fost cel căruia i-a fost frig, dar nu am vrut să plece aşa. Fusese un ticălos, nu puteam să-i fac asta, pur şi simplu nu gândea bine când eram singuri.

— Hei, Noah, am spus, ajungând la nivelul geamului

maşinii. S-a oprit cu cheia în contact şi a rostogolit sticla ca să mă vadă mai bine. Nu se va mai întâmpla, vă promit.

Nu ştiu ce i-a trecut prin cap, dar ceea ce ştiu este că privirea pe care mi-a dat-o m-a înnebunit zile întregi.

28 NO AH

Nu o să fac prea multă menţiune despre acea mică înfruntare cu Nick, pentru că nu ştiu ce m-a durut mai mult, că o să mă sărute sau că a promis că nu va mai face asta.

Mi-a plăcut că am avut stăpânirea de sine pentru a pune capăt ei înainte să se întâmple ceva, mai ales pentru că ştiam cât de greu îmi fusese să-mi revin după ce ne-am culcat în ultima vacanţă.

Nicholas era aşa, un om impulsiv, un om care făcea ce voia tară să se gândească la consecinţe. Dacă ar fi vrut sex, ar trebui să-l găsească cu Sophia... Uck!

Doar să mă gândesc la asta m-a făcut să vreau să-mi smulg toate firele de păr de pe cap, dar nu am plănuit să fiu fata aceea, nu, nu am plănuit să fiu fata al cărei iubit o părăseşte şi de fiecare dată când are chef. se duc la culcare; in niciun caz

De aceea m-am concentrat pe persoana care chiar şi-a dorit ceva mai mult decât să mă ducă în pat, cea care mă invitase la petrecerea inaugurală a LRB. Era puţin nervoasă în legătură cu petrecerea, mai ales că Nicholas o aducea pe Sophia şi nu era sigură că se poate descurca.

Când a venit ziua mi-am îmbrăcat o rochie albastră cu incrustaţii mici, scurtă şi strânsă pe corp, pe care nu o mai puteam purta de un an, tocmai pentru că eram prea slabă, până la punctul de a fi nevoită să pun nişte căptuşeală, it.sutienul pentru ca decolteul să se potrivească bine. Contemplându-mă în oglindă, am zâmbit, pentru că deja mă recunoşteam în reflex: da, erau sânii mei, cei care dispăruseră cu câteva luni înainte şi care, din fericire, se hotărâseră să revină.

Mi-am pus nişte tocuri pe care Jenna mi le lăsase cu o săptămână înainte, Louboutin-uri de culoarea vişinii, care se potriveau cu o geantă de aceeaşi culoare, cu strasuri. Mi-am luat haina neagră, lungă şi elegantă, un cadou de Crăciun de la mama şi am ieşit afară când am auzit claxonul maşinii lui Simon.

Când am ieşit afară, Simon a coborât imediat din vehicul pentru a mă duce la el.

„Arăţi spectaculos”, a comentat el, punându-şi mâinile pe talia mea şi trăgându-mă în gură.

Oh, Doamne, de ce nu am încetat să mă simt inconfortabil când am făcut asta...?

M-am îndepărtat de el o secundă mai târziu şi mi-am închis fermoarul hainei, pentru că afară era destul de vânt. Maşina lui Simon era un Porsche gri de epocă şi nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc ziua în care am reuşit să-l fac pe Nick să-şi piardă Ferrari-ul...

încă nu ştiam cum ar putea să mă ierte, dar ştiam că la vremea aceea ne îndrăgostim.

Ce ar face Simon dacă s-ar prăbuşi sau şi-ar zgâria preţioasa maşină?

Mi-a deschis uşa ca un adevărat domn şi, împreună, am plecat în direcţia unde avea loc petrecerea.

Locul era imens, unul dintre acelea cu tavane înalte şi desene destul de pictate.

Am fost surprins să văd atât de mulţi oameni pentru că compania era nouă, deşi, desigur, era doar una dintre multele din corporaţie. I-am recunoscut pe câţiva care m-au salutat şi m-au întrebat despre mama şi Will. Acum că Nick era şeful, William alesese să facă un pas înapoi şi să-şi lase singur; în plus, era deja destul de implicat în a fi tatăl unei fetiţe la vârsta lui. M-am uitat absent în jur în timp ce Simon a luat două fluturi de şampanie şi mi-a dat unul.

„Cauţi pe cineva?”

La dracu.

Mi-am fixat ochii asupra lui şi mi-am ridicat paharul la buze în timp ce scutur din cap.

„Doar admiram locul... e frumos”, am răspuns eu în timp ce mai luam un pahar lung din paharul meu.

întrucât Simon ocupa o funcţie importantă în companie, avea obligaţia de a saluta aproape pe toată lumea. La început m-a târât cu el, dar după aproape o oră m-am hotărât că m-am săturat şi m-am îndreptat spre bar cu scuza că mă dură puţin

picioarele. Tocmai în timp ce o chelneriţă îmi schimba paharul gol cu un altul de şampanie roz şi răcoroasă, ochii mei s-au abătut aproape ca un magnet către uşa din faţă.

Ei bine... acolo erau: regele şi regina balului.

Sophia arăta superb într-o rochie de seară lungă şi elegantă, bej. Părul îi era măturat într-o parte, căzând peste umăr în valuri întunecate. Faţa lui, în schimb, strălucea în lumina camerei.

Era... superb, da, superb era cuvântul. Costum gri închis, cămaşă albă, cravată albastru deschis şi acel chip care chema păcat şi face lucruri rele, periculoase şi interzise.

Din fericire, luminile s-au stins brusc pentru a deschide cina şi Simon a apărut să mă arate la masa noastră. Mi-a acordat toată atenţia; Am stat de vorbă, am mâncat, am râs şi, la scurt timp după desert, m-a rugat să dansez pe ringul de dans unde se făceau deja restul invitaţilor şi colegilor.

în ciuda faptului că am fost împreună, am vrut să fim discreţi în faţa petrecăreţilor şi să nu atragem prea mult atenţia asupra relaţiei noastre în curs de dezvoltare, aşa că ne-am comportat ca şi cum am fi prieteni. Aş minţi, totuşi, dacă aş spune că nu-mi face plăcere să-l văd pe Nicholas fără amuzament.

Fa un moment dat m-am trezit singur, beam un pahar, al cincilea pana acum in seara asta, si atunci Nick a decis in sfarsit sa vina.

Nu am văzut-o pe Sophia nicăieri, dar i-am simţit prezenţa, de parcă ne privea. Simon era plecat şi habar n-aveam unde se află, dar eram mulţumit de compania prietenului meu, barmanul.

— Ai ajuns bine acasă aseară? a întrebat Nick, venind lângă mine la bar şi încruntat la mine.

— Am ajuns perfect, mulţumesc. Roata era pe roţi, i-am răspuns, neputând să nu râd de propria mea glumă. Ar trebui să te dedici asta, am adăugat, luând încă o înghiţitură din paharul meu.

— Să schimb roţile? A spus uitându-se la mine amuzant. Bine că nu îmi pun viitorul în mâinile tale...

I-am zâmbit politicos şi am adus paharul înapoi la buze, ceva la care Nicholas se uită nervos.

— Ai venit cu Simon, a spus ea în loc să întrebe.

— Foarte ascuţit... Te-ai dat seama pentru că stăteam

împreună sau pentru că nu l-am părăsit toată noaptea?

— Mi-am dat seama din prima clipă în care te-am văzut în birou. Am crezut că nu e nimic între voi... Ar putea exista concedieri pentru asta.

Mi-am ridicat privirea spre el, observând că era mult mai tensionat decât încerca să pară la prima vedere.

„El sau eu, de cine ai vrea să scapi mai întâi?”

„Ştiţi perfect răspunsul”, a spus el, fixându-şi ochii pe buzele mele. La fel am făcut şi cu al lui, dar apoi i-am căutat ochii. A trebuit să mă concentrez.

„Ştiu doar că acum încep un nou capitol în viaţa mea”, am comentat fără să-mi iau privirea de la a lui. Exact cum ai făcut acum un an. Apropo, sunt foarte fericit pentru tine, Nick, îmi place să văd că te-ai îndrăgostit din nou, că eşti fericit, că ai fata de care te-ai îndrăgostit imediat ce ai văzut-o. a ei. Cuvintele mele au ieşit cu atât de mult venin, încât le-am mulţumit îngerilor pentru că Simon a apărut chiar atunci, pentru că habar n-aveam ce lucruri puteau să iasă din gură. Pierduse filtrul şi asta putea fi periculos.

-Toate bune? a întrebat el, stând lângă mine.

Nicholas s-a întors către şeful meu.

— Grozav, a răspuns el cu o sclipire ciudată în ochi. Ai de gând să vii în centrul oraşului când toate astea se vor termina?

Simon s-a uitat la mine, care nu-şi putea lua ochii de la Nick. Ce naiba plănuia?

— Noah, vrei să pleci?

Ieşi cu el şi Sophia? Nu, mulţumesc, înainte de a muri.

Dar înainte ca el să poată răspunde, Sophia a apărut de nicăieri şi şi-a înfăşurat braţul prin cel al lui Nick, care s-a încordat involuntar la atingerea ei.

„Hei băieţi”, a salutat el cu un zâmbet evident fals.

Am făcut la fel, bucurându-mă de posibilitatea de a mă răzbuna în timpul serii.

„Adevărul este că îmi doresc foarte mult”, i-am răspuns punându-mi braţul în jurul taliei lui Simon, gest la care acesta a răspuns punându-l pe al lui de umerii mei.

Nick nu a ratat detaliul.

„Ne vedem acolo în scurt timp”, şuieră el.

După aceea, nu a mai rămas decât să ne luăm rămas bun de la oaspeţi, nu toţi, bineînţeles, şi să vedem cum Nick a urcat pe scenă şi a mulţumit tuturor pentru prezenţă.

Acolo sus, cu costumul lui, cu purtarea impecabilă şi cu triumful din ochi, el era simbolul perfecţiunii. Devenise ceea ce s-a străduit mereu să fie, depăşise toate aşteptările şi punea

deja stăpânire pe lume.

M-am simţit mândră, pe cât de mult mi-am dorit să o tai în bucăţi mici şi să le prăjesc rând pe rând.

L-am urmat pe Simon până în maşină, îndreptându-mă spre locul în care ne-a invitat Nick. Era o discotecă, foarte modernă, şi era la vreo zece minute de unde eram noi. La sosire, am fost recunoscător că am putut să-mi dau jos haina şi să comand încă o băutură.

Simon mi-a aruncat o privire amuzată în timp ce l-am chemat pe barman şi i-am cerut două shot-uri de tequila. în timp ce pregăteam paharele în faţa noastră m-am apropiat de el. Muzica şi mica lumină care era acolo m-au încurajat să fac un pas înainte şi să-mi pun buzele pe ale lui, care au răspuns automat cu entuziasm. I-am simţit alcoolul pe respiraţie în timp ce-şi băga limba în gură şi mi-am lăsat-o pe a mea să iasă în întâmpinarea lui.

„Două shot-uri de tequila", a anunţat chelnerul, forţându-ne să ne despărţim.

Simon s-a sărutat... bine? Da OK.

Mi-am lins fără ruşine dosul mâinii şi mi-am stropit sare, dându-i-o partenerului meu, care se uita la mine de parcă uluit, o secundă mai târziu.

-Ce se întâmplă? am întrebat, luând paharul cu o mână şi felia de lămâie cu cealaltă, pregătindu-mă.

Simon a râs şi a urmat exemplul.

— Habar n-ai ce le faci bărbaţilor, nu? M-a întrebat apropiindu-mă de mine.

Adevărul este că nu, singurul bărbat la care mă gândisem să-l facă să simtă ceva mi-a mărturisit că a ajuns să se îndrăgostească de altul.

Şi vorbind despre Regele Romei... Privirea mea s-a îndreptat tocmai în acel moment către cuplul care tocmai trecuse pe uşă. M-am uitat din nou la Simon, forţându-mi un zâmbet pe buze, mi-am clintit paharul de al lui, l-am ridicat la buze şi l-am băut dintr-o înghiţitură. Tequila mi-a ars gâtul şi, înainte să pot călugări, mi-am băgat lămâia în gură şi am muşcat-o.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Nick zărindu-ne şi îndreptându-se spre noi, cu Sophia fierbinte pe călcâie. Am vrut să alerg în direcţia opusă, dar m-am gândit mai bine şi am rămas lângă bar. Simon, care era cu spatele la ei, nu a observat

apropierea lor, aşa că, când Nick a ajuns la noi, l-am avut pe Simon practic să-mi mănânce urechea.

Am râs de parcă mi-ar fi spus cea mai amuzantă glumă din lume, apoi l- am prins de braţ şi s-a întors către şeful său.

— Văd că ai început tară noi, comentă Nick, făcându-i semn chelnerului să ne mai aducă o rundă.

— O, mamă, încă o lovitură! Corpul meu nu avea de gând să-l ia.

„îmi pare rău, nu am fost prezentaţi”, îi spuse Simon Sophiei.

Nick s-a uitat la mine o secundă, apoi s-a întors să facă prezentări.

„Simon, Sophia, Sophia, Simon, unul dintre investitorii LRB, ţi-am spus
despre el...” Nick făcu prezentările prea casual.

Nicholas nici măcar nu se uita la ea; Mai mult, era atât de conştient de mine încât am devenit chiar violentă, violentă pentru că Simon părea să ia notă de fiecare dintre cuvintele rostite. Am întins mâna spre împuşcătură, dar Nick m-a bătut, a luat-o şi i-a adus-o la buze, fără sare şi fără lămâie, în mod demodat.

Poate că a fost o idee bună să tăiem alcoolul deocamdată şi am fost recunoscător că tocmai în acel moment a răsunat un cântec familiar din difuzoare. Asta mi-a oferit scuza perfectă pentru a pleca de acolo.

— Vrei să dansezi cu mine, Simon? am întrebat-o înfaşurându-i cu braţul în jurul ei şi clipind în încercarea de a fi provocatoare.

„Sigur”, a răspuns el, lăsându-şi băutura pe bar şi cerându-şi scuze celorlalţi. Am simţit privirea îngheţată a lui Nick pe ceafa mea, atât de fix încât aproape că puteam simţi gaura pe care o făcea în pielea mea.

Pe ringul de dans, oamenii săreau şi eu mă mişcăm în ritmul muzicii. I- am întors spatele lui Simon şi l-am lăsat să mă tragă în jurul taliei. Cu mâna lui pe burtă, am început să tremur când gura lui a început să-mi ciugulească gâtul, într-un mod rafinat, senzual şi nimic altceva decât decent.

„Chestia asta pe care o faci o să mă omoare, fetiţă”, mi-a spus el, iar porecla lui mi-a amintit de felul în care Nick îmi spunea mereu: „pistrui”... Trecuse prea mult timp de când Am auzit acel cuvânt.

Ochii mei s-au îndreptat automat spre bar, căutându-l, dar el nu era acolo.

Unde naiba fusese? Făceam acel mic act pentru el şi îmi dădeam seama că nu era acolo şi mă privea, m-a enervat şi foarte mult. M-am întors asupra mea şi înainte ca Simon să mă sărute din nou în acel mod scandalos, m-am scuzat şi i-am spus că trebuie să merg la baie. Am plecat de acolo călcând, fumegând şi, de asemenea, foarte, foarte beat, trebuie spus, pentru că tequila urcase repede, foarte repede. Dar înainte de a putea intra în baie, înainte de a ajunge măcar la rândul lung de fete care aşteptau să intre, o mână mi-a strâns puternic de încheietura mâinii, forţându-mă să intru într-

un hol aglomerat mărginit de mici lămpi colorate intermitente, roşu, verde şi albastru. Am ameţit puţin, dar apoi mi-a lovit spatele de perete şi o gură pe care o ştiam prea bine s-a izbit de a mea, în timp ce un corp fierbinte, sprins şi tare m-a apăsat de acel perete, blocându-mi un genunchi între picioare şi strângându-mi tare.

La început m-am chinuit, pentru că nu voiam să mă atingă, nu, nici măcar mort. Eram furios, furios că sunt cu ea, furios că am ales să nu mă uit la mingea pe care i-o dădusem şi furios că nu făcusem nimic ca să-l împiedic pe Simon să mă atingă. Unde era Nick pe care l-am cunoscut?

Ce se întâmplase cu el?

Mâna lui mi-a prins încheieturile şi mi le-a ridicat în vârful capului şi le- a ţinut acolo. Cu greu mă puteam mişca, din moment ce pelvisul lui mă ţinea prizonier la perete. Cu cealaltă mână mi-a prins bărbia şi mi-a mângâiat buza inferioară cu degetul mare. Nu a spus nimic, absolut nimic, ci pur şi simplu şi-a lăsat capul în jos şi mi-a introdus limba arzătoare în gură până aproape că mi-a periat clopoţelul. La un moment dat, ochii ni s- au întâlnit în umbră şi ceea ce am surprins m-a făcut să mă înfioră: el a suferit de acelaşi lucru ca mine, din spaţiul, spaţiul imens care se crease între noi, aproape imposibil de depăşit, un abis între vieţile noastre. . . Era cu Sophia de mult timp, mai mult decât durase relaţia noastră, iar eu... ei bine, făcusem un pas uriaş, trecând de la a nu putea nici măcar să discut cu cineva de sex opus la întâlniri şi săruturi. Cu şeful meu.

Ar fi? Ce ne-ar ajuta să realizăm că trebuie să fim împreună? Mai era ceva de salvat? Ceva de recuperat? A mai rămas vreo unghie arzătoare pe care să o ţină bine?

Aparent nu.

Nick părea să-mi audă gândurile, parcă cu acel sărut pe care ne-am conectat mental. Când a văzut că nu mă mai lupt, mi-a eliberat mâinile, pe care le-am sprijinit pe umerii lui. Imediat după aceea, l-am tras în corp, apoi l-am îmbrăţişat de gât şi l-am apăsat, dornic să-l simt împotriva mea.

Trebuia să simtă că nu pleacă. Ne-am sărutat într-un sărut disperat, un sărut pe care nu ar trebui să-l dăm unul altuia, un sărut care ne era deja interzis.

S-a despărţit de mine câteva secunde mai târziu şi mi-a mângâiat urechea cu buzele lui.

„Nu te va face niciodată să te simţi aşa cum mă simt eu, nu uita”, mi-a şoptit el pe pielea mea.

Nu ştiam ce să răspund la asta... Ce aş putea să-i spun? Ce a fost greşit? Amândoi ştiam că nu era adevărat şi nu va fi niciodată.

„Noah...” a spus el când a văzut că eu tac. Realitatea cuvintelor ei mă lovise, lăsându-mă ameţit pe loc.

De ce a spus numele meu părea că îmi punea o întrebare, o întrebare foarte importantă?

înainte să pot face sau să spun ceva, am simţit o ciupitură ascuţită şi dureroasă în stomac. L-am împins cu mâinile slabe, m-am întors într-o parte şi am început să vomit.

Lui Nicholas i-a luat o secundă prea mult să reacţioneze, dar mi-a prins părul de la coada de cal ca să nu-mi cadă peste faţă şi m-a susţinut ca să nu mă răsturn în timp ce a expulzat tot nenorocitul de alcool în care intrasem, corpul meu. Am tot vomitat o vreme, forţându-mă să nu mă gândesc la cum părăsisem podeaua în acel hol slab luminat. Cel puţin nimic nu era vizibil, iar muzica mi-a atenuat zgomotul dorinţei mele frecvente.

Când în sfârşit am crezut că s-a terminat, m-am ridicat şi Nick m-a condus pe uşa din spate a magazinului.

„Nu, nu”, am refuzat. Voia să se întoarcă, din moment ce Simon era încă acolo şi avea să-şi facă griji.

— Te duc acasă chiar acum, spuse el pe acel ton care nu accepta niciun răspuns.

Steve a venit după colţ cu maşina după ce Nick l-a strigat. S-a urcat cu mine pe bancheta din spate.

-Te simţi mai bine? m-a întrebat pe un ton ciudat al vocii.

Adevărul este că nu, nu mă simţeam deloc bine. Voiam să ajung acasă şi să beau un pahar uriaş cu apă; apoi am vrut să mă spăl pe dinţi şi să mă acoper cu o pătură foarte caldă, pentru că îngheţam. Am început să tremur, aproape cu spasme. La naiba... mă lovise puternic.

Nick m-a tras spre el, şi-a scos jacheta şi mi-a pus-o pe umeri; apoi m-a ţinut până când a trebuit să-mi sprijin capul pe umărul lui, unde am adormit, sau inconştient, aproape instantaneu.

Am deschis ochii şi m-am clătinat când Nick m-a smuls din maşină.

„Du-te găseşte-o pe Sophia şi du-o la apartament; Atunci vino să mă ia”, i-a spus ea lui Steve fără măcar să se uite la el, în timp ce mă ridica.

— Pot să merg, m-am plâns, slab.

Ajuns la usa, m-a pus jos, a cautat in geanta mea pana a găsit cheile si am intrat in apartamentul meu. Exact când Nick m-a lăsat pe pat, m-am dublat după ce am primit o durere în stomac.

„Trebuie să merg la baie”, am comentat încercând să ascund cât de rău mă simţeam, nu voiam să ştie cât de iresponsabil fusese. La dracu’ de tequila, la dracu’ de şampanie şi la dracu’ de gin. Numai mi-aş putea gândi să amestec trei tipuri diferite de alcool.

— Ai de gând să vomiţi? a întrebat ea şi am auzit o sfială de iritare în vocea ei.

Am ridicat privirea şi am văzut că mă privea dezgustat.

— Poţi pleca acum, Nicholas, am spus veninos.

— Ce pot merge? Oh, mulţumesc pentru permisiunea ta.

„O să-mi trezeşti colegul de cameră”, l-am avertizat, uitându-mă la el.

„Nu-mi pasă”, a scapat el atunci.

Mi-am strâns maxilarul şi m-am ridicat, ca să nu fie nevoit să se uite de sus la mine de la înălţimea lui blestemată. Mişcarea aceea aproape că a reuşit să mă omoare, aveam o dorinţă enormă de a vomita şi pe deasupra, când am făcut-o, când m-am ridicat, am observat ceva... la naiba, asta trebuia să fie o glumă.

L-am împins departe de mine şi m-am dus direct la baie. Cand am intrat am văzut ca tocmai mi se scadea menstruatia.

De aici naibii de crampe.

Nici măcar fără să-mi pese că Nicholas era afară, mi-am dezbrăcat hainele, le-am aruncat în coşul de rufe şi am păşit sub apa îngheţată. Asta ar ajuta, sigur. Nu am stat mult, doar cât să fac un duş rapid şi să-mi ajut mintea să se limpezească. Cand am plecat mi-am pus un tampax, m-am invelit in prosop si m-am dus in camera mea, sperând ca el a plecat deja; dar nu, acolo era, stând la picioarele patului meu.

— Poţi să pleci, am spus, îndreptându-mă spre dulap, abia uitându-mă la el.

— Voi pleca când voi vedea de cuviinţă; Acum bea asta”, a spus el, întinzându-mi un pahar mare cu apă rece.

Eram încă înfăşurată în prosop şi părul îmi picura pe tot covorul din camera mea.

— O să mă îmbrac, aşa că întoarce-te, am şuierat.

Nicholas îşi dădu ochii peste cap. Ce aveam pe care să nu-l văzusem deja? Dar mi-a păsat foarte puţin de logică în acel moment.

M-am uitat la el până când s-a întors şi a fost cu spatele la mine. Iute, cât de repede mi-a permis starea mea de ebrietate, mi-am îmbrăcat chiloţi de bumbac, pantaloni scurţi şi un top de pijama.

„Asta e”, am anunţat şi m-am apropiat de el să iau paharul cu apă pe care mi l-a întins.

„Şi ibuprofen”, a spus el şi mi-am dat seama că trebuia să-mi deschid noptiera ca să-l găsesc. Dacă nu m-am înşelat, pe noptieră era scrisoarea lui, cea pe care mi-o dăduse cu atâta vreme în urmă şi pe care am recitit-o de mai multe ori decât aş recunoaşte cu voce tare.

L-am luat din mâinile lui, scânteind în ochi şi după ce am băut-o m-am băgat în pat, m-am acoperit cu pilota până la gât şi i-am întors spatele, cu faţa la perete.

Câteva secunde mai târziu l-am observat stând lângă mine pe saltea. Degetele lui mi-au mângâiat părul, dându-l uşor deoparte, iar eu am închis ochii împotriva acelei atingeri calde şi speciale.

„Ar trebui să-l arunci... acele cuvinte nu mai înseamnă nimic”.

După ce a spus asta, a plecat.

2
NICK

Steve m-a lăsat la uşa blocului pe care îl închisese cu ceva timp în urmă cu ideea clară de a nu se mai întoarce. întoarcerea acolo, după mai bine de un an, fusese grea: amintirile, amintirile naibii erau prezente în fiecare colţ, în fiecare colţ, în fiecare cameră.

Să o văd cu Simon în acea zi a fost ca şi cum mi-aş fi tăiat inima cu un cuţit. La naiba Simon Roger, la naiba, cât mi-ar fi plăcut să-i zdrobesc faţa!

I-aş fi dat toţi dinţii afară când l-am văzut sărutându-i gâtul, pielea... buzele ei.

Apoi a venit momentul în care am sprijinit-o de perete, momentul în care am uitat tot ce se întâmplase, când părea că suntem gata să ştergem totul şi să mergem mai departe. Să o am în braţe a fost întotdeauna ceva magnetic, pură atracţie, împotriva căruia nu se poate face nimic. Dintr-o dată, totuşi, ceva a părut să mă lovească ca o minge de dărâmare: am devenit conştient că un văl invizibil, un văl pe care nu-l observasem până acum, se aflase între noi.

Ce-a fost asta? Timp? Vieţile noastre deja aproape complet refăcute şi separate? O iubire care începea să îngheţe în memorie?

în acel moment am simţit teamă, teamă când mi-am dat seama că separarea dintre cei doi era deja ceva desăvârşit, tangibil şi mult mai real decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

Am urcat în lift gândindu-mă la chipul ei sprijinit pe pernă, părul împrăştiat pe cearşafurile albe, scrisoarea pe care o văzusem pe noptieră, mereu la îndemână, aproape...

Au încetat acele cuvinte să mai aibă sens?

Da, bineînţeles că am făcut-o... oricât mi-am pierdut controlul când era în faţa ei, oricât mi-aş fi dorit-o, oricât mi-aş fi dorit să mă întorc de unde am rămas, adevărul era că ea a avut m-a înşelat cu altul.

Cand am deschis usa am observat ca luminile erau aprinse. Sophia stătea pe canapea, stând, privind ecranul televizorului stins şi cu un pahar

de vin între degete. Mi-am scos jacheta şi am pus-o pe canapeaua vizavi de a lui. Ochii lui s-au îndreptat spre mine şi am văzut ceva ce nu mi-a plăcut.

— Ai fost cu ea?

La ce folosea minciuna, desigur că fusesem cu ea, nu trebuia să fii foarte inteligent pentru a ajunge la concluzia asta.

„Da, am dus-o acasă, nu se simţea bine”, i-am răspuns, întorcându-mi spatele şi turnându-mi un pahar.

— E cu cineva, Nicholas, ar fi putut-o duce acasă...

Gândindu-mă la Simon ca acel cineva m-a înnebunit.

— Chiar mă întrebi, Sophia? Ştii că nu-mi place să răspund nimănui, am spus, punând sticla jos cu o bufnitură.

Sophia s-a ridicat de pe canapea şi cu un pas sigur s-a ridicat în faţa mea.

„Al nostru nu mai este un joc şi dacă asta va merge înainte, va trebui să mă iei în calcul, Nicholas. Deci da, te întreb. înainte, nu-mi păsa ce ai făcut sau ce nu ai făcut, era clar care era tipul nostru de relaţie, dar a trecut ceva timp de când am fost în direcţia asta, aşa că aş vrea să te ţii de cuvânt.

M-am uitat atent în ochii ei negri şi am văzut mult mai mult decât intenţiona să-mi arate.

Am făcut un pas înainte, i-am luat bărbia şi am privit-o mai atent.

„Mă ţin de cuvânt”, am afirmat, mângâindu-i pielea cu o mângâiere uşoară a degetelor mele. Dar tu o faci pe a ta.

Sophia a închis ochii pentru o clipă, apoi s-a uitat din nou la mine, ascunzând de data aceasta multe lucruri.

„Nu o să mă îndrăgostesc de tine, aşa că nu-ţi mai face griji”.

Spunând acestea, s-a despărţit de mine, mi-a întors spatele şi s-a dus în camera mea.

Am băut ce a mai rămas din băutura mea şi am mers după ea.

Acum a venit rândul meu să-mi ţin promisiunile.

3
NOAH

După ce Nick a plecat şi am dormit câteva ore, m-au trezit durerile de stomac şi dorinţa reînnoită de a vomita. Aproape că am căzut din pat în graba mea să ajung la baie.

Eram atât de epuizată încât nici nu mi-am dat seama că trebuie să merg la muncă. M-am ridicat cât am putut şi m-am spălat pe faţă. Avea reum negru din resturile machiajului de ieri şi cearcăne sub ochi. M-am machiat şi aproape am cheltuit toată sticla încercând să-mi acoper jena. Mi-am luat rucsacul, paltonul şi cheile maşinii şi am ieşit grăbit din apartament. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Nick să aibă un alt motiv să mă concedieze; Gândindu-mă la asta, nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc de sărutul nostru ardent de aseară. M-am uitat la mesajele de pe telefonul mobil în timp ce conduceam, ceea ce nu este un lucru bun de făcut, apropo, şi am văzut că am cam zece apeluri pierdute de la Simon.

„Oh, la naiba!”

Uitasem că acum nu sunt singur, la naiba. Şi acum, ce naiba avea să-i spună? Că fostul meu iubit m-a adus acasă după ce mi-a băgat limba pe gât?

Aveam nevoie de cafea, da, cafeaua m-ar face să gândesc limpede, m-ar ajuta să fac faţă consecinţelor nopţii trecute, dar tocmai când intram în clădire şi mă îndreptam spre lift, l-am văzut. Era Nick, într-un costum de afaceri, care se uita la ecranul telefonului său în timp ce aştepta sosirea liftului. Am tras adânc aer în piept blestemându-mi norocul şi m-am dus acolo. M-am gândit să urc scările, dar să urc paisprezece etaje cu mahmureală nu era ceva ce îmi doream cu adevărat să fac. M-am oprit lângă el şi el şi-a ridicat privirea de pe telefon pentru a se concentra asupra mea.

La naiba, mi-aş dori să fiu unul dintre oamenii a căror memorie este ştearsă de alcool.

Acum acea situaţie ar fi mai puţin incomodă.

-Ce faci aici?

„Lucrez aici”, am răspuns, dând ochii peste cap.

Nick mi-a ignorat răspunsul neclintit.

— Credeam că nu vei veni azi, ieri erai atât de trist...

„Ei bine, nu am vrut să-ţi dau un motiv să mă concediezi”, i-am răspuns, ignorând prezenţa lui cât am putut de bine şi păşind în liftul gol când uşile s-au deschis.

Nicholas m-a urmat, punându-şi telefonul mobil în buzunar.

-Cum te simţi? întrebă el cu ceva ciudat în voce.

„Sunt bine”, am spus, surprins că îi pasă de mine.

Ieri lucrurile scăpaseră din nou de sub control; îl provocasem, ştiu, dar nu m-am gândit niciodată că va merge aşa cum a făcut-o.

— Ar trebui să-l arunci... acele cuvinte nu mai înseamnă nimic.

Cuvintele lui mi-au venit în minte ca fiind salvate dintr-o ceaţă densă.

De ce îmi spusese asta? Să mă rănească? Dacă într-adevăr credea că
acele cuvinte rostite cu mult timp în urmă nu însemnau nimic, de ce naiba mă sărutase din nou, de ce mă dusese acasă ca să se asigure că sunt bine, de ce m-a întrebat cum sunt acum?

Trebuia să se termine, nu putea să continue orbeşte.

Abia oprindu-mă să mă gândesc la ceea ce făceam, am făcut un pas înainte şi am apăsat butonul roşu de oprire. Liftul scoase un zdrăngănit ciudat, scoase un bip ascuţit şi se opri.

M-am întors către Nick, care era şi surprins şi confuz.

-Deoarece? am întrebat, încrucişându-mi braţele în încercarea de a mă simţi protejată în faţa lui, singurul meu mod de a mă preface că există o barieră între noi doi.

„De ce ce?” El a răspuns încruntat.

-De ce m-ai sărutat?

Nick s-a uitat la mine doar ca răspuns.

-Nu ar trebui să o faci.

El a ridicat din sprâncene sceptic.

„Nu te-am auzit plângându-te.

Am simţit că mă înroşesc. Nicholas a zâmbit într-un mod care mi-a tăiat răsuflarea.

—Acum o să-mi spui că micul dans pe care l-ai făcut pe podea nu a fost ca să mă facă geloasă.

Mi-am mărit ochii făcându-mi indignare.

„Nu eşti centrul universului, n-a avut nimic de-a face cu tine”, am minţit.

în plus, ce legătură are asta cu ceva? Este a doua oară când o faci...

Tu eşti cel care vine să mă caute, ai făcut-o la tatăl tău şi o faci acum şi nu-mi place, mă încurci şi...

-Şi? M-a întrerupt, făcând un pas în direcţia mea. De data asta nu m-am dat înapoi, ci am rămas doar unde eram: aveam de gând să mă descurc, eram sătul de suişurile şi coborâşurile emoţionale care au urmat fiecare dintre întâlnirile noastre, de fiecare dată când credeam că pot uita, am apărut şi am făcut lucruri care m-au făcut să-mi pun la îndoială judecata.

— Că m-am săturat de asta, Nicholas, a trecut mult timp şi încerc să merg mai departe.

Nu părea foarte amuzat de ultimul meu comentariu.

— Treci mai departe cu Simon? – în fiecare dintre aceste cuvinte era o otravă inoculată.

„Cu Simon sau oricine... merit şi eu să fiu fericit", am afirmat cu hotărâre. Vreau ce am avut tu şi cu mine, Nicholas... şi dacă Simon...

Nu m-a lăsat să termin fraza. Mâna lui m-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras cu putere până când pieptul meu s-a ciocnit de al lui, cu picioarele noastre pe podea.

-Repetă aceea. Repetă că vrei ca Simon să-ţi dea la fel ca mine.

Mi s-a oprit respiraţia când îl am atât de aproape, parfumul lui mi-a inundat simţurile şi am vrut să mă îndepărtez pentru a recăpăta controlul, dar el m-a oprit punându-şi cealaltă mână pe spate şi apăsându-mă de corpul lui.

„într-o zi voi fi cu altcineva, Nicholas. Nu te poţi preface că nimeni nu mă atinge şi că îţi stau la dispoziţie când ai chef. Sunt cu Simon, acceptă-l, aşa cum accept şi tu să fii cu Sophia, am spus, simţind un gust amar în gură chiar şi când îi pomenesc numele prost.

îţi aduci aminte de Sophia? Prietena ta? am adaugat dezgustat.

Nicholas şi-a schimbat expresia, s-a uitat la mine câteva clipe care păreau să dureze pentru totdeauna şi în care am putut vedea cum mânia pe care o provocau cuvintele mele în el îl transforma uneori.

— Te joci cu focul, Noah. Pumnul i s-a strâns puternic de

partea lui.

—Nu joc nimic, tu eşti cel care te prefaci că joci ambele părţi.

Nicholas a râs amar.

„Este ironic că tu eşti cel care scoate asta.” nu crezi?

„Doamne, mereu la fel! La naiba, o să înceteze vreodată să-mi amintească?

Fără să-mi iau ochii de la el, m-am întins şi am apăsat din nou butonul roşu de oprire.

Liftul a pornit din nou în timp ce noi doi am continuat să ducem cea mai lungă bătălie din istorie. înainte să se deschidă uşile, am lăsat un ultim comentariu: —Oricât de mult ne doare... amândoi ştiam că acest moment avea să vină.

Am văzut că avea de gând să spună ceva, dar uşile s-au deschis şi m-am strecurat între ele, fugind de orice vătămător ce avea să spună.

Pentru prima dată de când ne-am despărţit, am vrut să plece.

Coborând din lift, am mers direct spre biroul lui Simon. îi datoram o explicaţie. Când am intrat, l-am văzut rezemat de birou, cu braţele încrucişate şi cu o faţă îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat cu tine aseară, Noah? m-a întrebat când m-a văzut şi am simţit că roşesc. într-o clipă spui că mergi la baie şi în următoarea te caut peste tot, îngrijorată... Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva, la naiba, serios, să nu mai faci aşa ceva niciodată.

„îmi pare rău, ştiu că te-am lăsat blocat, eu...

—Am stat o oră căutându-te până când a venit un tip în jachetă să-mi spună că ai plecat acasă... De ce ai plecat?

La naiba, mă simţeam atât de vinovată... Fusese o idioată completă şi acum punea în joc ceea ce începuse să aibă cu Simon.

Am făcut un pas ezitant, împovărat de ratarea a ceea ce părea să meargă în direcţia bună.

—M-am îngrozit, chiar mi-e ruşine să-ţi spun. Aş vrea să vă spun că a trebuit doar să plec pentru că cineva mi-a cerut să-i ajut în caz de urgenţă sau că o prietenă de-a mea s-a despărţit de iubitul ei şi m-a sunat să o mângâie sau că mi-am întors glezna şi a trebuit să merg la camera de urgenta fara ezitare, dar Adevărul este ca am mers prea departe cu băutură. Nu vreau să credeţi că sunt un puşti care nu poate bea sau mai rău, dar adevărul este că: eram beat... şi vă asigur că mahmureala pe care o am chiar acum este suficientă pedeapsă; Te rog să mă ierţi.

Am tras adânc aer în piept pentru a-mi reveni după monolog şi am observat că Simon începea să mă privească aşa cum obişnuia. S-a împins departe de masă şi s-a apropiat de mine până când a

ajuns la un picior de mine.

„Data viitoare anunţă-mă şi eu voi fi cea care te va duce acasă în siguranţă... Ştiu că ne cunoaştem doar de câteva săptămâni, dar îmi place de tine şi vreau să ai încredere în mine dacă ai ajuns vreodată, necaz”.

Băieţi şi fete, iată o reacţie matură.

I-am aruncat un zâmbet care nu mi-a ajuns în ochi. Mi-a pus o mână în jurul taliei şi m-a tras mai aproape de corpul lui.

— M-am distrat bine aseară, dar îmi pare rău că nu a fost cazul tău.

—A fost grozav până m-am hotărât să beau al treilea shot; M-am dat peste cap acolo, dar restul a fost incredibil, într-adevăr, m-am distrat incredibil de bine.

Simon şi-a trecut mâna pe bluza mea bleumarin şi m-a tras la el.

După cearta cu Nick, am vrut, am avut nevoie, ca eu şi Simon să ne descurcăm. M-a sărutat tandru şi afectuos pe gură. Mâinile mi-au urcat să-l iau de gât şi să-l forţeze să adâncească un sărut de care aveam nevoie ca să mă facă să uit de bărbatul care se afla la câţiva metri.

Ne-am despărţit, respirând puţin repede, şi l-am văzut pe Simon zâmbind.

— Sunt iertat?

— Mai mult decât atât, am să vă spun mai des...

Am râs şi chiar atunci s-a deschis uşa biroului lui.

Era secretara lui Nick.

— Domnul Leister a convocat o întâlnire pentru o oră de acum înainte. Vrea să ne vadă pe toţi acolo.

întâlnirea cu toţi membrii sectorului a fost tortură. Trebuia să mă ocup de proiecţie şi să trec de diapozitive, iar asta m-a pus în lumina reflectoarelor, stăteam în picioare în timp ce ceilalţi mă priveau din locurile lor, în special pe Nick. Dacă nu aş controla felul în care mă privea, Simon şi toţi cei din birou ar deveni suspicioşi, iar acesta era ultimul lucru pe care mi-l doream. Când a terminat, Nicholas s-a ridicat şi ne-a rugat să mai stăm câteva secunde.

„Am vrut să abordez un subiect dificil, dar cred că este

important. Neam uitat cu toţii la el cu atenţie, habar n-aveam de ce i se răcise brusc atât de mult. Nu stiu daca unii dintre voi nu cunoaşteţi regulile acestei firme si din acest motiv am comandat sa fie făcute copii pentru fiecare dintre cei prezenţi aici pentru a le putea trimite si subordonaţilor dumneavoastră. Cu

toţii se uitară cu atenţie la Nicholas, care şi-a întors privirea într-o manieră profesionistă şi îndepărtată. Fraternizarea între angajaţi este strict interzisă.

Am deschis ochii surprins. Am simţit privirea lui Simon asupra lui Nicholas şi, deodată, o tăcere stânjenitoare a umplut camera.

—Este o normă care a predominat întotdeauna în fiecare dintre firmele familiei mele şi pe care o consider importantă pentru buna funcţionare a acestora. Privirea lui ne-a cuprins pe toţi, oprindu-se la Simon şi apoi la mine. Dacă este clar, poţi continua să lucrezi, mulţumesc.

Un zvon s-a răspândit prin sală, în timp ce cei care au participat la întâlnire s-au străduit să iasă din sala de şedinţe cât mai curând posibil.

Doamne, regula aia era ridicolă!

M-am întors către Simon şi l-am văzut ridicându-se, dar nu a făcut nicio mişcare să meargă în biroul lui.

Nicholas termină de pus lucrurile în servietă şi ridică privirea spre noi, puse creionul pe care îl ţinea între degete pe masa de sticlă şi se ridică gata să asculte orice avea să-i spună Simon.

— Ştii ceva, Nicholas? spuse ea, plimbându-se în jurul mesei şi mergând spre el.

M-am uitat la ei nervos, neştiind cu adevărat ce să fac sau să spun. Nu ar fi trebuit să mă descurc cu el aseară, cel puţin nu în faţa lui Nick, darămite să-l pomenesc în lift. La naiba, i-am dat ocazia să ne arunce asta în faţă!

—Cred că este foarte bine că cereţi angajaţilor să respecte regulile voastre stupide, dar nu trebuie să uitaţi că sunt partener în această companie, aşa că ordinele dvs. referitoare la viaţa mea privată le puteţi pune acolo unde se potriveşte.

Nicholas nu părea surprins de acest atac verbal; mai mult, s-a ridicat la toată înălţimea şi l-a înfruntat fără să se ţină seama.

„Deţin şaizeci la sută din active, ceea ce te lasă practic cu douăzeci, având în vedere că împarte restul de patruzeci cu Baxwell. în contractul de parteneriat s-a stabilit foarte clar că firma se află sub jurisdicţia Leister Enterprises, aşa că dacă doriţi să propuneţi o întâlnire cu consiliul de administraţie, adică cu

mine şi consilierii mei, mergeţi mai departe, nu am nicio problemă.

— La naiba.

— Nicholas, nu eşti corect, l-am avertizat pe sub răsuflarea mea. Nu-mi venea să cred ce se întâmplă.

„Dacă într-o zi vreunul dintre voi vrea să conducă o companie, puteţi face ce doriţi cu ea, dar între timp, aşa este”. Dacă vă revăd împreună într- un fel de situaţie compromiţătoare sau care mă face să bănuiesc, să cred sau pur şi simplu să mă îndoiesc că aveţi o relaţie romantică, vă voi pune pe stradă. înţeles?

M-am tot uitat la Simon şi mi-a părut milă de el, puteai să-ţi dai seama că vrea să-l lovească în faţă, dar oricât de mult l-ar fi impus situaţia, nu avea de gând să-şi lovească şeful; Nu putea să facă sau să spună nimic, vorbise deja destul de rău şi, văzând ce văzuse, se temea că Nicholas aşteaptă cea mai mică ocazie de a-l da afară din companie.

Simon şi-a apucat lucrurile şi a părăsit camera, trântind uşa.

Nicholas s-a întors spre mine, care încă stătea acolo ca un idiot, cu sângele clocotindu-mi de furia pe care o simţeam, de neputinţa. în acel moment l-am urât pentru că este atât de egoist, pentru că nu mă iubeşte pentru el însuşi şi nici pentru nimeni altcineva, l-am urât pentru că a continuat să se joace cu mine chiar şi ştiind că inima mea a continuat să plângă pentru el.

— Ai de gând să ieşi şi tu pe uşa aceea ca un adolescent furios?

Pentru că nu-mi pasă mai puţin”, a spus el, ridicându-şi lucrurile de
parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dar ce dracu e în neregulă cu tine? M-am repezit, ridicând vocea şi strângându-mi pumnii strâns.

Nicholas mi-a aruncat o privire otrăvitoare.

încerc să conduc o companie. Nu te voi lăsa să te culci cu unul dintre partenerii mei.

— Dar asta nu e treaba ta! -Am tipat.

„Eşti incredibil”, a spus el, coborând tonul şi uitându-se la mine. Uneori îmi este greu să-mi amintesc motivele pentru care am fost îndrăgostită de tine, cred, şi totul se rezumă la sex destul de interesant, da, dar nu compensează nici pe departe toate momentele de rahat prin care m-ai supus.

De când s-a transformat asta într-o conversaţie despre noi?!

— Vorbeşti de parcă ai fi un sfânt nenorocit. Iti amintesc ca

m-am culcat cu altul pentru ca m-au făcut sa cred ca ai făcut-o cu alti doi la spatele meu. A mea a fost o greşeală, dar ce zici de tine?! Dar tu, Nicholas?! Cu câte femei te-ai culcat de când ne-am despărţit? Chiar şi pe mine, Doamne, te- am lăsat să faci tot ce ai vrut cu mine şi ai fost cu altcineva! Am dat jos cu

— tine, mă tratezi ca şi cum aş fi proprietatea ta sau ca şi cum aş fi o jucărie care te distrează în momentele tale de plictiseală. Nu mă laşi să merg mai departe şi asta e atât de egoist!

Nicholas şi-a pus lucrurile jos pe masă şi a venit la mine. Eram foarte supărat, respiram greu şi îmi tremurau mâinile... îmi dezlănţuisem, trebuia să renunţ la asta, asta şi multe altele, a păstra lucrurile înăuntru era inutil.

-Ştii de ce? Pentru că nu te voi lăsa să mergi mai departe până nu reuşesc. Lucrurile stau aşa; Nu vreau sa te vad fericit, nu vreau sa te vad cu nimeni pentru ca inca nu am terminat cu tine!

L-am împins cu toată puterea şi am plecat până am ajuns la celălalt capăt al camerei.

— N-o să mă mai atingi, am şuierat eu. Efectul cuvintelor mele a adus o licărire prădătoare pupilelor lui dilatate. Crezi că poţi face ce vrei cu mine, dar nu este cazul; în timp ce tu eşti cu altul, sărutul nostru de ieri va fi ultimul pe care ne vom da unul altuia.

Nicholas s-a oprit în faţa mea şi şi-a pus ambele mâini pe perete, câte una pe fiecare parte a capului meu.

„Nu suport să te văd cu tipul ăla, mă înnebuneşte”, a mărturisit, privindu-mă atent, pasiune şi hotărâre limpede în ochii lui.

Am scos un râs ironic.

„Ei bine, nici nu sunt nebun să te văd cu Sophia.

Nick a ignorat comentariul meu şi s-a apropiat puţin de mine.

„Trebuie să fiu în tine”, a eliberat el apoi, tară nicio ruşine.

-Nu.

Nick mi-a oferit unul dintre acele zâmbete deformate de care mi-a plăcut atât de mult.

— Ştii perfect că pot să te răzgândesc atât de repede încât nici măcar nu vei şti ce s-a întâmplat. în timp ce spunea, mi-a luat bărbia şi cu degetul mare m-a mângâiat pe obraz până a ajuns la buza de jos.

I-am luat mâna şi am împins-o.

„Nu voi juca acest joc, nu de data asta”, am declarat,

trăgându-mă de el.

Nu mai există nicio soluţie la asta, Nicholas, doar ne-ar răni mai mult şi deja am suferit cât poate suporta corpul meu, nu aduc mai mulţi oameni în asta, tu eşti cu Sophia şi încep ceva cu Simon şi asta e realitatea.

Nicholas clătină din cap, devenind din nou furios.

— Nu o să începi nimic cu el, Noah, cel puţin nu aici, m-a ameninţat el răspicat.

M-am uitat în jurul meu. Dacă aşa aveau să fie lucrurile...

— Atunci o să renunţ. îmi dau demisia”, am spus lăsându-l uluit. M-am desprins de el şi am plecat, închizând uşa în urma mea.

Gata, s-a făcut... nu mai era niciun alt motiv să-l revedem.

3
NOAH

Deşi decizia fusese luată în grabă, în noaptea aceea în patul meu am înţeles că era cel mai bun lucru de făcut. A trebuit să întoarcă pagina odată pentru totdeauna şi, lucrând pentru el, n-avea de gând să înţeleagă, era absurd.

Simon lăsase mai multe apeluri nepreluate pe mobil, încercase să mă contacteze, întrebase dacă sunt bine şi l-am ignorat, concentrat când eram pe furia mea faţă de Nicholas. Cu toate acestea, am decis să iau unul dintre apelurile lui. L-am întrebat pe Simon dacă îl deranjează dacă mă duc în apartamentul lui să-l văd şi când a trecut peste surpriză nu a ezitat să-mi dea adresa.

Nu mi-a luat mult să ajung la complexul de apartamente în care locuiam, care era la doar un bloc de locul unde locuia Nick. Când am ajuns la uşa lui, era mai mult decât clar ce plănuia să facă.

Simon m-a întâmpinat cu îngrijorare pe faţă. Purta pantaloni de trening gri şi un tricou largi, roşu închis. Roşu, culoarea pe care am văzut-o în acel moment peste tot. Nici nu l-am lăsat să vorbească, de îndată ce m-a deschis i-am sărit în braţe.

Suge de asta, Nicholas Leister.

Simon şi-a pus braţul în jurul taliei mele în timp ce a închis uşa de la intrare. Când ambele mâini au fost libere, m-a prins de talie şi m-a ridicat de pe pământ într-un gest care mi-a amintit prea mult de Nick.

La naiba de ce le plăcea băieţilor să mă ia şi să mă transporte atât de mult?

Noah, concentrează-te.

Când m-a pus pe blatul din bucătărie, m-am dat înapoi ca să pot vedea reacţia la atacul meu. Simon mă privea de parcă nu m-ar fi văzut niciodată cu adevărat.

— Când m-ai sunat acum o oră să-mi spui că vii, jur că acesta este ultimul lucru la care mă aşteptam să se întâmple.

Nu voiam să vorbesc, nu era ceea ce aveam nevoie în acest moment, trebuia să-l scot pe Nicholas din cap, din piele, din suflet. Ţinându-mi ochii aţintiţi asupra lui Simon, acei ochi verzi închis, cu genele blonde, mi-am tras tricoul peste cap până am ajuns până la sutien.

„La naiba”, a exclamat Simon, trăgându-mă de ceafa şi susţinându-mi încă o dată gura.

L-am lăsat să se joace cu limba mea atâta timp cât a vrut, dar când mâna lui a început să-mi coboare pe spatele gol, m-am încordat involuntar.

-Eşti în regulă? a întrebat el, trăgându-se şi oprindu-şi mâna pe clema sutienului meu.

„Doar... putem merge în camera ta?”

întunericul... avea nevoie de el, ceva ce nu se întâmplase de mult, mult timp. Simon a zâmbit şi m-a ridicat din nou, conducându-mă la o uşă dintr- un hol slab luminat.

„Ştiu să merg”, i-am spus, incapabil să mă abţin.

— Ştiu, dar îmi place să te simt aşa cum fac acum.

Şi oricât de mult mă simţea, erecţia lui îmi pătrundea în piele ca o tijă de aluminiu. Simon m-a depus pe pat, şi-a scos cămaşa şi s-a întins deasupra mea, susţinându-şi greutatea corpului şi depunând mici sărutări pe stomacul meu. Mi-am strâns ochii... La naiba, nu, de ce? De ce ai vrut să plângi atât de rău?

Simon mi-a desfăcut nasturele de sus de la blugi şi am fost brusc inundată de amintiri despre Michael, despre acea noapte, cu gura lui pe pielea mea, cu buzele lui pe ale mele. A fost ca şi cum o trăiesc din nou, trădarea, înşelăciunea, cea mai mare greşeală din viaţa mea. O făcea din nou?

Nu! La naiba, nu făceam nimic rău, Simon nu era oricine, Simon voia ceva cu mine, îi păsa, îi păsa mai mult decât Michael, mai mult decât Nicholas...

Nicolae.

Laţa lui mi-a apărut în minte, ochii lui albaştri care mă priveau ca şi cum aş fi însuşi diavolul, buzele lui, felul în care mă săruta de parcă nu era mâine, felul în care m-a zdrobit de pat dorind să mă simtă aşa. cu disperare că uneori chiar mă

3

lăsa fără suflare.

3

Mâinile care încercau să mă dezbrace acum nu erau ale ei, nu vor fi niciodată ale ei şi nu eram sigur că ştiam dacă într-o zi voi putea uita atingerea ei, dacă aveam să mă pot bucura, eu cu orice alt bărbat.

Aproape având un acces de isterie şi panică, l-am împins pe Simon din drum şi am sărit în picioare.

„îmi pare rău... nu pot," mi-am cerut scuze, nasturându-mi pantalonii şi căutând ieşirea ca un animal în cuşcă, dar aşa m-am simţit, în cuşcă, eram prizonierul propriilor sentimente.

„Noah, stai, îmi pare rău, dacă nu eşti pregătit...

— Trebuie să plec, am spus, ignorându-l şi ieşind pe uşa de cealaltă parte. Am ieşit în sufragerie şi mi-am găsit cămaşa aruncată la întâmplare pe podeaua bucătăriei. M-am dus acolo, l-am ridicat şi mi l-am împins aproape violent peste cap.

Simon m-a prins apoi de braţe, forţându-mă să mă uit la el.

— îmi poţi spune ce se întâmplă? ma răsti atunci, între îngrijorat şi enervat. E din cauza lui Leister? Pentru că dacă e din cauza lui, pot să-ţi spun că nu-mi pasă de regulile companiei lui. Ma auzi?

Am clătinat din cap şi mi-am şters o lacrimă cu dosul mâinii.

„în acest moment trebuie doar să merg acasă", am comentat încercând să controlez cât de pierdut mă simţeam.

Simon s-a îndreptat, s-a uitat la mine o clipă, apoi a dat din cap.

— Bine, încuviinţă el cu o respiraţie adâncă. Orice, sună-mă, bine?

Am dat din cap, simţindu-mă rău pentru el, nu merita asta, nu merita să aibă de-a face cu cineva ca mine. Simţindu-mă vinovată, m-am apropiat de el şi l-am sărutat uşor pe obraz înainte de a-mi apuca geanta şi a pleca tară să mă uit înapoi.

Nicholas zece, Noah minus cinci.

3
NICK

Nu m-am dus după ea când a trântit uşa din sala de conferinţe, nu era cel mai bun moment, ştiam că aruncasem lucrurile disproporţionat. Fusesem un nenorocit adevărat, dar gândul că Noah făcea ceea ce îmi făcea cu altcineva m-a înfuriat şi m-a înfuriat într-un fel care m-a făcut să-mi pun la îndoială judecata. Ştiam că am împins-o să întoarcă singur pagina şi ştiam că asta însemna că va trebui să o las să-şi refacă viaţa cu altcineva, dar de când o văzusem cu Simon, m-am tot întrebat dacă nu greşesc. .

Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă la acea idee şi a doua zi am aşteptat cu nerăbdare momentul să pot vorbi singură cu ea. Spre surprinderea mea, Noah a fost cel care a decis să apară la biroul meu.

Nici nu a bătut la uşă, ceea ce m-a făcut doar să vreau să o sărut. M-am uitat la ea de sus în jos fără disimulare. Pantalonii pe care îi purta se lipeau de corp ca pe o a doua piele şi cămaşa, deşi elegantă, era prea strâmtă pentru acele curbe frumoase pe care le cunoşteam atât de bine. Obrajii îi erau înroşiţi şi buzele pline şi puţin umflate. Mi-a trebuit doar o privire rapidă ca să-mi dau seama că ea îşi petrecuse noaptea plângând.

în mână avea o bucată de hârtie şi a venit să o lase pe masa mea.

— Scrisoarea mea de demisie. Din moment ce sunt pe jumătate stagiar, nu durează două săptămâni să găseşti pe cineva. Simon se poate descurca singur până când te hotărăşti să bagi pe altcineva, dacă eşti interesat să bagi pe cineva”, a spus el fără să-mi privească ochii.

— La dracu!

M-am ridicat şi când m-am dus la ea, s-a întors cu intenţia clară de a fugi. Am întins mâna şi i-am tras încheietura în direcţia mea.

„Stai, la naiba”, am ordonat printre dinţi. M-am rezemat de masă ca să nu fiu nevoită să mă aplec ca să-i întâlnesc privirea, iar ea şi-a strâns buzele, s-a smucit şi şi-a încrucişat braţele sub

piept. Nu renunţa la slujba ta, Noah, nu am vrut să o faci.

„Vreau să renunţ... Trebuie să renunţ”, a spus el, privindumă la mine.

-Deoarece? De ce ai vrea să renunţi la un loc de muncă care îţi oferă mai multe venituri decât oricare altul pe care îl poţi găsi? Chiar ai prefera să mergi tară un salariu bun pentru un idiot ca Simon? Ţi-am amintit mai deştept.

— Din cauza ta, Nicholas, nu vreau să te mai văd, de aceea plec.

„Stai, aşteaptă o secundă", am întrebat, grăbindu-mă să o iau de mână şi
să o opresc să plece.

M-am uitat câteva clipe la ochii ei frumoşi de culoarea mierii şi mintea mea a început să-i numere pistruii de pe nas, deşi ştiam deja câţi avea: erau douăzeci şi opt în total, douăzeci şi opt de pistrui numai pe nasul ei. ... Nu voiam să încetez să văd pistruii aceia, nu voiam să fiu nevoit să încetez să o văd.

— Nu cred că ne-am descurcat prea bine, nu-i aşa?

Noah s-a uitat la pământ pentru o secundă, apoi s-a concentrat înapoi asupra mea.

„Noi ştim doar să ne rănim... şi... eu..." Ochii i se lăcrimară şi am privit cum îşi muşca buzele cu putere; Nu voia să plângă în faţa mea, dar o cunoşteam atât de bine încât a fost o chestiune de câteva secunde până când ea şi-a pierdut controlul. Trebuie să trec peste asta.

Vocea ei a ieşit în şoaptă pe care doar eu, care era în faţa ei, o puteam auzi clar.

Instinctiv am tras-o în sus şi am învăluit-o în braţele mele. Mi-am îngropat faţa în gâtul ei şi am inhalat aroma de căpşuni pe care o emana pielea ei...

—Mi-e atât de dor de tine... —a mărturisit apoi el la pieptul meu, iar cuvintele lui au fost ca nişte înjunghiuri în sufletul meu.

Nu spun nimic, i-am prins părul în pumnul închis, am tras-o pe spate şi i-am furat un sărut, un sărut de care avea nevoie chiar acum, un sărut pe care trebuia să-i dau înainte să-i pot spune ce aveam de spus. Nu a fost un sărut profund, nu a fost un sărut care a căutat ceva mai mult decât simpla afecţiune, iubire şi dor. Buzele mele s-au lipit de ale lui şi au pecetluit un

fel de promisiune.

„Nu putem face nimic pentru a schimba ceea ce s-a întâmplat”, i-am spus, admirându-i chipul şi acordând atenţie fiecărui detaliu. Şi mi-ar plăcea să cred că într-o zi furia din mine va dispărea, sper să o facă, Noah, chiar da, dar acum pare imposibil.

Ea a rămas să-mi asculte cu atenţie cuvintele.

— N-o să mă ierţi niciodată pentru ceea ce am făcut, nu-i aşa? am intrebat cu o voce tremurata.

„Din toate lucrurile pe care le-ai fi putut face... să mă înşeli a fost singurul lucru care ar putea să ne pună capăt.”

Până în ziua de azi, după atât de mult timp, doar să mă gândesc la asta mi-a provocat dureri insuportabile.

„Ştiu...” a fost de acord, ştergându-şi obrazul cu degetele.

Am căzut într-o tăcere ciudată, o tăcere care nu era incomodă, dar părea preludiul unei decizii importante. Şi era ceva de care aveam nevoie, ceva care îmi era în minte de mult timp şi pe care nu puteam să-l uit.

— Noah... ce s-a întâmplat la tatăl meu...

Noah s-a grăbit să mă întrerupă.

— Regreţi, ştiu, nu trebuie să-mi spui.

—Nu regret, ba dimpotrivă, cred că a fost o modalitate bună de a încheia, nu crezi? Am vrut să vorbesc cu tine şi să te întreb dacă eşti bine, dar ai dispărut şi nici nu mi-ai preluat apelurile... Până la urmă am înţeles că e mai bine aşa.

Lumina care intră prin fereastră s-a reflectat în ochii lui în timp ce ridica privirea căutându-mă. Mi-ar fi plăcut să văd altceva în ei şi nu durerea care părea la fel de profundă ca a mea. Cum am putea suferi atât de mult fiind împreună şi, de asemenea, despărţiţi?

„Plec în după-amiaza asta... şi nu sunt sigur când mă voi întoarce.” Poţi fi sigur că nu te voi mai atinge, Noah.

Noah trase adânc aer în piept, de parcă ar fi încercat să introducă aer în plămâni pentru a o ajuta să evite ceea ce era clar vizibil în ochii ei ceţoşi.

„Cel mai rău dintre toate este că, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat, nu vreau să pleci”, a declarat ea, încercând să se stăpânească. Mâna mea a acţionat din nou singură şi degetele i-au mângâiat obrazul. Ochii i s-au închis pentru o secundă şi apoi s-au aşezat pe încheietura mea.

înainte să pot face ceva, l-a luat între degete şi l-a întors astfel încât tatuajul pe care mi-l făcuse cu un an şi jumătate în urmă să fie expus. S-a uitat la mine o secundă şi împreună ne-

am mutat în acea noapte specială... aceeaşi în care Noah se distrase scriind cuvinte de dragoste pe pielea mea.

„Eşti al meu”, scrisese el, iar eu alergasem să-l tatuez pe mine, de parcă acele cuvinte gravate pentru totdeauna pe pielea mea le-ar fi făcut realitate. Fără avertisment, Noah şi-a pus buzele chiar deasupra tatuajului şi toată

pielea mea a vibrat de parcă mi-ar fi primit un şoc electric. Cel mai rău, am observat, am observat cum zidul începea să se prăbuşească şi am început să- mi fie frică... frică să nu cad din nou, să nu mai fac aceeaşi greşeală; frica de a fi din nou expus, de a fi remarcat fără măiestria pe care mi-a luat atât de mult s-o dobândesc.

O să regreţi că ai făcut-o, ştiu, vei regreta şi apoi mă vei urî pentru că te va face să-ţi aminteşti de mine, chiar şi atunci când nu vrei.

Cuvintele pe care Noah mi le spusese după ce aflase că mi-am făcut tatuajul mi-au revenit ca şi cum ar fi fost rostite chiar cu o zi înainte. Chiar şi atunci părea că ştia că ceea ce spunea va ajunge să fie adevărat.

-Trebuie să plec.

Aveam să o ocol să plec, aveam să ies pe uşa aceea şi să nu mă întorc până nu era absolut necesar, dar Noah părea să intre în panică şi mâinile lui m-au prins strâns de braţe.

„Nu, nu, nu, nu", începu să repete în timp ce lacrimile o împiedicau să vadă ceva, ochii îi erau atât de umflaţi, încât culoarea mierii se transformase într-un elixir lichid şi topit care încerca din toate puterile să prevină ceva imposibil. Te rog... te rog, hai să încercăm din nou, să încercăm din nou, Nicholas, a implorat ea, înfigându-şi unghiile în pielea mea.

Mi-am strâns maxilarul tare, nu am vrut asta. La naiba, de ce a trebuit să complice totul?

—Nu e chestiune să încerci nimic, Noah, ce s-a întâmplat s-a terminat cu noi.

—Ştiu că mă poţi iubi din nou... Ştiu, nu o iubeşti pe Sophia, mă iubeşti, doar pe mine, îţi aminteşti? Ai spus că mă vei iubi mereu, orice ar fi; Nu te-am întrebat pentru că speram că timpul ne va vindeca, dar nu a făcut-o şi asta nu poate însemna decât un singur lucru. Acum da, vă rog să ne mai acordaţi o şansă.

„Nu-mi cere ceva ce nu pot să-ţi dau", am întrerupt-o, apucând-o de încheieturi şi trăgând-o de lângă mine. I-am ţinut

strâns mâinile, suspendate între noi, şi m-am uitat la ea ca să înţeleagă ce voiam să spun. Nu pot iubi pe nimeni... nava aia a navigat deja, înţelegi? M-am deschis faţă de tine în acel moment, ştiind că merge împotriva tuturor instinctelor mele; Am încercat, chiar am încercat, dar nu sunt făcută să iubesc şi nici nu sunt cineva care poate fi iubit, iar asta ai spus foarte clar.

„Te iubesc”, a declarat el în şoaptă, privindu-mă în ochi. Nu am vrut să mă gândesc la cum am putea arăta amândoi din afară, atât de plini de

experienţe proaste şi relaţii proaste, nu ştiam ce înseamnă să iubim, niciunul dintre noi, pentru că fusesem bătuţi la un la vârsta foarte fragedă şi ajunsesem să facem acelaşi lucru cu cei care încercau să se apropie.

„Nu mă iubeşti, Noah... Ai luat singura armă care m-ar putea învinge şi ai apăsat pe trăgaci.

„Sunt aici, sunt încă aici, şi tu la fel!" Abia poţi sta departe de mine, asta înseamnă ceva, trebuie să însemne ceva! După un an nu ne putem abţine să nu ne căutăm unul pe altul... Chiar vrei să ajung cu altcineva?

Gândeşte-te bine, Nicholas, pentru că dacă pleci, dacă pleci lăsându-mă din nou, când te întorci, s-ar putea să fiu plecat!

— Asta ar trebui să fie o ameninţare?

Simpla menţiune a lui Noah cu altcineva m-a înnebunit.

—Te-am aşteptat, te-am aşteptat de când ne-am despărţit, a trecut aproape un an şi jumătate şi încă mai aştept să te întorci la mine, iar tu o faci pe jumătate. Nu pot suporta, acum sau niciodată, Nicholas, pentru că dacă pleci, dacă mă laşi din nou în urmă, tu şi cu mine vom termina pentru totdeauna.

Tăcerea a căzut peste cameră şi am văzut neîncredere şi dezamăgire în ochii lui. Am inspirat adânc înainte de a deschide gura să vorbesc.

— Pa, Noah, am spus, simţind o durere îngrozitoare în piept.

Noah s-a îndepărtat de mine de parcă cuvintele mele ar fi ars-o. Ştiam la ce renunţ dacă ieşeam pe uşa aceea, dar nu puteam să-i dau ceea ce avea nevoie de la mine. Făcu un pas înapoi, iar tristeţea a lăsat loc la altceva, ceva mai întunecat, mai greu de descifrat.

— La revedere, Nicholas.

A plecat fără să se uite înapoi, iar eu am urmat acelaşi drum.

PARTEA A TREIA

numărătoarea inversă

3
NOAH

Biblioteca era plină, cu termenele limită pentru hârtie în curând şi câteva examene de machiaj urmând. Habar nu aveam de cât timp stăteam acolo, de când mă aşezam la o masă tară ferestre în apropiere pentru a nu fi distras sau deprimat de vederea oamenilor liberi pe străzi, bucurându-se de ultimele zile de iarnă.

Jenna era acolo, lângă mine, şi părea orice altceva decât concentrată pe cartea de biologie chiar în faţa ei.

-Deja? m-a întrebat pentru a opta oară.

M-am uitat la ea, exasperată.

— Hai, Noah, în ritmul ăsta o să termin de studiat asta, şi voi trece şi
tot.

Am râs neputincios în timp ce am respirat adânc.

„O cafea rapidă, Jenna, vorbesc serios.

Prietena mea şi-a desenat un zâmbet imens pe buze şi împreună ne-am adunat lucrurile şi am ieşit din acea izolare auto-impusă.

Când am ieşit mi-am dat seama că se va întuneca în curând şi m-am îmbrăţişat pentru a mă proteja de vântul îngheţat care mişca copacii. Stătuse în bibliotecă de atâtea ore încât pierduse noţiunea timpului.

Cele două luni în care am lucrat la LRB m-au ajutat să învăţ foarte multe despre lumea reală, dar acum că se apropiau examenele, mă bucuram că îmi puteam petrece tot timpul studiind; Economisisem şi m-aş descurca cel puţin câteva luni. Simon s-a oferit să găsească ceva asemănător pentru mine la o altă companie şi pentru asta aş fi veşnic recunoscător, dar deocamdată era mai bine aşa. De asemenea, treaba noastră... ei bine, la vremea aceea era în suspans. Am fost sincer cu el şi i-am explicat că încă nu am terminat Nick, că am nevoie de ceva timp singură. Ne vedeam din când în când, dar ca prieteni: mă ia şi mergeam să mâncăm ceva, sau ne întâlneam în grup să mergem la cina cu prietenii şi să ne petrecem.

Jenna s-a strâns în mine în afara bibliotecii, şi-a legat braţul

de al meu şi am mers împreună la cel mai apropiat stand de cafea. Am băut o cafea triplă

cu un bretzel şi Jenna a luat o ciocolată caldă. Ne aşezăm pe una dintre băncile din parc şi încercăm să ne bucurăm de mica noastră odihnă.

—Am vrut să te invit la ziua lui Lion, am să-i organizez o petrecere la noi acasă. Va fi grozav, pentru că nu te aştepţi deloc. I-am spus că poate merge doar la cină pentru că a doua zi avea un examen foarte important...

O minciună, având în vedere că termin poimâine, aşa că când va ajunge acasă o să se sperie de moarte.

Am zâmbit imaginându-mi scena.

-Cand este? am întrebat sorbindu-mi cafeaua.

— în câteva săptămâni; Te avertizez din timp, aşa că trebuie să vii!

Am jucat dur o vreme, m-am amuzat să văd cum şi-a scos toate armele de persuasiune, dar în cele din urmă i-am spus că da, voi pleca şi părea că respiră din nou uşor. Nu este că eram deosebit de emoţionat, eram epuizat, mai mult ca niciodată, nici măcar cafeaua nu reuşea să mă ţină treaz, dar practic să ies şi să-mi distrag atenţia avea să-mi fie bine. Am vorbit o vreme despre lucruri neimportante. Jenna mi-a spus că Lion fusese foarte supărat pe ea cu câteva zile în urmă pentru că o văzuse cu un ciocan în mână cu intenţia clară de a repara ceva; Pe oricine altcineva ar putea părea nesemnificativ, dar Jenna îşi rupsese recent degetul cu acel ciocan, iar soţul ei îi interzisese cu stricteţe să se apropie din nou de uneltele lui.

M-a amuzat să văd cum Jenna a respectat regulile lui sau, mai degrabă, a depăşit-le.

„Trebuia să-l vezi: „Uneltele mele, regulile mele!” Şi în timp ce îmi dădeam ochii peste cap, el a început să-mi repare scaunul aproape fără să fiu nevoit să întreb. E o tactică bună, nu crezi? Când îl întreb direct, îmi spune că o va face cât de curând poate, dar când mă vede cu un ciocan în mână, fuge să termine tot ce mă prefac că am început.

— Eşti răutăcios, am spus, ridicându-mă cu intenţia clară de a mă întoarce, iar Jenna a făcut la fel. Când am cotit o stradă care ne ducea direct la bibliotecă, aproape ne-am ciocnit de cineva. Cineva care ajurat să nu se mai întoarcă niciodată:

Michael.

„Ce dracu faci aici?!” strigă Jenna la el, uitându-se la el.

Michael s-a uitat la mine, ochii lui cutreierându-mi tot corpul, zăbovind pe faţa mea câteva secunde prea mult înainte de a se întoarce către prietenul meu.

„M-am întors”, a răspuns el şi s-a uitat imediat înapoi la mine.

Al meu cu Michael nu fusese ceva uşor de uitat. Nu numai că mi-a stricat relaţia cu Nick, dar mi-a trădat încrederea profitând de mine într-un moment de deplină vulnerabilitate.

— Ai spus că nu te vei întoarce, i-am reproşat, rămânând nervos de Jenna. Asa a fost intelegerea.

Michael a ridicat din umeri nonşalant.

„Oamenii se răzgândesc.

Am tăcut, incapabil să cred ce auzeam. Văzându-l din nou, mi-a provocat o senzaţie neplăcută; Mi-am amintit lucruri pe care le îngropasesem în adâncul sufletului meu şi jurasem să nu mai revin niciodată.

Michael s-a gândit că după ce m-am despărţit de Nick, el şi cu mine vom începe ceva.

De câteva zile a devenit obsedată de faptul că trebuie să fie cu el, că trebuie să-i dea o şansă. Favoarea pe care mi-ai făcut-o renunţând la acuzaţiile împotriva lui Nick a fost făcută numai pentru a mă şantaja după aceea. După ce am ieşit din spital, a venit să mă vadă în fiecare zi după ce Nicholas a plecat la New York şi când i-am spus că nu vom avea nimic, m-a sunat peste tot, m-a acuzat că mă joc cu el, m-a inventat, lucruri pe care nu le spusesem niciodată, chiar a încercat să mă forţeze. în acea zi l-am ameninţat cu un ordin de restricţie.

Fratele lui Charlie a venit să mă vadă, mi-a mărturisit că Michael a mai avut genul acesta de probleme şi că o fată aproape că i-a pus capăt carierei, în acea zi am aflat că Charlie şi Michael au suferit mult după moartea mamei lor. I-a afectat în aşa măsură încât Michael a devenit instabil şi Charlie s-a apucat să bea... Nu le fusese uşor să treacă peste acea etapă, mai ales după ce au rămas orfani, de când tatăl lor îi abandonase când erau mici. Michael a avut grijă de Charlie, dar acesta suferea de tulburări de personalitate şi căzuse într-o depresie.

în cele din urmă, Charlie şi-a convins fratele să-şi ia o slujbă în Arizona şi ajurat că nu mă va mai deranja niciodată.

Jenna şi-a scos telefonul mobil din buzunar.

„O să sun la poliţie”, a ameninţat ea, furioasă pentru că n-am mai văzut- o în viaţa mea.

Mi-am ţinut ochii pe Michael, cauza căreia relaţia mea s-a prăbuşit şi viaţa mea mergea la rahat. După ce am descoperit tot ce îmi ascunde, mi-am dat seama că a profitat de mine... Oricât i-am lăsat, a profitat de situaţia mea

şi a folosit toate confesiunile mele în terapie pentru a mă duce acolo unde dorea.

— Şi ce ai de gând să le spui? întrebă Michael nonşalant. Nu am greşit cu nimic, m-am întors după un an să-mi vizitez fratele şi să-mi caut un loc de muncă. Ai de gând să le spui asta poliţiştilor?

Jenna a făcut un pas înainte.

„O să-i spun cum ai încolţit-o pe prietena mea şi ai hărţuit-o săptămâni întregi, ticălosule!”

Michael abia se uită la Jenna; ochii lui erau straniu aţintiţi asupra mea.

„Ar fi putut funcţiona dacă Noah m-ar fi dat în judecată imediat după ce sa întâmplat... Nu a făcut-o, aşa că nu ai nicio dovadă împotriva mea.

Am crezut că am făcut ceea ce trebuia nepunând acuzaţii, dar acum văzându-l în faţa mea, urmărindu-mă aşa cum a făcut el cu acea atitudine de superioritate şi ciudă ascunsă... Nu mai eram atât de sigur.

„Hai să mergem, Jenna”, i-am spus prietenei mele, dorind să plec de acolo cât mai curând posibil.

„Stai departe de Noe, mă auzi? a avertizat-o Jenna, ignorându-mă cât de
cât.

Michael a zâmbit ca un idiot, ne-a aruncat o privire condescendentă şi s- a întors spre mine.

-Eşti importantă.

-La naiba cu tine! Am răspuns observând bula de furie din interiorul meu.

Nu am aşteptat să aud sau să văd răspunsul lui. Am prins-o pe Jenna ca să mă asigur că nu i-a sărit de gât. Nu conta dacă îi lua măcar un cap de pe ea şi i-a dublat dimensiunea. Am dispărut în spatele uşii clădirii principale. Făcând aşa şi ştiind că nu ne mai vede, m-am stricat, m-am aşezat pe prima bancă pe care am văzut-o şi am început să hiperventilez.

Jenna s-a aşezat lângă mine şi a început să dezvăluie în timp ce încerca să mă calmeze.

De ce se întorsese? Deoarece?

Mă convinsesem că Michael nu era decât un băiat tulburat ca mulţi alţii, dar că va fi incapabil să-mi facă rău. Când a plecat am ştiut că a făcut-o pentru mine, pentru că îi păsa şi nu voia să-mi fie frică de el, dar acum, după ce l-am revăzut, ceva din mine mi-a spus să alerg în cealaltă direcţie, ceva mi-a spus că întoarcerea lui nu avea să se întâmple.aduceţi-mi nimic bun; Mai mult, am simţit că trebuie să fac ceva, să spun cuiva.

„O să-l sun pe Lion.

-Nici nu te gândi la asta! i-am spus, recuperându-mă ca prin minune şi smulgându-i telefonul din mâini.

-Trebuie să facem ceva! Jenna a protestat complet dezorientat.

„Nu, nu vom face nimic. A spus că a venit să-l viziteze pe Charlie; sper sa dispara din nou. A trecut mult timp, nu cred că eşti aici pentru mine, Jenna.

Ea şi-a mărit ochii neîncrezătoare şi s-a uitat la mine de parcă aş fi înnebunit.

— Ai auzit cum ţi-a vorbit?

Am dat din cap în picioare; dintr-o dată, i-a venit o dorinţă groaznică de a vomita: a stârni amintiri vechi nu era deloc bine, mai ales acum, la naiba.

— Nu vreau probleme, Jenna. Nu vreau să înlătur ce s-a întâmplat şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Lion să afle şi să spună oricui cunoşti... Nu vom face nimic. Nu mai e nimic de vorbit.

Prietenul meu a început să spună ceva, dar am mers înainte şi am vorbit din nou: —Voi fi atent, bine? si daca vad ceva ce nu imi place sau ea se apropie din nou de mine mergem impreuna la politie si poti spune cui vrei tu; între timp, vom continua să studiem.

Jenna era supărată pe atitudinea mea şi înainte de a se întoarce la bibliotecă mi-a spus.

„Ultima dată m-ai făcut să ascund de toată lumea ce s-a întâmplat, dar dacă, dacă, când voi afla că acel nenorocit s-a apropiat de tine, îl voi suna direct pe Nicholas. M-ai auzit?

Mi-am înghiţit gândurile despre acea ameninţare şi am lăsat-o să alunece.

Zilele care au urmat înfruntării cu Michael, nervii şi anxietatea m-au dominat complet. Am încercat să ţin acele sentimente la distanţă, mai ales că eram atât de ocupată să-mi împachetez toate lucrurile pentru a mă muta în noul apartament. Terminasem ultimul examen cu o zi înainte, aşa că în sfârşit am avut timp să mă ocup de transferul meu.

Apartamentul era o mansardă care era în afara campusului. într-un singur spaţiu au fost distribuite o mică bucătărie, un living şi un dormitor. Avea şi o baie cu o cadă. Nu era nimic special, dar era singurul lucru pe care mi-l puteam permite.

Problema era că fusese o problemă cu alimentarea cu apă în noul apartament şi nu aveam de gând să mă pot mut încă o săptămână.

Mi-am informat deja proprietara că plec, aşa că am întrebat-o pe Jenna dacă pot să stau cu ei câteva zile până când voi termina de acomodarea. Prietena mea mi-a dat imediat adapost si in cateva ore urma sa ma ia sa ma ajute sa duc toate cutiile la noul apartament. Ceea ce nu ştia era că urma să fie însoţită de Lion.

Când am deschis uşa am fost surprins să-l văd acolo, nu ne mai întâlnisem de mult şi am fost încântat să-l revăd.

„Ce e, Noah?!" M-a salutat, înfaşurându-şi braţul gigantic în jurul meu.

— îţi mulţumim că ne-ai ajutat, Lion, nu trebuia.

„Oh, da, a trebuit", a răspuns Jenna, arătându-mi noile ei unghii cu gel, vopsite într-un roşu excentric.

Mi-am dat ochii peste cap şi am început să iau cutiile pe care le puteam ridica cu uşurinţă pentru a le duce la camionul lui Lion. El s-a ocupat de cele mai grele, în timp ce Jenna şi cu mine le-am încărcat pe cele mai fragile în maşină. Lucrul rău este că au fost mai mult fragile decât grele, aşa că a trebuit să ungem.

La un moment dat, când m-am aplecat să iau una dintre cutiile pline cu cărţi, o durere înjunghiată ca un pumnal mi-a trecut prin spate. Eram blocat.

-Eşti în regulă? spuse Lion, apropiindu-se unde eram îndoit în jumătate.

Jenna ne-a privit intrigată până când a observat chipul meu, care trebuie să fi fost alb.

— Noah!

Am inspirat adânc să văd dacă durerea s-a domolit şi m-am aşezat pe podea cât am putut.

— Cred că tocmai m-am înşurubat pe spate, dar bine, am anunţat tremurând.

„Pentru ce iei cutiile alea!?" Asta e treaba lui Lion, prostule.

Am ignorat dezordinea pe care a început să mi-o arunce în timp ce durerea s-a domolit cu o încetineală exasperantă.

Leul s-a ghemuit lângă mine şi s-a uitat în ochii mei. Ale ei erau incredibil de verzi şi m-a impresionat contrastul deschis cu pielea ei întunecată.

Normal că Jenna şi-a petrecut jumătate din jurămintele de nuntă vorbind despre acei ochi, erau hipnotizanţi.

— Te poţi trezi? m-a întrebat şi ideea aceea mi s-a părut cea mai complicată.

„Hum…” am ezitat câteva secunde. Nu sunt chiar sigur.

Jenna a clătinat din cap în timp ce Lion a trecut o mână pe spatele meu.

Am încercat să mă ridic singură, dar durerea mi se întinsese în stomac şi m-am înfiorat înjurând când am simţit că mi-au fost înfipt cuţite ascuţite.

— Ai avut un atac de lumbago, prietene, a spus Jenna în timp ce Lion se apleca şi mă lua în braţe.

„Te duc la maşină şi acasă poţi să te întinzi şi să te odihneşti”. Va trece, ai făcut o mişcare proastă, asta-i tot.

Am dat din cap pentru că abia puteam scoate un sunet.

Durerea… la naiba, durerea a fost oribilă.

Lion m-a pus pe scaunul din faţă şi a terminat de încărcat cutiile în spatele camionului. Când am putut în sfârşit să plecăm, m-am rugat doar să ajungem acolo şi să ne întindem pe o suprafaţă moale şi caldă.

„Dacă vrei, pot să-mi sun pe maseuza, ea este cea mai bună, va şti ce să facă cu tine”, a sugerat Jenna să stea pe bancheta din spate în timp ce îşi ducea M&M’s la buzele vopsite în violet.

Nici măcar nu am putut să-i răspund, mi-am dorit doar să mă pot da afară. La fel ca înainte, când am ajuns la apartamentul Jennei, abia m-am putut muta. Lion, îngrijorat, m-a luat din nou şi m-a condus în mica cameră de oaspeţi care mi-a fost pregătită cu amabilitate. Când m-a aşezat pe pat, durerea m-a străbătut, forţându-mă să închid ochii.

„Noah… eşti sigur că eşti bine?”

Jenna a apărut apoi cu un pahar cu apă şi un relaxant muscular. L-am luat în gură în mai puţin timp decât cântă un cocoş.

„Nu-ţi face griji, o să dispară”, am spus, puţin ameţită de durere.

Lion nu părea foarte convins, dar a trebuit să plece în mai puţin de trei ore la aeroport. A avut o întâlnire în Philadelphia şi nu s-a întors timp de patru zile.

„O să am grijă de ea”, a spus Jenna, întinzându-se lângă

mine pe pat. Lion se aplecă să-i dea un sărut tandru pe buze.

— Atunci plec acum. Dacă aveţi nevoie de ajutor la mutare, v-am spus deja că Luca este dispus să vă dea o mână de ajutor. La revedere, Noah, fa- te bine – şi-a luat rămas bun ciufulindu-mi părul.

Când a plecat în sfârşit, m-am lăsat jos pe perne şi am început să număr încet în capul meu.

— Eşti sigur că nu vrei să te duc la spital? Jenna m-a întrebat pentru a opta oară.

Mai devreme spusesem că nu, pentru că mi s-a părut o prostie să merg acolo doar din cauza unei încordări de spate, dar din moment ce durerea părea să crească în loc să scadă şi mă simţeam aproape de leşin, ideea nu mi s-a părut atât de rea până la urmă.

„Să aşteptăm să-şi facă efectul analgezicul”, am spus, încă reticent, deoarece doar gândul că mă ridic şi mă duc la uşă deja m-a făcut să văd stelele.

Două ore mai târziu am ştiut că ceva nu este în regulă.

„Noah, mă sperii...” a comentat Jenna în timp ce mă privea cum mă zvârcesc de durere.

„Du-mă la spital”, am întrebat cu o voce tremurândă.

Mersul pe jos până la maşină era deja agonie, dar călătoria până la cel mai apropiat spital de urgenţă a fost şi mai mult. La sosire, m-am îndreptat spre sala de aşteptare, în timp ce Jenna a completat formularele care ne-au fost date la recepţie.

Apoi, în timp ce aşteptam şi eram din ce în ce mai nervos, am observat o senzaţie ciudată în picioare. Privind în jos, am văzut o pată roşie răspândită pe fundul pijamalei mele. Jenna a gâfâit, iar următorul lucru pe care îl ştiu, mă aşez brusc într-un scaun cu rotile şi sunt transportat într-o cameră pentru tratament imediat. Jenna a fost lăsată afară.

— Dragă, m-ai auzit? spunea o asistentă în timp ce mă ajuta să-mi iau hainele şi să-mi îmbrac o halat de spital nedescris. Doctorul va veni în curând, dar vreau să răspunzi la câteva întrebări...

Am observat-o pe asistenta, avea parul roşcat si era supraponderala; Era ca una dintre grasiţele din Alice în Ţara Minunilor, doar că era femeie şi nu s-a oprit din vorbit cu mine.

— Câte săptămâni ai? m-a întrebat atunci.

— Nu... asta mi s-a întâmplat doar azi...

Asistenta m-a privit încruntat şi apoi întrebarea... acea întrebare fericită m-a adus înapoi la realitate, de parcă ar fi fost aruncată de la un etaj al zecelea şi m-aş fi izbit cu capul înainte în pământ.

„Despre... despre ce vorbeşti?” am intrebat cu o voce tremurata.

Asistenta m-a privit mai întâi surprinsă şi apoi cu milă.

— Dragă... cel mai probabil ai un avort spontan.

Ce naiba spunea femeia aia? Oh, Doamne! Dar chiar atunci totul părea să îngheţe şi cuvântul „avort” s-a prăbuşit asupra mea ca un ciocan uriaş.

„Avort”, „avort”, „avort”... nu conta de câte ori mi-am spus asta în cap, era imposibil, imposibil, pentru că pentru a avorta trebuie mai întâi să fii însărcinată şi eu n-am fost. t.

— Doctorul va veni imediat... Nu-ţi face griji, sunt sigur că totul va fi bine.

Că totul avea să fie bine? Ce lucru care conţine cuvântul „avort”

ar putea merge bine?

Mintea mea a început să se rotească, numărând pe degete, memorând date şi numere şi am ajuns la aceeaşi concluzie: era imposibil, imposibil. Asta m-a liniştit puţin pentru că era evident că asistenta nu avea habar. Nu i- am explicat despre cutie, cel mai probabil am rupt ceva sau ceva de la ridicarea atât de multă greutate şi care a dat naştere la simptome asemănătoare cu cele de...

Pentru că era imposibil, nu? Trecuse prea mult de ultima dată...

Uşa s-a deschis, întrerupându-mi gândurile chinuite, iar un doctor de vârstă mijlocie m-a salutat formal.

— Ce mai faci, domnişoară Morgan? a întrebat el mergând spre locul unde era ea.

Nu i-am răspuns, iar el mi-a făcut semn să mă întind.

— O să fac o ecografie, bine? m-a informat ea după ce mi-a ridicat cămaşa de noapte şi mi-a atins cu meticulozitate burta.

„Nu sunt însărcinată”, am declarat, continuând să mă repet în capul meu ca pe o mantră.

„Nu sunt însărcinată, nu sunt însărcinată, nu sunt însărcinată...”

Doctorul, surprins, s-a uitat la mine câteva clipe.

„Ei bine, vom vedea despre asta în câteva secunde”, a spus el, aşezându- se lângă mine şi ridicând o măsuţă care ţinea aparatul cu ultrasunete. Acest gel este un pic rece, dar este normal.

Am simţit un fior când mi-a întins gelul pe burtă. Respirând

greu, am întors capul să văd ce face. Mi-a trecut o sondă de mână peste burtă, apoi a apăsat un buton şi a rotit ecranul ca să pot vedea ce vede.

— Cred că asta confirmă că ai greşit, nu-i aşa?

Pe ecran, în alb-negru şi cu puncte intermitente, era o imagine a unui bebeluş... şi nu un copil mic, nu, acel copil avea cap, picioare şi mâini şi ocupa o mare parte a ecranului cu ultrasunete.

-Dumnezeul meu! am exclamat în timp ce îmi duceam mâna la gură cu frică, teroare pură şi simplă.

„Are aproximativ şaisprezece săptămâni”, m-a informat medicul care, după ce a eliberat pompa şi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, a întors aparatul din nou, a început să alunece din nou sonda peste zonă şi a apăsat diferite butoane. Am observat că se încruntă de îngrijorare. Câteva secunde mai târziu, secunde care s-au simţit ca o veşnicie, un zgomot puternic a răsunat în toată încăperea. Bărbatul a oftat uşurat şi s-a întors către mine: – Ai puls, domnişoară Morgan.

Dintr-o dată, cuvântul „avort” a avut un sens cu totul nou şi am simţit că am căzut din nou, dar de data aceasta într-o gaură adâncă şi întunecată.

— O pierd? am intrebat cu o voce tremurata. Doctorul întoarse din nou ecranul şi arătă spre o pată neagră care înconjura copilul; Doar privindu-l am ştiut că nu ar trebui să fie acolo.

„Este un hematom intrauterin destul de mare, poziţia în care se află este periculoasă şi, având în vedere că tocmai a aflat că este însărcinată, înţeleg că a crezut că îi vine menstruaţia în mod regulat, nu?”

L-am urmărit pe doctor încercând să înţeleagă ce îmi spunea.

—De obicei nu sunt foarte obişnuit, dar da... Am avut menstruaţia în ultimele luni, poate că nu a durat atât de mult cât ar trebui, dar m-am gândit...

Luaţi pilule contraceptive? m-a întrebat atunci.

—Da, le iau ca să-mi regleze menstruaţia.

De obicei sari peste o luare?

— La dracu!

—Uneori uit să iau una, dar o iau a doua zi cu cea pe care o primesc în ziua aceea...

—Cu siguranţă asta a pus capăt efectului contraceptiv, dar nu acesta este cel mai important lucru, ceea ce contează este că a avut ameninţări continue cu avortul.

Ochii mi-au revenit la ecranul cu ultrasunete. Doamne, acela a fost un copil... un copil despre care nici măcar nu ştiam că

creşte în mine... Nu am fost atent la nimic... Doamne! A băut alcool...

—Domnule doctor... Nu ştiam, habar n-aveam... Nici nu-mi dau seama!

M-a privit păstrând calmul.

— Acum calmează-te, bine? Vom face toate testele necesare pentru a ne asigura că tu şi copilul sunteţi bine. Ai fi surprins câte cazuri există ca al

— tău. Modificările încep de obicei să fie observate în cursul lunii a treia sau a patra, deoarece până la douăsprezece săptămâni uterul este încă în pelvis şi abia atunci când creşte în afara acestei zone începe să apară sarcina. Din moment ce sângerează, o vom interna la spital până când totul va reveni la normal, nu vreau să se streseze prea mult. Ştiu că tocmai ai aflat că eşti însărcinată, dar este esenţial să te odihneşti absolut chiar acum. Imediat ce sângerarea se opreşte, voi face un examen pelvin pentru a măsura colul uterin; dacă totul este bine, o naştere prematură în viitor ar fi exclusă.

„Partea prematură..

Doamne, am simţit că aş fi fost aruncată dintr-o dată într-o bula în care cuvintele „bebeluş", „travaliu prematur", „hematom intrauterin" şi „avort spontan" nu aveau sens.

Nici măcar nu mă hotărâsem la ceea ce tocmai mi-a spus, încă mai luam ce era pe acel ecran şi eram bombardat cu cuvinte pe care nu le înţelegeam şi pe care nu le auzisem până acum.

—Vă veni asistenta să vă pună câteva întrebări, vom face extragerea de sânge pentru a exclude orice tip de complicaţie suplimentară, deşi chiar acum cel mai important este că vânătaia dispare. Cel mai probabil aveţi un nivel scăzut de progesteron; în acest caz, vă vom furniza ceea ce este necesar pentru a păstra copilul acolo. Sunteţi de acord? m-a informat ea pe un ton pe care am presupus că încerca să mă liniştească.

Am simţit o panică, un atac de panică în toată regula, am vrut să fug, să dispar din spital şi să mă întorc la ceea ce fusese viaţa mea cu doar câteva ore înainte.

— Doctore... Am doar nouăsprezece ani, nu sunt pregătită să fiu mamă.

Dădu din cap şi se apropie politicos.

— Nu era în planurile tale... înţeleg, răspunse el cu tact. Dar bebeluşul există şi există şi riscul ca ea să-l piardă. Este

tânără şi mai are câteva luni grele, va avea nevoie de sprijinul celor din jur.

Ştii cine este tatăl?

„Tatăl.”

Nicholas Leister era tatăl acelui copil... şi se afla în cealaltă parte a ţării, cu o altă femeie, după ce a spus absolut clar că nu mai vrea să facă parte din viaţa mea.

„Eu... ştiu cine este, dar... nu pot să-i spun.

Chiar atunci a intrat asistenta şi doctorul s-a întors spre ea să-i spună toate lucrurile pe care trebuie să-mi facă. Mi-a zâmbit ca să mă încurajeze

înainte de a pleca. După ce a plecat, asistenta a venit să mă mângâie pe mână.

„Trebuie să te calmezi, dragă”, a spus ea în timp ce o altă asistentă a intrat în cameră şi s-au dus împreună să lucreze la corpul meu. Vă vom oferi un traseu pentru a vă furniza vitamine şi un sedativ pentru a vă putea odihni. Când te vei trezi, sunt sigur că totul va fi o veste mai bună.

„Nu, nu, nu vreau un sedativ. Nu înţelegi! Asta nu ar fi trebuit să se întâmple, nu sunt pregătită să fiu mamă, nu ar fi trebuit să fiu mamă, este clar? Mi-au spus că este foarte puţin probabil să rămân însărcinată, aproape imposibil, iar acum...

„Eşti însărcinată în patru luni, dragă, şi pe baza istoricului tău şi a modului în care evoluează sarcina, acesta este un miracol.

„O minune.”

Am închis ochii încercând să mă calmez, încercând să înţeleg totul. Patru luni... La naiba, la dracu' de Nicholas Leister!

34
NOAH

Nu ştiu când am adormit, dar când am deschis ochii, am văzut că Jenna stătea într-un fotoliu lângă patul meu, privindu-mă, cu faţa palidă şi plină de îngrijorare. Văzând că am deschis ochii, s-a ridicat şi s-a apropiat de mine, care stăteam întinsă, înfăşurată şi cu un fir în mâna stângă.

— Noah, ce mai faci? spuse el cu frică în glas.

Văzând-o acolo şi amintindu-mi totul, am simţit că amândoi ne aflăm într-o altă dimensiune, de parcă dintr-o dată viaţa mea nu era viaţa mea şi ceea ce tocmai descoperisem închisese toate uşile care fuseseră deschise, de parcă acum ar fi fost doar am deschis unul şi m-a forţat să trec prin el.

„Cred că da”, am răspuns.

Un copil... pentru început, a avea un copil a fost întotdeauna ceva ipotetic. Ori de câte ori mă imaginam cu un copil, mă văzusem adoptând unul în viitor, poate. Mi se spusese că rănile pe care le-am suferit în copilărie ar putea duce la probleme. Mi-au spus că atunci când va veni momentul să vreau să rămân însărcinată, va trebui să merg la o clinică de fertilitate şi că îmi vor spune cum să procedez. în niciun moment nu m-am gândit că este posibil să rămân însărcinată natural... Doamne, chiar luasem contraceptive! Nimic, absolut nimic, nu indicase că acest lucru s-ar putea întâmpla.

M-am ridicat în pat şi m-am descoperit. Cu excesivă precauţie mi-am ridicat halatul de spital şi m-am uitat la burtă.

„Deci este adevărat... nu-mi vine să cred.” „Şi nu eu am spus-o, Jenna a spus-o”.

Mi-am mutat privirea spre ea şi am văzut că era palidă lângă mine.

— Ce am de gând să fac? am întrebat, punându-mi mâinile pe burtă şi încercând să văd dacă simt ceva care să indice că am un făt de patru luni în pântece.

Jenna a clătinat din cap şi s-a aşezat lângă mine pe pat.

— Noah, cine este tatăl?

M-am fixat din nou la ea. Am crezut că este evident, deşi, gândindu-mă, nimeni nu a ştiut ce sa întâmplat de Ziua Recunoştinţei; Ei bine, nimeni în afară de Nick şi de mine.

„Nicholas”, i-am şoptit înapoi. Doar rostirea numelui mi-a provocat un sentiment dureros în piept.

Ochii Jennei s-au mărit de surprindere, apoi un zâmbet uriaş s-a extins pe faţa ei.

— Nicolae? Nicolae al nostru? Dar când? Cum?

De ce naiba era atât de fericită?

—S-a întâmplat de Ziua Recunoştinţei, după ce Nick a aflat despre boala mamei sale, a fost trist şi a spus lucruri care...

„Doamne, Noah, dar asta e fabulos! Stai, ai spus Ziua Recunoştinţei?

Ochii lui s-au întors la burta mea, apoi la mine. Câteva secunde mai târziu părea să se retragă pentru a face socoteala, presupun.

— Patru luni, Jenna, am spus tară o urmă de fericire în voce. Nu ţi-au spus doctorii?

— Glumeşti? Nici măcar nu ştiam că suspiciunile mele erau adevărate până acum mai puţin de cinci secunde, când ţi-ai tras cămaşa şi te-ai uitat la burtă de parcă ai fi văzut un extraterestru.

— Tocmai ai aflat?

Jenna dădu din cap.

—Nu sunt rudă de-a ta, n-au vrut să-mi spună nimic; Mai mult, m-am luptat cu asistentele ca să le fac să mă lase în camera ta.

Am oftat profund simţindu-mă mai pierdut decât în întreaga mea viaţă.

Jenna m-a luat de mână şi mi-a pus-o pe burta mea uşor bombată. Nimeni care nu ştia nu putea spune că este însărcinată.

„Noah, mi-a fost frică pentru că am crezut că copilul este orice tip cu care te-ai întâlni într-un club, dar este al lui Nick! Nick tau! Asta e minunat.

I-am lăsat mâna şi m-am uitat la ea.

— Ce este minunat, Jenna? Am răspuns şi am observat cât

de supărat eram pentru că aparatele la care eram conectat au început să sune insistent. Că sunt însărcinată la nouăsprezece ani de un bărbat care nu mă mai iubeşte şi care este cu altul? Ce este atât de minunat în asta?!

„Noah, calmează-te, tocmai spuneam...

-Nu! -Am tipat-. Nu spune nimic, nu fi fericit, pentru că asta nu este o veste bună, este o veste proastă, nu vreau un copil, nu vreau să cresc singur un copil, cu atât mai puţin copilul lui Nicholas. Am simţit că lacrimile încep

să-mi curgă pe obraji şi le-am şters cu nerăbdare. Nici nu ştiam ca sunt insarcinata! Ce mamă nu ştie că are un copil în ea? Ce fel de mamă voi fi când nu am nimic de oferit?

Jenna părea la fel de pierdută ca mine şi nu ştia ce să spună; părea să-i fie frică să deschidă gura.

„Noah, de îndată ce Nick ştie...

-Nici nu te gândi la asta! Am întrerupt-o în panică. Nici măcar să nu te gândeşti să spui ceva, Jenna, nimănui!

S-a uitat la mine cu ochii mari, surprinsa si total dezacord.

„Noah, trebuie să-i spui", a spus el, ignorând cuvintele mele de mai devreme.

La naiba, voiam să mă ridic şi să plec, voiam să fiu singură şi să mă gândesc, dar de fiecare dată când plănuiam un fel de evadare în minte, imaginea ecografiei îmi revenea.

înainte să pot refuza din nou, uşa s-a deschis şi doctorul a intrat în cameră.

— Am o veste mai bună, domnişoară Morgan, anunţă el, cu dosarul în mână. S-a uitat la orice era în faţa lui, şi-a scos ochelarii şi s-a concentrat din nou asupra mea. Nu are nici un fel de boală cauzată de sarcină, bătăile inimii bebeluşului sunt puternice şi normale", a continuat ea când am început să simt o senzaţie de căldură în stomac. Ai intrat deja în al doilea trimestru şi, deşi este acum când medicii recomandă să-ţi spui familiei, ai o sarcină riscantă, deşi asta nu înseamnă că lucrurile vor merge prost. În doua-trei saptamani vei putea cunoaşte sexul si daca observi vreo mişcare in burtica este pentru ca bebeluşul deja o poate face.

Jenna se uita la doctor de parcă i-ar fi spus că o poartă pe Hello Kitty în burtă, dar am simţit şi acel sentiment de vertij... a fost ceva care m-a lăsat fără cuvinte.

Văzând că nu deschidem gura, s-a îndreptat spre o masă şi a continuat să vorbească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă nu am fi speriat amândoi în faţa lui.

—Sângerarea cu care a fost internat la miezul nopţii s-a diminuat, e bine, dar este convenabil să se facă măsurători ale colului uterin în săptămânile următoare.

O să-i trimit progesteron, pentru că la analize a ieşit că are foarte scăzut. Este foarte important să urmaţi toate indicaţiile marcate pe foaia care vi se va da.

Am dat din cap, puţin uluit de atâtea informaţii.

„Odihnă absolută, domnişoară Morgan, „absolut” înseamnă că vreau să te ridici doar ca să mergi la baie, înţelegi asta?

Am dat din cap, întrebându-mă cum naiba aveam să explic la facultate că nu mă puteam ridica din pat tară să dezvălui că port un lucru viu în pântece.

— Ne vedem peste două săptămâni. în cazul în care sângeraţi din nou, trebuie să vă întoarceţi imediat la spital; Dacă sângerarea este maro, este un lucru bun: înseamnă că vânătăile se diminuează, bine?

Am dat din nou din cap, deşi în adâncul sufletului ştiam că ar trebui să le întreb o mie de lucruri.

— Ai vorbit cu tatăl? -Mă întreb.

Jenna şi-a strâns buzele împreună când am spus nu.

De ce naiba întreba doctorul asta? Nu era treaba lui!

—Ar fi bine să aibă sprijinul tău, măcar în aceste săptămâni când cu greu se va putea mişca.

M-am dus să spun ceva, dar prietenul meu m-a întrerupt:

— Eu şi soţul meu vom avea grijă de ea, doctore, nu vă faceţi griji.

Am simţit o recunoştinţă infinită faţă de Jenna în acel moment şi am regretat că i-am vorbit atât de urât cu clipele ei înainte. Jenna avea să fie singura care avea să mă poată ajuta cu asta dacă voiam să păstrez secretul.

Pentru că acesta avea să fie secretul meu... şi al nimănui altcuiva.

Când am ajuns acasă nu am avut de ales decât să merg în camera de oaspeţi. Am făcut fiecare pas cu frică, ca să nu fac rău fătului; în cele din urmă m-am culcat, m-am băgat în el şi am putut să respir uşor.

Lion nu s-ar fi întors timp de trei zile, aşa că, între timp, Jenna şi cu mine va trebui să ne descurcăm singuri. Prietena mea părea să-şi muşte limba de fiecare dată când venea să mă vadă sau mă întreba dacă am nevoie de ceva.

în primele zile în care abia am pomenit subiectul, nu am vorbit despre motivul care m-a ţinut din nou ţintuit la pat şi

Jenna mi-a respectat tăcerea, deşi ştia că îi costă viaţa să nu vorbească despre asta.

Deşi primele zile au fost în negare absolută, făceam tot ce îmi spusese doctorul, luând medicamentele şi încercând să nu mă stresez; de asemenea, a dormit mult şi a băut multe lichide. Momentele în care Jenna m-a lăsat singură au fost singurele momente în care mi-am petrecut mintea să încerce

să găsească o soluţie. Aş minţi dacă aş spune că nu mă gândesc să avort, aş minţi dacă aş spune că nu m-am gândit la cea mai uşoară opţiune, la varianta care să mă lase să-mi continui viaţa aşa cum sunt acum, opţiunea care m-ar scuti de a fi nevoit să-l văd din nou pe Nick şi să-i mărturisesc ce făcusem, dar doar imaginându-mi asta, imaginându-mi că-mi rănesc fiul...

Nu am putut să aleg această cale. Toate idealurile mele s-au prăbuşit, tot ce credeam că ştiu, credeam sau susţin a încetat să mai aibă sens chiar în momentul în care am văzut imaginea fătului pe acel ecran. Faptul că nu-l spusese încă „copilul meu" era un mic detaliu, dar am face progrese.

La început m-am dedicat să mă întorc în timp, la momentul concepţiei şi la momentul în care am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. L-am învinovăţit pe Nick pentru tristeţea mea, rana mea, furia mea... şi acum l-aş putea învinovăţi şi pentru asta. Nu mă iertase pentru ceea ce făcusem, dar avea să-şi amintească momentul în care a decis să se descurce fără prezervativ în fiecare zi a naibii sale. Asta dacă până la urmă s-a hotărât să-i spună, ceva ce nu plănuia să facă momentan.

După acea fază a urmat faza „toate lucrurile pe care nu le voi putea face de acum înainte". De exemplu, ce aveam să fac cu facultatea?

Cum aveam de gând să-i spun mamei? Aceeaşi mamă care a rămas însărcinată cu mine la optsprezece ani şi mi-a ţinut lecţii la nesfârşit despre controlul naşterilor; aceeaşi mamă care considera că a rămâne însărcinată atât de tânără a fost cea mai mare greşeală din viaţa ei, a fost o greşeală care a fost rezultatul iresponsabilităţii şi prostiei ei... Desigur, a insistat mereu că mă iubeşte la nebunie, pentru că un lucru nu avea nimic de-a face cu celălalt. îmi „interzisem" chiar şi să rămân însărcinată până după douăzeci şi cinci de ani.

«Studiează, Noah, fii cel mai bun în ceea ce alegi, caută un loc de muncă şi fii independent; atunci dacă ai chef, ia în

considerare copiii şi dacă o faci după ce ai un cont bancar în Elveţia, mai bine.»

Evident că nu aveam cont bancar în Elveţia... Departe de asta: capitalul meu s-a redus, cu noroc, la două mii cinci sute de dolari.

Apoi m-am gândit la locul în care urma să locuiesc. Mansarda pe care tocmai o închiriase pentru un an nu era spaţiul ideal pentru creşterea unui copil. Doamne, cresc un copil! Aveam de gând să cresc o fiinţă vie! eu! Va trebui să lucreze ca o nebună dacă avea de gând să plătească pentru lucrurile bebeluşului. într-o zi, când navigam pe internet, am ajuns să văd că un cărucior costa practic atât de mult... abia îmi ajungea pentru un

cărucior... O, ce trist! Trebuia să merg la mama, aşa că îmi plăcea să cer bani.

în a patra zi, Jenna a intrat în camera mea după ce Lion a acceptat versiunea noastră de lumbago şi s-a uitat la mine ca pe cineva care s-a gândit prea mult la ceva până la o concluzie.

— Trebuie să-i spui, a izbucnit el.

Dacă aş fi putut să mă trezesc, m-aş fi dus într-o altă cameră, dar, din moment ce nu am putut, pur şi simplu am ignorat-o şi am continuat să citesc cartea din mâinile mele.

„Noah, vom vorbi despre asta sau vom continua să ignorăm că ai un copil în pântece?”

Am lăsat cartea deoparte şi m-am uitat la ea.

-Nu este nimic de discutat. Voi gestiona.

Jenna a râs amar.

-Oh da? La fel de? a întrebat el, făcându-şi mâna spre mine.

Nici măcar nu poţi merge singur la baie.

Am privit-o aruncând scântei din ochi.

—Asta doar pentru câteva zile... Peste o săptămână mă duc la doctor şi îmi va spune că totul este bine; atunci toată această nebunie se va termina şi îmi voi putea continua viaţa.

Erau mai multe puncte slabe în acel plan, dar nu avea de gând să se gândească la asta.

— Te asculţi pe tine? răspunse Jenna, ridicând vocea. Acest lucru se va înrăutăţi, ei bine, nu şi mai rău, dar Noah, o să începi să observi! Se observă deja dacă te uiţi.

Ne-am uitat amândoi la burta mea... care ieşea abia sesizabilă.

—Am citit că au fost mămici care au ascuns sarcina până aproape de luna a opta... Va trebui să-mi cumpăr nişte haine largi şi largi, dar se poate...

Jenna a clătinat din cap şi s-a uitat la tavan de parcă ar fi căutat acolo sus cuvintele divine care să mă facă să văd raţiunea.

-Nu înţeleg. Este fiul tău despre care vorbim! De ce nu vrei să-i spui lui Nick, de ce?!

Am simţit în mine o căldură care nu prevesteşte bine, eram o bombă cu ceas, în toate sensurile cuvântului, şi nu voiam să o

iau pe Jenna. Cu toate acestea, nu am putut opri cuvintele următoare să-mi iasă din gură.

„Pentru că am implorat-o să se întoarcă cu mine şi a spus că nu!” Am ţipat la el în timp ce încercam să-mi ţin lacrimile. A spus că nu va putea să

mă ierte, a spus că ceea ce am făcut ne-a terminat definitiv, i-am dat un ultimatum şi nu i-a păsat. El a plecat!

Jenna făcu ochii mari de surprindere, care în câteva secunde făcu loc indignării:

„I-am spus că îl iubesc, Jenn, şi nu i-a păsat, l-am rugat să rămână şi nu a făcut", am continuat, cu vocea înecată de lacrimi. Vrei să merg acum şi să-i spun că îi aştept copilul? Astfel încât? Să-l lege de mine, deşi mi-a spus destul de clar că nu vrea să mă mai vadă?

„Dar sunt sigur că de îndată ce află despre copil..."

— O să vrei să ai grijă de el? O să vrea să aibă grijă de mine, să mă ia acasă, să-mi dea tot ce are şi mai mult? Crezi că nu ştiu? Dar nu vreau pe nimeni lângă mine din angajament, nu vreau să-l forţez să mă ierte şi dacă îi spun despre sarcină exact asta o să fac.

Jenna oftă, clătinând din cap, dar neştiind ce să spună.

„Nicholas te iubeşte", a spus ea după un minut de tăcere. Ştiu, este îndrăgostit nebuneşte de tine şi ştiu că atunci când va afla despre copil, va fi cel mai fericit om de pe pământ, Noah. Ce s-a întâmplat între voi a fost nasol, dar nu v-aţi oprit vreodată să vă gândiţi că poate acest copil este ceea ce a fost nevoie ca amândoi să vă lăsaţi diferenţele deoparte şi să decideţi să încercaţi din nou? Nu văd un motiv mai bun.

Am văzut imaginea pe care a vrut să o creeze în capul meu: eu şi Nick, din nou împreună şi cu un copil frumos de care să avem grijă, amândoi trăind împreună viaţa pe care mi-am dorit-o, deşi chestia cu copilul fusese adusă înainte, cu opt ani. Asta îmi doream: o viaţă cu Nick.

Am eliberat respiraţia pe care o ţinem şi am clătinat din cap.

„Nu vreau să mai vorbesc despre asta, sau despre Nick, sau despre copil; te rog, măcar lasă-mă să termin de asimilat înainte de a mă forţa să înfrunt toate astea, el, ale noastre...

Jenna s-a uitat la mine cu drag şi a venit să mă îmbrăţişeze.

— Vei fi o mamă grozavă, Noah, iar acel copil va fi cel mai

drăguţ copil din lume.

Am clipit de mai multe ori, rezistând din nou să plâng, dar nu am putut opri imaginea unui copil mic cu trăsăturile lui Nick să-mi vină în minte.

Jenna s-a îndepărtat şi pentru prima dată şi-a pus mâna pe burtica mea.

— Voi fi mătuşa ta preferată. Acea propoziţie ne-a făcut să izbucnim în
râs.

Jenna a plecat să vadă ce face Lion şi am profitat de ocazie să mă acoper cu huse şi să încerc să dorm, deşi teama de a fi nevoit să-i spun lui Nicholas ce ne-a venit în cale abia mi-a permis să fac cu ochiul.

Acele două săptămâni au fost cele mai lungi din viaţa mea, deşi mi-au permis să mă gândesc la multe lucruri: prima, deja puteam să-i spun bebeluşului „bebelul meu”, ceea ce a fost un pas mare; al doilea, deja îmi permiteam să citesc informaţii pe net despre dezvoltarea fătului şi ştiam că copilul meu —pe care îl porecisem Mini Me (mini + eu), indiferent că era băiat sau fată, Nu mi-a păsat, era al meu şi ar fi ca mine, aşa că porecla Mini Me i se potrivea ca o mănuşă – îşi putea mişca deja picioarele şi mâinile, era sensibil la lumină, era receptiv la stimuli, ceea ce însemna că putea ascultă-mă când vorbeam cu el, ceva ce începuse să facă când nimeni nu era acasă. De asemenea, a putut să-şi ţină capul sus, iar unghiile începuseră deja să-i crească. Mărimea lui, conform internetului, era cea a unui avocado şi, bineînţeles, făcea deja sex.

A trebuit să-l minţim din nou pe Lion, care se uita la noi de parcă am fi pus la cale ceva, când Jenna s-a hotărât să mă ducă înapoi la doctor. Când m-am îmbrăcat în acea dimineaţă, eram îngrijorat pentru că, fiind în pijama mea în ultimele săptămâni, nu îmi dădusem seama că bebeluşul mai creşte şi eram cu el.

Am sărit peste pantaloni şi îmi pusesem o fustă fluidă, elastică şi un tricou Ramones... da, cu siguranţă eram o madrasa.

De data asta ne-am dus la maternitatea spitalului, nu la Urgenţe, şi mi-a fost groază că ne va vedea cineva acolo; Sincer să fiu, arătam ca doi copii care s-au rătăcit şi nu ştiau cum să găsească calea de ieşire. Femeile de acolo păreau a fi adulte, genul pe care cineva l-ar numi „mamă”; Eu, pe de altă parte, m-am văzut reflectată în oglindă şi păream de parcă tocmai am ieşit din liceu.

Când mi-au strigat numele, am observat că mă înroşesc şi mi-am dorit ca pământul să mă înghită. Mai multe femei s-au uitat la noi curioase şi multe au observat burtica mea.

Am intrat în cabinetul doctorului Hubber şi o asistentă m-a rugat să mă întind pe masă şi mi-a spus că va veni în curând. Jenna a început să se uite prin cameră şi a luat un copil de plastic care fusese pus într-un pântec fals acolo şi mi l-a arătat.

„Şi acolo trebuie să iasă asta”, a spus el, arătând spre gaura mică din vaginul ei.

M-am uitat la ea pe măsură ce am devenit din ce în ce mai nervos. Jenna puse reproducerea la loc unde era şi se aşeză pe scaunul vizavi de birou. Câteva minute mai târziu, specialistul şi-a făcut apariţia şi mi-a zâmbit prietenesc.

— Ce mai faci, domnişoară Morgan? întrebă el, apropiindu-se de locul unde ea stătea uşor întinsă.

„Cred că în regulă, ştii... să-l dai jos, şi poţi să-mi spui Noah.

Dr. Hubber dădu din cap amuzat şi repetă ceea ce făcuse data trecută.

S-a aşezat lângă mine pe un scaun şi a poziţionat aparatul cu ultrasunete astfel încât să îl vadă şi să îl manipuleze bine.

„Să vedem cum este fătul şi dacă vânătaia este tot la fel ca înainte”.

Apoi a procedat să răspândească acel gel rece pe mine şi mi-a trecut sonda prin burtă.

Câteva momente mai târziu, bătăile inimii bebeluşului au răsunat puternic în cameră şi le-am putut vedea pe ecran.

„Oh, uite Noah! a exclamat Jenna, aplecându-se pentru a vedea mai bine.

Acolo, ceva mai mare de când l-am văzut ultima dată, era Mini Me, într- o poziţie destul de ciudată, da, iar mânuţele lui strângeau ceea ce am presupus că este cordonul ombilical.

„Se joacă... ăsta e un semn bun”, m-a informat doctorul cu un zâmbet deformat. După aceea a continuat să măsoare fătul: măsurătorile lui erau perfecte, mărimea capului, ba chiar avea un pic de păr pe coroana capului.

Am simţit că mi se umplu ochii de lacrimi... Revăzându-l, după ce l-am asimilat şi ştiind că este sănătos, mi-a provocat o fericire pe care nu o mai simţeam de ani de zile... o fericire pe care mi-aş fi dorit să o împărtăşesc cineva în special.

— Vrei să-ţi spun sexul copilului? întrebă Dr. Hubber în timp ce mişca sonda, încercând să vadă mai bine.

-Da! a răspuns Jenna.

-Nu! Am răspuns. Negarea mea l-a făcut pe doctor să se oprească şi să se uite la mine. Jenna a făcut-o şi ea şi lacrimile

au început să-mi curgă pe obraji; Am început să plâng ca un cupcake, pentru că nu puteam spune sexul lui Mini Me dacă Nick nu era acolo. Cum avea să o refuze acel moment? Mini Me îi aparţinea şi lui, nu la fel de mult ca mie, dar era

jumătate din Nick... acel copil preţios care se juca cu cordonul ombilical avea un tată pe care eram sigur că îl va adora mai presus de toate. Aveam de gând să iau asta de la copilul meu?

Jenna părea să înţeleagă de ce plângeam şi mi-a strâns mâna cu putere.

— Preferi să aştepţi, doctore, mi-a spus ea.

Dr. Hubber dădu din cap, dar se întoarse spre ecran.

—Veştile proaste sunt că hematomul este încă aproape la fel de mare, s- a diminuat dar nici măcar nu aproape de ceea ce mă aşteptam după ce am stat în repaus timp de două săptămâni.

-Ce înseamnă asta?

„înseamnă că există încă şanse foarte mari să faci avort spontan, iar un avort spontan la şaisprezece săptămâni nu numai că ar compromite viaţa fătului, ci ar fi şi periculos pentru tine”.

M-am uitat la doctor cu frică în ochi.

—Vă veţi continua să vă odihniţi şi am de gând să vă prescriu mai multe vitamine. Ştiu că eşti speriat, Noah, dar nu este atât de rar: se întâmplă multor femei, mai ales dacă este prima sarcină”, a explicat el cu un zâmbet încurajator. Trebuie să ai răbdare, doar atât, şi să nu te mişti din pat.

Totul a sunat atât de rău... încă două săptămâni de odihnă absolută! aveam de gând să fac!? Jenna nu putea avea grijă de mine tot timpul şi Lion avea să-şi dea seama în cele din urmă că ceva nu era în regulă, ca să nu mai spun că în foarte scurt timp nu aş putea să-l ascund sub un tricou Ramones.

La naiba... Eram fără timp!

„Cuiva trebuie să i se spună, lasă-l să-i spună lui Lion, pot să-l fac să jure că nu va spune”, mi-a spus Jenna pe drumul de întoarcere spre casă.

O făcusem să treacă pe la o îngheţată, pentru că deodată îmi simţisem un impuls groaznic să mănânc îngheţată de ciocolată şi nuci. Presupun că tocmai îmi făcusem prima poftă oficială şi

îmi lingeam buzele în timp ce prietenul meu privea în faţă îngrijorat.

— Nu-i putem spune lui Lion, nu va rezista mult fără să-l sune pe cel mai bun prieten să-i spună.

— Ei bine, mama ta, sugeră Jenna, lovind cu disperare volanul.

Mamei mele... La naiba, dacă ceva m-a speriat mai mult decât să pierd
copilul, îi spunea.

—Uite, poţi să-mi laşi nişte mâncare într-o cutie de prânz lângă pat, nu va trebui să mă mişc şi aşa nu va trebui să fii cu ochii pe mine nici tu.

Jenna s-a întors să mă privească cu o faţă furioasă.

„Nu am de gând să te las în pace, asta e exclus”, a spus el, întorcându-şi ochii înapoi spre drum. Uite, Noah, a venit timpul, îmi pare rău, dragă, nu ai trei luni să-l absorbi, ai patru şi în curând va începe să fie mai mult decât evident... Vrei să vină Nicholas si ne vedem cu o burta mare? Va trebui şi el să-l asimileze, să se obişnuiască cu ideea şi chestii, viaţa lui se va schimba şi ea...

—Nu-mi vorbi despre Nicholas, nu-mi pasă ce schimbări vrea să facă, sufăr multe schimbări cu asta, mulţumesc.

Jenna a oftat din nou şi la scurt timp după ce am ajuns acasă.

Din fericire pentru mine sau nu, Lion tocmai atunci îşi parca maşina pe alee. Văzându-ne, a coborât şi s-a apropiat de noi.

„Cum e cu spatele?” m-a întrebat uitându-se amuzant la mine. Se pare că s-a amuzat că mi-am încurcat atât de mult spatele încât a trebuit să petrec două săptămâni în pat doar pentru că ridicasem o cutie de cărţi. El a lăsat deja numeroase indicii despre bunătatea de a face mai mult exerciţii.

Daca ar sti...

Jenna a ieşit, l-a sărutat pe buze şi s-a uitat la mine cu o faţă circumstanţială.

„L-au mai trimis încă două săptămâni libere”, a spus ea, iar eu ştiam că ura să-şi mintă soţul.

Ochii leului se măriră de surprindere.

— La naiba Noah, începi să mă îngrijorezi!

L-am făcut semn în jos când am coborât din maşină. Jenna s-a uitat la mine speriată, deşi nu avea niciun motiv, era bine.

— Ridică-o, Lion, întrebă ea prea urgentă.

— Sunt bine, Jenna, am spus, deschizând ochii când Lion nu se uita.

Lion a fost aproape de mine în mai puţin de o secundă.

„Nu mă deranjează să te iau. Haide, moale, ţine-te de gâtul meu, spuse el, abătându-se şi ridicându-se în mai puţin de o secundă. M-am lipit strâns de gâtul lui, iar imaginea lui Lion care se împiedică de treaptă şi se prăbuşeşte pe burtă m-a ţinut vigilent şi a speriat întreaga călătorie. Că a nu te mişca are

consecinţele ei... eşti mai gras – observă el atunci, lăsând să râdă.

Jenna l-a pălmuit şi eu, după ce am intrat în panică la gândul că m-a aflat, m-am uitat la el, prefacându-mă ofensată.

-Ce amuzant! am exclamat când am intrat în cameră. M-a aşezat pe pat şi m-am întins oftând adânc.

Lion s-a uitat la mine câteva clipe care mi s-au simţit ca pentru totdeauna şi oricât mi-aş fi dorit să-i citesc gândurile, ceva îmi spunea că e mai bine să nu-i cunosc gândurile.

— Orice, ţipă, spuse el, ieşind din cameră.

Nu am pornit televizorul sau altceva. Am rămas întinsă pe pat gândindu-mă la cel mai bun mod de a-i spune lui Nicholas toate astea... Doamne, să-mi pot imagina chipul, surpriza... Cu siguranţă s-ar enerva sau s-ar arunca cu ceva în faţă. La naiba, avea să mă urască! Avea să mă urască pentru că tocmai făcusem ceea ce ar fi făcut orice femeie rea cu un bărbat ca el: să-l vânez. Asta făcuse şi în cel mai vechi şi patetic mod cu putinţă.

Câteva minute mai târziu, am auzit un murmur în spatele uşii. Câteva minute mai târziu, Jenna a intrat să mă întâlnească.

„Leul vrea să-i spună lui Nick.

„I-ai spus!?" Aproape că am ţipat, stând în pat.

Jenna clătină rapid din cap.

—Vrea să-i spună varianta durerii de spate, m-am certat cu el spunându- i să nu-i spună nimic, dar cine ştie dacă o să mă asculte.

„Asteapta sa?"

De ce i-ar spune Lion lui Nicholas ceva atât de neînsemnat?

Jenna şi-a muşcat buza puţin nervoasă şi am ştiut că tocmai o prinsesem cu ceva murdar.

— O să vezi... spuse el, zvârcolindu-se pe pat. La naiba, să ai cei mai buni prieteni ai tăi îndrăgostiţi şi să te despărţizi este nasol", a mărturisit el supărat. Uite, Noah, după ce v-aţi despărţit, Nick ne-a cerut să-l ţinem la curent... Ştiţi, cu lucruri care vi se întâmplă şi cum vă descurcaţi şi alte chestii.

— Că Nicholas te-a întrebat ce?

Am luat cuvintele ei complet luate prin surprindere.

— Vroia să ştie totul, cum te descurca la serviciu, cum îţi merge cursurile, cum te descurca cu despărţirea ta... Ştiu că nu aveam dreptul să-i spun lucruri despre tine, dar mi s-a părut un lucru bun. semn... ştii, el a fost cel care s-a despărţit, aşa că

dacă s-a arătat interesat de tine, asta ar putea duce la...

Mi-am trecut mâna pe faţă, incapabil să cred ce auzeam.

„Iartă-mă?” am terminat neîncrezător. Jenna, Nicholas încerca doar să mă controleze. E ceea ce face, la naiba, chiar şi atunci când m-a părăsit, a tot făcut-o prin tine...” Mi-am dat seama deodată ceva.

Nu ţi-am spus nimic despre accidentul meu cu motocicleta, nu-i aşa? L- am întrebat din senin, înţelegând de ce se comportase aşa la casa părinţilor noştri: pentru că nimeni nu-l informase despre asta. în principal pentru că l- am ţinut de la toată lumea, a fost o prostie şi nu am vrut să mă spună nimeni.

— Ai căzut de pe motocicletă? m-a întrebat prietenul meu.

Am pufnit, acoperindu-mi faţa cu mâinile.

„Jenna, spune-i lui Lion să nu deschidă gura, la naiba, e viaţa mea, nu ai dreptul să-i spui nimic.”

Jenna părea jenată şi începusem să mă sătul de toată această situaţie.

„Spune-i să vină aici”, i-am spus un minut mai târziu, fără măcar să mă uit la ea.

-Acea? întrebă el surprins.

— Petrecerea lui Lion este săptămâna viitoare, nu? am spus, privind cum cad frunzele din copaci, acumulându-se pe pervazul camerei. Invită-l să vină... când va fi aici, îi pot spune.

3
NICK

Jenna nu încetase să mă hărţuiască după ce i-am spus că îmi va fi imposibil să merg la petrecerea lui Lion. Era suprasolicitată şi pentru a pleca a fost nevoită nu doar să anuleze vreo cinci întâlniri în acea săptămână, dar aranjase şi să se întâlnească cu un agent imobiliar pentru a scoate apartamentul la vânzare.

Făceam toate acţiunile necesare pentru a mă muta din nou definitiv în Los Angeles; a fost cel mai bun, nu numai pentru mine, care aveam toată familia în California, ci şi pentru companie. îmi terminasem şederea la New York, lucrurile erau în ordine şi mergeau bine, sosise timpul să-mi pun capăt pensionării.

Motivul principal pentru care mi-am mutat viaţa în Marele Măr fusese să mă îndepărtez cât mai mult posibil de Noah, dar m-am săturat să fiu în umbră. Sora mea era acolo, tatăl meu, prietenii mei..., precum şi familia Sophiei, deşi acest detaliu nu era că mi-ar păsa prea mult.

Telefonul a sunat din nou în mână şi cu un pufnit i-am răspuns supărării prietenului meu. Traficul era insuportabil şi a trebuit să mă uit de mai multe ori pe ambele părţi ale drumului pentru a trece ca să nu mă lovească nimeni; asta era alta: viaţa la New York îmi absorbea energia vitală, aveam nevoie de plajă...

urgent.

— Eşti atât de enervantă, Jenna, am spus şi chiar şi eu am auzit tonul supărat din vocea mea.

„Uite, Nicholas Capullo Lei ster”, a răspuns el şi nu m-am putut abţine să nu râd surprins. Este ziua de naştere a celui mai bun prieten al tău, a persoanei care te-a susţinut mereu şi a fost alături de tine de fiecare dată când te-ai încurcat. Ţi-a dat adăpost când ai fugit de acasă! Ai uitat? Şi eşti cel mai bun om de la nunta noastră, aşa că du-ţi fundul aici dacă nu vrei să merg acolo şi să te dau înapoi.

înainte să pot răspunde, am auzit un zgomot la celălalt capăt al firului, iar următoarea persoană care a vorbit a fost Lion.

„Bună, unchiule”, m-a salutat şi am ascultat cu atenţie ce se întâmpla la mii de kilometri distanţă. Jenna, pleacă, lasă-mă să vorbesc cu el. Doamne, eşti de nerecunoscut, iubito! —i-a reproşat; Am auzit în sfârşit o uşă închizându-se. Nick, trebuie să vii.

Mi-am dat ochii peste cap.

—Uite, ştiu că e ziua ta, chiar îmi pare rău că o ratez, dar sunt plin de asta, o să fie imposibil, îmi pare rău.

„E din cauza lui Noah”, a eliberat atunci şi asta m-a făcut să mă opresc în mijlocul străzii, făcându-i pe unii dintre ei să se ciocnească aproape de mine; Tonul vocii prietenului meu merita totuşi această reacţie.

— Ce e în neregulă cu Noah? am întrebat când am făcut un colţ şi am pe o stradă laterală mai puţin circulată.

—Nu ştiu, păi da, acum trei săptămâni s-a rănit la spate, a fost acasă. A trebuit să se odihnească, abia se poate mişca.

-În spate? Ce naiba s-a făcut să-l lase atât de mult în repaus? bine? Este rau? – în mintea mea, anulam deja fiecare întâlnire pentru următoarele zile.

Lion a tăcut câteva secunde.

„Este ceva care nu se potriveşte cu mine, omule. Jenna este chiar ciudată, n-am văzut-o niciodată atât de stresată în viaţa mea şi apoi mai e Noah... Nu ştiu, spune că o doare spatele, dar zilele trecute am văzut-o mişcându-se fără probleme, cred. ei pun la cale ceva şi ea ar fi bine să fie aici.

Toate acestea erau ridicole, dar dacă Noah era bolnav...

— Cum naiba a fost rănit? Ce făcea el?

Leul trase adânc aer în piept.

— încărca cutii, se mută din apartament. Ştiu că ar fi trebuit să îţi spun, dar Jenna a insistat că nu putem continua să-ţi spunem lucruri fără consimţământul lui Noah.

— De ce naiba iese din apartament? Daca se plăteşte pana in iunie! Am ţipat când am traversat o altă stradă şi am ridicat mâna pentru un taxi.

— Da, dar Noah nu ştie despre asta, îţi aminteşti? Ea crede că apartamentul a fost plătit timp de un an după plecarea lui Briar. Asta i-ai spus proprietarei să-i spună, nu?

M-am urcat în taxi şi i-am lătrat adresa şoferului.

„Lemeie al naibii”, am exclamat eu printre dinţii strânşi. Unde locuieşte acum?

„Acum cu noi, dar a închiriat o mansardă în afara campusului”.

Nu mi-a venit să cred. Mă asigurasem că Noah va locui în apartamentul pe care îl împărţise cu Briar cel puţin încă un an. în aer! în afara campusului era de rahat şi periculos dacă avea de gând să trăiască singură.

—Uite, Nick, ţi-am spus deja ce cred că ar trebui să faci, nu le înţeleg pe femei, mai ales pe cele două, dar ştiu că ceva nu este în regulă şi că are legătură cu tine. Când ai văzut-o pe Jenna insistând atât de mult pe ceva care nu presupunea cumpărături?

Altă dată aş fi râs, dar în acel moment fusesem puţin îngrijorat. Da, insistenţa Jennei a fost ciudată, mai ales după ce ultima dată când îl văzuse pe Noah lucrurile se terminaseră atât de rău.

Poate că între ei doi plănuiau să se răzbune şi să mă bată.

Zece minute mai târziu am ajuns la blocul în care era apartamentul meu şi am început să dau apeluri. Aveam să mă ridic în faţa multor oameni săptămâna aceasta şi o parte din mine se tot întreba de ce naiba făceam asta.

Am sosit în aceeaşi zi cu ziua lui Lion şi am întârziat. Era singurul zbor pe care îl găsise şi nu era foarte bine dispus. Nu că aş fi vrut cu adevărat să fiu acolo, cu atât mai puţin să merg la casa lui Lion să sărbătoresc când ceea ce îmi doream era să dorm ore întregi.

Steve aranjase ca maşina mea să fie lăsată la aeroport, aşa că m-am dus direct la locul meu şi am întrerupt traficul, depăşind aproape limitele de viteză. I-am spus Sophiei că o voi vedea acolo, deşi nu eram sigur că va avea timp să plece, era aproape la fel de ocupată ca mine.

Apartamentul lui Jenna şi Lion era într-o zonă rezidenţială drăguţă, aproape de campusul facultăţii, dar fără copii de facultate, ceea ce l-a făcut locaţia perfectă. Multe cupluri proaspăt căsătorite s-au mutat în acea zonă. Din punctul meu de vedere, singurul lucru în neregulă este că nu era aproape de mare.

La scurt timp după sosire am găsit un loc de parcare lângă apartament.

înainte de a ieşi mi-am dat jos cravata, am aruncat-o pe bancheta din spate, mi-am desfăcut nişte nasturi de la cămaşă şi am încercat să-mi pieptăn puţin părul cu degetele, dar fără rezultat: părea că tocmai ar fi coborât dintr-un avion şi era complet epuizat.

Ştiam că Noah va fi la acea sărbătoare şi chiar am devenit puţin nervos. Habar n-aveam care va fi atitudinea lui când mă va vedea trecând pe uşă,

speram doar că am armele sub acoperire: în ziua aceea nu eram acolo să mă lupt cu nimeni.

Am intrat pe portal şi am urcat în lift. Am coborât la etajul al patrulea şi când s-au deschis uşile am auzit zgomotul care se dădea acolo. Uşa apartamentului era deschisă şi erau oameni care beau la intrare. Pe majoritatea îi cunoşteam şi toţi m-au salutat cu entuziasm când m-au văzut sosind. Când am intrat, prima persoană pe care am văzut-o a fost Jenna, care era îmbrăcată într-o rochie foarte frumoasă şi cu tocuri.

Avea două băuturi în mână şi părea să simtă prezenţa mea pentru că s-a oprit imediat şi a venit direct spre mine.

„Doamne, eşti aici!” exclamă el pe un ton destul de isteric.

-Sunt aici! am strigat imitându-i vocea fluieră.

Nu a râs de harul meu; mai mult, se uită nervos înjur. Da a fost ciudat.

— Din moment ce nu ai confirmat sau altceva, m-am gândit...

„I-am spus lui Lion că voi încerca, dar nu am avut un zbor sigur până în această dimineaţă... dar hei, iată-mă”, am spus, smulgând unul dintre ochelarii roşii pe care îi ţinea în mână şi aducându-l la mine. gură.

Am făcut o faţă dezgustată.

-Ce dracu este asta? am exclamat dându-i paharul înapoi.

„Suc de ananas”, a răspuns Jenna, ridicând din sprâncene.

M-am uitat la oamenii din jurul meu până mi-am pus ochii înapoi asupra ei.

—Suc de ananas... Avem doisprezece ani şi nu auzisem...?

Jenna a scos ceva de neinteligibil şi mi-a întins celălalt pahar pe care îl ţinea.

Whisky... Hmm, aşa a fost mai bine.

„Ei bine, Jenn... unde este Lion?”

„în bucătărie, acum te văd”, a răspuns el, strecurându-se în direcţia sufrageriei.

Nu ştiu de ce, dar mi-a dat să o urmăresc. Camera era plină de oameni şi a trebuit să-mi dau drumul până când am putut să o văd peste capetele tuturor pe Jenna aplecându-se peste cineva care stătea pe canapea.

M-am dus acolo şi am văzut că era Noe. Tocmai când Jenna

se ridica, Noah s-a întors spre locul în care stăteam eu şi, chiar şi cu distanţa dintre noi, am putut vedea că era palid.

Leul a apărut în faţa mea şi mi-a dat o îmbrăţişare care aproape mi-a rupt fiecare os din spate.

— Mulţumesc că ai venit, omule! a exclamat, iar eu i-am zâmbit înapoi, fără să-mi iau ochii de la Noah, care nu mai privea în direcţia mea şi părea să se fi întins ca o coardă de vioară peste pernele canapelei.

Lion mi-a urmat privirea şi a dat din cap.

—Săraca... e acolo de când au început toate astea, i-am spus că nu trebuie să coboare, dar a insistat.

— Da, am fost de acord sec.

Lui Noah i-a trecut prin minte doar să meargă la o petrecere când era infirm.

Am terminat ce mi-a mai rămas din băutură şi am pus paharul jos pe pianul cu cotă.

Mersese acolo doar dintr-un singur motiv... nu?

Am ştiut că e greşit de îndată ce l-am văzut apropiindu-se şi nu a fugit în direcţia opusă. Era foarte drăguţă acolo pe canapea, într-un pulover negru şi o pătură tricotată care îi acoperea picioarele. Laţa ei era strălucitoare, atât de mult încât ma durea inima când m-am dus şi m-am aşezat chiar vizavi de ea, pe masa din faţa canapelei. M-am uitat zâmbind la cei douăzeci şi opt de pistrui de pe nasul ei de care îmi lipsiseră atât de mult, iar ochii mi s-au oprit pe buzele ei pentru încă câteva secunde.

„Uită-te la tine... arăţi ca o pasăre mică rănită care nu mai poate zbura”, am comentat eu cu un zâmbet pe buze.

Nu voiam să retrăiesc ultimul lucru pe care l-am împărtăşit: Noah s-a rupt în braţe spunându-mi că mă iubeşte şi rugându-mă, te rog, să nu o părăsesc, mă torturase în fiecare seară de când mă întorsesem la New York.

— Credeam că nu vii, comentă ea, agăţându-se de pătură de parcă viaţa ei ar depinde de asta.

Mi-am înclinat capul şi am dat din cap câteva secunde mai târziu.

„Am dat nişte apeluri şi mi-au dat un loc într-un zbor comercial. Sunt epuizat, nu am călătorit niciodată în clasa economică.

Noah dădu din cap, privindu-mă distras.

-Deoarece? Ai sta acolo dacă ai şti că vin? Am continuat

când am văzut că nu a spus nimic.

Obrajii ei erau nuanţaţi într-un roz prea atrăgător pentru sănătatea mea, dar cel puţin se lovise de unghie.

-Toate bune? am întrebat, neputând să mă feresc să-i vorbesc cu dulceaţa de altădată.

Ceva nu s-a potrivit cu mine şi am început să devin puţin nervos.

Noah se uită în jur, parcă ar căuta ceva sau pe cineva. Muzica nu era prea tare, dar mi-a tocit urechile şi am avut senzaţia că o toceşte şi pe ea.

„Sunt bine, doar puţin obosit.

-Pe cine cauţi? I-am spus pe un ton care i-a făcut din nou ochii să se concentreze asupra mea. Am văzut în ochii ei o teamă pe care nu o mai văzusem până acum... şi m-am încordat privind peste tot, aşteptând să văd ce reuşise să provoace acea frică în ea...

Mi-a luat ceva mai mult decât mă aşteptam să înţeleg că de mine se temea. Dintr-o dată, şi înainte de a putea s-o întreb direct ce e în neregulă, Jenna a apărut lângă noi şi s-a aşezat pe canapea lângă Noah, luându-l de mână şi strângând-o cu putere, ceea ce i-a adus un zâmbet imens pe faţă.

-Totul este bine aici?

M-am dus să răspund, dar apoi Noah a deschis gura.

„Leu!" -strigăt. Prietenul meu a apărut într-o clipă. Poţi să mă duci sus? Cred că am avut destul pentru azi.

Jenna a făcut bofa şi s-a uitat la Noah cu ochii ei căprui, iar când l-am văzut pe Lion întinzându-se să o ridice, corpul meu s-a mişcat instinctiv. I- am pus o mână pe piept ca să-l ţin nemişcat.

M-am simţit brusc încolţit, am simţit un mediu ciudat, iar faptul că Noah l-a preferat pe Lion chiar şi atunci când era în faţa mea mă rănise ca o lovitură în stomac.

„O duc la etaj", i-am propus, relaxându-mi atitudinea. M-am ghemuit lângă Noah şi am prins-o cu garda jos; A reacţionat agăţându-se strâns de gâtul meu. Am simţit-o tremurând în braţele mele şi am ieşit grăbit din camera aglomerată spre scări.

„Nu ţi-am cerut să mă iei", m-a certat şi am ştiut că strânge din dinţi.

Super, deja l-am enervat.

M-am dus direct în camera de oaspeţi a casei. Ştiam care este pentru că stătusem în el de câteva ori după ce petrecusem seri pline de viaţă cu prietenii mei şi nu puteam să conduc după nenumărate beri.

Am ţinut-o aproape de mine, poate în mod nepotrivit având în vedere că nu ne întâlnim, şi i-am respirat parfumul gâtului în timp ce m-am aplecat peste pat pentru a o aşeza pe perne.

în prea multă grabă, mai ales dacă îi era înşurubat spatele, a tras cuverturile în jos cu picioarele, a urcat înăuntru, apoi s-a acoperit aproape complet. M-am uitat la ea neîncrezătoare încercând să nu râd.

Apoi a întins mâna şi l-a luat pe al meu, trăgându-mă să mă aşez lângă ea pe saltea. S-a aşezat până când spatele i s-a sprijinit de tăblie şi m-a privit drept în ochi.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a anunţat ea cu o voce tremurândă, strângându-mi mâna pe care o ţinea strâns.

M-am încruntat, aşteptând ca el să continue, şi tocmai când era pe punctul de a vorbi, uşa dormitorului s-a deschis şi Sophia a apărut în prag.

Noah a pălit până când a devenit practic incolor.

— Mi-au spus că te-au văzut urcând, a spus Sophia, privindu-mă cu un prefăcut calm.

M-am ridicat şi m-am uitat alternativ de la unul la altul.

Privindu-l pe Noah, ştiam că nu poate ieşi nimic bun din acea întâlnire, dar, cel mai rău, nu era Sophia pe care voiam să o urmăm jos, ci dimpotrivă: voiam să-i trântesc uşa în faţă şi să ascult ce Noah. spunea.fuise să-mi spună.

36 NOAH

Spune-i, Noe, spune-i, spune-i, spune-i, spune-i.

îmi repetasem asta în capul meu din momentul în care l-am văzut în sufrageria Jennei. Mă gândeam că cu tot ce s-a întâmplat şi cât de supărat eram pe toată această situaţie, atracţia pe care o simţeam pentru el ar fi dispărut, nu ştiu, acum aveam să fiu mamă, nu s-ar fi presupus prioritățile mele a schimba? Ei bine, se pare că nu, pentru că când l-am văzut traversând camera ca să se apropie de unde mă aflam, tot corpul a început să-mi tremure, şi nu doar de nervi.

Fusese amabil, prea amabil pentru ceea ce eram obişnuit şi am rămas practic fără cuvinte. Ridicându-mă ca şi mine, mi-a fost teamă că va observa ceva, nu ştiu, poate mă îngrăşisem câteva kilograme... Lion observase, iar Nick nu reuşise niciodată să reziste dorinţei de a mă înţepa, aşa că fie nu observase sau doar atât. ştia că atmosfera era tensionată şi prefera să-şi ţină gura.

în ciuda nervilor, reuşisem să-mi fac destul curaj pentru a-i spune că trebuie să vorbim, dar totul mi-a explodat în faţă când uşa camerei mele s-a deschis şi a apărut Sophia, tocmai la timp pentru a întrerupe unul dintre cele mai importante momente. . vieţii noastre.

Nu ştiu dacă a fost din cauza furiei pe care o simţeam înăuntru, a urii faţă de Nicholas pentru că a adus-o, sau chiar a disperării care m-a cuprins când mi-a confirmat că sunt încă împreună, că sunt un cuplu, că el îi aparţinea... dar simţeam că Gelozia mă sfâşie. Niciodată în toată viaţa mea nu mi-am simţit inima bătând atât de repede în prezenţa cuiva, toate instinctele mele m-au făcut să vreau să părăsesc acea cameră şi să nu-l mai văd niciodată. Starea mea trebuie să fi afectat Mini Me, pentru că am simţit un clocot în burtă, o mişcare uşoară, aproape insesizabilă, dar care mi-a scos tot instinctul matern în ţâşcuri şi fără filtre.

- în afara camerei mele! am ţipat nebuneşte.

Ochii li s-au mărit când am apucat primul lucru la îndemâna mea, care s-a întâmplat să fie o pernă, şi l-am aruncat cu putere

spre Sophia. Perna

abia a atins-o, aşa că am întins mâna după altceva care să lovească ţinta, dar apoi Jenna a apărut în prag, i-a aruncat Sophiei o privire uluită, apoi a aruncat o privire rapidă în direcţia mea.

Mâinile mele au prins ceva mai tare de data asta, cred că o lampă.

— Scoate-o de aici! am comandat cu voce tare, ridicând acel obiect greu.

în acel moment precis, o mână m-a prins de încheietura mâinii: era Nick. Se uita la mine furios.

„Ce naiba e cu tine?!" urlă el. Am simţit nevoia bruscă să-l rănesc. Al naibii de idiot... Nu şi-a dat seama? Nu ai văzut-o în ochii mei? Cu mâna liberă am început să-l lovesc, până când mi-a fost imposibil să continui pentru că mi-a imobilizat şi mâna.

— Nicholas, lasă-o în pace! Jenna a ţipat la fel de isteric ca şi mine.

Am încercat să scap din strânsoarea lui, răsucindu-mi şi apăsându-mi
corpul ca să mă lase în pace; în acel moment, când m-am efortat, am observat o uşoară umezeală între picioare.

Am îngheţat.

„Nu."

„Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu".

Am simţit că panica m-a cuprins, că o frică intensă a cuprins fiecare celulă a corpului meu. Am început să plâng, iar Nicholas m-a eliberat şi s-a îndepărtat, privindu-mă uluit.

„Nicholas, pleacă de aici", ordonă Jenna pe un ton pe care nu o văzusem niciodată să-l folosească asupra nimănui.

Nu am văzut când a plecat, nu am auzit ce i-a spus, doar m-am îmbrăţişat sub aşternut.

„îmi pare rău că l-am adus, Noah, nu ştiam", mi-a cerut scuze Jenna la ureche.

Am clătinat din cap încercând să mă calmez, aveam nevoie ca adrenalina să-mi dispară din corp, aveam nevoie să fiu relaxată, pentru Mini Me, pentru bebeluş, pentru bebeluşul meu, care era neliniştit din cauza mea, îmi dădeam seama.

Jenna a rămas lângă mine, zâmbindu-mi cu jumătate de

inimă în timp ce îmi ştergea lacrimile de pe obraji.

— Totul va fi în regulă, spuse el calm. îţi promit, totul va fi bine.

Am dat din cap vrând să o cred.

„înainte de..”, am spus în şoaptă întreruptă, „am observat ceva ciudat... cred că am stresat copilul şi asta a provocat...

Ochii Jennei s-au mărit de frică şi m-am ridicat cu grijă. M-am ridicat din pat şi m-am dus la baie. Jenna a aşteptat şi am ieşit câteva minute mai târziu.

„Alarma falsă”, am anunţat cu o voce tremurândă.

Jenna a oftat, închizând ochii şi am simţit din nou puţină pace.

A fi blocat într-o cameră tară multe de făcut îţi lasă prea mult timp să te gândeşti la asta. A trebuit să mă întorc la medic în scurt timp şi orice s-ar fi întâmplat, va trebui să încep să iau decizii şi să preiau singur situaţia. Pentru început va trebui să merg în apartamentul meu, nu puteam să-mi înnebunesc prietenii.

Era clar că ceea ce s-a întâmplat cu o zi înainte nu se putea întâmpla din nou, iar presiunea de a-i spune lui Nicholas îmi epuiza forţa vitală, trebuia să-i spun, iar acum, nu mai aveam cale de întoarcere, el era tatăl lui Mini Me şi Mini Me. avea să iasă din mine în aproximativ patru luni, ceea ce însemna că destul de curând va trebui să pun nevoile bebeluşului înaintea nevoilor mele. Oricât de puţin aş fi vrut să împărtăşesc asta cu el şi oricât de supărat eram, nu aveam de ales.

Plănuisem să-i spun într-un mod subtil, ştii, încercând terenul şi să rămân cu reacţia ei până am murit, dar văzând-o pe Sophia a ucis orice urmă de bunătate şi tact.

Aşa că a doua zi, în acele momente de singurătate şi inactivitate, am luat o decizie.

Telefon.

Contacte.

Nicolae Leister.

Sunt însărcinată.

A trimite.

Sfârşitul problemei.

Dacă vă spun că am regretat că am apăsat butonul aproape instantaneu, s-ar părea asta foarte laş din partea mea?

Am tăcut uitându-mă la ecran aproape incapabil să respir. Cinci minute mai târziu a început să sune.

Din nou si din nou.

Am prins telefonul cu două degete, aproape fără să vreau să-l ating, şi l- am scăpat la picioarele patului.

Oh, dracu... de ce a fost brusc îngrozită?

— Jenna! am strigat pe nerăsuflate.

Un minut mai târziu, prietena mea s-a dus să vadă ce mai face.

— Putem merge undeva? am spus ridicându-mă din pat şi deschizând dulapul.

-Da tu ce faci? întrebă ea alarmată. Du-te înapoi în pat!

Am luat nişte jambiere şi i-am îmbrăcat în mai puţin de cântatul cocoşului. Apoi am făcut acelaşi lucru cu un jumper.

— îmi doresc foarte mult să merg la îngheţată zilele trecute.

Mi-am pus pantofii fără ca Jenna să mă poată opri şi m-am oprit în faţa ei privind-o în ochi.

„Am o super poftă, cea mai mare pe care am avut-o vreodată".

Te rog, ia-mă, voi sta în maşină, promit, dar trebuie să plec de aici.

Jenna părea să ezite, dar după ce a continuat să insiste câteva minute, a acceptat în cele din urmă. Ne-am urcat în maşină şi abia când am ieşit din vedere, am reuşit să trag aer în piept.

Mi-am mangaiat burtica nervos, iar si iar...

— O, Mini Me... tatăl tău o să mă omoare.

Telefonul Jennei a început să sune exact când a coborât să-mi cumpere îngheţată. L-am luat cu mâinile tremurătoare şi l-am redus la tăcere, în ciuda faptului că ştiam că făceam greşit.

Doamne, aruncasem bomba şi acum fugeam.

Când Jenna mi-a adus îngheţata, abia am avut câteva linguri şi i-am spus că a trecut pofta şi acum îmi venea să vomit.

Ştiam că nu din cauza bebeluşului, ci mai mult din cauza panicii.

— Atunci o să te duc acasă, spuse el, punând cheile înapoi în contact.

-Nu! am strigat uimind-o. De ce nu mergem la cinema? Asta

e ceva ce
pot face, nu-i aşa? Voi sta tot timpul si ma voi odihni...

„Dacă vrei să te uiţi la un film, o să închiriem unul, Noah, dar nu poţi fi prin preajmă, trebuie să fii în pat, aşa că nu.

— Jenna! am strigat exasperată. Dacă mai stau blocat în camera aceea încă o oră, o să ajung să înnebunesc. Fă-mi favoarea asta, la naiba!

Buzele prietenului meu strânseră de dezgust.

— De când eşti însărcinată ai devenit insuportabilă. Ţi-am spus?

„De câteva ori, dar hai, mergi mai departe, mergi mai departe”, am încurajat-o.

Când am ajuns la cinema mai era o jumătate de oră până să înceapă sesiunea, aşa că am aşteptat stând în maşină.

—O să-i spun lui Lion că nu vom ajunge decât mai târziu, cu siguranţă se întreabă unde am ajuns.

I-am smuls telefonul din mâini înainte ca ea să poată vedea apelurile pierdute.

— Dar ce dracu e în neregulă cu tine? S-a repezit la mine acum incapabil să se stăpânească.

Da-mi telefonul!

„Oh, la naiba.”

— O voi face, dar dacă promiţi că nu vei fi supărat pe mine. Acum sunt nervos şi am nevoie de tine de partea mea.

Jenna părea să aibă un fel de revelaţie.

„Ce-ai făcut?” întrebă el încercând să rămână calm. De ce alergăm, Noah?

„Nu am fugit... doar... ascuns”, am subliniat eu cu o gură mică.

Mi-a smuls telefonul din mâini şi şi-a fixat ochii pe ecran.

— Cincisprezece apeluri pierdute de la Nicholas! strigă ea privindu-mă perplexă. ŞI

încă zece de la Lion! Ce naiba ai făcut?

Mi-am îngropat capul în mâini şi Jenna le-a tras în jos ca să-mi poată vedea faţa.

— I-ai spus?

„Se poate spune că da...

Jenna s-a uitat la mine cu ochii ei în formă de migdale şi a aşteptat să explic.

— Poate că ţi-a trimis un mesaj.

— Să-i spui că trebuie să vorbeşti cu el?

M-am uitat la ea în tăcere câteva clipe.

„Spunându-i că sunt însărcinată”.

Ochii i se măriră de groază.

— Noe! A ţipat, fără să creadă ce auzea. Ai înnebunit? Cum

poti gândi?

„Primeşte ceea ce merită, nu am vrut să-i spun în persoană, Jenna, mi-e
teamă de reacţia lui”. Făcând asta prin telefon îmi permite să păstrez o

distanţă de siguranţă de kilometri.

— Trebuie să se caţără pe pereţi! I-ai mai spus ceva în mesaj? Ce ai pus mai exact?

-”Sunt însărcinată”? Am răspuns cu o ridicare din umeri. Hei, nu te uita aşa la mine, am primit şi eu vestea într-un mod destul de urât, îţi aminteşti?! Jenna a ignorat cuvintele mele.

— Dar i-ai spus că e al lui?

M-am oprit o clipă în gândurile mele.

„Cred că este destul de evident că este”, am răspuns, deşi am ezitat la sfârşitul propoziţiei.

— Vorbim despre Nicholas!

Oh la naiba. Credeai că Mini Yo aparţine altcuiva?»

Am fost şocat să aflu că avea patru luni pentru că nu se vedea. Dacă Nicholas ar fi făcut socoteala, ar fi ajuns la concluzia că nu era a lui pentru că nu am observat atât de multe, ar crede că lipsesc. La naiba, aş crede că a fost al altcuiva!

„Dă-mi telefonul tău mobil”, am întrebat-o pe Jenna. Mi-a dat-o instantaneu.

„Da, vorbeşte cu el... „, a spus el, respirând adânc.

Apropo, este al tău.

A trimite.

„Asta e”, am anuntat, sprijinindu-ma pe spate de scaun.

Jenna s-a întors spre mine şi mi-a smuls telefonul din mâini.

— Apropo, e al tău! strigă el pierzând acum hârtiile. Dar ce e cu tine!? -Nu tipa la mine! am strigat eu inapoi. Este singurul mod în care mă gândesc să vorbesc cu el fără ca el să mă omoare!

— Să mergem acasă chiar acum, ordonă el, punând maşina în viteză. „Nu, Jenna! Nu o face! -L-am implorat-. Te rog, te rog, dă-mi timp să o asimilez... mie să o asimilez. Doamne, Doamne, opreşte-te, opreşte-te!

„Eşti nebun”, mi-a răsturnat el. Din moment ce avea telefonul în

mână, a văzut apelul primit şi l-a preluat fără nici măcar să ezite.

— Jenna! I-am rostit numele isteric, m-a ignorat.

„Da, e cu mine”, a spus el oricui îi vorbea. Ei bine, spune-i să se calmeze, nu, Lion, vorbim mai târziu, tu şi cu mine, dar nu vreau să devină

mai nervoasă decât ea, asta e rău pentru copil... Ei bine, spune-i!

La naiba, asta m-a făcut mai nervos.

— Vom ajunge acolo în cinci minute.

M-am uitat afară şi am simţit că sunt dus la Guantanamo.

Când Jenna a parcat în afara blocului, a fost ca şi cum tot sângele meu era concentrat într-un singur loc al corpului meu. M-am simţit tremurând pentru că habar n-aveam care va fi reacţia lui, nu ştiam ce avea să-mi spună şi, cel mai rău, îmi era teamă că lucrurile nu vor ieşi bine şi se va termina, până stau cu Sophia şi cu mine fără copilul meu şi fără persoana de care era îndrăgostită.

Am deschis uşa ca să ies din maşină şi am văzut că uşa de la intrare la apartamente s-a deschis în momentul în care am pus picioarele pe pământ. Nicholas a ieşit din ea şi s-a uitat la mine într-un mod care a vrut să mă facă să dispar şi să fiu înghiţit de pământ. Instinctiv, m-am urcat înapoi în maşină şi, fără să mă gândesc la asta, am încuiat-o şi m-am încuiat înăuntru.

Doamne, se purta ca o adevărată laşă! M-am simţit ca un idiot când Jenna şi-a încrucişat braţele lângă fereastra mea şi s-a uitat la mine, clătinând din cap.

Nicholas a apărut apoi în faţa mea şi m-a privit prin sticlă.

Părea în afara lui, deşi încerca să pară calm. Ochii lui s-au uitat la mine cu îngrijorare, apoi a arătat ceva cu degetul.

— Deschide, ordonă el calm.

Am clătinat din cap privindu-l de parcă ar fi fost un miel sacrificat.

Nick şi-a pus mâinile pe fereastră şi s-a aplecat peste ea, ascunzându-mi cea mai mare parte a câmpului vizual.

— Pot măcar să intru? spuse el după ce a deliberat în tăcere, am ghicit.

Am privit cum Jenna scotea cheia maşinii din buzunar, i-a arătat-o lui
Nick şi, în cele din urmă, i-a aruncat-o. L-a prins din zbor şi a ocolit maşina pentru a se urca pe scaunul şoferului. M-am uitat la Jenna cu o faţă plină de ură. Pur şi simplu şi-a cerut scuze cu un zâmbet minuscul, în timp ce l-a luat de mână pe Lion —care

ieşise şi el însoţindu-l pe Nick – şi l-a tras în casă.

Nick deschise uşa, se aşeză şi, fără să spună, porni maşina.

„înbracă-te”, a ordonat el în timp ce scotea maşina din spaţiul de parcare şi pe şosea.

Doamne... de ce nu a explodat? Sau a vorbit? Sau a spus ceva măcar? Tăcerea mă omora.

După câteva minute de tăcere insuportabilă, a decis să vorbească.

„Numai îţi poţi gândi să scapi aşa ceva într-un mesaj text”, mi-a reproşat ea, trăgând adânc aer în piept, de parcă ar fi încercat să nu explodeze cu mine în maşină, n-ar fi vrut să mă stropească.

„Da, ei bine... am vrut să fac ceva original”, am răspuns.

Nicholas s-a întors cu faţa la mine, vena gâtului îi pulsa sub piele.

—Aproape că mi-ai făcut un infarct, aproape că nu am avut un accident. La ce te gândeai? întrebă el ridicând tonul.

Mini Me a reacţionat la vocea lui în felul acela plin de bule, la fel ca cu o seară înainte. Mi s-a părut curios că a făcut asta doar când Nick era cu mine...

Bănuiesc că fluturii pe care i-am simţit mereu în preajma lui s-au transformat acum într-un copil. Mâna mi s-a sprijinit instinctiv pe burtă şi gestul nu a trecut neobservat de vulcanul în erupţie de lângă mine. Ochii lui s-au fixat pe acea parte a corpului meu, apoi asupra mea, apoi s-au întors automat spre drum.

Nu i-am răspuns la ultima lui întrebare, ceva mi-a spus că e mai bine să tac. Nicholas a continuat să conducă, părea că încă îl ia şi trebuia să-şi ţină mâinile pline până când va putea în sfârşit să mă înfrunte.

O jumătate de oră mai târziu mi-am dat seama că mă duc la plajă. Când am ajuns, m-a străbătut o linişte interioară, am simţit că încep să mă relaxez. Nick părea să simtă acelaşi lucru, pentru că a tras aer în piept după ce s-a uitat la surf timp de câteva minute şi s-a întors să mă privească drept în ochi.

— O să fiu tată? a întrebat el şi am văzut frică în ochii lui albaştri.

M-am cutremurat din cap până în picioare la această întrebare. Doamne,
acel bărbat spectaculos a fost tatăl copilului meu!

„Dacă totul merge aşa cum trebuie... vom fi amândoi”, am răspuns nervos.

— încă nu-mi vine să cred... cum este posibil? spuse el, încă fără să-şi ia ochii de la mine.

Mi-am ridicat sprâncenele aproape până la linia părului.

— Nu vrei să mergi acolo, Nick, crede-mă, l-am avertizat furios. Ea încă nu-l iertase pentru asta.

-Poate sa? Mi-a cerut permisiunea, ignorând răspunsul meu.

Mâna lui s-a întins în direcţia burticii mele, dar s-a oprit la jumătate, aşteptând răspunsul meu.

Am întins mâna şi i-am dus mâna la burtă, cu a mea peste a ei. A fost un moment incredibil... un moment pe care, în ciuda a tot ceea ce era rău şi a tot ceea ce încă purtam bine în mine, mi-l voi aminti pentru totdeauna.

Apoi Nick mi-a ridicat puloverul şi şi-a pus mâna pe pielea mea goală, întregul corp mi-a ars la atingerea lui.

-Cât costă... ? Spune el îndoielnic în timp ce continua să mă mângâie uimit, parcă încântat de ceea ce era sub pielea mea febrilă, pentru că da, am mai spus că mâna lui de pe buric mă încălzea foarte tare?

„Cinci luni", i-am răspuns cu o respiraţie zdrenţuită când degetele lui au căzut prea jos peste mica rotunjime. I-am oprit mâna înainte să intru în stop cardiac. Cu celălalt mi-am dat jos puloverul aproape în grabă.

— Destul de atingere, am ordonat eu nervos.

Nick mi-a aruncat o privire intensă şi amuzată în acelaşi timp.

— Ai observat că se mişcă? a întrebat el, concentrându-se doar asupra mea.

—Nu, dar va începe să se întâmple în curând... Pur şi simplu m-am simţit ca un clocot, de parcă ar exploda floricele în mine, nu ştiu dacă mă explic.

Nick a râs la gluma mea şi i-am întors privirea neliniştită. Era prea multă tensiune conţinută în maşina aceea, mai mult decât putea suporta.

— De cât timp ştii, Noah? spuse el deodată serios.

M-am gândit că de data asta e mai bine să fiu sincer.

„Acum mai bine de trei săptămâni.

—Mai mult de trei săptămâni este mult timp... Am destul timp să mă suni şi să-mi spui, nu crezi? mi-a reproşat supărare, privind furios înainte.

L-am privit încruntat.

„Am fost supărat pe tine... Sincer să fiu, încă sunt."

Nick s-a întors spre mine surprins.

„Supărat, de ce?"

M-am uitat la el neîncrezător.

— E vina ta, am spus, arătând spre stomacul meu. încă

retrăiam momentul în care l-am lăsat să facă dragoste cu mine fără protecţie... dar ce idiot!

Nicholas scoase un râs neîncrezător.

— Cred că ar fi mai corect să spunem că e vina noastră, pistruiilor.

„Tehnici”, i-am răspuns, uitându-mă la mare.

Nick părea amuzat de răspunsul meu.

în faţa ochilor noştri avea loc unul dintre cele mai frumoase apusuri de soare pe care le văzusem vreodată, am presupus că natura a vrut să-mi facă acel cadou, să pictez cu culori frumoase un tablou care era încă prea gri pentru a-l putea numi.

Oricât de mult ştiam amândoi acum ce avea să urmeze, nu am putut să- mi scot din minte ultima conversaţie pe care o avusesem cu Nicholas înainte să plece la New York.

Nu ştiam cum vom proceda şi nici nu eram sigur încă ce rol voiam să joace Nick în toate acestea.

„Sunt obosit, ar trebui să mă duci acasă”, am întrebat, simţindu-mă foarte tristă dintr-o dată.

Nick s-a întors spre mine şi şi-a întins braţul în spatele gâtului meu. Degetele lui m-au mângâiat uşor înainte de a mă forţa să mă uit la faţa lui.

„Vreau să vii cu mine”, a anunţat el apoi, luându-mă cu garda neplăcută. Vreau să-ţi iei lucrurile şi să te muţi în apartamentul meu astăzi.

— Nu, Nicholas, sunt la Jenna şi în patru zile...

„Nu am de gând să mă cert despre asta”, m-a întrerupt el. Apoi a pornit maşina.

-Ce faci? am intrebat surprins.

— Te ia cu mine.

„La naiba, am început deja!”

— Nu vreau să plec.

„Este fiul meu pe care îl porţi în tine, aşa că mă voi asigura că e bine”.

„Liul meu este cel care este în mine şi deja am grijă ca el să fie bine în orice moment, mulţumesc pentru interes”, i-am răspuns indignat.

— Trebuie să te odihneşti, nu-i aşa? a întrebat el atunci, privind alternativ la mine şi la drum.

„Da, dar...”

—Până când medicul îţi spune altceva, rămâi cu mine. Nu mai e nimic de vorbit.

M-am dus să răspund, dar ştiam că am totul de pierdut, mai ales că nu puteam face mişcări bruşte precum să-i dau cu

piciorul, de exemplu. Mi-am încrucişat braţele şi m-am uitat la drum.

Trecuseră doar câteva ore de când aflase de existenţa lui Mini Me şi deja credea că are dreptul de a dispune.

— Da, Mini Me, aşa este tatăl tău idiot.

3
NOAH

Ne-a luat peste o oră să ajungem la vechiul apartament al lui Nicholas. Plimbarea înapoi de la plajă şi oprirea la Jenna pentru a ridica unele dintre lucrurile mele fuseseră petrecute în tăcere. Şi nu pentru că aş fi vrut să tac, nu, invers, el a pus muzica din maşină şi s-a cufundat într-o stare de linişte aproape totală.

Pentru că eram atât de supărată, mi-am ţinut ochii pe drum, deşi trebuie să mărturisesc că uneori mă uitam la Nick tară ca el să-şi dea seama, ca nu cumva să mă prindă privindu-l ca o femeie disperată care tânjeşte după tatăl fiului ei să spună ceva încurajator cuvinte precum „Sunt atât de bucuros” sau „Totul va fi bine”.

Nu era nimic din toate astea, momentul magic al maşinii dispăruse, rămânând pe plajă; amurgul ajunsese la sfârşit şi întunericul nopţii părea să se fi infiltrat în aer. Ce naiba era în neregulă cu el? Bine, da, a fost o ştire care nu a lăsat pe nimeni indiferent, dar la naiba, ar fi fost suficientă o mică discuţie.

Când a tras în parcare, am ieşit tară măcar să mă opresc să-l aştept. M- am dus direct la lift. în teorie, nu ar trebui să meargă, dar nu avea de gând să-i spună; Mai mult, acum mi-am dat seama că Nick habar nu avea despre problemele legate de sarcina mea şi o parte din mine se temea că va trebui să-i spun. Jenna putea să-l sune oricând şi să-l aducă la curent, dar acum că plecasem împreună, prietena mea părea mult mai relaxată şi mulţumită, de fapt părea pe norul nouă. Biata naivă, se credea că prin simplul fapt de a-i fi spus că amândoi vom deveni dintr-o dată fericitul cuplu de altădată...

Ridicol da, dar nu o să spun că nu mă aşteptam, măcar puţin.

Nicholas m-a ajuns din urmă şi am urcat împreună la etajul al patrulea, îmi căra mica valiză.

Abia când am intrat am înţeles că acest loc nu mai era locul meu... cu atât mai puţin Mini Yo’s. Apartamentul era diferit, fotografiile noastre, tablourile pe care le alesesem împreună, pernele colorate... totul dispăruse;

Ba mai mult, mobilierul fusese chiar înlocuit cu unele foarte scumpe şi elegante, fără personalitate şi arătând foarte incomod.

Cel mai rău dintre toate, ştiam că nimic acolo nu fusese ales de Nick... Altcineva făcuse acele modificări şi nu a durat mai mult de o secundă ca numele lui să-şi vină în minte.

La naiba, realitatea m-a lovit ca un baros în stomac. Sophia fusese acolo, Nicholas locuise cu ea în acel apartament la fel ca el cu mine... M-am dus în tăcere în cameră, în camera în care petrecusem cele mai bune momente intime ale relaţiei noastre, tot ce ştiam, tot ce a povestit el. Eu învăţasem că fusese în patul acela, în cearşafuri ca alea, în spaţiul acela. Am şters lacrima care mi-a curmat pe obraz aproape cu o lovitură. S-a schimbat şi camera, totul a fost diferit.

Imagini cu Nick cu ea, cu el sărutând-o, mângâind-o, atingând-o, făcându-i aceleaşi lucruri, mi-au trecut prin minte ca o prezentare de diapozitive imaginară.

Nicholas mi-a pus valiza deasupra unei bănci, apoi s-a întors spre mine.

„Ar trebui sa te duci la culcare.”

Cuvintele lui păreau să mă facă să mă trezesc şi să ies din acel iad în care mă băgasem.

— Mai vorbeşti cu mine? am spus încercând să-mi ascund tristeţea cu furie.

Părea surprins şi mă privea precaut.

— Scuze dacă am mai tăcut... trebuia să mă gândesc la toate astea...

înţelege că nu era ceva la care se aşteptase.

— Şi mă aşteptam la asta? am răspuns neîncrezător.

„Ai avut la dispoziţie mai mult de trei săptămâni să-l asimilezi”, mi-a răspuns el, reproşându-mă că nu i-am spus de îndată ce am aflat.

—îmi pare rău dacă nu am alergat să te caut de îndată ce am aflat că am un copil în mine, un copil pe care nu l-am căutat şi nu-l vreau!

De îndată ce am scos acele cuvinte, m-am simţit vinovat şi am ştiut că minţeam. Bineînţeles că mi-am dorit asta, acum mai

mult ca niciodată, nu mai era cale de întoarcere, Mini Me şi cu mine eram conectaţi: că legătura maternă a început chiar înainte de naştere era total adevărată.

— Şi crezi că fac?! a strigat ea la mine atunci, ridicându-şi mâna la faţă într-un acces de nervozitate. Ea a tras adânc aer în piept pentru a se calma,

— deşi aparent fără prea mult succes, şi mi-a vorbit din nou pe un ton mai calm: „Nu ar trebui să ne certam despre asta, te rog, intră în pat, Noah”.

Cuvintele lui încă răsunau în capul meu, ca şi cum ar fi fost amplificate de un fel de sistem cerebral care nu se putea opri din ascultare.

Nick nu a vrut copilul...

— în patul ăla? Vrei să intru în patul ăla în care ai aruncat Dumnezeu ştie câte femei? am spus într-un acces de furie şi gelozie. Nu, n-avea cum să ne pună pe Mini Me şi pe mine între acele cearşafuri, morţi anterior.

Nick nu se aştepta la acel răspuns, era clar şi a fost surprins fără să ştie cu adevărat ce să-mi spună. Acea tăcere nu a făcut decât să-mi confirme suspiciunile.

Am luat o pernă şi am ieşit în picioare să mă aşez pe canapeaua din sufragerie, o canapea hidoasă şi la fel de inconfortabilă pe cât bănuisem când am văzut-o prima dată. Am stat cu picioarele încrucişate în stil indian şi m-am uitat drept în faţă la televizorul uriaş, singurul lucru pe care Nick părea să-l fi ales.

L-am privit cu coada ochiului cum a intrat în sufragerie, a mers la minibar şi şi-a turnat o băutură. S-a uitat la lichidul chihlimbar pentru câteva secunde, până când în cele din urmă şi-a pus paharul jos şi a venit la mine. îşi întinse mâna.

— Hai, spuse el calm. Voi rezerva o cameră la un hotel.

Asta m-a prins complet neprevăzut. Mi-am mărit ochii surprinsă şi când am văzut că vorbea serios, o parte din furia mea s-a domolit.

-într-adevăr?

„Nu vreau să te simţi inconfortabil.

Am dat din cap ridicându-mă de pe canapea şi cu faţa la el. Muream de o îmbrăţişare din partea lui, oricât de rănită eram, toată această situaţie era cea mai ciudată... De când a cedat Nick izbucnirilor mele? în mod normal, ne-am fi ţipat unul la altul, dar acolo eram, plutind unul în jurul celuilalt cu precauţie, încercând să ascundem toate lucrurile care mai erau

de spus.

Când eram în maşină, Nick a sunat la Hotelul Mondrian din West Hollywood şi, spre surprinderea mea, a închiriat o apartament pentru noi doi.

— Nu trebuie să cheltuieşti o avere pe asta, Nicholas, am putea merge la mine în apartament, sau mă poţi lăsa acolo, asta nu a fost deloc o idee bună.

Nici măcar nu şi-a luat ochii de la drum.

— Am nevoie de un loc unde să pot lucra şi vreau să te am aproape. Camera nu este o problemă, nu vă faceţi griji.

Am oftat observând oboseala din corpul meu, voiam să mă bag în pat, tot ce se întâmplase în ziua aceea mă lăsase epuizată.

Am adormit pe drum şi Nick m-a trezit uşor. Când am deschis ochii, am văzut că am ajuns deja şi că un clopot ne aştepta cu răbdare să coborâm din maşină.

Am făcut-o şi nu m-am putut abţine să-mi observ ţinuta – jambiere, salopete şi adidaşi – şi să o compar cu aspectul ascuţit al lui Nicholas, îmbrăcat într-o cămaşă, blugi şi pantofi strălucitori.

M-am aşezat pe una dintre canapele de la recepţie în timp ce el făcea înregistrarea. Eram puţin îngrijorat, pentru că făcusem totul, în afară de odihnă; la Jenna, Lion fusese cel care mă conducea aici, colo şi acum... dacă l-aş întreba pe Nick, va trebui să-i explic în detaliu tot ce se întâmpla cu sarcina şi o parte din mine nu a vrut. să-i spun cât de incredibil de deficitar era uterul meu, nici toate lucrurile pe care le făcusem greşit în primele luni... Acţionasem iresponsabil... Numai că îmi amintesc de tot alcoolul pe care mi-a pus-o în corp mi-a făcut greaţă şi nu din cauza sarcinii, dar din cauza mea, pentru că eram incompetentă şi pentru asta, la naiba, tot nu credeam că nu am simţit...

Din fericire pentru mine şi pentru Mini Yo, lifturile nu erau departe, iar când Nick m-a luat de mână ca să mă conducă până acolo, am fost foarte recunoscător. Bellboy ne-a escortat în camera de la ultimul etaj şi ne-a lăsat valizele acolo. Când am intrat, ochii mi s-au mărit de surprindere. Nick i-a dat un bacşor şi el a plecat, lăsându-ne în pace. Oh Doamne! Aceasta nu era o cameră, era un apartament adevărat. Am făcut câţiva paşi înainte admirând parchetul strălucitor, patul uriaş alb cu tăblia neagră, masa mare pătrată cu scaune transparente, canapeaua imensă, biroul şi priveliştile incredibile ale oraşului.

încercând să nu mă simt copleşit sau să mă opresc să mă gândesc la ce avere trebuie să fi costat acea suită, m-am dus pur şi simplu spre pat, unde Nick îmi deschisese valiza, de unde

mi-am luat pijamalele. Am intrat apoi în baie. Duşul m-a ajutat, mai ales să mă relaxez... Nu ştiam ce se va întâmpla între noi doi, era o tensiune ciudată în mediu.

Când am ieşit din baie – deja îmbrăcat în pijamaua mea din pantaloni scurţi şi un tricou largi – Nick mă aştepta, rezemat de masă. Părea pierdut în gânduri. Am ignorat cât de nervos mă făcea să fiu singur într-o cameră cu el

după atât de mult timp şi să mă aşez pe pat, rezemat de tetiera, aşteptând ca unul dintre noi să rupă tăcerea sau să spună ceva despre elefantul uriaş care părea că au apărut în cameră.

Mi-am amintit ultima dată când am fost singuri, într-un pat... Mi-am mângâiat burta cu grijă şi mi-am ţinut respiraţia. Da, Mini Me... erai pe cale să intri în scenă.

-La ce te gândeşti? Spune el privindu-mă atât de atent, încât inima mi-a bătut viteza.

„Nimic... mă gândeam doar la ultima dată... ştii, când tu şi cu mine...

Maxilarul lui Nick s-a strâns strâns, cred că ceea ce a fost o amintire bună pentru mine l-a înfuriat.

— Am fost un idiot... şi iresponsabil.

M-am uitat la faţa lui acru şi mi-am dorit să nu fi deschis gura.

„Ceea ce s-a întâmplat în acea noapte nu ar fi trebuit să se întâmple", am condamnat eu să ascund cât de mult m-a întristat atitudinea ei. Şi nu a fost doar vina ta.

Nicholas s-a încruntat, cu privirea aţintită pe faţa mea.

— Ce s-a întâmplat Noah? a întrebat el şi, prinzându-i tonul, mi-am ridicat privirea în ochii lui reci. M-ai mintit?

-Acea?

—Te-am întrebat dacă mai iei pilule contraceptive şi ai spus da, aşa că explică-mi cum naiba s-ar fi putut întâmpla asta.

M-a întrebat de pastile? în noaptea aceea fusese atât de absorbită de ceea ce făceam, încât nu-şi putea aminti jumătate din ceea ce ne spusesem unul altuia.

Parcă mi se frângea din nou inima.

— Crezi că am făcut-o intenţionat?

Nicholas şi-a şters mâna pe faţă, s-a ridicat şi s-a îndepărtat de mine.

„Nici nu mai ştiu ce să cred... Când mi-ai spus că eşti însărcinată, nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi a mea până nu te-ai hotărât să-mi lămureşti cu micul tău mesaj fericit." explică ea, deschizând minibarul şi scoţând o sticlă.

Mi-am ţinut respiraţia, fără să spun nimic, am vrut să aud ce avea de spus.

Am făcut sex o dată, la naiba! Odata in cat?! Un al naibii de an şi jumătate şi asta se întâmplă?!

— Ai fi preferat să fie al altcuiva? Nici măcar nu mi-am recunoscut propria voce, am vrut brusc să ies de acolo.

„Ştii perfect că nu ştii.

Mi-am eliberat respiraţia pe care o ţinusem.

— Eşti un nenorocit chiar şi pentru că ai insinuat că te-aş fi putut înşela. De parcă aş putea avea vreun interes să rămân însărcinată la nouăsprezece ani! Ştiaţi? Nu trebuie să faci parte din asta. Sunt perfect capabil să merg pe cont propriu. Ultima parte nu era adevărată, dar nu aveam de gând să-i spun.

Nick s-a uitat înapoi la mine de parcă l-aş fi insultat.

-Asta vrei? spuse atunci şi am observat cum vena de la gât a început să-i bată mai puternic decât de obicei. Maxilarul i s-a rigidizat şi privirea pe care mi-a dat-o m-a ţinut nemişcat pe loc.

Nu trebuie să fie responsabilitatea ta. Multe mame sunt capabile să-şi crească copiii singure, ai prea multe lucruri care se întâmplă în viaţa ta chiar acum şi ai spus foarte clar că nu ai vrut să mă mai vezi niciodată.

Nick a clătinat din cap şi a râs amar care nu mi-a plăcut deloc.

Bineînţeles că nu a vrut să spună, dar deja a spus clar că nu vrea copilul şi că îi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, iar eu nu aveam să fiu cel care să-l vâneze, cum fac mii de femei doar pentru că vor avea un copil; Nu, în niciun caz, ar fi greu, mă sufocam doar gândindu-mă la asta, dar nu l-aş pune niciodată între o stâncă şi un loc greu, niciodată.

—întotdeauna ai trecut prin viaţă dorind să rezolvi toate lucrurile de unul singur, nu ai lăsat pe nimeni să te ajute sau să-ţi spună că greşeşti. Şi ştii ce, iubire? îmi pare rău.” „Dragoste” părea ca cea mai urâtă insultă spusă cu voce tare. Dar o să-ţi spun, copilul din tine este la fel de mult al meu ca şi al tău, aşa că ai mare grijă ce spui.

Mi-a luat câteva secunde prea mult să răspund.

„Tu ma ameninţi?”

„O să fac parte din viaţa acelui copil şi el o să-mi ia numele de familie”.

De ce ceea ce îmi doream să aud încă din minutul unu a

reuşit să mă facă să mă simt încolţit?

„Copilul va avea ceea ce este mai bun pentru el şi eu voi fi cel care va lua acea decizie”.

— Ei bine, nu cred că vreun judecător ar nega că eu sunt cel mai pregătit să am grijă de fiul nostru, nu crezi? Nu ai nimic decât dacă îi ceri tatălui meu.

Fiorul de a-l auzi spunând „fiul nostru” a dispărut dintr-o clipă.

Am deschis ochii, neputând să cred că în conversaţie a apărut cuvântul „judecător”.

„Ce încerci să-mi spui?” am întrebat cu un nod în gât.

Nicholas părea pe lângă el, cu fiecare secundă care trecea, cu atât mai mult devenea Nick pe care nu voiam să-l înfrunt.

„Spun că nu voi lăsa nicio captură liberă”. Tu şi cu mine nu ne vom întoarce împreună, aşa că va trebui să legăm lucrurile înainte de a naşte. Custodia comună ar fi cea mai bună... Acum, dacă mă scuzaţi, am lucruri importante de făcut.

Fără să se uite măcar la mine, şi-a luat haina şi cheile şi a trântit uşa din apartament.

Frica şi lacrimile au venit mai târziu, însoţite de o mare neputinţă. Avea dreptate, nu avea nimic, decât dacă o cere, dar Doamne fereşte ca Nicholas Leister să-i scoată din nou aşa ceva din gură. Dacă intenţia lui ar fi să mă înfrunte, l-aş aştepta mai pregătit ca niciodată.

38
NICK

Am luat maşina şi am plecat apăsând din plin pedala de acceleraţie. Trebuia să fie singur şi să gândească. Sintagma „sunt însărcinată” încă îmi răsuna în cap; încercasem să o iau mai uşor, într-adevăr, dar nu numai că totul mi s-a părut o glumă proastă, dar, pe deasupra, tocmai îmi dădusem seama că Noah nici măcar nu voia ca ea să facă parte din ea şi din viata bebeluşului. De aceea, îi luase mai mult de trei săptămâni să-mi spună, iar eu eram sigur, punându-i mâna pe foc, că ajunsese să-mi spună pentru că Jenna insistase şi în sfârşit o convinsese.

„Sunt însărcinată.”

Nu cred că două cuvinte m-au afectat atât de mult în viaţa mea. Două cuvinte simple şi aproape că m-am izbit de maşina din faţa mea.

Noroc că am călcat frâna la timp...! Mi-a scăpat telefonul mobil din mâini şi a trebuit să ies de pe drum ca să-l recuperez şi să le citesc din nou.

Lumea s-a prăbuşit peste mine, parcă mi-ar fi luat brusc aerul din plămâni, sângele din vene şi gândurile coerente din creier; Nu puteam să învârt decât unul în mod special: „îl omor”. Slavă Domnului că al doilea mesaj a sosit în timp util pentru a-l împiedica să comită crimă... doar Noah era capabil să scrie mesaje precum „Sunt însărcinată” şi „Apropo, este al tău” şi să fie atât de confortabil.

Am intrat într-un bar din oraş, unul pe care mulţi dintre studenţii din campus destul de mari să bea obişnuiau să-l aleagă pentru a se distra. Ştiam că băutul nu mă va ajuta să-mi limpezească capul, dar la naiba, fie aş bea ceva tare, fie aş ajunge să mă întorc în acea cameră şi să-i spun acelui idiot că ea şi copilul sunt. ambele ale mele şi că eu aveam să fiu cel care avea să se ocupe de amândoi.

Ura pe care o simţisem faţă de Noah la început s-a domolit de îndată ce i-am pus o mână pe burta şi mi-am dat seama că în ea se formează propriul meu copil, copilul lor. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla... De asemenea, oricât am încercat să nu mă gândesc la asta, dificultăţile pe

care Noah avea să le conceapă fuseseră o pătură întunecată deasupra capului nostru din momentul în care am aflat că suntem îndrăgostiţi.

Am băut scotch-ul dintr-o înghiţitură şi am comandat altul.

Spusese ceva despre un judecător?

Mi-am trecut mâinile peste faţă, muzica era destul de insuportabilă şi erau prea mulţi oameni care dansau în jurul meu. Barul era în mijlocul camerei şi a fi acolo era tortură. Mi-am ridicat paharul la buze şi mi-am strâns maxilarul cu putere împotriva arsurii.

Noah urma să fie mamă... la nouăsprezece ani.

M-am urât pe mine însumi în acel moment, am urât că am greşit atât de mult, că am forţat-o să facă ceva care, oricât de mult ne-am dorit amândoi, ea a arătat clar că nu vrea să facă asta.

Oare o forţase?

Nu, la naiba, nu făcusem dragoste cu ea, am tratat-o corect, am ţinut-o toată noaptea în braţe şi am vrut să mă trezesc lângă ea. Mă dusese sufletul să văd că el nu era acolo când am deschis ochii în acea dimineaţă; orice ar fi, ajungea mereu să fugă.

Mintea mea bolnavă a început să-şi imagineze felul de viaţă pe care am fi dus-o dacă noaptea sângeroasă de gală a tatălui meu l-ar fi luat cu maşina şi l-ar fi dus pe Noah la New York, aşa cum şi-ar fi dorit să facă, aşa cum i- am spus eu. Nimeni n-ar fi făcut acele greşeli, nimeni nu s-ar fi atins de fata mea şi acum aş fi cu ea şi nu într-un bar slăbit încercând să mă obişnuiesc cu ideea că voi fi tată, tată, dracului, tată al lui. un copil. Viaţa mea urma să ia o întorsătură de o sută optzeci de grade şi aveam aproximativ patru luni să mă obişnuiesc cu ideea şi să mă pregătesc.

Ce naiba avea să facă cu compania? Ce avea să facă cu Noah?

Când eram la al cincilea pahar şi mintea începea să devină tulbure, privirea mi-a căzut pe ceva, mai degrabă, pe cineva care stătea la bar la câţiva metri distanţă. Ştiam cine este după modul în care corpul meu a reacţionat aproape instantaneu:

toţi muşchii mi s-au încordat. M-am ridicat de pe scaun cu grijă şi m-am dus la colţul discotecii. L-am prins de cămaşă şi l-am ridicat în sus, prinzându-l complet neprevăzut.

„Ce naiba cauţi aici, rahat?” am întrebat, punându-mi fruntea de a lui şi intrând într-o stare în care mă trecusem doar o dată, cu un an şi jumătate în urmă, cea mai proastă noapte din viaţa mea.

Michael O'Neil m-a împins cu putere, apoi s-a uitat la mine cu o hotărâre de oţel.

— Te-am plătit să scapi dracului din oraşul meu! am urlat, aruncându- mă spre el.

Am căzut amândoi la pământ, făcând oamenii să se îndepărteze şi pe cineva să cheme securitatea. La naiba, va trebui să plătească o grămadă de bani în seara asta pentru a nu intra în probleme reale. împingând acel gând, i-am dat o altă lovitură în coaste şi el a profitat de ocazie pentru a mă lovi peste falcă.

Am simţit sângele în gură şi am scuipat pe pământ cu o dorinţă reînnoită de a-l ucide şi de a pune capăt odată pentru totdeauna.

— M-am hotărât că nu-mi pasă de afacerea pe care am făcut-o, spuse el, ridicându-se cu picioarele şi prinzând controlul pentru o clipă; pumnul lui s- a ciocnit de pometul meu stâng şi mi-am simţit pielea despicată.

Apropo... Noah este mai frumos ca niciodată.

Sângele mi s-a strâns în cap, am văzut totul roşu, am văzut chiar şi pete în jurul meu şi ultimul lucru pe care îl ştiu este că erau trei tipi care încercau să scape de nenorocitul ăla de pe mine. Ne-au dat afară prin diferite uşi şi, din cauza cine eram, mi-au permis să mă recuperez într-una din camerele private şi chiar mi-au lăsat un telefon să sun pe cineva care ar putea veni să mă ia. Când Steve a apărut pe uşa din spate, am văzut că se întâmplase ceva.

„Sunt mai mulţi jurnalişti afară, cineva trebuie să fi informat”, a anunţat el în timp ce mă înjuram. Ce-mi lipsea.

într-adevăr, când am plecat, oricât m-am străduit să mă prefac că nu se întâmplă nimic şi să-mi ascund rănile de pe faţă, mi-au făcut numeroase fotografii, până când m-am ascuns în spatele Mercedes-ului tatălui meu. Steve şi-a ţinut gura, deşi părea surprins când i-am spus să mă ducă la Mondrian. Nici nu voiam să mă gândesc la cum va reacţiona presa când a ieşit sarcina lui Noah, cu atât mai puţin cum va reacţiona familia noastră... avea să fie un scandal, mai ales că aproape toată presa credea că Noah şi Am fost fraţi Sophia avea să mă omoare, scandalul avea să-i afecteze şi familia şi poate răni cariera politică a tatălui ei.

Am ieşit clătinându-mă din maşină şi l-am rugat pe Steve să-l ia pe al meu de la magazin. Când am intrat în suită, o tăcere sepulcrală mi-a făcut tot părul să stea pe cap. Camera era întunecată şi asta nu putea însemna decât un singur lucru...

Am aprins lumina din cameră şi am văzut că era complet goală. M-am dus la pat şi am luat biletul care era pe pernă.

— La naiba.

39
NOAH

Am chemat un taxi de îndată ce Nick a ieşit pe uşă, iar două ore mai târziu am fost înconjurat de cutii nedeschise şi m-am băgat în pat, mâncând un castron de cereale pe care l-am putut găsi după multe căutări. Nu aveam lapte sau nimic în frigider, dar măcar eram singură, în sfârşit, după atâtea săptămâni de viaţă cu Jenna.

Nu ştiam la ce mă gândeam să merg cu Nicholas, de parcă lucrurile aveau să meargă aşa cum înainte. Ceea ce s-a întâmplat între ei doi nu putea dispărea pur şi simplu aşa, nu conta dacă eram însărcinată, nu conta dacă el era tată, ceea ce făcuse de înţeles în camera aia de hotel avea de gând să facă. rămâne în amintirile mele mult mai mult decât orice la care m-am gândit vreodată.mi-ai fi putut spune în trecut.

Cum putea el să creadă că ea ar putea fi atât de jos încât să-l pună pe el în legătură cu copilul? Cum îndrăzneşte să sugereze că l-aş scoate când mă voi fi născut?

Nici nu voiam să-l văd, dacă lucrurile erau deja proaste, acum totul trecuse la un nou nivel. Am încercat să mă liniştesc, nu am vrut să stresez pe Mini Me şi deşi mi-a luat mult timp, până la urmă am reuşit să adorm, cel puţin până pe la cinci dimineaţa când telefonul a început să-mi vibreze furios.

Nu aveam de gând să vorbesc cu el. La naiba, acum a aflat că am plecat? Ce naiba făcuse toată noaptea?

Mai bine să nu întrebi.

I-am trimis un mesaj simplu.

Lasă-mă în pace.

Şi a făcut... cel puţin pentru o vreme.

A doua zi dimineaţă a apărut la apartament. Bănuiesc că Jenna nu a vrut să-i dea adresa mea până nu a fost o oră rezonabilă, dar mi-aş fi dorit să fi

verificat mai întâi cu mine. Era sătulă ca ea şi Lion să se ducă acolo unde nimeni nu voia.

Când am deschis uşa, l-am găsit cu două pahare de hârtie şi o pungă Starbucks. Era îmbrăcat într-un costum şi avea un ochi negru, o tăietură pe pometul stâng şi o buză despicată. Combinaţia a fost ridicolă. Arăta ca un proxenet care se dădea drept om de afaceri.

-Pot trece?

Mi-am încrucişat braţele. Nu, nu am vrut să se întâmple, dar a trebuit să vorbim.

I-am întors spatele şi m-am culcat. Urăsem să trebuiască să mă joc dezavantajat, să mă urc în pat cât timp el era acolo, impunând de parcă el ar fi un adult şi eu aş fi copil.

— Aşa că te mai lupţi... ăsta va fi un punct în favoarea mea când ne vom certa pentru custodia copilului în instanţă.

— Ajunge, Noah, m-a întrerupt el, punând băuturile şi punga pe blatul din bucătăria mea mică. Ştii că nu am vrut să spun asta.

— Păreai foarte hotărât când ai spus clar că nu voi putea avea grijă de acest copil.

Nicholas şi-a trecut mâna pe faţă şi şi-a îndreptat atenţia către casă. Mi- a fost ruşine pentru mizeria în care era totul. Loft-ul meu era cel mai puţin potrivit pentru creşterea unui copil şi eram sigur că exact la asta se gândea Nicholas în acest moment.

— Ai putea avea grijă de copilul ăla dacă ţi-ar lipsi două mâini, Noah, spuse ea, luând paharul de hârtie şi mergând spre patul meu. Este ciocolată caldă.

Am acceptat fără tragere de inimă băutura deoarece eram înfometată.

— Nu vreau să mai aud de la tine că o să-mi iei copilul, mă auzi? Am spus mai serios decât în toată viaţa mea.

„Nu aş face niciodată asta... La naiba, pentru cine mă iei?”

Am clătinat din cap, nici nu am putut să mă uit la el, nici nu am vrut să-l am în faţa mea. Mă rănise din nou, pusese degetul pe rană şi mă lovise acolo unde mă durea cel mai mult, unde simţeam cea mai mare frică şi nu putea să-l scoată pe Mini Me

4

înainte.

1 S-a aşezat langa mine pe pat.

— Noah, uită-te la mine, spuse ea cu o voce fermă.

Am refuzat s-o fac, mai ales pentru că am simţit că dacă o fac m-ar face să plâng ca un cupcake şi ultimul lucru pe care mi-am dorit să arăt slab în

acel moment.

Mi-a luat bărbia între degete şi m-a forţat să-mi fixez privirea asupra lui.

„îmi pare rău pentru tot ce am spus ieri”, mi-a spus în timp ce degetul lui îmi mângâia bărbia. Voi fi aici pentru tine.

„Nu este ceea ce vrei”, am spus, cu vocea tremurândă.

îmi doreasem din tot sufletul să fiu din nou alături de el, să-mi întemeiez o familie şi să o iau de la zero, dar îmi dăduse foarte clar că asta e imposibil.

Acum era însărcinată şi da, lucrurile se schimbau. Acum trebuia să mă uit la Mini Me, nu la mine, iar asta însemna să mă întorc în viaţa lui Nicholas Leister, indiferent cât de mult încerca să mă dea afară.

Trebuia să-mi înghit sentimentele, trebuia să mă prefac că totul poate reveni la cum era înainte... asta a mai rămas. A jucat în cel mai bun film din toate timpurile. Şi Nick ştia asta.

„întoarce-te cu mine la hotel”, m-a întrebat ea, ştergându-mi o lacrimă de pe obraz.

Aş fi dat orice să nu trebuiască să mă odihnesc, să pot fi independent şi să nu am nevoie de nimeni, dar nu a fost cazul, aveam nevoie, cel puţin până mi-a spus doctorul că copilul nu este în pericol. .

Aşa că am acceptat, m-am întors cu el la hotel. Când am ajuns, Nicholas m-a ajutat să mă stabilesc înapoi şi s-a scuzat spunând că are câteva lucruri de făcut la birourile LRB. Se simţea ciudat, amândoi eram, nu păream ca noi înşine, aşa că m-am bucurat că pleacă. Restul zilei până noaptea târziu l- am petrecut întins în pat citind Wuthering Heights. Nu mi-a plăcut niciodată cu adevărat acel roman – personajele erau prea chinuite şi intriga prea dramatică pentru plăcerea mea – dar ceva mă făcuse să vreau să-l citesc din nou. Până la urmă l-am lăsat pe masă şi am încercat să dorm. Nu am auzit de Nicholas şi, deşi m-a durut că nu m-a sunat toată ziua să mă verifice, mi-am dat seama că încă habar nu avea ce se întâmplă cu Mini Me. Totul se întâmplase atât de repede încât nici măcar nu mă întrebam de ce trebuia să mă odihnesc. Trecuse doar o zi şi jumătate de când aflase, dar faptul că nu ne-am aşezat de fapt

şi nu am vorbit indica cât de supărat trebuie să fi fost cu adevărat. Am închis ochii şi am lăsat somnul să mă cuprindă.

NICK

Trebuia să merg să o văd pe Sophia. Nu încetase să mă sune din noaptea de după petrecerea de la casa lui Lion; Eram furios pentru că, până am fost în Los Angeles, nici măcar nu petrecusem trei ore împreună.

Problema Sophiei a fost ceva ce trebuia să o rezolv, de fapt, când am văzut cât de puţin îmi păsa să rup relaţia respectivă, mi-am dat seama că nu ar fi funcţionat niciodată, nu ar fi putut fi niciodată ceea ce avea nevoie. Numai Noah era capabil să continue să-mi răstoarne lumea peste cap, dar la naiba!... Cum să nu o fac dacă înnebunesc complet doar respirând?

A fost atât de ciudat să o am din nou cu mine, a fost atât de ciudat să nu ţip la mine cu ea, să nu trebuiască să o urăsc. Ultimul an şi jumătate îmi cheltuisem toată energia urându-o din toată puterea mea pentru a ascunde partea care o iubea, pentru a potoli teribila dorinţă de a alerga înapoi la ea şi de a o implor să fie din nou cu mine. Fusese nevoie de multă stăpânire de sine ca să o părăsesc, să plec şi să mă conving să-mi reconstruiesc viaţa cu altcineva, dar totul fusese o minciună cât o casă. Toate acele sentimente au fost brusc în pauză. Ura nu mai părea să aibă sens şi dragostea se chinuia să urce pe scenă. O parte din ce în ce mai mare din mine muri de nerăbdare să merg la ea, să o ţin în braţe şi să nu se mişte niciodată. Am simţit uşurare... uşurare infinită. Să urăsc femeia pe care o iubeam fusese cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată în viaţa mea. Şi acum ceva mi-a spus să nu mă mai lupt, să nu mai înot împotriva curentului, drumul meu era mereu clar, destinul meu era acea fată.

Sophia era şi ea într-un hotel, după ce i-am spus că apartamentul meu a fost inundat. A trebuit să găsesc ceva care să omor timpul şi să pun lucrurile în ordine. Am parcat şi m-am pregătit să înfrunt pe cineva pe care nu voiam să-l rănesc. Mi-a deschis uşa camerei ei îmbrăcată într-o rochie drăguţă de culoarea prunei. Faţa lui arăta clar că ştia că ceva nu era în regulă.

Un „trebuie să vorbim” nu a fost niciodată de bun augur.

4
2

Am intrat şi nu mi-am scos geaca şi nu l-am sărutat pe buze aşa cum aproape că m-am obişnuit să fac. Sophia s-a încruntat şi m-a invitat în

camera de zi a apartamentului ei. Ajuns acolo, m-am dus la minibar şi mi- am turnat ceva de băut. Sophia s-a aşezat pe canapeaua din piele albă şi m-a privit evitându-i privirea şi luând o înghiţitură lungă de whisky.

— O să mă părăseşti, nu-i aşa? spuse ea, rupând tăcerea bruscă.

Am ridicat privirea şi l-am fixat pe faţa lui.

— Nu cred că a trebuit să te am vreodată, Soph.

Ea a clătinat din cap şi şi-a mutat privirea către masa din faţa ei.

„Am crezut... am crezut că mergem înainte, Nicholas. Ce a spus? Ce a făcut el să te facă să te răzgândeşti acum? Pentru că acum o săptămână îmi spuneai că vrei să locuieşti cu mine.

La naiba da, l-am întrebat, m-am săturat să mă simt rău pentru Noah, m- am săturat să mă trezesc singur noaptea, gândindu-mă, întrebându-mă dacă am făcut ceea ce trebuia dându-i drumul...

„Ştiu... şi îmi pare rău, la naiba, chiar. Sophia, nu fac asta ca să te rănesc, dar nu pot continua să neg ce simt pentru Noah. Dacă nu sunt cu ea, prefer să nu fiu cu nimeni. Ţi-am spus că a noastră a fost o durere şi ai acceptat-o, apoi lucrurile au început să se schimbe şi nu spun că e vina ta, şi eu m-am lăsat dus de cap pentru că a fost...

-Uşor? -am întrerupt.

Am rămas tăcută uitându-mă la ea. Da, bătuse în cui, a fi cu Sophia fusese uşor, plăcut, corect, dar nu fusese nicio pasiune, nici magie, nici dorinţa iraţională de a fi cu ea, de a dori s-o posedă, de a vrea să facă. a ei a mea...

El simţise asta doar pentru o singură persoană.

„Aş prefera să renunţ la asta acum decât să-ţi rupă inima mai târziu."

Sophia zâmbi fără nicio urmă de bucurie în ochi.

— Ce te face să crezi că nu ai făcut-o deja?

Nu a aşteptat să răspund, s-a ridicat de pe canapea, mi-a întors spatele şi a intrat în camera ei. M-am gândit să merg

după ea, să-mi cer scuze, să-i dau mai multe motive pentru care nu aveam de gând să ne antrenăm, dar asta era Sophia. Nu avea de gând să insiste, nu avea să mă roage... dacă mă iubea, felul lui de a face nu era cel potrivit şi într-o zi aveam să aflu.

Nu am fost bărbatul vieţii ei.

Când am intrat în suită, parfumul şamponului lui Noah mi-a invadat simţurile. Totul era practic pe întuneric, luminat doar de o lampă în picioare aprinsă într-un colţ. Noah stătea întins, cu capul pe pernă şi părul împrăştiat

peste ea. Am simţit că umflătura din pantaloni mi se întăreşte doar privind la ea... la naiba era frumoasă!

Ştiam perfect că cel mai bine ar fi să plec sau măcar să aştept ca alcoolul care îmi curgea prin vene din băuturile pe care le băusem într-un bar la care mergeam după ce am părăsit-o pe Sophia să dispară din corpul meu, dar deodată am doar că mă puteam gândi la un singur lucru. Mi-am scos cămaşa în timp ce mă îndreptam spre picioarele patului. Ochii mi s-au oprit la curba spatelui ei, la picioarele ei lungi care se lipeau de una dintre perne, la obrajii ei trandafirii. M-am aşezat pe pat şi am privit-o cu atenţie. Trecuse atât de mult de când am făcut asta încât am simţit o pace interioară în centrul sufletului meu.

Să-l privesc pe Noah dormind a fost întotdeauna un spectacol, dar chiar în acel moment ceea ce îmi doream era să-şi deschidă ochii... La naiba, voiam să-şi dea seama că eu sunt centrul lumii lui, voiam să se uite la mine. felul în care obişnuia.

M-am uitat la cartea care era sprijinită cu susul în jos pe noptieră lui. L- am deschis şi am început să citesc pagina de unde o lăsase.

Un paragraf mi-a atras atenţia şi am continuat să citesc:

... nici mizeria, nici înjosirea, nici moartea, nici nimic din ceea ce Dumnezeu sau Satana ne-au rezervat pentru noi nu ar fi putut să ne despartă; iar tu, pentru plăcerea ta ai făcut-o. Nu ţi-am frânt inima; tu eşti cel care l-ai distrus şi, distrugându-l, ai făcut la fel cu al meu. Mai rău pentru mine dacă sunt puternic. Ce nevoie am ca să trăiesc? Ce viaţă va fi a mea când...? Oh! Dumnezeu! Ai vrea să trăieşti cu sufletul în mormânt?

Mi-am strâns maxilarul. Următoarea propoziţie a fost subliniată cu creion.

M-ai abandonat şi pe mine, dar nu te condamn. Te iert. Iartă-mă!

Am închis cartea şi am numărat până la zece.

4
NOAH

Somnul meu era agitat, în el eram în travaliu şi mulţi doctori ţipau la mine că sunt complicaţii şi că bebeluşul este în pericol. A împins şi a împins pentru că asta trebuia să facă. Ochii mei s-au uitat în jurul meu, căutând singura persoană care ar putea să-mi alunge cele mai oribile temeri.

„Nu pot să fac asta singur... te rog... Nick... am nevoie, te rog...”

– Domnul Leister a spus că nu va veni – a insistat că nu-l vrea pe tipul ăsta.Iubito, nici tu.

Am observat cum plângea, nu doar din cauza durerii, ci şi din cauza cât de singură era. Mini Yo era pe cale să plece, dar când a făcut-o, sala de naşteri nu a răsunat de plânsul puternic al unui nou-născut, ci de linişte absolută. Cineva fără chip s-a apropiat de mine şi mi-a întins un pachet învelit în pături.

Copilul nu s-a mişcat.

„îmipare rău... era născut mort.”

Mi-am deschis ochii stând pe pat.

Fusese un coşmar... Simţeam lacrimile udându-mi obrajii şi inima bătând cu o mie pe oră. Apoi ochii mi-au căzut pe persoana din faţa mea. Nicholas adormise pe canapea, stând în picioare. Nici măcar nu m-am îndoit. Am aruncat cuverturile, m-am ridicat din pat şi m-am dus la el. Când m-am aşezat în poala lui, ridicându-i braţul ca să mă poată îmbrăţişa, ochii i s-au mărit de tresărire.

„Noah...” a spus el uluit la început, dar îmbrăţişându-mă o secundă mai târziu, aproape automat.

Mi-am îngropat faţa în gâtul lui şi am început să tremure ca o frunză.

-Ce s-a întâmplat? Eşti în regulă? E bine...?

Am clătinat din cap, simţind un nod în gât care mă împiedica să scot vreun sunet.

Nick mi-a luat bărbia între degetele lui şi mi-a cercetat ochii cu ai lui.

-De ce plângi? m-a întrebat speriat.

Am închis ochii în timp ce degetele lui îmi mângâiau obrazul, spălându- mi lacrimile.

„Am avut un coşmar...

Nick a părut să se relaxeze puţin şi braţele lui m-au înconjurat strâns, trăgându-mă mai aproape.

— Vrei să-mi spui? Asta uneori ajuta...

Situaţia asta mi s-a părut ciudată. în cea mai mare parte a curtarii noastre i-am ascuns că, atunci când nu eram cu el, îmi era greu să adorm; ma protejase mereu de visele mele urate fara ca macar sa stie, cu el aproape am dormit fara nici o problema.

„Am fost în travaliu...", i-am explicat cu o voce foarte joasă, „şi nu erai acolo.

Nick şi-a strâns maxilarul cu putere, dar a aşteptat ca ea să continue.

—Am împins şi am făcut ceea ce mi-au cerut doctorii... dar în cele din urmă Mini Yo era născut mort şi eu... eu...

Nick m-a îmbrăţişat şi m-am lăsat cuprins de braţele lui mari, imaginea bebeluşului meu mort nu părăseşte niciodată capul meu.

„Asta nu se va întâmpla, Noah", m-a asigurat el, mângâindu-mi părul cu degetele lui lungi.

-De unde ştiţi? am întrebat sprijinindu-mi capul pe umărul lui şi închizând ochii.

Nick m-a tras să mă uit la el.

— în primul rând, pentru că nimic şi nimeni nu mă poate împiedica să fiu cu tine când eşti în travaliu.

M-am uitat la el câteva secunde.

-Promiti? am întrebat incapabil să mă ajut.

„O să te ţin de mână din momentul în care începe şi până în momentul în care se termină, ai cuvântul meu".

în ciuda faptului că nu m-aş fi aşteptat niciodată la ceva diferit, am simţit o uşurare imensă care mi-a străbătut tot corpul. Mâna lui apoi mi-a părăsit părul şi s-a aşezat pe burta

mea.

— Nu ar trebui să fie vizibil? spuse el încruntat.

„Va creşte...” am răspuns, ţinându-mi respiraţia în timp ce mâna lui a alunecat sub cămaşa mea. Uneori cred că aştepta să ştii ca să se poată arăta...

„încă îmi este greu să cred asta, ştii? A mărturisit, încă tară să-şi ia ochii de la ai mei.

Totul a fost prea copleşitor, Mini Me, el, noi... încă habar nu aveam de toate astea, erau prea multe schimbări şi toate s-au petrecut aproape în acelaşi timp.

„Mi-e frică", am declarat, dorind ca timpul să se oprească, dorind să mă întorc la început, când eram doar eu şi el, iar problemele nu veniseră să ne rănească încă.

— E normal că eşti... mi-e frică, spuse el, privind în faţă. Dar totul se va rezolva, vei vedea.

— Şi dacă nu e aşa? i-am şoptit, temându-mi să-mi exprim temerile cu voce tare. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple, nu ar fi trebuit să fiu mamă... corpul meu...

— Corpul tău este perfect, s-a hotărât el tară a lăsa nicio îndoială.

„Nick... copilul... aproape l-am pierdut", am recunoscut, temându-mă
să-l privesc drept în ochi.

-Ce vrei sa spui?

Am încercat să mă calmez ca să-i pot explica.

— îţi aminteşti noaptea petrecerii de deschidere...? Când a trebuit să mă duci acasă...?

Nick nu i-a luat mai mult de două secunde să-şi amintească şi totul în el a mers în gardă.

Eram atât de aproape încât eram pe deplin conştient de vena de la gâtul lui care începea să-i bată ameninţător. Era evident că îşi amintea cât de beată fusese.

—Cred că atunci am avut prima ameninţare cu avortul... Am crezut că tocmai mi-a venit menstruaţia... dar nu.

„Nu te simţi vinovat pentru ceva ce nu ştiai", a sfătuit el.

„Am rănit-o... şi acum a trebuit să stau în pat de săptămâni întregi şi nici nu ştiu ce o să-mi spună doctorul când mă duc poimâine la cabinet".

— De aceea trebuie să te odihneşti...?

—Am o vânătaie şi până nu va dispărea nu voi putea face practic nimic, medicul mi-a spus că este normal la femeile care sunt însărcinate pentru prima dată, deşi cu gestaţia avansată

începe să fie mai periculos şi nu numai pt. copilul, dar şi pentru mine.

Nick s-a încordat sub mine.

„Repetă asta despre că eşti în pericol”, m-a întrebat ea, privindu-mă fix, cu frica atât de prezentă în ochi încât până şi eu am devenit nervos.

— în caz că îl pierd, dar asta nu se va întâmpla, am spus hotărât.

Nick părea să nu mai aibă cuvinte, de parcă realitatea posibilităţii de a mă pierde pe mine şi pe copil l-ar fi îngrozit brusc. S-a ridicat de pe canapea cu mine în braţe şi m-a lăsat pe pat. începu să se plimbe prin cameră, cu mintea departe de acolo. Când s-a apropiat din nou de mine, faţa lui era contorsionată de frică.

„îmi pare atât de rău, Noah... „ şi-a cerut scuze, luându-mi faţa în mâini. Asta nu ar trebui să se întâmple... dacă ţi s-a întâmplat ceva...

M-am dus să-i spun că cel mai important lucru acum era copilul şi nu eu, eram bine... dar buzele lui s-au izbit de ale mele şi lumea mi s-a oprit. Gura lui părea că vrea să găsească mângâiere în a mea. Mi-a luat câteva secunde să-l las să intre, am fost atât de uluit să văd că mă săruta cu pasiune după atât de mult timp. I-am simţit limba mângâindu-mi buzele şi când le-am deschis respiraţia lui îmbătătoare mi-a dat fiori. Mâinile i-am găsit părul şi l-am tras spre mine, dar nu a lăsat sărutul să se prelungească. S-a îndepărtat uitându-se în ochii mei.

— întoarce-te la culcare, spuse el apoi, respirând greu. Trebuie să te odihneşti şi eu...

A început să plece, dar mâna mea a prins-o pe a lui, ţinându-l de lângă mine.

— Stai cu mine până adorm, te rog.

Nick părea să ducă o mare bătălie internă. în cele din urmă şi-a dat jos pantofii şi s-a întins lângă mine pe pat. M-a tras în braţele lui şi mi-am sprijinit capul pe pieptul lui. Nu am vrut să mă opresc asupra a ceea ce tocmai se întâmplase, nu ştiam unde suntem sau cum vom proceda. Un sărut nu însemna nimic, nu? Sau daca? Am adormit în cele din urmă cu mâna lui mângâindu-mi părul şi bătăile inimii lui însoţindu-mă ca un dulce cântec de leagăn.

Când am deschis ochii a doua zi dimineaţă, tot ce am putut auzi a fost clicul tastelor computerului. Vis-a-vis de pat era o perdea transparentă care despărţea dormitorul de restul apartamentului şi m-am aşezat să văd un Nick înceţoşat stând pe canapea, încruntat la ecranul computerului pe care îl ţinea în poală cu o faţă sumbră.prieteni.

Mi-am amintit momentul pe care îl împărtăşisem cu o seară înainte. Trecuse mai bine de un an şi jumătate de când plecasem la Nicholas să mă simt mai bine, trecuse un an şi jumătate de când m-a ţinut în braţe până am adormit... Da, fusese foarte bun cu mine , dar habar n-aveam.in ce situatie ne aflam acum si imi era frica sa intreb.

Nick şi-a dat seama că eram treaz pentru că şi-a ridicat privirea de pe computer şi le-a fixat pe mine. Ne-am uitat amândoi ţinându-ne respiraţia, cel puţin eu, până când Nick a închis laptopul, l-a aşezat pe masă şi s-a apropiat de pat.

N-am spus nimic, doar am aşteptat să acţionez. în timp ce stătea lângă mine, uitându-se în jos la mine, am simţit că îmi trage respiraţia.

-Cum te simţi? a întrebat el, iar mâna lui m-a strâns pe obraz, vârându- mi o şuviţă în spatele urechii.

„Foarte bine", am răspuns aproape automat. Creierul meu era concentrat pe mângâierea uşoară a degetelor lui.

A dat din cap şi mi-a întors spatele, plecând din nou.

-Te duci? Nu m-am putut abţine să nu întreb.

„Am multe lucruri de făcut, inclusiv să găsesc cel mai bun ginecolog", a răspuns el, scoţând telefonul din buzunar şi privind pe ecran.

Imbraca-te. O să-i rog să ne aducă micul dejun.

M-am uitat la el, iar Nick mi-a aruncat o privire urgentă.

Mi-am îmbrăcat repede primul hanorac pe care l-am găsit şi mi-am ţinut pantalonii de pijama pe mine. Aproximativ zece minute mai târziu ne-a fost adus micul dejun, două tăvi imense de mâncare pentru un regiment.

Nick abia scoase la telefon şi nu a făcut-o până când practic am rămas fără mâncare. Când în sfârşit s-a apropiat de pat, s-a uitat cu dezgust la farfuria mea pe jumătate plină.

— Mănâncă, mi-a ordonat simplu.

„Nu îmi place nimic altceva", am răspuns, amestecând distras ouăle din farfurie.

Nu vorbisem despre noi înşine şi asta m-a făcut nervos. Nu am putut să- mi scot din cap cuvintele pe care mi le-a spus ultima oară şi cât de sigur părea când a spus că nu va putea

niciodată să mă ierte.

„Nu te mai juca cu mâncarea ta, abia ai mâncat nimic”, m-a acuzat exasperat.

Fe puse mala cara.

„Aşa va fi acum?” am răspuns enervat. îmi dai ordine tară să te opreşti? Dacă ştiu, stau la Jenna.

Nick se încruntă, dar înainte să poată răspunde, se auzi o bătaie în uşă. Câteva secunde mai târziu, Steve intră cu o faţă sumbră şi câteva reviste în mână.

— E peste tot, Nicholas, comentă el şi nu părea surprins să mă vadă stând acolo, purtând o tavă plină de ouă, fructe, cereale şi cafea.

„Ştiu”, a spus cel de mai sus, întorcându-mi spatele şi traversând camera până a ajuns la biroul care era în cameră. Steve l-a urmat... şi eu la fel.

— Ce e peste tot? Am întrebat şi înainte ca cineva să mă poată opri, i- am smuls revista din mâinile lui Steve şi am văzut unul dintre titlurile revistei People.

„Nicholas Leister Back to His Old Ways” era titlul. Dedesubt era o fotografie cu el, încruntat şi cu falca tăiată, ieşind dintr-un cârciumă. M-am dus să găsesc pagina pentru a continua să citesc, dar mi-a luat revista, doar pentru a găsi un Nick furios care se uita la mine cu un avertisment întunecat.

„întoarce-te în pat, Noah. Acum”, a adăugat el când a văzut că l-am înfruntat şi mi-am încrucişat braţele.

— Nu până când nu-mi spui ce se întâmplă.

S-a înţepenit şi s-a uitat la mine nervos.

— îţi spun ce vrei, dar te rog să te bagi în pat.

Privirea lui a traversat-o pe a mea şi i-am observat frica, încă recentă pe fundalul acelor irisi spectaculoşi. Am făcut ce mi-a cerut, simţindu-mă destul de ciudat ca Steve să-mi urmeze fiecare mişcare. Abia când Nick m-a văzut sub pături, a părut că a respirat din nou uşor.

„Vorbeşte cu Margot, ea se va ocupa de asta”, ordonă Nick, apoi aruncă revista la coşul de gunoi.

Steve nu şi-a luat ochii de la mine.

-Ce se petrece aici? întrebă el, întorcându-se spre mine.

Nu-l văzusem niciodată pe Steve privindu-mă aşa; mai mult, privirea pe care i-a aruncat-o lui Nicholas era clar cenzuroasă; Pentru prima dată de când l-am întâlnit, l-am văzut pe Steve vorbindu-i într-un mod ameninţător.

„O să ţi-o explic cât de curând voi putea; Acum, te rog, fa cum ţi-am cerut, vorbeşte cu Margot şi încearcă să te asiguri că nimic din ceea ce se întâmplă aici nu iese la iveală. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca presa să afle că Noah este cu mine.

Asta m-a durut, de ce să mint, dar eram mai concentrat să încerc să-mi dau seama ce naiba s-ar fi putut întâmpla, astfel încât presa să fi luat titlul acela şi că Steve s-a confruntat pentru prima dată cu un Nick pe care îl protejase şi de care îl îngrijise de când abia era un copil.copil.

Steve ignoră cine era de fapt şeful lui şi se apropie de patul în care zăcea
ea.

-Toate bune? m-a întrebat, privindu-mă cu îngrijorare.

în spatele lui, l-am văzut pe Nick încrucişat de braţele şi privindu-l pătrunzător; E clar că nu-i plăcea că ea îl ignoră şi mai mult, cunoscându-l, că se afla în faţa patului în care ea stătea întinsă sub cearşaf.

„Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, Steve", am răspuns eu, încercând să transmit calmul cu tonul relaxat al vocii mele.

Nu părea foarte convins de răspunsul meu, dar măcar a dat din cap şi tară să se uite măcar la Nick, a ieşit pe uşă fără să mai scoată un cuvânt.

-Ce a venit? am întrebat acum, uitându-mă la reacţia lui.

Nicholas încă se uita la locul de unde plecase Steve.

„Este clar că priorităţile tale s-au schimbat", a spus el furios, deşi am observat o urmă de aprobare în vocea lui.

— Ai de gând să-mi spui odată pentru totdeauna cu cine te-ai certat şi de ce?

am spus obosit.

Şi-a trecut mâna peste faţă, unde avea deja o mirişte care îi dădea o privire de băiat rău care îmi făcea să vibreze tot corpul.

„L-am întâlnit cu Michael la unul dintre barurile din campus", a explicat el cu o privire sfidătoare, fără să-şi ia ochii de la ai mei, pentru că părea să- mi măsoare reacţia foarte atent. Oricât m-am străduit să-mi ascund uimirea, nu am reuşit. M-am încordat sub pături şi frica s-a instalat în corpul meu. Ne-am bătut şi am fost amândoi daţi afară, presa a aflat despre asta şi acum o folosesc pentru a încerca să mă discrediteze.

Michael şi Nick... La naiba, ultima dată lucrurile se terminaseră foarte, foarte rău. Acea îngrijorare dispăruse

imediat ce Michael părăsise oraşul şi Nick făcu la fel. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat este ca ei să se întâlnească din nou, darămite să ajungă la lovituri.

„N-ar fi trebuit să dai de el”, i-am spus. Deşi suna recriminatoriu, ea era speriată, speriată pentru el pentru că ştia că nu poate avea probleme, dacă Michael îl denunţa nu era sigură ce i se putea întâmpla, dar ceea ce s-a

întâmplat în acea noapte cu atâta timp în urmă nu se putea întâmpla, din nou..

S-a mutat la picioarele patului, fiecare muşchi făcându-şi sub haine.

— L-ai mai văzut?

îi spusese Michael ceva despre acea mică întâlnire pe care am avut-o acum aproximativ o lună?

—L-am văzut în campusul facultăţii, abia am schimbat trei cuvinte, Nicholas, vreau să-l văd la fel de mult ca tine; Am crezut că nu se va întoarce, dar se pare că aceasta este intenţia lui.

— Nu te vreau lângă el, Noah. Cuvintele lui sunau clar ca o ameninţare.

— N-am de gând să o fac.

Uimirea i-a străbătut trăsăturile, era clar că nu se aşteptase la acel răspuns de la mine. Explicaţia pentru uimirea sa a fost că Nicholas habar n- avea de hărţuirea pe care o suferise de la Michael la câteva săptămâni după ce Nick a plecat la New York. Nu avea de gând să-i spună, mai ales că era destul de sigură că intenţiile lui Michael nu depăşeau un interes imatur de a- 1 înşuruba pe Nick, pe care nu-l privise niciodată favorabil.

„Nu vreau ca acel nenorocit să fie lângă tine", a spus el acum, apropiindu-se să stea lângă mine pe pat. Am dat din cap, încercând să nu mă simt conştient de intensitatea cu care vorbea, promite-mi

Am clipit când am văzut că răspunsul meu era la fel de important pentru el ca şi pentru mine că şi el a stat departe.

-Iţi promit.

— Bine, spuse el ridicându-se din nou. Acum trebuie să merg la birou.

M-am uitat la el cu dezamăgire, dar nu mă puteam aştepta să rămână
închisă în acea cameră cu mine timp de câteva luni.

„Dacă ai nevoie de ceva, de orice, sună-mă pe mobil şi te rog să nu te ridici din pat, Noah", m-a întrebat ea hotărât.

Am dat din cap şi la scurt timp după ce Nick a plecat; Mi-a

promis că nu va întârzia şi m-a lăsat singur în acea cameră necunoscută aşteptând să se întoarcă.

4
NOAH

Următoarele două nopţi s-au succedat într-un mod ciudat. Nicholas şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei la birou şi, când a sosit la primele ore ale dimineţii, eu eram deja într-un somn aproape adânc. Când am deschis ochii, cearşafurile de pe partea ei a patului erau tară riduri şi pur şi simplu am găsit un bilet în care îmi urează o bună dimineaţă şi mă avertiza să nu fac nimic care mi-ar putea face rău mie sau copilului.

Cu o seară înainte de a părăsi izolarea mea şi de a merge la spital, m-am forţat să stau treaz pe canapea, foarte supărată pentru că abia puteam să rămân pe loc. Lucrurile erau încă atât de sus în aer, încât anxietatea şi faptul de a merge aproape patruzeci şi opt de ore fără să mă angajez cu greu într-o conversaţie decentă cu cineva au ajuns să mă afecteze într-un mod periculos. Mă simţeam anxioasă, nervoasă şi, uneori, teama de a nu merge bine lucrurile sau de ceea ce mi-ar putea spune în birou a făcut ca zilele, orele şi minutele să treacă cu încetinitorul disperat.

Era aproape două dimineaţa când uşa camerei noastre s-a deschis fără niciun sunet. Canapeaua era aliniată la stânga, dar avea o vedere clară asupra oricui intra în dormitor. Nick s-a oprit surprins când m-a văzut acolo şi ceva în privirea lui a reuşit să mă facă să mă simt aşa cum te simţi când ai prăbuşit pe un roller coaster de o sută de picioare.

-Ce faci treaz? spuse el, stăpânindu-şi expresia şi lăsându-şi geaca de piele la casa de bilete. Privindu-l am verificat că nu a venit de la firmă, ţinuta lui era lejeră, dar elegantă, dar nu era nici urmă de cravată sau de vreunul din costumele pe care comandase să fie ridicate de la apartamentul său.

„Aşteaptă-te”, i-am răspuns, observând furia din vocea mea. Era liber să iasă acolo, să cunoască oameni şi să se comporte ca un adult şi social; Eu, pe de altă parte, a trebuit să fiu blocat în acea cameră fără nimeni cu care să-mi pot împărtăşi frica şi anxietatea.

„Ar trebui să fii în pat”, a comentat el şi, spre uimirea mea, când s-a apropiat de mine, s-a aplecat să mă ia şi să mă poarte

4
el însuşi. M-am ţinut
3

de gâtul lui, surprins că mă atingea din nou după două zile lungi de abia atinge.

Corpul meu a vibrat ca niciodată şi am vrut să împărtăşesc acea intimitate pe care am avut-o când eram din nou împreună. Oare regretase? Mă ura ca înainte, dar o ascundea din cauza copilului?

Nici nu m-ar privi în ochi acum, nu de când am promis că voi sta departe de Michael. îi era teamă că întoarcerea lui trezise toate acele amintiri despre care ştia că sunt încă prezente în capul ei, amintiri şi răni care nu păreau să vrea să dispară. îi era teamă că până la urmă, până la urmă, Nick va crede în continuare că era cel mai bine să fie despărţit şi că nimic, nici măcar un copil de-al lui, nu avea să-i schimbe părerea în privinţa asta.

Când m-a depus pe pat, nu i-am dat drumul gâtului. L-am tras cu intenţia să nu dea drumul, ceram un sărut, iar când s-a oprit chiar deasupra buzelor mele, atât de nemişcat încât aproape că mi s-a oprit inima, toate temerile mele au fost justificate.

— Nu pot, Noah, mărturisi el în şoaptă, luându-mă de braţe şi trăgându- mă de el. Fără să-mi arunce nici măcar o privire scurtă, s-a întors de la mine şi a intrat în baie. Eu, pe de altă parte, am rămas acolo unde eram, absorbind respingerea lui.

Inima imi părea să sângereze sub piept, realizând că ne-am întors la început. M-am ghemuit sub cearşaf şi am încercat să nu-l fac să observe lacrimile necontenite care îmi curgeau pe obraji. M-am prefăcut că dorm când am auzit uşa băii deschizându-se şi mi-am dat seama că Nick nu se culcase cu mine şi apoi făcuse patul, ci stătuse pe canapea, cât mai departe de mine.

Programarea la medic era la prânz şi am fost surprins să văd că Nick fusese lăsat să lucreze în camera lui de hotel. Am intrat la duş abia uitându- mă la el şi când m-am uitat în oglindă am văzut că ochii îmi erau umflaţi şi roşii. Nu am vrut să vadă cât de mult m-a afectat respingerea lui cu o seară înainte, aşa că am petrecut mult timp acoperind acele cercurile de sub ochi şi

prezentând un aspect moderat acceptabil. Este uimitor miracolele pe care le poate face un machiaj bun.

Ce nu mi-a plăcut a fost că atunci când m-am dus să aleg ce haine să port mi-am dat seama că nu mi se potriveşte totul. A fost ceva nou pentru mine: nu am avut niciodată o problemă cu greutatea, nu a trebuit niciodată

să mă întind pe pat şi să mă răsturn pentru a-mi nasturi blugii. Deşi burtica mea de gravidă era încă abia observată, deja mă simţeam ca o vaca adevărată. Proasta mea dispoziţie era atât de evidentă încât, când am ieşit din baie, am închis uşa. Nick şi-a ridicat privirea de pe computer şi s-a uitat la mine curios.

— Am nevoie să-mi împrumuţi cheile maşinii tale, am spus îmbufnat şi dorind să ies din cei patru pereţi cât mai curând posibil.

Nick se încruntă.

— Pentru ce, dacă se poate şti?

M-am uitat la el neîncrezător. Oare uitase?

— Să merg la doctorul care se ocupă de sănătatea fiului tău: pentru asta am nevoie de cheile.

Nick încercă să ascundă un zâmbet care ameninţa să-i vină pe buze şi se ridică de pe scaun. A închis laptopul, a luat cheile maşinii şi le-a răsucit în degete.

—Sunt conştient că azi trebuie să mergi la medic ginecolog, ceea ce nu înţeleg este ce te face să crezi că o să conduci singur.

Mi-am strâns maxilarul.

—Sunt perfect capabil să conduc o maşină; Mai mult, pot să afirm că o fac chiar mai bine decât tine.

Nick s-a apropiat de mine, zâmbind acum tară să-l ascundă şi pentru câteva clipe ochii lui mi-au străbătut corpul. Mi-ar fi plăcut să-mi pun burqa, în acel moment ultimul lucru pe care l-am simţit atrăgător şi că era atât de spectaculos nu a făcut decât să mă enerveze şi mai mult.

„îmi vei arăta mai târziu abilităţile tale de condus, pistruiilor, ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum este să te pun în faţa unei roţi”, a spus el, apucându-şi geaca şi pe a mea şi deschizându-mi uşa. Haide, abia aştept să- mi cunosc fiul.

Mi-a luat câteva secunde prea mult să reacţionez, dar în cele din urmă mi-am forţat picioarele să se mişte. Nu am ieşit pe usa din fata hotelului, am coborât direct in parcare. Când am ajuns

pe autostradă, am simţit că trebuie să-i spun ceva, indiferent cât de supărat aş fi.

„Astăzi s-ar putea să ne spună sexul bebeluşului”, am comentat degajat, minimizând chestiunea, deşi înăuntru muream să aflu dacă ceea ce purtam în mine era un mini-Noah sau un mini-Nick.

Nicholas s-a întors spre mine, cu ochii mari de surprindere.

-Astăzi? întrebă el, concentrându-se din nou pe drum; Mi-am dat seama după mişcarea mâinilor lui pe volan că devenise mai nervos decât încerca să pară.

„Aş fi putut să ştiu în urmă cu săptămâni, dar... am preferat să aştept," am recunoscut, privind în altă parte.

Nu am vrut să-i mărturisesc că ideea de a primi acea veste tară el lângă mine fusese insuportabilă, nu voiam să ştie cât de mult am avut nevoie de el în acel moment, mai mult decât aş spune vreodată. .

Nick mi-a prins mâna pe neaşteptate şi i-a adus-o la buze, unde m-a sărut trecător. M-am uitat la el surprins că a prăbuşit acea barieră pe care a construit-o atât de bine în jurul nostru.

„Mulţumesc că m-ai aşteptat", a spus ea emoţionată, privindu-mă în ochi cu o tandreţe infinită. Nu era nevoie să o spună cu voce tare, ea mă cunoştea aproape mai bine decât mă cunoşteam eu.

După aceea, între noi s-a instalat o linişte nu atât de incomodă, iar curiozitatea de a ştiu ce mă gândeam cu atâta concentrare m-a obligat să o rup în ciuda reticenţei mele.

-Ce preferi?

Nick a zâmbit, tară să se uite înapoi la mine de data aceasta.

-Şi tu?

„Eu am intrebat primul.

Nicholas a chicotit şi a aruncat o privire la mine înainte de a se reorienta asupra maşinilor din faţa lui.

„Bănuiesc că mă pricep la fete", a recunoscut el după ce a deliberat câteva secunde.

— Şi atât de multe. „Nu m-am putut abţine să nu-i răspund.

Acuzaţia mea nu a trecut neobservată, dar a ales să ignore comentariul meu.

„Dacă îmi amintesc bine, cu câteva nopţi în urmă te-am auzit că-i spui bebeluşului Mini Yo, sau greşesc?"

M-am simţit că roşesc; Bine, da, aşa l-am numit în mintea mea, dar asta nu însemna că l-am văzut ca pe o fată.

„Nu ştiu dacă aş fi în stare să mă descurc cu un Nicholas în miniatură", am scapat eu defensiv, deşi o căldură infinită mi-a cuprins corpul în timp ce mi-am imaginat un copil ca Nick în

braţele mele.

„Un Noe în miniatură m-ar uza şi pe mine, pistrui. Uneori îmi este milă de biata ta mamă, cu ce a trebuit să suporte...

M-am uitat la el, deşi ştiam că glumea.

— Nu-ţi face griji, o să am grijă de fiica noastră, indiferent dacă este insuportabilă ca mine sau pedantă ca tatăl ei.

Nick a continuat să privească înainte cu un zâmbet imens pe buze, nici măcar nu s-a mai obosit să-l ascundă.

„Dacă avem o fiică, va fi cea mai iubită fată din lume". Noah, nu va exista un tată pe planeta asta care să aibă grijă de ea la fel de bine ca mine, asta e sigur.

Glumele au dispărut de îndată ce a făcut acel comentariu şi a trebuit să mă uit pe fereastră pentru a-mi ascunde chipul şi emoţiile pe care tocmai mi-au stârnit cuvintele lui.

Nu ştiam cum e să am un tată care să mă iubească şi să mă protejeze mai presus de toate lucrurile şi simplul fapt de a-l imagina, de a-l vedea pe Nick cu fiica sau fiul nostru, m-a făcut să înţeleg că, orice s-ar fi întâmplat între cei doi. noi, copilul nostru ar fi cel mai iubit, de asta eram complet sigur.

Am ajuns la spital la scurt timp mai târziu şi nu am putut scăpa de sentimentul că intru acolo cu el şi văzând împreună copilul la ecografie va face totul mult mai real. în sala de aşteptare erau multe femei însoţite de partenerii lor. Nick şi cu mine eram cei mai tineri dintre toţi. A fost foarte ciudat pentru mine să ne văd pe amândoi în această situaţie. Când mi-au strigat numele, nu m-am putut abţine să iau mâna lui Nick pentru a intra în birou.

Din nou mi-a fost foarte frică de ceea ce aveau să ne spună despre copil, şi mai mult acum că lucrurile începeau să devină ceva mai real şi mai tangibil.

Nu mi-am dorit mai mult decât să aduc pe lume un copil sănătos şi fericit şi uram să cred că corpul meu ar putea împiedica acea dorinţă să se împlinească.

Dr. Hubber m-a salutat călduros când am intrat împreună în birou şi l-a privit curios la Nick, care i-a întins mâna şi l-a privit cu o politeţe simulată, îl cunoştea suficient de bine încât să ştie că deja avea să înceapă să-i sublinieze greşelile.

„Domnule doctor, acesta este Nicholas Leister, al meu... ei bine, tatăl", am lămurit, roşind şi simţindu-mă destul de prost.

Nicholas nu a adăugat niciun fel de lămuriri şi, deşi mi-ar fi

plăcut să-l văd marcând teritoriul aşa cum făcea când eram împreună, în acel moment

tot ce mi-a venit în minte era că totul era bine cu Mini Me.

Dr. Hubber m-a instruit să mă întind pe masă în timp ce îmi punea câteva întrebări de rutină.

Nicholas părea să-şi pună toată concentrarea în răspunsurile mele şi, după ce le-a auzit, încruntarea lui a devenit din ce în ce mai pronunţată. Când doctorul a mutat sonda mai aproape şi mi-a cerut să-mi ridic cămaşa, Nick a făcut un pas înainte şi a stat lângă mine, cu ochii pe fiecare mişcare a doctorului. Mi-a pus gelul rece şi a început să alunece sonda peste pielea mea goală; câteva secunde mai târziu, Mini Yo a apărut pe ecran. Deşi trecuseră doar două săptămâni, diferenţele erau foarte evidente. Copilul era mult mai mare decât data trecută şi trăsăturile lui se îndepărtau deja de cele ale unui fel de mormoloc cu picioare şi braţe.

A fost întotdeauna uimitor de urmărit, dar de data aceasta a fost mult mai special. Am prins expresia lui Nick, părea complet uluit şi am înţeles acel sentiment: una era să ţi se spună, cu totul alta să-l vezi singur.

Ginecologul a continuat să mişte sonda şi a început să-şi facă calculele şi măsurătorile.

„Am o veste bună”, a anunţat el, privindu-ne pe amândoi, „vânătaia a dispărut aproape complet; mai este puţină umbră, dar asta va dispărea aproape sigur în următoarele zile.

— Asta înseamnă că copilul nu mai este în pericol? Am întrebat emoţionat şi simţind o uşurare atât de imensă, încât am fost conştientă de greutatea pe care o purtam în toate acele săptămâni fără să-mi dau seama.

„Vom continua să vă monitorizăm lunar, dar da, deocamdată totul este aşa cum trebuie”, a răspuns medicul cu un zâmbet prietenesc. Ai făcut o treabă bună, Noah.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am oftat uşurată.

— Deci, pot duce o viaţă normală acum, doctore?

S-a dus să-mi răspundă, dar Nick l-a întrerupt, privindu-l suspicios.

— Ai spus că vânătaia nu a dispărut complet. Nu este indicat să te odihneşti în continuare, cel puţin încă câteva săptămâni?

„Acea?! Nu!”

M-am uitat la Nick, dar el m-a ignorat complet.

— Puteţi duce o viaţă normală, domnule Leister, dar fără stres sau efort fizic; aşa cum ţi-am spus prima dată când te-am văzut, aceasta este o sarcină complicată de istoricul tău şi de modul în care s-a dezvoltat sarcina. Nu trebuie să vă faceţi griji, dar trebuie să vă luaţi viaţa mai uşor. Este deja

— în al doilea trimestru, iar de acum lucrurile vor începe să meargă mult mai repede. Bebeluşul a crescut destul de mult de când am văzut-o ultima oară, dar nu suficient, ceea ce îmi spune că ritmul de creştere se va prinde în următoarele câteva săptămâni.

Grozav, ceea ce însemna că aveam de gând să iau un butoi adevărat.

— Aş dori să obţin o a doua opinie, dacă eşti în regulă cu tine, spuse Nick, încă suspicios.

„Nicholas”, l-am certat, plin de ruşine.

Doctorul nu părea jignit de acest ultim comentariu.

„Nu am nicio problemă să vă recomand unuia dintre colegii mei, domnul Leister.

— Nu va fi necesar.

Amândoi şi-au mai ţinut privirea câteva secunde şi am vrut ca pământul să mă înghită. La naiba Nicholas, nu mă gândeam să merg la alt doctor: îmi plăcea dr. Hubber şi era foarte bun, îl căutasem pe internet ca să mă asigur şi fusese unul dintre cei mai buni din clasa lui. Nicholas, ca întotdeauna, exagera.

— Ai vrea să ştii sexul bebeluşului? ne-a întrebat atunci cu un zâmbet prietenos care a relaxat imediat atmosfera.

L-am privit nervos pe Nicholas şi el mi-a zâmbit cu o liniştire care doar m-a afectat mai mult.

— Ne-ar plăcea, doctore, spuse el, luându-mă de mână.

Doctorul mi-a alunecat sonda înapoi peste piele şi, după ceea ce părea o veşnicie, ne-a privit cu un zâmbet jovial.

-Este un baiat.

Lumea s-a oprit şi inima mea la fel.

Un copil... Am simţit atât de multă emoţie încât ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Ochii ni s-au întâlnit şi am zâmbit amândoi amuzaţi, amintindu-ne de conversaţia din maşină. Să văd reacţia lui Nick a fost ceva pe care încă îl preţuiesc ca fiind cele mai bune amintiri din viaţa mea. Emoţia lui a fost de aşa natură încât a rămas cu ochii aţintiţi pe ecran timp de câteva secunde. Ceea ce a făcut în continuare m-a luat prin surprindere: s-a aplecat

spre mine şi mi-a pus un sărut pe buze, un sărut pe care l-am primit cu plăcere şi ruşine, întrucât doctorul Hubber se afla la mai puţin de doi metri distanţă. Ochii lui i-au cercetat pe ai mei în timp ce s-a îndepărtat de gura mea şi am simţit că mă topesc complet.

„Mini You a ajuns să fii Mini Me”, a comentat el, zâmbindu-mi.

„Nu-ţi trece la cap”, l-am avertizat bucuros.

Pe drumul de întoarcere la hotel, iar acum că ştiam că bebeluşul este bine şi că pot duce o viaţă normală, am început să-mi fac planuri în cap, planuri în care să îmi pot prelua în sfârşit controlul asupra vieţii. Aveam nevoie să mă simt util din nou. Pentru cineva ca mine, obişnuit să fie mereu în sus şi în jos, a petrece aproape o lună în pat fusese un coşmar oribil.

„Trebuie să-mi întind picioarele, Doamne, vreau să alerg, vreau să merg la facultate, să mă întorc la muncă...” am izbit visător, uitându-mă pe fereastră.

-Nu l-ai auzit pe medic? Nicholas mă răsti nepoliticos. Vânătaia nu a dispărut complet, nu te poţi întoarce să faci acele lucruri ca nimic.

Mi-am întors faţa în direcţia lui.

— N-ai auzit? A spus că acum pot duce o viaţă normală. Este uşor să-ţi dai cu părerea când nu ai fost nevoită să fii ţintuit la pat de o lună.

Nicholas expiră pe nas şi apucă puternic volanul.

„Trebuie să vorbim despre apartamentul meu din centrul oraşului... Ştiu că nu vrei să mergi acolo şi respect asta, dar trebuie să punem lucrurile în ordine. Hotelul este bine, dar atrag prea multă atenţie acolo şi acum este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

„Avea?”

— Am apartamentul plătit şi aştept să mă instalez, Nick, am spus, dorindu-mi să mă întorc acolo şi să petrec ceva timp singură şi să mă pregătesc pentru ceea ce mi se va întâmpla. Te poţi întoarce la a ta.

-Asta vrei? Că trăim despărţiţi? Tonul vocii lui transmitea durere, o durere care era amestecată cu furia pe care o simţeam pentru cuvintele mele.

„Nu putem trăi împreună pentru că nu suntem împreună.

Şi oricât de mult îl ura, asta era realitatea.

— Doamne, Noah, lucrurile s-au schimbat, nu-i aşa?

Am clătinat din cap, exact asta nu am vrut să se întâmple.

— Ceea ce s-a schimbat este că voi avea un copil, dar nimeni nu spune că tu şi cu mine trebuie să ne întoarcem pentru asta. Am ajuns să accept, aşa că...

-Si ce? spuse el, întorcându-se brusc la dreapta şi trăgând în parcarea hotelului. Am greşit şi acum am de gând să am grijă de tine.

— De ce ai de gând să ai grijă? i-am răspuns indignat. Nu sunt responsabilitatea ta şi nu voi fi cu cineva care a spus mai mult decât clar că nu avea de gând să mă iubească din nou, cu atât mai puţin să ai încredere în mine, aşa că hai să revenim la început. Poti sa ai grija de copil cu mine, dar asta e: nu am de gand sa locuiesc cu tine, nu o sa fac ce imi spui si nu o sa- mi schimb doctorul. Până voi naşte, deciziile le iau eu şi când se va naşte bebeluşul vom pune lucruri pentru a-l putea creşte împreună, dar fiecare acasă.

Am coborât din maşină trântind uşa. Exact de asta mă temusesem tot timpul, că Nicholas va vedea sarcina ca pe o modalitate deformată de a mă întoarce. Aşa, însă, lucrurile nu s-au făcut, nu am căutat simpatie la Nicolae sau să fiu în sarcina lui... Doamne, oricât de mult mă durea respingerea lui, nu i-aş face niciodată aşa ceva, Nu l-aş forţa niciodată să se întoarcă la mine.

Nicholas a tăcut până au ajuns în cameră.

— Deci, planul tău este ca fiecare să-şi continue viaţa şi apoi, ce? Aveţi custodia comună? Asta vrei? M-a întrebat, stând pe marginea patului şi privindu-mă în timp ce începeam să-mi iau hainele de pe umeraşe şi le împăturim în orice fel pe măsuţa din faţa patului. Ochii mei s-au îndepărtat de haine pentru o secundă şi s-au fixat asupra lui. Părea calm, dar oricât de mult reuşea să rămână calm acum, ştiam foarte bine ce se ascunde sub acei ochi. Nu-i plăcea ceea ce spusese în maşină şi acum că îl auzeam pe buzele lui, nu m-am putut abţine să nu simt acelaşi lucru. Va trebui să împărţim zilele, weekendurile, vacanţele... Asta vrei? Vrei ca fiul nostru să crească cu părinţi despărţiţi?

Mi-au lăcrimat ochii la realitatea oribilă pe care mi-o aducea în minte.

Ştiam cum e să fiu crescut aşa: jumătate din viaţă nu am avut tată, iar cealaltă o petrecusem ascunzându-mă de teamă că nu mă va răni. De asemenea, Nick a trebuit să-şi vadă părinţii despărţindu-se şi mama sa îl abandonează.

Pentru o clipă mi-am imaginat copilul meu dulce, cu ochi mari albaştri şi păr blond ca mine trecând prin ceea ce a trebuit să trecem amândoi, iar inima mi s-a scufundat într-un fel pe

care nu îl simţisem înainte. Mi-am muşcat buza încercând să-mi controlez tremurul, iar Nicholas s-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

„Lasă-mă să am grijă de tine”, m-a întrebat ea atunci, în timp ce mâna ei îmi mângâia faţa şi ochii ei se cufundă în ai mei cu hotărâre de fier. Ştiu ce

ţi-am spus, ştiu că ţi-am spus că nu voi putea să te iert şi nu am reuşit să-mi scot asta din minte de când am plecat: reacţia ta, tristeţea ta... e bântuită, eu în fiecare zi în care am fost despărţiţi, Noah. Lucrurile s-au schimbat, acum modul meu de a vedea toate astea nu este acelaşi, văd totul într-o altă culoare. Când l-am văzut pe fiul nostru pe acel ecran, Noah... La naiba, am fost cel mai fericit bărbat de pe Pământ şi nu doar pentru că am un copil frumos, ci pentru că îl am cu femeia care mi-a transformat lumea, cu capul in jos..

Mi-am strâns ochii, simţind că o lacrimă mi-a boicotat autocontrolul.

Nick şi-a sprijinit fruntea de a mea şi a oftat, luându-mă peste cap cu respiraţia lui caldă.

—Ne-am rănit foarte mult, pistruiilor, să nu vă gândiţi o clipă că nu sunt conştient de fiecare cuvânt dureros care mi-a ieşit din gură. Nu ezita să crezi că am vrut să te văd suferind aşa cum am suferit eu după Michael, dar nu am încetat niciodată, Noah, să cred că eşti femeia vieţii mele.

am deschis ochii.

„Am părăsit-o pe Sophia, Noah.

Mi-am simţit inima bătând în braţe la gândul la cei doi împreună, la nopţile pe care le-am petrecut plângând în pat după ce i-am văzut în reviste sau la televizor. Lucrurile pe care Nick le spusese despre ea, că era o femeie mai bună pentru el, mai matură, mai deşteaptă, mai mult... erau încă prezente în amintirile mele şi ştiam că va fi întotdeauna un ghimpe în inima mea.

— N-ar fi trebuit să o faci. Nu mă uitam la el când am vorbit, dar mâna lui mi-a prins bărbia ca să mă forţez. Nu mi-a înţeles cuvintele şi am continuat să vorbesc aproape în grabă. Nicholas, nu vei putea uita că te-am înşelat cu altcineva şi nu aş mai suporta să te pierd din nou...

Mi-e frică, sunt atât de speriată că ultimul lucru pe care îl pot face acum este să testez dacă lucrul nostru poate funcţiona

din nou.

„Permite-mi să-ţi demonstrez că ceea ce spun eu este total adevărat, Noah.

Am clătinat din cap şi apoi mi-a luat faţa în mâini şi m-a sărutat aşa cum îşi dorise de când ne-am despărţit. Buzele lui s-au oprit pe ale mele, mai întâi o dată şi apoi de două ori, apăsând doar cât să mă facă să oft. Limba lui a intrat în gura mea şi m-am topit la gustul lui, m-am topit la simţirea lui pe corpul meu, braţul lui m-a ridicat în jurul taliei şi picioarele i-au înconjurat şoldurile. M-a muşcat de buză, a supt-o după aceea, apoi m-a

sărutat, aşteptând un răspuns de la mine care nu s-a mai întors. Cuvintele lui mă paralizaseră, era un moment în care vedeam lumina de la capătul tunelului, o vedeam limpede, dar vedeam şi că pentru a ajunge acolo va trebui să depăşesc tot felul de obstacole, obstacole, pe care nu eram sigur dacă avea să o pot depăşi.

Nicholas s-a îndepărtat apoi de gura mea şi m-a lăsat jos.

— în ultimele zile nici nu m-ai atins... m-am gândit...

„Nu te-am atins pentru că dacă aş începe nu m-aş putea opri”, se justifică el, sprijinindu-şi fruntea de a mea. Am vrut să-ţi dau spaţiu, nu am vrut să te împing să faci ceva ce nu ai vrut...

Am rămas tară cuvinte.

„O să am un copil cu tine, Noah”, a spus ea privind în ochii mei, „şi va fi cu tine, oricât îmi ia să-ţi arăt că nu plec nicăieri. „

Doamne... vorbea serios? Au fost cuvintele lui adevărate? L-am iubit pe acel om din tot sufletul meu şi am vrut doar să mă iubească din nou aşa cum l-am iubit eu.

— Să mergem încet, Nick, am spus, iar el s-a ridicat, zâmbind în ochii mei de culoarea mierii.

„Mai bine: să începem de la zero”, a decis el.

4
NICK

Am ajutat-o să ridice şi împreună am făcut bagajele. în timp ce Noah se plimba prin cameră, am privit-o ascuns, încântat. Eram conştientă că a demonstra că cuvintele şi intenţiile mele erau adevărate nu avea să fie o chestiune de cusut şi cânt, mai ales după ce practic i-am jurat că nu ne vom întoarce împreună. Dar toate acestea nu contau pentru mine, în adâncul inimii mi-am dorit întotdeauna să se întâmple ceva, să se întâmple ceva şi că motivul care m-a obligat să mă întorc la ea să fie suficient de justificat pentru a nu simţi că sunt amăgindu-mă.

Cea mai mare frică a mea fusese întotdeauna să o pierd, să o pierd complet. înşelându-mă şi despărţindu-ne timp de peste un an, am crezut că am făcut ceea ce trebuie. Nu am iertat uşor, iar Noah avea dreptate în privinţa asta: propria mea mamă afectată de cancer încă lupta pentru iertarea mea, iar eu încă mă luptam cu mine ca să i-o dau.

„îmi pare rău", un cuvânt... şi băiete era important. Noah era persoana căreia îmi deschisesem inima aproape complet, iar acum, după ce ştiam ce înseamnă să pierd asta, ştiind că există o scuză că mă voi alătura acelei femei pe viaţă, îmi dăduse toată siguranţa aveam nevoie.de la începutul relaţiei noastre îi lipsise de mine.

Cuvintele mele fuseseră adevărate înainte să ne luăm rămas bun ultima dată, sau cel puţin le credeam adevărate când le-am spus atunci. Am crezut cu adevărat că nu putea face nimic Noah pentru a mă răzgândi şi acum mi- am dat seama că există ceva care ar putea invalida complet acea afirmaţie, întotdeauna m-am simţit a doua opţiune a multor oameni.

Tatăl meu a preferat întotdeauna afacerea lui decât mine, chiar şi acum, după ce am aflat toată povestea, am ştiut că îşi iubeşte actuala soţie mai mult decât ar fi iubit-o vreodată pe primul său copil; mama, ei bine, mama mă lăsase să fug cu un bărbat, şi-a pus propria ei răzbunare împotriva tatălui meu înaintea dragostei pe care se presupunea că o simţise pentru mine... şi Noah... Noah se confrunta cu probleme mult mai mari

decât al meu şi, oricât ar fi încercat să mă facă să cred că mă iubeşte la nebunie, întotdeauna

îmi era mai uşor să mă aştept la ce e mai rău, să nu cred deloc şi să mă rog doar ca totul să iasă bine. Eram foarte conştientă de faptul că problemele şi insecurităţile noastre ajunseseră să ne conducă până la punctul în care ne aflam acum şi, după aproape douăzeci şi cinci de ani, am descoperit în sfârşit acel ceva de care aveam nevoie pentru a putea să mă relaxez şi să cred că dragostea este posibilă şi că era. era cineva care avea să mă pună înaintea oricărui lucru.

Copilul acela care era pe drum era speranţa mea de iubire necondiţionată şi persoana care mi-a dăruit-o a fost nici mai mult nici mai puţin decât cea care a vrut să mă iubească din toată inima. Cum ar putea să nu o iert? Cum să nu las trecutul în urmă când ea tocmai îmi dăduse ceea ce aveam întotdeauna nevoie, chiar dacă nu ştiam, de când am văzut-o?

Am simţit în sfârşit pace, pace în suflet şi pace în mintea mea. Parcă furtuna care pusese stăpânire pe lumea mea s-a risipit brusc, lăsând în locul ei un soare strălucitor care chiar m-a orbit. Bănuiesc că aşa am simţit să iert cu adevărat. Un calm infinit... o iubire necondiţionată.

în apartamentul lui i-am cărat valiza şi l-am privit nervos cum se mişca, scoţând lucrurile din cutii şi insistând să înceapă să le pună pe rafturi. Când am văzut-o urcându-se pe un scaun pentru a ajunge la un raft, aproape că am făcut un infarct. M-am dus acolo şi am luat-o ca să o pun jos înainte ca inima să-mi sări din gură.

— La naiba, Noah! am exclamat, aşezând-o pe pământ şi smulgând ceea ce încercase să pună acolo. Astăzi este prima zi după săptămâni în pat, poţi să o iei mai uşor?

„Doar că sunt nervoasă şi nu pot sta nemişcat, îmi pare rău”, s-a scuzat ea şi s-a despărţit de mine de parcă apropierea mea ar fi ars-o. Am privit-o cu coada ochiului în timp ce traversa camera până când a fost cât mai departe de mine.

— Eşti sigur că nu vrei să petrec noaptea aici? am întrebat, detestând că trebuie să o părăsesc.

Acum avea să-mi fie foarte greu să mă despart de ea, la naiba, voiam să o iau să locuiască cu mine, să am grijă de ea şi

să-i dau ce are nevoie.

înainte să pot răspunde la întrebarea mea, uşa apartamentului s-a deschis şi Lion şi Jenna au intrat, amândoi cu zâmbete strălucitoare pe faţă şi ţinând în mână o grămadă de baloane albastre.

-Este un baiat!

Am aruncat o privire în direcţia lui Noah, iar ea a ridicat din umeri, zâmbind o secundă mai târziu. Jenna s-a repezit să o îmbrăţişeze şi baloanele au zburat până au lovit tavanul. Leul s-a apropiat de mine cu un urs mic, albastru deschis şi mi l-a întins cu un adevărat zâmbet zâmbet.

— Tată, nu? A spus el şi am simţit un nod în gât când am auzit acel cuvânt.

Doamne... aveam să fiu tată, ar fi bine să încep să mă obişnuiesc cu ideea.

-Trebuie să sărbătorim asta! a cerut Jenna, bătând din palme şi aruncându-se în braţele mele o secundă mai târziu. Dacă nu mă alegi naşă, îi voi spune fiului tău toate necazurile tale. Mi-a şoptit la ureche, împrejurare de care am profitat pentru a-l trage de păr. Unde vrei sa mergi? Putem merge la cina, sau la un pub, sau putem chiar să plecăm în weekend. Acest lucru merită o sărbătoare cu stil!

Mi-a trebuit doar o privire ca să ştiu că nu asta şi-a dorit Noah în acel moment. Chestia cu bebeluşul nu fusese ceva la care ne aşteptam şi, oricât de mult eram fericit să-l am, ştiam că Noah dorea să simtă că totul merge ca de obicei. Putea în sfârşit să ducă o viaţă normală şi primul lucru pe care îl spusese a fost că vrea să se întoarcă la şcoală, să lucreze şi să iasă. Nici o menţiune despre copil.

Nu voia să o împovăreze prea mult cu subiectul, o cunoştea destul de bine încât să ştie că mai devreme sau mai târziu avea să ajungă să se obişnuiască cu ideea, dar îi era teamă că înainte de asta se va prăbuşi. Am sperat să fiu lângă el doar când s-a întâmplat.

„Putem să dansăm”, am sugerat să-mi înghit toată dorinţa de a-l pune pe Noah în pat şi de a o forţa să stea sub pături. Noah s-a uitat la mine surprins. Atâta timp cât o luaţi uşor. iti place?

Un zâmbet sincer a apărut pe buzele lui şi am simţit că inima mea încetează să bată pentru o clipă.

— Ar fi distractiv, da, spuse ea, fericită pentru prima dată de când plecasem de la cabinetul medicului.

Jenna a fost de acord cu propunerea şi, în timp ce eu şi Lion

am ieşit afară să aşteptăm ca Noah să-şi schimbe hainele, am scos o ţigară şi am fumat pentru prima dată de când am aflat că am un copil.

-Cum iei? se întrebă Lion, privindu-mă pe ascuns. Şi-a aprins şi o ţigară.

— încerc să mă obişnuiesc cu ideea că în aproximativ patru luni viaţa mea se va schimba pentru a nu mai fi niciodată la fel.

— Şi cum rămâne cu Noah? Sunteţi din nou împreună? întrebă el cu tact.

M-am uitat la uşa apartamentului.

„Sunt pe el”, i-am răspuns şi chiar atunci au apărut fetele. Noah îşi schimbase blugii cu o rochie asemănătoare unui tricou, colanţi puri şi cizme înalte. Şi-a lăsat părul liber şi şi-a machiat buzele şi ochii. îi jur pe Dumnezeu că nu am văzut-o mai frumoasă în viaţa mea.

Dorinţa mea de a o duce acasă şi de a o duce în pat a crescut aproape la fel de mult ca şi dorinţa mea de a o face să se distreze de minune în acea noapte. A venit la mine cu îndoiala pe faţă.

-Toate bune? am întrebat, conţinând dorinţa teribilă de a o atrage la mine şi de a o sărut până când i-a rămas tară suflare.

A dat din cap tară să mă privească direct în ochi. Eram conştientă că a fi împreună ne va lua timp, dar acum mai mult decât oricând trebuia să o revendic ca fiind a mea.

în timp ce am pus maşina în viteză, l-am observat pe Noah care se agita pe scaun.

-Ce se întâmplă? am întrebat-o, privind-o cu coada ochiului, tară să-mi iau atenţia de la drum.

Noah a clătinat din cap în tăcere, dar am putut vedea clar că ceva o deranjează.

„Noah, poţi să-mi spui.

— Doar... ce o să le spunem părinţilor noştri?

De asta te-ai îngrijorat atât de mult?

„Noah, nu-ţi face griji pentru ce vor spune oamenii, bine? Părinţii noştri ştiu istoria noastră, le vom spune că suntem din nou împreună şi când vei fi gata îi vom spune despre copil.

„Mama mea va avea un atac de cord”, a spus ea cu voce joasă, privind pe fereastră. în plus, încă nu ştim că suntem împreună... trebuie să vedem dacă se va rezolva. Cel mai bine va fi să nu le spui nimic, cel puţin deocamdată, nu se vede, nu?

Ne-am uitat amândoi la burta lui şi de fapt era aproape imperceptibil, dar asta nu avea să dureze mult să se schimbe, era deja destul de neobişnuit să nu-l observi decât dacă te uiţi: Noah avea cinci luni. Părinţii noştri aveau să afle, iar oamenii

nu aveau să întârzie să afle nici. M-am simţit brusc îngrijorat că vreau să-l protejez pe Noah de orice fel de bârfa care ar ieşi din acea sarcină. Cu faţa spre galerie, încă mă întâlneam cu Sophia Aiken, aşa

că când s-a auzit vestea despre Noah avea să fie un scandal. Va trebui să o pregătească să-l înfrunte.

— Nu cred că o putem trage mult mai mult, dar o vom spune doar când eşti gata, bine?

Noah a dat din cap şi la scurt timp am ajuns la club. Atmosfera era asurzitoare şi le-am rugat să ne deschidă un stand. Jenna nu s-a oprit din a vorbi despre copil, despre cum i-am numi noi, unde urma să locuim, ce culoare urma să-i pictăm camera... chiar şi eu am început să fiu copleşită. Noah încerca să se joace împreună cu prietena ei, dar până şi Lion părea să înţeleagă faptul că mergea deja prea departe.

Lion şi Jenna au mers să danseze, iar Noah a urmărit mulţimea de la distanţă. La un moment dat, Jenna a tras-o pe podea şi au dansat o vreme. Am urmărit fiecare mişcare a lui Noah, ţinându-mi respiraţia, dar am ştiut că ceva nu era în regulă cu el când s-a întors zece minute mai târziu să stea lângă mine.

Nu se distra bine.

„Vrei sa mergi?" Eşti obosit? – l-am întrebat cu toate soneriile de alarmă care îmi sunau în cap.

Noah îşi forţa un zâmbet şi clătină din cap.

Am rezistat încă o oră şi în cele din urmă eu am fost cel care a insistat să plec.

Ştiam că ceva nu este în regulă cu ea şi oricât m-aş strădui să ascund asta cu prietenii noştri, am crezut că încă o cunosc suficient de bine pentru a-i înţelege starea sufletească. Ne-am luat rămas bun de la Jenna şi Lion şi am mers să luăm maşina. Ne-am întors la apartament în tăcere. înăuntru nu mai suportam. Am tras-o spre mine şi am ţinut-o în braţe.

— Spune-mi ce te deranjează.

Ea şi-a strâns braţele în jurul spatelui meu şi şi-a sprijinit obrazul pe pieptul meu.

„Nu cred că a fost o idee bună să ieşi în seara asta", a comentat el tară să se uite la mine.

Nu mai e locul meu, nu-i aşa? Petreceri, stat până târziu, universitate... O să încetez să mai fiu eu însumi pentru a

deveni...

Am tras-o în sus ca să mă pot uita în ochii ei.

— Nu vei deveni nimic, Noah; Doar pentru că vei fi mamă nu înseamnă că te vei schimba.

El clătină din cap încruntat. Părea să aibă o ceartă de cap insolubilă.

-Nu, nu este adevărat. Ai auzit-o pe Jenna, a tot vorbit despre copil...

Oamenii mă vor vedea abia acum, ca mamă. Nu voi mai fi aceeaşi fată ca înainte şi mă sperie pentru că nici nu am descoperit cine sunt.

Nu am vrut ca el să meargă aşa, nu am vrut să creadă că va trebui să renunţe la ceva.

„Îţi jur că vei rămâne aceeaşi persoană pe care am întâlnit-o acum trei ani, Noah... aceeaşi persoană care m-a înnebunit doar intrând în bucătărie şi aruncându-mi o privire otrăvitoare, aceeaşi persoană care m-a făcut să pierd un Ferrari, Acelaşi care a jucat cu mine jocul celor douăzeci de întrebări, aceeaşi persoană care şi-a dorit să devină scriitoare, să călătorească, să deschidă un adăpost pentru animale, să înveţe să surfeze, aceeaşi persoană care a jurat să mă sărute în fiecare zi până când nu mai putem face asta, aceeaşi persoană căreia mi-a spus odată că nu poate avea copii... Vei fi toate acestea şi mai mult, Noah.

Ea a clătinat din cap şi a ieşit din braţele mele.

„Ştiu că este îngrozitor să gândeşti aşa, iubesc copilul ăsta, chiar îmi place", a mărturisit ea cu lacrimi în ochi, „dar nu l-am vrut acum, înţelegi? Nici măcar nu ştiu ce o să fac mâine sau ce o să fac... Acum depind de tine, Nick, şi oricât de mult insisti să vrei să te întorci la mine, pot. nu pretind ca ultimele luni nu au existat...

„Noah..." am început să spun, dar el m-a întrerupt.

Acest lucru nu era ceea ce plănuisem pentru viaţa mea, nu era ceea ce îmi doream.

Ştiu că sună foarte tradiţional, dar mi-am dorit să fiu căsătorit, să am o casă, o siguranţă financiară, un loc de muncă, o viaţă înainte de a decide să întemeiez o familie.

Nu am nimic din toate astea, totul este incert, şi mi-e teamă să aduc acest copil pe lume şi să nu-i pot oferi tot ce este mai bun.

— Ea va avea tot ce e mai bun, Noah, şi tu la fel. Sunt aici, uită-te la mine, nu plec nicăieri.

Cum aş putea să o fac să înţeleagă că scopul meu în viaţă va

fi să o fac fericită?

„Dar ai făcut... ai plecat”, a răspuns ea, trăgându-se de mine când am întins mâna cu intenţia de a o atinge. Am vrut ca el să se calmeze, am vrut să vadă partea bună a lucrurilor.

„Trebuia să plec”, i-am răspuns, devenind serios. Anul şi jumătate în care ne-am despărţit ne-a schimbat pe amândoi, Noah, nu am putut continua

în punctul în care totul s-a terminat, nu eram buni unul pentru celălalt în acel moment. Nu te-am făcut fericit şi ai reuşit să mă răneşti mai mult decât pe oricine am întâlnit vreodată.

Noah părea că nu mai respira.

—Nu este intenţia mea să-ţi arunc nimic în faţă, vreau doar să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Soarta a hotărât să ne întoarcem împreună, acel copil te-a întors la mine şi mă bucur pentru asta. Şi vei fi şi tu, Noah, asta va fi misiunea mea.

— Şi dacă de data asta eu sunt cel care nu te poate face fericit?

Am clătinat din cap şi i-am luat faţa în mâini.

-Asta e imposibil...

Am sărutat-o pe buze, aveam nevoie de ea mai mult ca oricând, îmi doream să fac dragoste cu ea încet, să încep din nou de unde am rămas, aveam nevoie să-i simt pielea pe a mea din nou, să aud gemetele venind de printre buzele ei., să o aud rostind numele meu încă o dată. şi din nou... Dar am promis că voi merge încet.

„Ar trebui să plec”, am comentat, despărţindu-mi gura de a lui. Obrajii lui Noah erau înroşiţi şi era atât de adorabil încât mi-a trebuit toată puterea să mă îndepărtez de ea. Te sun mâine, bine?

Am fost afectat de ceea ce am văzut în ochii ei şi am sărutat-o din nou. Când m-am îndepărtat, i-am şoptit la ureche.

— Dacă vrei să rămân, tot ce trebuie să faci este să întrebi.

Noah făcu un pas înapoi.

-Sunt bine.

Am simţit o durere, dar am forţat să zâmbesc.

— La revedere, pistrui.

4
NOAH

în ciuda discuţiilor intense pe care am avut-o cu Nick cu o seară înainte şi după atâtea emoţii amestecate, cum ar fi să aflu că am un copil şi că este în regulă, am putut să dorm aşa cum nu făcusem de luni de zile. Am dormit ca un buştean, sau ca un bebeluş, niciodată mai bine spus, dar trezirea mea nu a fost la fel de plăcută ca acele ore în care rămăsesem aproape inconştientă.

O crampe mi-a străbătut tot corpul şi o transpiraţie rece mi-a umezit ceafa şi spatele. Am deschis ochii pentru o secundă şi, deodată, am simţit o goană oribilă care m-a făcut să alerg la baie să vomit puţinul pe care mi-am luat în stomac cu o seară înainte.

Dumnezeu.

Am îngenuncheat în faţa toaletei mult timp, cu fruntea lipicioasă şi picioarele tremurate. Când nu mai aveam ce să-mi pun în gură, m-am simţit suficient de puternică încât să sar sub duş şi să încerc să-mi revin din ceea ce tocmai fusese prima mea greaţă de dimineaţă.

Nu trebuia să se întâmple asta la începutul sarcinii?

Totul despre copilul meu se dovedea a fi diferit de lucrurile despre care citisem sau mi-am asumat întotdeauna. Fiecare femeie este diferită, da, e în regulă, dar, la naiba... Am crezut că am scăpat de asta.

în acea zi trebuia să merg la curs, nu mai puteam lipsi şi, de asemenea, va trebui să mă întorc la muncă. Examenele se terminaseră şi acum mai mult ca niciodată avea nevoie de bani. Când am plecat din LRB, Simon îmi oferise un loc de muncă la vechea lui companie şi i-am spus că mă voi gândi la asta. Acum că eram în stare să o fac din nou, îl sunam şi îmi spusese că pot începe luni, adică în aceeaşi zi. Era îngrozită să recunoască că era însărcinată, dar nu avea să mai poată ascunde asta.

M-am îmbrăcat cu o fustă evazată şi un pulover negru, din moment ce nu voiam să trec prin prost gust de a vedea cum nu mi se potriveau blugii. Am ieşit în stradă cu o foame feroce,

greaţa dispăruse şi tot ce voiam să fac era să pun tot ce conţinea cuvântul ceai în stomac: clătite, tofu, ceai,

prăjitură, tiramisu, tacos, tăiţei... era atât de concentrat pe acele gânduri încât aproape că nu vedeam cine mă aştepta sprijinit de un Mercedes negru.

„Bună dimineaţa, pistrui”, m-a salutat, lăsând maşina şi venind în întâmpinarea mea. înainte să-i pot asimila prezenţa, mi-a dat deja un sărut cast pe buze. iei micul dejun cu mine? întrebă el o secundă mai târziu.

Am dat din cap aproape din inerţie şi zece minute mai târziu stăteam într-o cantină elegantă din centrul oraşului.

-Cum te simţi? m-a întrebat ea în timp ce mâneam o farfurie de clătite cu sirop de arţar şi suc de portocale proaspăt stors.

— După ce aproape că am scos până la ultimul ficat? Destul de bun.

Nick se uită la mine, nedumerit.

— Ai vărsat? De ce nu m-ai sunat, Noah? Mi-a reproşat între supărat şi îngrijorat.

Mi-am dat ochii peste cap.

„Crede-mă... nu ai fi vrut să fii acolo; în plus, sunt destul de sigur că vor fi multe repetări de acum înainte şi nu te pot suna de fiecare dată când se întâmplă ceva normal, cum ar fi greţurile matinale, Nick. Relaxeaza-te.

Nu părea foarte convins de explicaţia mea, dar mi-a aruncat o privire amuzată în timp ce mânca ca o focă flămândă.

— Ai de gând să mergi la muncă după curs?

Am dat din cap când mi-am terminat farfuria şi m-am întors să-i acord puţină atenţie. La naiba, ce frumos era! Cum de nu observasem până atunci? Bănuiesc că un alt tip de foame urcase pe lista mea de priorităţi până în vârf. îl schimb pe Nick cu clătite... Doamne, ar trebui să fiu îngrozit!

— Nu pot face nimic ca să te conving să te întorci la muncă pentru mine, nu?

Mi-am pus furculiţa pe masă şi m-am uitat la el foarte serios.

„Mi-am jurat că nu te voi mai amesteca niciodată cu munca, Nicholas.

El a dat din cap, adânc în gânduri, şi am fost surprins să văd că nu s-a supărat, ci mai degrabă a acceptat ceea ce spuneam.

— Te superi dacă te iau la ieşire?

Am ezitat câteva clipe.

„Nu trebuie să mă îngrijeşti, Nick, pot să iau maşina şi alte chestii.

El a ignorat plângerile mele.

— Vreau să o fac, spuse el serios.

Nu aveam de gând să mă cert pentru asta, aşa că l-am rugat să mă ia la şapte. Când m-a lăsat în campus, s-a dus să mă sărute pe buze, dar ca prin reflex mi-am întors faţa şi buzele lui mi-au atins uşor obrazul. Am ieşit înainte să-mi spună ceva. îmi era încă greu să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic în trecut şi voiam să merg încet. Dacă ştiam un lucru despre sărutările lui Nicholas Leister, era că ar putea crea dependenţă... şi eu nu eram de genul ăsta de dependenţă.

Era ciudat să mă întorc la rutină. Nimeni nu părea să observe nimic şi în curând am putut să mă prefac că totul era într-adevăr la fel. Era ca şi cum ai trăi pe o minciună albă. Am stat de vorbă cu colegii de clasă, le-am explicat profesorilor că mi s-a făcut rău şi când am ajuns la serviciu abia mi-am amintit că sunt însărcinată. Compania era mică şi mi-am dat seama că rolul meu acolo va fi aproape identic cu cel pe care l-am jucat la LRB; în plus, oamenii s-au dovedit a fi drăguţi.

Mi-a plăcut să mă simt din nou ca mine, doar Noah şi nu un ou Kinder în procesul de a face surpriza.

La ieşire m-am trezit destul de obosit, sentiment pe care îl observasem acum că nu mai eram toată ziua în pat; Energia mea părea să se fi înjumătăţit, aşa că, când l-am văzut pe Nick aşteptându-mă, m-am bucurat că nu trebuia să mă conduc acasă.

— Ce zici de întoarcerea ta? m-a întrebat deja în maşină.

„Foarte stimulant. Nimeni nu a observat nimic. Bine, deci păream prea fericit de acest fapt, dar am ignorat încruntarea lui Nick.

S-a făcut linişte şi câteva minute mai târziu, Nick a rupt-o pentru a-mi spune ceva care m-a pus instantaneu pe cap.

„O să plec din New York, o să vând apartamentul şi o să mă mut aici cu tine.

-Acea? am spus privindu-l neîncrezător. Nicholas şi-a avut viaţa acolo, locul de muncă, viitorul, totul...

-Nu vi se pare bine? a întrebat el complet pierdut în timp ce a întins mâna să-mi ia bărbia ca să mă poată privi.

Mi-am întors faţa pentru ca el să mă elibereze.

„Nu ar trebui să iei această decizie atât de repede. Crezi că totul este rezolvat, că ne putem întoarce împreună de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar realitatea este că ultima dată ne-am distrus unul pe celălalt. Ce te face să crezi că acum suntem gata să începem de la zero?

„O să avem un copil, Noah”, a răspuns el, mimându-mi tonul.

„Acesta nu este un motiv suficient de bun ca să-ţi părăseşti viaţa.” Forţezi lucrurile şi nu aşa vreau să mă descurc cu noi.

Nicholas clătină din cap şi înjură pe sub răsuflare.

„Sunt dispus să încerc din nou, ştiu că va funcţiona... Nu ştiu ce naiba vrei de la mine, m-am gândit că te-ai bucura, fac tot ce trebuie să fac.”

„Exact, ai spus-o: faci tot ce ar trebui să faci, nu ceea ce vrei să faci”.

„Vreau să fiu cu tine”, a răspuns el furios.

Am clătinat din cap. Ajunsesem deja la apartamentul meu.

—Ei bine, nu cred că este adevărat, cred că o faci pentru că este ceea ce trebuie făcut.

Am coborât din maşină, intenţionând să intru în apartamentul meu, dar Nicholas m-a oprit.

— De ce trebuie să complici lucrurile? Vom avea un copil, în sfârşit avem un motiv să ne întoarcem şi, în loc să-l accepţi, tu...

„Te-am rugat să te întorci cu mine şi ai spus că nu”, l-am întrerupt. Mă bucur că copilul nostru ne va avea pe amândoi şi sunt sigur că vei fi cel mai bun tată din lume, dar acum asta e tot ce vei fi, Nicholas.

— Ştii perfect că nu voi accepta ceea ce spui.

M-am uitat în ochii lui şi am ştiut că cuvintele lui erau adevărate. Dar am făcut-o pentru el, nu a fost niciodată pe deplin fericit cu mine, ne-am rănit foarte mult. Nu am vrut să reîncep o relaţie toxică doar pe baza faptului că urma să fim părinţi.

—Ţi-am cerut timp, ţi-am spus că vreau să merg încet, vreau să mă concentrez pe acest copil... Al nostru poate aştepta, nu vreau să te grăbeşti să iei decizii pe care le poţi regreta pentru restul vieţă.

— La naiba, Noah! De ce nu mă crezi când îţi spun că vreau să mă întorc cu tine?

„Pentru că încă nu mi-ai spus „te iubesc”!” Am strigat în cele din urmă dându-mi drumul.

Tăcerea s-a lăsat între cei doi. Nick s-a uitat în ochii mei şi

am văzut furie şi durere în ai lui. Nu mă iertase, nu încă. Şi el ştia asta.

„Ultima dată când ţi-am spus că te iubesc, mi-ai frânt inima. Mi-am jurat să nu mai spun niciodată acele cuvinte, dar asta nu înseamnă că nu vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine şi cu copilul ăla.

Am reţinut lacrimile cât am putut de bine şi am vorbit din nou.

— Nu merge aşa, Nick, am spus. întoarce-te la muncă, întoarce-te la New York pentru că bula pe care am trăit-o în ultimele zile tocmai a izbucnit.

Nu am aşteptat să răspundă. Am intrat în apartamentul meu şi el nu a venit după mine.

Oricât de mult ar fi durut să-l iau pe Nick de lângă mine, ştiam că era ceea ce trebuie făcut. A trebuit să clarifice ce simţea pentru mine şi a trebuit să mă gândesc dacă să ne întoarcem împreună cu el a fost cel mai bun lucru pentru amândoi.

Nu am vrut să termin rău, chiar nu am vrut, nu am vrut să-i creez probleme, dar pentru Nicholas a fost totul sau nimic şi acum nu am putut şterge ardezia, am făcut-o. Nu mă simt în siguranţă, mai ales dacă nu era pregătit să mă iubească. Atracţia era una, sexul era uşor, nu am avut niciodată o problemă cu asta, partea grea a fost că nu ştiam să ne iubim, nu ştiam să ne respectăm şi nu puteam, o iau de la capăt dacă lui Nicholas îi era frică să-mi deschidă din nou inima.

în ciuda certului din acea zi, a doua zi dimineaţă era din nou în faţa apartamentului meu, aşteptându-mă. Avea două pahare de hârtie în mână, dar s-a uitat serios la mine când am coborât treptele şi m-am apropiat de el.

„Bună”, m-a salutat scurt.

„Bună”, am răspuns eu, luând paharul pe care mi l-a întins.

Ciocolată caldă... Fiul meu urma să fie dependent de zahăr.

—Peste trei ore plec, am venit să-mi iau rămas bun.

Oricât de mult i-am spus să plece, cuvintele lui m-au durut ca nişte înjunghiuri. M-am uitat în jos, încercând să ascund tristeţea din ochi, dar el mi-a prins bărbia şi m-a forţat să mă uit la el.

— Fac asta pentru tine, a spus el, mângâindu-mi pometul cu degetul mare. Dacă am învăţat ceva din tot acest timp separat şi ce a ajuns să ne distrugă, este că nu te pot forţa să faci ceva ce nu vrei să faci sau pentru care nu eşti pregătit.

Mi-am muşcat tare buza.

„Aşa că mă duc şi o să te sun în fiecare zi”. Vom începe să

vorbim, vom face planuri, îmi vei spune despre preocupările tale şi eu o să vorbesc despre ale mele, vom vorbi despre cum vom creşte copilul, ne vom gândi la nume, vom vorbi despre viitor pentru că, Noah, te iubesc, te iubesc şi o să te iubesc tot timpul.

Inima mi s-a oprit pentru câteva clipe tară să cred ce auzeam.

—Dacă nu ţi-aş fi spus până acum, este pentru că eu cred că dragostea nu trebuie exprimată în cuvinte, am crezut că tot ce eram dispus să fac ar fi de ajuns şi, în realitate, în adâncul inimii tale ştii că este aşa, dar ţi-e frică de moarte să mă laşi să intru din nou. Am înţeles. De aceea plec. Voi fi aici pentru controalele medicului şi mă voi întoarce ori de câte ori ai nevoie de mine. Să ne luăm uşor în următoarele câteva luni, dar, Noah, voi fi o parte din viaţa acelui copil. Mă întorc la New York să pun totul în ordine şi următorul pas va fi să mă mut din nou la Los Angeles. m-ai inteles?

Am rămas tară cuvinte.

Nick mi-a luat paharul de hârtie din mână şi l-a aşezat lângă el, deasupra maşinii. Apoi m-a tras şi m-a cuprins în braţele lui. I-am simţit buzele pe coroana capului meu şi bătăile sălbatice ale inimii lui.

„O sa te intreb ceva inainte sa plec...” ma anunţa el. Două lucruri de fapt, a adăugat el calm.

Am aşteptat să fie explicat. Mi-a întors spatele şi s-a dus să ia ceva din servietă. Când a venit spre mine, avea un card în mâna dreaptă, un card pe care mi l-a înmânat o secundă mai târziu: era un American Express negru.

— Vreau să-l foloseşti, spuse el simplu.

Nici măcar nu am atins-o.

-Nu.

Nicholas oftă frustrat.

—Este o extensie a mea, vreau să o folosiţi pentru a cumpăra ceea ce aveţi nevoie. Şi nu sugerez că, Noah, nu mă voi clinti la asta.

Mi-am încrucişat braţele, ameţit brusc.

— Ţi-am spus că nu vreau să mă susţii, Nicholas.

Nick s-a uitat la mine cu ochii lui palizi.

— De ce naiba eşti atât de încăpăţânat? Şi dacă ar fi invers? Dacă tu ai fi cel cu mai mulţi bani decât mine şi ar trebui să mă ocup de a aduce copilul nostru pe lume, nu mi-ai da totul mie, Noah?

Mi-am muscat buza. Da, desigur.

„Hai să facem ceva”, a propus el, punându-şi fruntea de a mea. Din moment ce ştiu că nu vei folosi cârdul pentru tine, măcar foloseşte-l pentru copilul nostru, bine?

Orice trebuie să cumpăraţi... vă rugăm să plătiţi cu cârdul.

Ei bine... asta ar putea face, nu-i aşa? La urma urmei, Nick era tatăl ei, nu aveam de gând să-mi privesc copilul de confortul de a fi născut dintr-un

tată care deţine un American Express negru la doar douăzeci şi cinci de ani. Am ajuns să fiu de acord fără vârste şi el părea mult mai calm.

— Care a fost al doilea lucru pe care ai vrut să mă întrebi? - a intrebat.

„Vreau ca Steve să stea cu tine cât timp nu sunt aici”.

Am deschis ochii ca nişte farfurii.

-Acea?! Nu! Nu am nevoie de dădacă, Nicholas! Nu vreau ca Steve să mă urmărească toată ziua. E ridicol!

— Ei bine, treaba lui este doar să te pazească spatele, iubito.

M-am uitat la el cu scântei în ochi.

-Deoarece? De ce naiba vrei să-mi pui un bodyguard?

Nick s-a uitat serios la mine.

—Pentru că, în primul rând: asta mă va face să nu înnebunesc fiind în New York. în al doilea rând: eşti însărcinată şi singură, ceea ce înseamnă că ţi se poate întâmpla orice şi, dacă s-a întâmplat, nu m-aş putea ierta niciodată.

Am clătinat din cap, dar nu ştiam că nimic din ce-am spus îi va răzgândi.

— Bine, am fost de acord, renunţând.

Nick s-a uitat la mine cu o emoţie pe care nu am reuşit să o înţeleg.

— Să te las aici este cel mai greu lucru pe care îl voi face vreodată, Noah.

Nu voiam să plece, dar trebuia să facem bine, nu puteam să ne mai punem cu el, nu mai, nu cu ce era în joc.

M-a îmbrăţişat strâns. Mi-a sărutat vârful nasului şi apoi mi-a mângâiat uşor burta.

„Ai grijă de acest copil.

Am dat din cap şi m-am îndepărtat ca ea să se urce în maşină.

Am intrat în panică când am văzut că el chiar pleacă, dar în adâncul inimii am ştiut că asta trebuie să facem.

în acea săptămână, totul părea să revină la normal. M-am întors la facultate şi am continuat să-mi ţin ascunsă sarcina; da,

nu a lipsit nici o zi in care Nick sa nu mi-a trimis un buchet de flori si o tava cu micul dejun complet. Chiar m-am împrietenit cu livratorul. Pe tavă venea mâncare pentru un regiment: cafea, ceai, brioşe, cornuri, clătite, ciocolată, ouă, pâine prăjită... şi totul ajungea mereu cald şi gata de mâncare.

— Eşti nebun, ştii asta? am spus în a şaptea zi de la plecarea lui. Vorbeam în fiecare zi, cam de două ori pe zi, chiar mai mult. Ori de câte ori avea un gol mă suna şi ori de câte ori aveam o pauză încerca cu el. Am înţeles că era mai uşor să aştept să sune, pentru că să recunoaştem, i-a fost mai greu să scape decât mine.

Ţinând telefonul între umăr şi ureche, umpleam din nou una dintre puţinele vaze de sticlă goale care mai aveam ca să pot pune buchetul uriaş de trandafiri albaştri pe care mi-l trimisese.

„Este o modalitate bună de a te asigura că eşti hrănit”, a explicat el în timp ce asculta cum scria la celălalt capăt al firului.

Mi-am dat ochii peste cap... problema hranei nu fusese o problemă. îmi era foame tot timpul, şi nu era foame normală, nu, îmi era poftă de lucruri precum banane cu pâine şi unt sau unt de arahide cu spaghete. Jur, îmi pierdeam minţile sau simţul gustului...

Nu ştiu, dar acele lucruri mi s-au părut nişte delicatese.

—Cum a fost amestecul de portocale cu chili? m-a întrebat pe un ton amuzat.

„Destul de interesant, o să-ţi fac într-o zi”, i-am răspuns, aşezându-mă pe scaun şi punându-mi picioarele pe masă. Am oftat obosit şi mi-am mângâiat burtica absent.

Mi-a spus că lasă totul legat pentru a se putea muta în Los Angeles cât mai curând posibil şi că durează mai mult decât crezuse iniţial. Avea să fie nevoit să angajeze pe cineva care să-l înlocuiască şi nu avea încredere în nimeni să-i ia locul.

I-am spus cum merg cursurile; în curând avea să fie vacanţa de vară şi acum eram cu toţii concentraţi pe muncă şi începem să ne pregătim pentru examenele finale, deşi mai erau câteva luni. Eram programată în august, aşa că aveam să am săptămâni suplimentare pentru a avea grijă de Mini Yo înainte de a mă gândi ce să fac cu munca şi universitatea.

M-a întristat puţin să mă gândesc să părăsesc cursa, dar după ce m-am gândit la asta mi-am dat seama că era ceea ce trebuie făcut.

„Nu trebuie să o părăseşti, Noah”, mi-a spus Nick când am

adus în discuţie decizia mea. E ridicol, multe femei care învaţă au copii, există creşe şi o să fiu acolo să te ajut...

—Nu vreau ca fiul meu să fie crescut de o dădacă, nu vreau să greşesc lucrurile, mi-e teamă că dacă voi continua să studiez şi să am grijă de copil,

până la urmă nu o să fac nici eu din cele două lucruri bine; in plus, abia ai timp sa ma suni la telefon, nu vei putea sta acasa ingrijind un bebeluş.

„Copilul meu”, a corectat el şi un zâmbet a apărut pe buzele mele. Uiţi un mic detaliu: eu sunt şeful, pot face orice vreau.

-Da? am întrebat eu ironic. Spune-mi atunci, poţi fi aici pentru următoarea vizită la ginecolog?

A fost linişte la celălalt capăt al firului.

—Nu te judec, înţeleg, va trebui să munceşti şi va trebui să am grijă de el... O să vedem cum o fac să-mi continui diploma, aş putea studiaza la distanta...

Nu este ceva care m-a entuziasmat, mi-a plăcut facultatea, îmi plăcea să ies cu prietenii şi să merg la cursuri, dar nu puteam să am totul şi nu mă vedeam lăsând copilul cu altcineva decât mine.

— Noah, al meu este temporar, spuse el, întrerupându-mi gândurile.

Acum totul este peste cap, dar de îndată ce voi repara totul aici, voi fi tot al tău.

Nu vorbisem despre noi, deşi în conversaţiile pe care le-am purtat neam inclus mereu unul pe celălalt în planurile celuilalt. Mi-a plăcut asta, dar în acelaşi timp îmi era groază să stric ceea ce construiam. De aceea nu am insistat când mi-a spus că nu se va mai putea întoarce pentru moment.

Ceea ce nu mă aşteptam a fost să-l văd din timp şi la ştirile de la ora patru. Când i-am auzit numele la televizor, am ridicat volumul şi am ascultat îngrijorat.

„Foştii angajaţi ai Leister Enterprises stau în faţa noii clădiri LRB şi cer locurile de muncă înapoi.”

Persoana care dădea ştirile era un reporter pe care îl văzusem de câteva ori la BBC. Imaginile au arătat intrarea în clădirea în care obişnuia să lucreze plin de oameni cu bannere. Poliţia izolase zona şi totuşi foştii angajaţi nu aveau nicio intenţie să plece.

„în urmă cu puţin peste un an, fiul cel mare al prestigiosului avocat William Leister a moştenit imperiul pe care Andrew

James Leister l-a construit cu ani şi ani de efort, transformând Leister Enterprises într-una dintre cele mai prospere şi recunoscute companii din ţară. Nu puţini au considerat o nebunie să predea o asemenea responsabilitate unui tânăr care abia a ajuns la vârsta suficientă pentru a şti ce este o companie.»

Am mărit volumul şi m-am uitat la ecranul televizorului.

„Prima acţiune a lui Leister a fost să închidă două companii mari, companii pe care bunicul lui le-a construit practic din nimic, şi să concedieze peste cinci sute de angajaţi, lăsându-i şomeri cu planul ambiţios de a deschide o nouă companie care rămâne de văzut dacă va fi. profitabil.sau va deveni primul eşec din istoria familiei Leister. Astăzi, acei oameni care au fost concediaţi pe nedrept s-au postat la uşile LRB pentru a cere să li se restituie locurile de muncă...”

A fost ridicol. Ştia că Nicholas va lucra la acea oră, dar trebuia să vorbească cu el. El a răspuns la al treilea apel.

-Eşti în regulă? spuse el în semn de salut, îngrijorat.

— Da, sunt perfect, dar se pare că nu. Eşti la ştiri... Ce sa întâmplat? Când plănuiai să-mi spui asta, Nicholas?

Nu-mi venea să cred că are probleme şi nu-mi spusese nimic.

„Nu este ceva pentru care trebuie să-ţi faci griji.

Am scăpat un râs amar.

— Că nu trebuie să-mi fac griji? Ei te evidenţiază!

„Aşa face presa, luaţi o grămadă de minciuni şi transformaţi-le în ştiri”.

—Dar... şi angajaţii şi ce spun ei despre LRB...?

A simţit o senzaţie amară în piept. Nu am vrut să aud acele lucruri oribile de la Nick, m-au rănit mai mult decât dacă mi le-ar spune.

Nick oftă la celălalt capăt al firului.

—A trebuit să-i concediez pe aceşti oameni pentru că peste patru ani de acum încolo acele două companii ar fi dat faliment. Nu erau bine gestionate, cu greu au generat profituri. Dacă le-aş închide acum, cu banii de la aşezarea lor aş putea începe o nouă afacere şi aş putea reangaja oamenii pe care i-am concediat, dar asta necesită timp.

-Nu trebuie să-mi explici. Ştiu că nu ai făcut-o pentru distracţie.

„Această afacere implică luarea de decizii grele, decizii care sunt nasol.

— Te descurci grozav, Nicholas, oamenii ăştia habar n-au.

A tăcut câteva clipe.

—Leister Enterprises nu a fost niciodată la fel de profitabilă ca acum, intenţia mea este să deschid o altă sucursală LRB într-un an. Asta ar însemna reangajarea a aproape 70% dintre foştii angajaţi.

Ea ştia că Nicholas nu va concedia niciodată atât de mulţi oameni fără să aibă un as în mânecă.

Ura să creadă că aceşti oameni îl criticau atunci când avea un plan în vigoare pentru a îmbunătăţi lucrurile.

-Ce vei face acum? am întrebat, temându-mă că asta i-ar prelungi şederea acolo mult mai mult decât plănuise.

„Lasă-i pe avocaţii mei să continue să-şi facă treaba”. Ţi-am spus, nu-ţi face griji pentru asta.

— Bine...

Discuţiile au prelungit încă trei săptămâni şi lucrurile au început să se complice. în primul rând, apelurile au început să escaladeze, deoarece neam dat seama că a fi despărţiţi şi a vorbi în fiecare zi era din ce în ce mai greu decât a nu ne vorbi unul cu celălalt în aproape un an. Am înţeles că am nevoie de el cu mine şi că, pe măsură ce copilul creştea, voiam să-l implor să se întoarcă.

„Trebuie să te ating, Noah”, mi-a mărturisit ea într-o noapte. A trecut atât de mult încât nu-mi mai amintesc cum e să fii în tine.

— Nicolae...

„Nu ar fi trebuit să plec, ar fi trebuit să fiu egoist, egoist care ar fi făcut dragoste cu tine în fiecare dimineaţă sângeroasă în acel apartament minuscul de care eşti atât de mândru”.

Am zâmbit la izbucnirea lui şi am simţit căldura provocată de cuvintele lui trecând prin mine din cap până în picioare.

— Sper că nu te aude nimeni spunând asta, am comentat eu nervos.

—Sunt în apartamentul meu, în camera mea, în acelaşi pat în care te-ai dezbrăcat ca să mă înnebuneşti complet, îţi aminteşti?

Mi-am strâns ochii, da, bineînţeles că mi-am amintit, Nicholas între picioare, sărutându-mă, linsându-mă, luându-mă într-un mod foarte murdar şi foarte nesănătos. Am fost devastaţi emoţional atunci, dar nu aş schimba acel moment pentru nimic...

— întoarce-te, Nick, am spus atunci, făcând tăcere la celălalt capăt al firului.

-Acea?

Am zâmbit spre tavan, nervos cu telefonul lipit de ureche.

-Vino cu mine.

-Eşti serios?

„Vreau foarte mult să încerc, te vreau cu mine în fiecare zi, vreau să te sărut şi să mă ţin în braţe, Nicholas, te vreau înapoi şi şi Mini Me o vrea.”

A râs la celălalt capăt al firului.

— O să prind un zbor cât de curând voi putea şi o să fac orice îţi trece prin capul ăla mic al tău.

Mi-am acoperit faţa cu o mână în timp ce încercam să-mi ascund bucuria şi jena. Da, lucrurile îmi treceau prin cap, da.

— Şi vorbind despre Mini Me... m-am gândit la un nume.

-Acea? Oh, chiar aşa? „M-a prins total prin surprindere. Te-ai gândit încă la un nume? Mini Yo, vreau să spun mini-Nick, aveam de gând să am un nume şi un prenume?

Mi-am atins inconştient burtica.

—Da, o să-ţi spun de îndată ce te văd, deşi dacă nu-ţi place ne gândim la altul împreună. Cu siguranţă ai deja câteva în cap...

M-am înroşit realizând că nu m-am gândit o dată la asta.

La final ne-am luat rămas bun cu un „te iubesc” şi cu promisiunea că ne vom revedea. Reîntâlnirea avea să fie specială, pentru că în sfârşit urma să fim pe aceeaşi lungime de undă... Muream de poftă să-l sărut, să accept tot ce voia să facă cu mine, toate lucrurile pe care voia să mi le dăruiască, acel viitor care arăta atât de bine în faţa ochilor mei.

Eram în sfârşit gata să încep de la zero.

4
NICK

Am avut multe probleme în companie. Primisem plângeri cu privire la disponibilizări, începuseră să aibă loc şi demonstraţii la sediul din New York, iar ultimul lucru pe care îl puteam face acum era să spun că plec. Nu am vrut să-i spun lui Noah ce se întâmplă pentru că nu voiam să-şi facă griji, dar îmi era teamă că întoarcerea mea la LA va fi amânată mai mult decât ne-am dorit oricare dintre noi.

A fi departe de ea chiar acum mă costa mai mult decât orice.

L-a înnebunit pe Steve, sunându-l de mai multe ori pentru a-l întreba dacă Noah a mâncat, cum a văzut-o dimineaţa, cum arăta... era obsedat că i se întâmplă ceva. Am fost îngrozită de faptul că presa a aflat că sunt însărcinată şi că mă trezesc în fiecare noapte cu un coşmar recurent în care Noah a pierdut copilul şi a murit în timpul naşterii.

Aveam nevoie să o văd, să o ating, să-mi simt fiul şi să mă asigur că totul este în regulă. Ştiam că Noah avea să mă ceară înapoi în curând, ştiam că trebuie doar să-i dau timp şi acum că mă rugase să mă întorc, avea întâlniri pe care nu le putea anula în fiecare zi.

Noah avea deja şase luni, nu-mi trimisese fotografii, dar Steve îmi spusese că deja arăta. îmi spusese că observase că este nervoasă şi ştia că se teme de reacţia oamenilor şi de cea a părinţilor noştri. Al Treilea Război Mondial avea să izbucnească când i-am spus, dar nu-mi pasă mai puţin. Am fost în sfârşit fericit după mult timp. îmi doream acea fată mai mult decât orice pe lume şi mi-aş iubi acel copil din toată inima.

40
NOAH

Avea nevoie de Nick înapoi, copilul devenea mai mare şi se vedea.

Nu am insistat pentru că ştiam că, dacă nu era deja aici, era pentru că chiar nu putea călători. Nu aveam nicio îndoială că Nick voia să fie aici cu mine chiar mai mult decât am făcut mine şi asta m-a făcut foarte nervos. Mama mă suna deja de două ori cerându-mă să vin în vizită la ea sau chiar mi-a spus că va veni să mă ia şi să meargă la prânz. I-am spus că e în mijlocul examenelor, că mă voi duce la ea cât de curând voi putea, dar mă cunoştea destul de bine încât să mă simt ciudat la telefon.

„Este ceva ce îmi ascunzi, Noah, dar e în regulă, vorbim când ne vedem", mi-a spus miercurea următoare.

Steve era singurul, în afară de Lion şi Jenna, care ştia ce se întâmplă. Nu i-am spus, dar a fost nevoie doar să văd cum s-a purtat cu mine pentru a vedea că era conştient de tot. Bănuiesc că ştiam despre tot calico-ul: Nick trebuie să fi raportat asta.

La trei săptămâni şi jumătate după plecarea lui Nick, am avut o mare problemă când mi-am deschis dulapul şi am văzut că aproape nimic nu mai era potrivit pentru mine. Nu se mai putea ascunde, eram într-o astfel de panică încât l-am sunat pe Nicholas fără să-i pese dacă era într-o întâlnire sau ocupat. A luat-o de la primul inel.

„Trebuie să te întorci, Nicholas", am întrebat, încercând să-mi ţin lacrimile.

Nu mai pot ascunde... Sunt gras! Hainele mele nu se potrivesc, oamenii au început deja să mă privească ciudat... Trebuie să te întorci! Trebuie să ne gândim cum le vom spune părinţilor noştri!

Aveam un atac de anxietate în toată regula, unul dintre acele atacuri nebuneşti care mă loveau din când în când.

„Scuzaţi-mă un minut", i-a spus cuiva care nu eram eu. Calmează-te, pistruiilor, a adăugat el o secundă mai târziu.

— Nu mă pot linişti! am ţipat îngrozită. Camera era o mizerie, hainele aruncate peste tot. Nici lenjeria nu mi se mai potrivea, arătam oribil şi pe

deasupra îmi era teamă că Nicholas, văzându-mă, să fie şocat de felul în care mi se schimbase corpul în doar câteva săptămâni... -. Nu pot face asta... Trebuie să te văd, trebuie să mă îmbrăţişezi şi să-mi spui că totul va fi bine, am nevoie...

„Tocmai ţi-am trimis un bilet de avion pe e-mailul tău", m-a informat atunci pe un ton calm şi senin, complet opusul meu.

-Acea?

—Trebuie să te văd şi eu, nu pot călători în acest weekend şi de aceea ţi- am cumpărat un bilet ca să vii să mă vezi. Mă gândeam să te sun în seara asta şi să-ţi spun, dar din moment ce ai un atac de anxietate în toată regula, ar fi bine să te surprind acum.

Am dat afară tot aerul pe care îl ţineam şi m-am lăsat pe canapea din colţul camerei.

— O să ne vedem în weekendul ăsta? am întrebat brusc emoţionat.

Ultimele fulgerări de anxietate au ajuns să dispară ca valurile pe malul
mării.

-Da iubire. Crezi că mai poţi rezista două zile tară să înnebuneşti?

Mi-am dat ochii peste cap şi am mârâit furios.

„Dacă ai deveni o planetă a ta, ai fi şi tu într-o dispoziţie proastă, voila", am răspuns eu, încercând să par supărat, dar tară a reuşi.

în sfârşit aveam să-i simt braţele în jurul meu şi buzele pe ale mele!

„Ai auzit, micuţule? M-am gândit mângâindu-mă pe burtă. Hai să-l vedem pe tati!"

Din moment ce nu puteam zbura la New York cu un hanorac supradimensionat de la Ramones ca singura ţinută, a trebuit să cedez insistenţelor Jennei şi să merg la cumpărături pentru nişte haine de maternitate.

Am urât cuvântul acela: „maternitate"... Suna groaznic, mă simţeam ca o mâncare „pregătită" sau aşa ceva.

— O să vezi cum găsim ceva tineresc şi care ţi se potriveşte. Noroc ca esti una dintre acele fete care doar se ingrasa din burta; Dacă te privesc din spate, nu aş crede că eşti însărcinată nici pe departe.

— Grozav, Jenna, asta le voi spune oamenilor de acum înainte: vorbeşte cu ceafa.

Eram puţin morocănosă, dar Jenn a suportat-o cu răbdare şi veselie, ceea ce m-a stresat şi mai mult.

A încercat să mă târască într-un magazin de couture şi am refuzat categoric.

Am ajuns în GAP, unde dacă aş vira puţin spre dreapta vedeam haine obişnuite pentru femei, ceea ce era o mare uşurare mentală.

Dintr-un motiv inexplicabil, hainele de maternitate erau de trei ori mai scumpe decât hainele obişnuite şi am fost îngrozită să realizez că va trebui să folosesc cârdul lui Nick. Nu o deschisesem încă şi uram să trebuiască să o fac pentru a cumpăra haine proaste.

Am mers direct în zona de sport: am luat o pereche de jambiere şi trei hanorace. Jenna, la rândul ei, s-a dedicat formării de seturi cu trei pantaloni şi două cămăşi şi a ales pentru mine şi o rochie gri care să fie strânsă pe corp.

— Unde te duci cu asta? am spus îngrozită. Ideea este să o ascunzi, nu să o arăţi lumii.

Jenna s-a uitat la mine.

— Nu-mi mai ascunde finul, vrei?

Cuvintele lui m-au şocat din anumite motive pe care am întârziat să înţeleg. Copilul s-a mişcat neliniştit în mine. Acum îşi dădea seama când dormea şi când nu. Mai învăţasem că dacă mâneam zahăr, picioarele lui ar începe să danseze în mine, de parcă ar înnebuni de bucurie... Urasem să nu fiu cu Nick ca să simtă primele lui lovituri, fusese uimitor şi de aceea Aveam nevoie de el înapoi. îi lipsea totul.

Nu voia să-l ascundă... cel puţin nu mai.

Vineri după-amiază am luat zborul direct Los Angeles-New York. Nick îmi rezervase un loc la clasa întâi, pentru care eram recunoscător într-un fel în care nu credeam că voi fi. Dacă aveam greaţă, preferam să vomit într-o baie pe care doar câţiva pasageri o puteau accesa. Pentru că da, nu am avut greţuri matinale, nu, am avut greaţă în orice moment al zilei. Un alt lucru de adăugat la lista unei sarcini total neobişnuite.

A durat aproximativ cinci ore şi jumătate până la New York

şi am dormit aproape tot drumul. Am ajuns pe la nouă noaptea.

Ascultând-o pe Jenna, mă făcusem puţin mai frumoasă, de când m-am hotărât pe o rochie gri strâmtă, o haină neagră şi Adidas-ul meu preferat.

Eram confortabil şi burtica mea era marcată ca spunând lumii: «Iată- mă!».

Oamenii mă priveau diferit, există o energie ciudată când eşti însărcinată, parcă ai fi o mică bombă cu ceas pe care oamenii o privesc cu entuziasm, nervozitate şi admiraţie. Era prima dată când mergeam pe stradă ca gravidă oficială, nu ştiu dacă înţeleg ce vreau să spun şi mi-a plăcut sentimentul.

Steve stătea lângă mine, un bărbat cu puţine cuvinte pe care l-am prins citind biografia lui Pablo Escobar. Nu am făcut niciun fel de comentariu, dar am râs fără să fiu văzut.

Nick mă întâlnea la aeroport şi mergeam direct la apartamentul lui pentru cină.

Doamne, eram atât de nervos, îmi doream atât de mult să-l văd... Ne spusesem multe lucruri unul altuia, inclusiv multe pe care nici nu îndrăzneam să le spun cu voce tare şi muream de nerăbdare să mă simt din nou parte a lui, parte a lui. viaţă.

Deoarece nu înregistrasem bagajele, când am coborât din avion am putut merge direct la poarta de ieşire. Steve îmi căra mica valiză. Nu e ca şi cum nu m-aş descurca cu ea sau altceva, dar el a devenit atât de enervant încât am cedat în cele din urmă şi l-am lăsat să mă ajute. Paşii mei erau din ce în ce mai mari...

Am vrut să-l văd, am vrut să ajung acolo o dată pentru totdeauna, să mă simt din nou întreagă.

A ajunge la ieşire părea etern. Când am intrat în sfârşit pe uşă, l-am văzut: acolo mă aştepta, cu un buchet de trandafiri roşii în mâini. Era îmbrăcat în blugi şi un pulover bleumarin cu decolteu în V. S-a remarcat din mulţime, pe lângă flori, datorită părului ei nestăpânit şi a ochilor albaştri deschis, care străluceau ca două felinare la apus într-o zi frumoasă de vară.

Zâmbim unul altuia ca şi cum fericirea lichidă tocmai ni s-ar fi injectat în vene. Inima mi s-a umflat atât de tare încât am crezut că nu o să încapă în pieptul meu.

Şi apoi... de parcă ar fi fost un film de groază: s-a întâmplat.

Nu ştiu dacă ai trăit vreodată ceva traumatizant, un eveniment care te marchează pentru totdeauna. Ceva care se întâmplă complet cu încetinitorul în faţa ochilor tăi şi unde

creierul tău înregistrează toate detaliile pe care le- ai plăti pentru a putea uita.

Am văzut totul... şi încă îmi amintesc fiecare detaliu al celor cincisprezece secunde în care credeam că mor.

îmi amintesc că ţipătul mi s-a blocat în gât. De asemenea, îmi amintesc că mi-au paralizat picioarele şi că nu am putut face nimic să încep să alerg.

Bubuitul primei lovituri a izbucnit bula de fericire în care ne aflam. M-a lăsat înrădăcinat la faţa locului; Nick, în schimb, s-a prăbuşit: primise un glonţ în spate, în mod trădător.

încă mai văd expresia şocată de pe faţa lui Nick, în timp ce se uita în jos şi privea pata de sânge răspândită pe hainele lui şi pe pământul de sub picioarele lui. A doua lovitură a venit la fel de repede ca prima. I-am văzut durerea de pe faţa lui şi inima mi s-a oprit... literalmente sa oprit.

Şi apoi totul s-a întâmplat foarte repede. Cineva m-a lovit din spate şi am căzut la pământ şi am venit la. Totul fusese liniştit până acum, zgomotul aeroportului, al oamenilor care mergeau în jurul meu s-a stins pentru a mă lăsa să aud doar zgomotul pistolului tras.

— Nu te mişca, Noah! mi-a strigat Steve în ureche, trezindu-mă din letargia mea, din starea mea de şoc afurisită.

Am văzut, de data aceasta cu viteză normală, cum patru poliţişti l-au doborât pe acest om şi cum oamenii au fugit de aici încolo, complet îngroziţi.

Ochii mei nu se puteau concentra decât asupra persoanei care era la fel ca mine, la pământ, cu ochii deschişi, viaţa strecurându-i printre degete.

—Nicholas!

4
NICK

Bănuiesc că spune că atunci când eşti pe cale să mori toată viaţa îţi fulgerează în faţa ochilor ca o prezentare de diapozitive este adevărată... deşi nu din punct de vedere tehnic. Am văzut un singur lucru: Noah.

Că Noah era viaţa mea nu era ceva la care trebuia să mă gândesc, era atât de simplu. Imaginile care mi-au trecut prin faţa ochilor nu au fost cele mai bune momente din viaţa mea, ci cele din viaţa noastră, şi nu viaţa pe care o împărtăşisem până atunci, nu. Nu am văzut acele momente pline de suişuri şi coborâşuri, nici despărţirea, nici înşelăciunea, nici luptele..., ci dimpotrivă: mi-am văzut viaţa alături de ea.

Ne-am văzut împreună plimbându-ne pe plajă, ne-am văzut sărbătorind ziua fiului nostru, am văzut-o, frumoasă şi strălucitoare, aşteptându-mă în fiecare seară în pat pentru a mă face săruturi şi atenţie. Am vazut-o ramanand din nou insarcinata, si cu aceasta ocazie fiind mai pregătită ca niciodată, fara surprize, fara frica sau nesiguranţa. Am văzut-o cu mine în bucătărie, certându-se şi apoi sărutându-ne chiar acolo pe tejghea. Am văzut-o plângând, râzând, suferind şi crescând. I-am văzut viaţa în faţa ochilor mei, viaţa lui cu mine... şi mi-a plăcut.

Şi apoi m-am întrebat: „De ce văd asta? De ce simt că mă lasă să văd ceea ce nu voi avea niciodată? Am simţit o gaură în piept, un gol care mă străbate...

Nu.

în nici un caz.

încă nu era timpul meu.

4
NO AH
8

Nu ştiu cum să explic minutele care au precedat împuşcătura, dar pot afirma cu încredere că au fost cele mai rele din viaţa mea. Le ţin neclare în minte, dar în acelaşi timp la fel de clare de parcă le-aş vedea pe ecranul unui televizor de ultimă generaţie.

Mi s-a spus ulterior că ambulanţa a ajuns la aeroport în cel mai scurt timp.

Mi s-au părut ore, ore nesfârşite în timp ce mâinile mele se apăsau de rana de pe coastele lui Nick. Steve, la rândul său, apăsa şi gaura glonţului care îl lovise în braţul stâng, distrugându-l. Era o baltă de sânge în jurul lui şi nu puteam decât să mă întreb cât de repede corpul nostru creează sânge şi dacă această viteză ar fi suficientă pentru a compensa pierderile pe care le suferea Nick.

Nu am leşinat. Cred că Dumnezeu m-a ajutat să rămân întreagă, măcar până când personalul sanitar se va ocupa de situaţie. Când a sosit ambulanţa, am stat, uitându-mă, cu mâinile despărţite de corp şi mintea total goală. Nici măcar nu am putut să cer să mi se permită să-l însoţesc. Nick a plecat singur, aproape de moarte, iar eu am rămas acolo uitându-mă cum pleacă.

îmi amintesc că când am încetat să mai aud zgomotul ambulanţei, m-am uitat în jos la mâinile mele pătate de sânge şi apoi m-am clătinat. Suspinele aproape că mi-au tăiat răsuflarea şi am început să sughiţ necontrolat. Mâinile m-au apucat înainte ca genunchii să-mi slăbească şi m-am mototolit.

„Respiră adânc, Noah, te rog”, a spus Steve, trăgându-mă de acolo, departe de oamenii îngroziţi care priveau scena de parcă aş fi făcut parte dintr-un episod oribil al CSI.

M-a urcat într-un taxi şi am plecat în direcţia spitalului. Pe măsură ce minutele treceau, cu atât mă simţeam mai rău.

— De ce s-a dus singur? De ce nu te-ai dus cu el? De ce nu am plecat amândoi?

„Nu ne-au lăsat, Noah”, a răspuns Steve în timp ce îşi scotea telefonul şi începea să formeze numere cu viteza luminii.

Drumul de la aeroport până la cel mai apropiat spital de urgenţă a durat treisprezece minute, douăzeci şi cinci de minute dacă era trafic. Am luat douăzeci numărate. Când am ajuns, m-am dus să cobor din maşină, am vrut să fug şi să mi se spună că Nicholas este bine, voiam doar să-l văd, trebuia să-l văd, imaginea din capul meu cu el mă ucide, dar eu presupun că a fost prea mult. Punea un picior pe pământ şi totul a început să se învârtească, am început să văd pete negre peste tot. Steve m-a condus într-o zonă unde m-au aşezat şi mi-au adus apă.

Un doctor a venit la mine şi a început să-mi ia pulsul.

— Domnişoară Morgan, am nevoie să te calmezi, spuse el, uitându-se la ceas. Ross, sună la 911 şi întreabă despre acel băiat.

M-am uitat la tipul ăsta Ross de parcă viaţa mea depindea de asta.

în timp ce vorbea cu cineva care întreba despre Nick,o durere îngrozitoare m-a forţat să mă strâng strâns de stomac.

-Ce se întâmplă?

Doctorul s-a întors spre mine, îngrijorat.

„Are contracţii”, a răspuns el. Trebuie să se calmeze, sunt din cauza stresului.

înainte să pot spune ceva, tipul ăsta Ross s-a apropiat de noi.

„Nicholas Leister este operat pentru două răni împuşcate. El este stabil în gravitaţie, urmează să-i opereze plămânul şi braţul stâng.

-Doamne Dumnezeule! am exclamat acoperindu-mi gura cu mana. Ce au de gând să-i facă? Ce înseamnă că este stabil în gravitaţie? Sună din nou şi cere-i să explice ce se întâmplă!

Doctorul s-a uitat din nou la fisa mea.

— Sunteţi căsătorit cu domnul Leister?

-Acea? Nu. Ce legătură are asta cu asta?

Ross a răspuns pentru ea:

— Nu vă putem oferi mai multe informaţii, domnişoară Morgan. Doar un membru apropiat al familiei poate...

„Este tatăl copilului meu!” am strigat cu disperare.

Nu a ajutat, nu mi-au spus altceva. Steve i-a sunat pe William şi pe mama mea, iar cei doi au mers direct la aeroport să aştepte primul avion pe care l-au putut lua.

A trebuit să rămân acolo, tară veşti. Nu puteam face decât un singur lucru: să mă rog.

O oră mai târziu, cea mai lungă oră din viaţa mea, contracţiile s-au oprit şi totul părea că a revenit la normal în ceea ce priveşte copilul.

Mama m-a sunat la telefon, erau isterici. William reuşise să vorbească cu unul dintre medicii săi. Am aflat de la el că Nick avea un pneumotorax traumatic şi o ruptură în braţul stâng. Era în stare gravă şi se temeau că va intra în şoc de tot sângele pe care îl pierduse până la sosirea ambulanţei.

Am primit informaţiile, am închis şi am stat acolo, fără să mă mişc.

Nick nu putea muri... nu putea. Trebuia să începem o viaţă împreună, trebuia să terminăm ceea ce am început. După tot ceea ce am trecut, nu miau putut lua.

Nu a durat mult până ce s-a întâmplat să apară la ştiri. Steve s-a dus să închidă televizorul, dar i-am spus să nu facă. Cel care a încercat să-l omoare se numea Dawson J.

Lincoln, avea patruzeci şi cinci de ani şi era un fost angajat al Leister Enterprises.

Fusese concediat, nu şi-a putut obţine un alt loc de muncă, iar asta l-a determinat să încerce să-l omoare pe Nick.

„Nicholas Leister este supus unei intervenţii chirurgicale de urgenţă pentru două răni împuşcate, în timp ce atacatorul său este audiat la secţia de poliţie din New York.

Totul indică faptul că a fost un act premeditat, din moment ce atacatorul părea să ştie unde şi la ce oră exactă s-ar afla Leister în momentul atentării sale.

»în ultimele luni, tânărul avocat, moştenitorul uneia dintre cele mai recunoscute corporaţii din ţară, fusese bătut puternic de presă şi de foştii săi angajaţi din cauza sutelor de disponibilizări pe care a trebuit să le efectueze în ultimul an. Deşi cele două companii pe care le-a închis erau în pragul falimentului...”

Am încetat să ascult de îndată ce subiectul s-a îndepărtat de infractor. Din nou prostiile alea despre Nicholas. Nu am vrut să

aud nimic din asta. Au încercat să-l omoare! Nick! Mi-am trecut mâinile peste faţă, trebuia să ştiu că sunt bine, trebuia să vorbesc cu doctorul.

Nu m-am mişcat din sala de aşteptare în următoarele trei ore, doar m-am ridicat să merg la baie şi să iau un pahar de apă. Locul acela era oribil, erau

oameni care plângeau, aşteptau să audă de la cei dragi la fel ca noi. Mirosul de spital îmi făcuse întotdeauna rău şi acum mai mult ca niciodată.

Singurul lucru care s-a întâmplat diferit în acele trei ore a fost apariţia a doi bărbaţi în costum, înalţi şi puternici ca Steve, care au stat de vorbă cu el câteva minute înainte de a traversa camera, serioşi, şi stăteau lângă uşile sălii de conferinţe, aştepta. Nu le-am acordat prea multă atenţie, dar aproape că am sărit în picioare când doi chirurgi au trecut prin aceleaşi uşi şi s-au apropiat de mine.

— Eşti rudă cu Nicholas Leister?

„Sunt iubita lui", i-am răspuns, controlând tremurul din voce.

Chirurgul care avea părul scurt şi creţ a fost cel care a decis să vorbească.

„Pot să-ţi spun doar că e stabil, dar că următoarele ore vor fi cruciale". A pierdut mult sânge şi a trebuit să reparăm multe daune interne cauzate de glonţul care i-a străpuns plămânul.

Am dat din cap muşcându-mi buzele cu putere, încercând să rămân întreg.

— Va fi bine? am intrebat cu o voce tremurata.

—E tânăr şi puternic, îl vom ţine tot timpul cu ochii.

Acesta nu a fost un răspuns la întrebarea mea.

„Pot să te văd?" am spus implorând cu ochii mei.

Amândoi au clătinat din cap, deşi s-au uitat la mine cu tristeţe.

„Numai familia imediată, îmi pare rău."

Apoi Steve şi-a pus braţul în jurul umerilor mei, trăgându-mă spre el.

„O să fie bine, Noah", mi-a şoptit la ureche în timp ce mă agăţam strâns de cămaşa lui, fără să mă pot abţine să plâng în tăcere.

Telefonul a început să sune, mi-am şters lacrimile şi am răspuns. Era mama mea, îşi rezervaseră un zbor, un prieten de-al lui William le împrumutase un avion privat şi urmau să ajungă la New York în cinci ore. Am simţit o uşurare uriaşă în

piept ştiind că voi avea familia mea acolo cu mine, că William va putea afla mai multe despre starea lui Nick... dar apoi mi-am dat seama că dacă vor veni aici, dacă m-ar vedea...

Era timpul să scot totul în aer liber... şi, după cum mă temeam, va trebui să o fac singur.

întrucât nu voiam să mă mut de acolo toată noaptea, Steve s-a asigurat că mi-au adus valiza şi ceva pentru cină. Nu mi-a fost foame, dar am

mâncat supă cu tăiţei doar ca să nu fiu nevoită să-l ascult înghiontindu-mă încă o dată.

Cu lucrurile la dispoziţie, m-am dus la baie şi mi-am schimbat hainele.

încă o dată înapoi la hainele largi şi mari, haine care îmi ascund burtica măcar pentru ca mama să nu facă infarct imediat ce mă vede. Avea să-i spună, era evident că avea de gând, dar trebuia să găsească momentul potrivit. Nu voia să distragă atenţia de la ceea ce conta cu adevărat în acest moment: Nick.

Aşa că şase ore mai târziu, şase ore când abia puteam să dorm şi mă durea spatele, gâtul şi burta ca şi cum aş fi fost bătut, mama şi William au trecut prin uşile sălii de aşteptare.

Nu m-am putut abţine, am alergat în braţele mamei, am avut nevoie de ea la fel de mult sau mai mult decât oricând în viaţa mea. M-a ţinut aproape şi mi-a mângâiat părul cu degetele ei lungi. Burta mea în vârstă era între noi, dar ea părea să nu observe. Spaima pe care trebuie să o fi avut în trup, ca toţi ceilalţi, nu o lăsa să vadă dincolo de ceea ce era esenţial.

I-am explicat ce sa întâmplat, iar Will a mers direct să vorbească cu doctorii. Nu l-au lăsat să intre, dar i-au spus că dimineaţa va fi tură de vizită.

Nu fusese nicio schimbare în starea lui, nici în bine, nici în rău; Deocamdată era stabil şi, potrivit medicilor, acesta era un semn bun.

Nu am avut mult timp să vorbim, doi poliţişti au apărut la scurt timp după ce au ajuns şi mi-au luat declaraţie mie şi lui Steve. Le-am spus tot ce am văzut cu pielea de găină şi cu frică în corpul meu. Nu aveam de gând să uit niciodată vuietul acelor două focuri. Nu.

Când au venit orele de vizită, numai William a putut să intre. Am vrut să sparg uşile şi să fug spre secţia de terapie intensivă, am vrut să ţip pentru că nu mă lăsau să trec, dar am ţinut toate astea pentru mine. Acum trebuia să rămână calmă, calmă dacă voia să treacă peste ceea ce trecea, calmă dacă nu voia să facă rău copilului... bebeluşului...

M-am uitat la mama, îngrijorată, stând lângă mine şi degetele ei s-au împletit cu ale mele.

Mama... nu alergasem bine, totul mersese prea prost între noi doi. Unde era relaţia aceea pe care am avut-o în Canada? Când încetase să mai aibă încredere în ea, să-i spună lucruri?

Am inspirat adânc şi m-am întors în direcţia lui.

„Mamă...” am spus înghiţind saliva, „e ceva ce trebuie să-ţi spun...

Mama mi-a acordat toată atenţia ei, s-a uitat la mine îngrijorată, dar mi s-a părut că văd o anumită îngăduinţă în expresia ei.

— Ştiu ce ai de gând să-mi spui, Noah, spuse ea, strângându-mi strâns degetele.

Şi mi-e bine, fiică, îmi pare bine că te-ai întors cu Nicholas; în plus, mă bucură să ştiu că sunteţi din nou împreună.

Am deschis ochii surprinsă de cuvintele lui şi, de asemenea, uşurată să văd că habar nu avea despre sarcină.

„Nu ar fi trebuit să mă întorc niciodată împotriva relaţiei tale... Văzându-te despărţită, văzând cât de devastată ai fost în ultimul an...” a continuat ea în timp ce îşi fixa ochii pe ai mei, „m-a omorât înăuntru”. Dacă Nick este persoana care ştie cum să te facă fericit, nu am de gând să intru. Atât îmi doresc, Noah, să te văd fericit.

Am dat din cap tăcut cu ochii umezi şi încercând să formulez cuvintele pentru a-i mărturisi mamei că sunt însărcinată în şase luni. Insarcinata cu acel baiat pe care nu si-l dorise niciodată pentru mine pana acum, cu acel baiat care era fiul ei vitreg.

Cum ai spus-o? Cum îi spune cineva mamei lor că în trei luni va deveni bunică? Am simţit privirea lui Steve asupra mea şi, când m-am uitat la el, mi-a făcut semn să fiu curajoasă şi să-i spun.

La dracu...

„Mamă...” am început, profitând de faptul că Will ieşise la o cafea.

Trebuie să vă spun ceva... ceva care nu era în planurile nimănui, dar care tocmai s-a întâmplat...

Ei bine... nici mai mult, dar nu aveam de gând să intru în detalii.

Mama s-a uitat la mine îngrijorată, fără să înţeleagă nimic. Din moment ce nu am îndrăznit să deschid gura, i-am luat mâna şi am pus-o pe burtă. Ochii i s-au mărit instantaneu şi şi-a îndepărtat mâna o secundă mai târziu, surprinsă.

„Noah... spune-mi că nu eşti... spune-mi că nu eşti...”

Era timpul să spun adevărul.

-Gravidă? Am terminat propoziţia pentru ea aproape în

şoaptă.

Mama mea a clătinat din cap la început, apoi privirea ei s-a mişcat în jos pe corpul meu până s-a concentrat pe burta mea, ei bine, pe burta de sub acel hanorac uriaş al lui Nick.

-Cât costă...?

Am înghiţit în sec încercând să-mi dresez glasul.

„Şase luni, dar am aflat acum două luni şi jumătate... Nu am vrut să-ţi ascult, mamă, dar am rămas uimit, la fel ca tine, a fost nevoie de timp să o procesez, timp să-i spun lui Nick, timp. să-mi dau seama ce voi face cu ea. viaţa mea...

— Nicholas ştie?

Tonul în care vorbea era nou, un ton nou tocmai creat în registrul ei, presupun că este tonul pe care îl folosesc toate mamele când fiicele lor aruncă acea bombă de nicăieri.

— Da, da.

Mama a clătinat din cap şi şi-a fixat ochii pe burta mea. Oricât de mult îmi era teamă să-i mărturisesc asta, deja mă simţeam pregătită să înfrunt reacţia lui.

Acum că Nicholas se lupta să trăiască, copilul din mine era singurul lucru care mă ţinea împreună. Era singurul lucru pe care îl aveam de la el, era o parte din el, o parte din noi, în acel moment şi până când mi-a venit rândul să înceteze să mai existe, acel copil va fi cel mai important lucru pentru noi doi, pentru noi. ancora în furtună, legătura noastră infinită.

Am luat mâna mamei şi am adus-o la burtă.

Mamei i-au venit lacrimi în ochi, dar o cunoşteam suficient de bine încât să ştiu toate lucrurile care îi treceau prin cap: cât de tânără era... cât de greu va fi totul... de câte ori mi-a vorbit despre aşteptarea de a avea copii, despre studiul, pregătirea, formarea, creşterea...

Dar viaţa este atât de imprevizibilă. Nu controlezi ce urmează, nu controlezi pe cine te vei lovi după colţ. Nu se ştie care cale este cea corectă chiar dacă a parcurs-o. Soarta mă adusese în acea poziţie şi nu puteam face faţă ei decât cât mai bine îmi puteam... şi mama avea să fie nevoită să facă acelaşi lucru.

„Este un băiat”, am anunţat o clipă mai târziu.

Imaginea bebeluşului din braţele mele mi-a fulgerat prin cap, copilul meu, cu obrajii lui dolofan şi ochii lui frumoşi... copilul meu, al cărui tată s- ar putea să nu-l cunosc niciodată.

Mama clătină din cap, neîncrezătoare.

„Dacă Nick nu iese din asta, nu ştiu ce o să fac”, am mărturisit eu speriată de moarte.

Mama m-a îmbrăţişat strâns, am plâns amândoi, nu ştiu cât timp, ştiu doar că ne-am spus lucruri frumoase. M-a certat şi pentru că sunt atât de

iresponsabil şi pentru că nu i-am spus mai devreme. Am vorbit atâta timp cât am stat acolo, am vorbit până i-am putut spune totul lui William.

De asemenea, Will aproape că a căzut la pământ speriat. Nu-l văzusem niciodată atât de devastat, atât de îngrijorat, atât de zdrobit.

Fiecare îşi iubeşte copiii într-un mod diferit şi pentru Will, Nick ar fi întotdeauna acel băiat cu părul negru cu ochi albaştri care îşi punea broaşte în buzunarele pantalonilor.

Nick a trebuit să se facă bine... nu doar pentru mine şi copilul nostru, ci pentru toată lumea.

Nimeni nu ar trece peste pierderea lui. Nimeni.

4
NOAH

Slavă Domnului, două zile mai târziu, Nick a început să răspundă la tratament şi a fost eliberat de la UTI. Nemaifiind la terapie intensivă, cei de la spital au fost mai îngăduitori cu vizitatorii şi, în cele din urmă, după patru zile tară să-l văd, m-au lăsat să trec. Era sedat şi trunchiul îi era complet bandajat. Braţul stâng se sprijinea într-o praştie, astfel încât să nu se mişte. O umbră întunecată de păr i-a trecut pe faţa nebărbierită, dându-i o privire răvăşită pe care nu o mai văzusem niciodată la el.

M-au lăsat să intru singură şi le-am fost recunoscătoare pentru că, văzându-l întins acolo, atât de slab şi fragil, mi-a frânt inima. Am simţit o ură profundă pentru acel bărbat care o rănise. M-am apropiat de el şi mi-am trecut mâna prin părul lui negru, împingându-l înapoi într-un gest care tânjea după un răspuns, un răspuns care nu a venit.

Nu am plâns, nu ştiu de ce, doar m-am tot uitat la el, memorându-i trăsăturile, dorind să-l îmbrăţişez strâns şi ştiind că nu o pot face pentru că l-ar răni.

îmbrăţişarea mea avea să-l rănească... era ironic cum se terminaseră lucrurile.

M-am aşezat pe un scaun lângă el şi l-am luat de mână.

„Nick... „ am spus cu un nod în gât, „am nevoie să te faci bine...

A trebuit să-ţi spun multe lucruri şi acum...

Mi-am muşcat buzele cu putere şi m-am uitat să văd dacă există vreun fel de reacţie, un fel de minune cum se întâmplă uneori în filme. Ochii i-au rămas închişi şi am tot vorbit ca să nu înnebunesc în faţa tăcerii sepulcrale întrerupte doar de bipurile aparatelor.

—Părinţii noştri ştiu deja despre Mini Yo... Mama mea aproape a avut un atac de cord, dar cred că faptul că minţi aici a făcut-o să se gândească să mă omoare pentru că am rămas însărcinată...

I-am povestit despre reacţia tatălui său când a aflat, i-am

povestit cum au sunat telefoanele întrebat ce mai face, l-am informat despre atacatorul său şi, de asemenea, l-am asigurat că Steve a postat doi paznici la spital,

51

Astfel încât ceea ce el Se întâmplase, nu avea să se mai întâmple niciodată. I-am spus despre mine, că ar fi surprins când a deschis ochii şi m-a văzut, i- am spus că bebeluşul nostru continuă să bată cu piciorul ca la un meci de fotbal... Indiferent câte lucruri i-am spus, Nick şi-a păstrat-o. ochii s-au închis şi eu între timp păleam puţin câte puţin, păleam până am devenit o umbră a ceea ce eram, cineva de nerecunoscut.

„Noah, trebuie să te odihneşti, fiică”, m-a avertizat mama în timp ce îşi trecea mâna prin părul meu. M-am întins pe una dintre canapelele din camera lui Nick şi îmi pusesem capul în poala lui. Am plecat cu toţii din spital să dormim şi să facem duş, trebuie să dormi într-un pat dragă, nu e bine pentru tine şi nici pentru bebe.

„Nu vreau să-l las în pace”, am spus, cu ochii aţintiţi asupra lui Nick.

Te rog trezeşte-te, trebuie să-ţi văd ochii albaştri, trebuie să-ţi aud vocea din nou.

Medicii s-au temut că pierderea de sânge şi lipsa de oxigen pe care a suferit-o în urma împuşcării ar fi putut provoca sechele neurologice care l- au împiedicat să se trezească. Au spus că acum depinde de el şi că nu putem decât să aşteptăm şi să fim cu ochii pe el.

„Nu va fi singur, Noah: Will şi cu mine nu ne vom lăsa de partea lui. Lion a spus că va fi aici în jumătate de oră, iar Jenna s-a oferit să te conducă înapoi la apartament pentru a te însoţi. Te rog, du-te şi odihneşte-te câteva ore...

Lion şi Jenna sosiseră la o zi după accident şi nu ne părăsiseră.

Mama avea dreptate, eram epuizată, abia dormisem de patru zile, îmi era frică să închid ochii, să mă trezesc şi să văd că Nick a plecat.

— Şi dacă se trezeşte şi nu sunt aici...?

— Noah, dacă deschide ochii, vei fi primul pe care îl sun.

Te rog, dacă Nick ar putea vorbi chiar acum, ar fi furios de cât de puţin ai grijă de tine...

în cele din urmă şi fără tragere de inimă am ajuns să accept. L-am sărutat de rămas bun pe Nick pe obraz şi am părăsit camera căutând-o pe Jenna.

Steve ne-a dus în apartamentul imens. Ultima dată când fusese acolo fusese după nunta Jennei. La intrare nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc ce făcusem, lucrurile pe care ne-am spus unul altuia... pereţii aceia impresionanţi nu erau amintiri bune şi, dintr-o dată, am vrut să mă întorc când nu ne puteam lua de mână. unii pe alţii, până la acel moment în care

Nick mi-a dat tot ce aveam nevoie şi mai mult. Nu voiam să fiu acolo, cu atât mai puţin tară el.

„Fă un duş în timp ce pregătesc cina”, mi-a spus Jenna cu un zâmbet care nu i-a ajuns deloc în ochi.

Nick era ca un frate mai mare pentru ea. O văzusem plângând cu braţele în jurul lui Lion când au ajuns la spital si ştiam că şi ei se distrau groaznic. Am dat din cap şi am mers în cameră. În baie am început încet să-mi scot hainele. Ochii mei s-au fixat pe oglinda din faţa mea. Nu mai era nicio îndoială că era însărcinată. Am intrat la duş, m-am periat pe păr şi, de asemenea, pe dinţi. Când am ieşit, m-am schimbat în jambierele mele negre şi am luat un hanorac al lui Nick din dulapul lui. Am mirosit a el şi asta m-a liniştit puţin, mi-a dat speranţă. Am luat cina în tăcere, stând pe canapea, cu televizorul aprins pe fundal. Abia îmi era foame, dar m-am forţat să mănânc tot ce era în farfurie. După aceea am intrat în camera lui Nick îmbrăţişându- i perna şi parfumul lui şi am închis ochii încercând să mă odihnesc.

Câteva ore mai târziu, Jenna a venit să mă trezească cu zâmbetul pe buze.

— E treaz, Noah!

Aproape că am căzut din pat de cât de repede m-am trezit.

„Doamne, Dumnezeule! Nick este treaz!

5
NICK

Am deschis ochii fără să-mi dau seama. Fusesem cufundat într-un întuneric adânc, un întuneric în care sunete înfundate şi fraze deconectate ajungeau la mine pe care mor de nerăbdare să le comand şi să le înţeleg şi, deodată, vedeam camera de spital cu o claritate totală. Bipurile aparatelor care mă înconjurau deveniseră coloana sonoră a ultimelor zile, zgomotele aparatelor şi vocea dulce a unei fete ale cărei cuvinte mă adormiseră ca un cântec de leagăn.

Am deschis ochii căutând acea voce, având nevoie de acea voce, dar ceea ce am găsit a fost pe cineva total diferit.

„O, Doamne Nick! a strigat Sophia de lângă mine, iar eu nu m-am putut abţine să nu tresară. Am simţit că capul meu va exploda. Voi chema un medic, spuse el şi ieşi în fugă din cameră.

Am clipit de mai multe ori încercând să mă obişnuiesc cu lumina serii care venea pe fereastră. Camera în care mă aflam era mică, cu suficient spaţiu pentru o canapea minusculă, un pat şi un televizor. Am încercat să mă ridic, dar am simţit o durere în braţ care m-a făcut să regândesc orice mişcare.

O secundă mai târziu Sophia s-a întors cu doctorul. I-am lăsat să mă examineze, să mă informeze despre starea mea şi, în timp ce încercam să fiu atent la ceea ce îmi spuneau, nu puteam să pun decât o singură întrebare, o întrebare care m-a încordat brusc, neliniştit, nervos…

— Unde e Noah? am spus, făcând simţirea de a mă da jos din pat şi regretând instantaneu. O durere insuportabilă îmi trecea prin coaste, parcă mă ardeau de viu înăuntru.

La dracu.

Sophia m-a împins uşor înapoi pe perne.

Ce făcea Sophia acolo?

„Noah este în apartamentul tău, se odihneşte, cred.

Am tras adânc aer în piept încercând să-mi potolesc anxietatea. M-am uitat în jos la coastele mele bandajate şi apoi mi-am dat seama cum întreg

braţul meu era bandajat şi prins de piept, împiedicându-mă să fac orice fel de mişcare.

„Fiule de căţea”, am scapat eu, gândindu-mă la cine m-a împuşcat.

Unde este Steve? La naiba, trebuie să mă trezesc, trebuie...

— Nu poţi, Nicholas, spuse Sophia, iar de data asta privind mai atent la ea, am văzut că ochii îi erau umflaţi şi roşii. Părul ei avea un coc înalt şi purta blugi şi un tricou alb simplu. Trebuie sa te odihneşti; te rog stai pe loc.

M-am lăsat pe spate încercând să rămân calm. Dacă Noah se odihnea, însemna că era bine, nu? Steve a fost cu siguranţă cu ea...

Ochii mi-au revenit la fata care mă privea cu un amestec de uşurare, bucurie şi dor. Mi-am amintit de momentul în care i-am spus că a noastră s- a terminat. Dintre toate fetele cu care fusesem, Sophia fusese singura pe care chiar nu voiam să o rănesc. în felul lui, mă ajutase anul trecut şi, deşi împărtăşisem mult mai mult decât o prietenie, am ştiut întotdeauna că amândoi nu puteam fi nimic mai mult decât atât: prieteni.

Nimic şi nimeni nu mi-a putut cauza ceea ce Noah a reuşit să-mi facă trupului şi inimii cu o privire simplă, iar Sophia a ştiut mereu asta.

— Ce cauţi aici, Soph? am întrebat uitându-mă în ochii ei.

Ea a ridicat din umeri şi a şters o lacrimă care i-a alunecat pe obrazul stâng.

„Trebuia să te văd şi să ştiu că eşti bine... când am aflat la ştiri ce s-a întâmplat cu tine...” a răspuns ea, apropiindu-se până a putut să mă ia cu grijă de mână. Ştii când îţi dai seama că relaţia pe care ai avut-o cu un tip nu a fost nici măcar o relaţie?

Am rămas tăcută privind-o.

— Când absolut nimeni din familia ta nu ridică telefonul să te informeze că a avut un accident.

Sophia, tu şi cu mine...

„Ştiu, ne-am despărţit acum o lună, Nicholas, nu am uitat, dar m-am gândit că...

Trebuia să pună capăt Sophiei, chiar a făcut-o, dar a văzut

speranţa a ceva în ochii ei şi a trebuit să o dezlege. Sophia a tot sperat că ceea ce s-a întâmplat cu Noah mă va afecta suficient încât să o părăsesc din nou, dar asta s-a terminat, noi nu mai eram acolo, am mers mai departe, ne-am maturizat...

„Sophia, Noah îmi aşteaptă copilul”, am informat-o cât se poate de tacticos.

Am simţit cum mâna care o ţinea pe a mea a îngheţat şi el a eliberat-o o clipă mai târziu. Presupun că i-a luat câteva secunde să-l asimileze, secunde în care orice urmă de speranţă a ajuns să dispară.

— De asta te-ai întors cu ea?

„M-am întors cu ea pentru că o iubesc”, i-am răspuns calm. Nu numai că a iubit-o, a iubit-o mai mult decât orice sau pe oricine, dar nu i-am spus ca să nu o rănesc.

Sophia a dat din cap, m-am simţit pierdută de parcă ceea ce tocmai spusese ea ar fi fost ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud ieşind din gura mea.

-Stii? Pentru o clipă am crezut... că ai deschis ochii pentru că mi-ai auzit vocea, pentru o clipă am crezut că văd...

Deschisese ochii tocmai pentru că vocea pe care trebuia să o audă nu mai era acolo. Le-am deschis disperat să o găsesc, Noah.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, Sophia. Anul acesta cu tine... ai fost mica lumina care mi-a luminat nopţile.

Sophia a dat din cap, a tras aer în piept şi, când s-a uitat din nou la mine, am ştiut că mesajul era clar. Sophia nu era o fată căreia trebuia să i se explice lucrurile, era o femeie cu drepturi depline, singura femeie de care m-aş fi putut îndrăgosti dacă n-ar fi fost faptul că Noah a intrat în viaţa mea, distrugând totul în calea lui..

Nu m-am încordat când s-a aplecat să-mi pună un sărut cast pe colţul gurii.

-Mă bucur să ştiu că eşti bine.

Am dat din cap şi am văzut cum ea îşi aduna lucrurile şi ieşea din cameră. O altă fereastră se închidea pentru a mă lăsa să deschid uşa din faţă a vieţii pe care voiam să o încep cu Noah.

5
NOAH

Porţile spitalului erau pline de jurnalişti, iar Steve a refuzat categoric să mă lase să cobor din maşină şi să mă expună la acea mulţime. Habar n- aveam ce informaţii avea presa despre mine, dar să mă expun acestora şi să le arăt statutul meu era ultimul lucru pe care ne doream să-l facem acum.

Steve a trebuit să vorbească cu directorul spitalului să ne lase să intrăm prin spate, fiind permis doar trecerea ambulanţelor din aripa de urgenţă. Când am putut să urc în camera lui Nick, trecuse deja peste o oră de când trebuia să se fi trezit.

Am intrat în camera lui cu inima în pumn şi când am văzut că mi-a deschis ochii, că îmi zâmbea din pat, rănit dar cu fericirea revărsată în ochii lui albaştri deschis, am simţit că în sfârşit pot să respir.

— Unde ai fost, pistrui? a întrebat el, deschizându-şi braţul spre mine, invitându-mă să merg acolo, să-l îmbrăţişez şi să nu-l dau drumul niciodată.

Exact asta am făcut.

M-am îngropat în coada gâtului lui şi l-am lăsat să mă leagăn cu blândeţe. M-am urcat pe patul lui în timp ce el mă trăgea şi am tăcut doar ascultând bătăile inimii lui.

Nu puteam vorbi, cuvintele îmi erau înfipte în gât.

Nici Nick nu a spus nimic, ştiam că ceea ce s-a întâmplat ne-a lăsat pe amândoi total îngroziţi, pe mine pentru că am experimentat direct ce s-ar putea simţi dacă l-ar fi pierdut cu adevărat şi Nick pentru că a suferit cel mai rău, fiind lipsit de libertatea lui. , a puterii lui, a dorinţei sale incontestabile de a trăi.

îi era frică să deschidă gura, îi era frică să pună în cuvinte ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu m-au lăsat să stau cu el mult mai mult timp şi, deşi sună lipsit de sens, am fost uşurat când am ieşit din acea cameră. Presiunea pe care o simţisem în piept când l-am văzut a dispărut când nu mai era în faţa mea. Ştiam că mă comport ca un nebun nebun, ştiam că Nick suferea mai mult

decât mine, mai mult decât oricine, oricât ar fi încercat să pretindă că durerea din corpul lui este perfect suportabilă.

Următoarele trei zile am petrecut cât mai puţin timp cu el. Am găsit o mie şi una de scuze să mă ţin ocupat. Am început să-i organizez întoarcerea la Los Angeles, medicii ne spuseseră că îl putem lua în avionul privat pe care Will îl împărţea cu partenerii săi. Am aranjat ca o asistentă să călătorească cu noi în avion, i-am lăsat şi apartamentul încuiat, cu totul ordonat, curat şi gata pentru ca atunci când Nick a trebuit să-l vândă sau să-l folosească din nou totul să fie perfect.

Intru să-l văd când ştiam că doarme şi când deschidea ochii şi mă ţinea de pieptul lui fără să spună nimic, ştiam că o făcea pentru mine. Nu m-a înţeles, dar dacă de asta aveam nevoie, mi-a dat-o fără ezitare.

Şi eu... tocmai am revenit la a fi fata al cărei cap a lucrat complet opusul celui al tuturor. Era bine cunoscut că experienţele traumatice mi-au provocat un dezechilibru mental din care mi-a fost greu să ies, dar la naiba, nu puteam să las? Nu aş putea să fiu eu însumi, să fiu persoana de care Nick avea nevoie acum?

Dar nu am fost şi Nick nu s-a plâns. Despre copil nici nu vorbim; Mai mult, a adus subiectul o singură dată.

„Mi-au spus că în ziua accidentului ai avut contracţii...”, a comentat el într-unul din acele câteva momente în care i-am permis să-şi îngroape gura în gâtul meu şi să mă sărute încet în timp ce mâna lui îmi mângâia burtica cu atâta tandreţe, că am simţit un nod în gât.gât.

Nu i-am răspuns pentru că mă tot gândeam la cuvintele pe care le folosise... «accident». A fost un accident? „Accident” este un cuvânt folosit pentru a exprima un eveniment pe care nimeni nu-l poate controla, un eveniment nepremeditat, o clipă în care lucrurile se aliniază într-un mod „accidental”.

conducând la efecte nedorite. De ce a folosit cuvântul „accident” pentru a însemna că au încercat să-l omoare?

— Noah, unde eşti? mi-a şoptit la ureche. întoarce-te de oriunde te-ai afla, iubire, pentru că mă omoara să te văd aşa.

Nu i-am înţeles întrebarea, dar am fost recunoscător când

asistentele ne- au întrerupt atunci şi m-au făcut să plec.

Nu voiam să fiu cu el, nu puteam şi nici nu înţelegeam, ştiam doar că atunci când intru în acea cameră se va forma un nod oribil în piept, mă simţeam încuiat, încolţit şi doar slăbit când am plecat.

în ziua transferului aveam totul complet organizat. Părinţii noştri s-au întors în Los Angeles acum, Nick era puţin mai bine, va trebui să meargă la spital pentru a-şi schimba bandajele la fiecare trei zile şi să vadă un kinetoterapeut care să-l ajute să-şi recapete treptat mobilitatea în braţ. îi spuseseră că va fi un proces lung, dar că trebuie să fie recunoscător că este în viaţă, nu toată lumea a suferit aşa ceva şi a trăit ca să povestească despre asta.

Nu fusesem niciodată într-un avion privat şi nu înseamnă că eram deosebit de entuziasmat de asta. Dacă deja nu îmi plăcea să zbor în sine, să o fac într-un avion mic m-a speriat de trei ori.

L-au dus pe Nick pe scaunul lui din piele bej, cu faţa spre mine şi lângă o fereastră mare care nu avea nimic de-a face cu o fereastră convenţională a unui avion. Călătoream singuri şi asistenta pe care am angajat-o, Judith.

în timpul zborului, Nick părea mai obosit decât de obicei. Presupun că călătoria şi mutarea din spital îi epuizase energia deja limitată.

Am fost recunoscător că a adormit, aşa că nu ar fi trebuit să vorbesc cu el sau să-i explic ce naiba e în neregulă cu mine, dar când m-am ridicat să merg la baie, m-am întors să-l găsesc cu ochii deschişi, fixat pe mine.

M-am oprit lângă uşa băii, uitându-mă înapoi la ea, observând că Judith părea să fi dispărut din taraba.

— I-am spus că poate dormi câteva ore în camera din spate, spuse Nick, clar conştient de ceea ce se petrecea în capul meu.

M-am fixat pe el. în bărbia lui ras, părul curat şi ciufulit, tricoul închis la culoare şi blugii palizi. Avea cearcăne sub ochi şi epuizare reflectată în fiecare dintre trăsăturile sale frumoase.

Această călătorie ar fi putut fi total diferită, aş fi putut căra un sicriu în acel avion... Aş fi organizat o înmormântare săptămâna aceasta şi nu un transfer...

Mi-am muşcat buza tare până aproape că m-am rănit.

„Noah, vino aici", m-a întrebat Nick, întinzându-şi mâna şi privindu-mă îngrijorat, nervos şi angoasă.

— Aproape că te-am pierdut, Nick, am comentat, uitându-

mă la el.

„Ştiu... dar sunt aici, Noah...” spuse ea mişcându-se pe scaun, vrând să
ajungă la mine, dar neputând să se ridice.

Am început să plâng în tăcere, înrădăcinată la faţa locului. îmi ţinem lacrimile de două săptămâni, încercând să fiu puternică pentru el, pentru

mine, pentru copil... dar nu eram puternică, dimpotrivă, eram slabă, mai mult de atât...

„Noah...” Mi-a strigat numele, cu vocea sugrumată de durere, cu braţul încă întins în direcţia mea, în timp ce eu continuam să plâng, înrădăcinată acolo, privindu-l ca paralizat.

„Nu poţi să mori”, am spus atunci, ştergându-mi lacrimile cu o palmă. M-ai auzit!? Am ţipat la el, brusc furios pe el, pe mine însumi, cu lumea... Habar n-aveam.

Nick respiră adânc şi dădu din cap. Dar încă nu terminasem.

—Mi-ai promis că nu vei pleca de lângă mine, mi-ai jurat că nimic nu ne va mai putea despărţi! Şi aproape că m-ai părăsit din nou!

Nick s-a uitat la mine tară să spună nimic... dar ochii i se lăcrimară.

„O să ne reparăm treaba, urma să creştem acest copil împreună!”

Suspinele mi s-au prins în gât.

— Noe...

„Ce aş fi făcut dacă ai fi murit, Nicholas?!” am strigat plângând necontrolat. Mi-am acoperit faţa cu mâna, nu am putut suporta...

Să mă trezesc dimineaţa ştiind că Nicholas a plecat... să nu-l mai sărut sau să-l îmbrăţişez, să nu-i pot simţi pielea lângă a mea, sau să mă pierd în privirea lui, fără să ştiu niciodată cum e să simţi, sigur...

Mi-am deschis ochii o clipă mai târziu, ştergându-mi lacrimile de pe faţă şi ridicându-mă la el.

Când o lacrimă i-a căzut pe obraz, am simţit că aş avea o crampe, o scurgere sângeroasă care m-a făcut să reacţionez. M-am dus la el şi l-am lăsat să mă învăluie în braţele lui. M-am aşezat cu grijă în poala lui şi mi- am îngropat faţa în curba gâtului lui, plângând necontrolat şi neştiind cum să mă opresc.

„Nu am fost niciodată atât de speriat în viaţa mea”, am mărturisit, pătându-i cămaşa cu lacrimile mele şi simţindu-l tremurând sub trupul meu.

— Ştiu, încuviinţă el, mângâindu-mi părul şi strângându-mă puternic. Ştiu pentru că am simţit aceeaşi frică ca tine...

Dar nu am de gând să plec, Noah, nu mă duc nicăieri...

L-am lăsat să-mi spună în continuare lucruri frumoase la ureche. între timp, m-am îmbibat în parfumul lui, în căldura lui, în apropierea lui, în sunetul inimii lui bătând sălbatic împotriva mea.

—îmi pare rău că ţi-am spus să pleci... Dacă nu te-aş fi întrebat, asta nu s-ar fi întâmplat, e vina mea, Nick, încă o dată sunt de vină că aproape te-

am pierdut...

Nicholas mi-a luat bărbia tare.

— Nu eşti de vină pentru nimic, m-ai auzit? a replicat el furios.

—Dacă aş fi ştiut să accept ceea ce ai vrut să-mi dai... dacă n-aş fi fost îngrozit să fiu din nou împreună...

„Noah... taci, vrei?" M-a întrerupt şi apoi mi-a dat un sărut care m-a făcut să tremur. M-a sărutat aşa cum doar el ştia să sărute, m-a sărutat aşa cum mi-am dorit de când a plecat... aşa cum am vrut să fac în noaptea în care ne-am despărţit, aşa cum am vrut să mă sărute în ziua în care mi-a spus că este nu o sa ma mai pot iubi din nou...

„Te iubesc, Nick", am declarat eu în timp ce el se retrăgea pentru a mă lăsa să respir. Ochii lui mi-au scanat faţa de parcă ar fi vrut să-mi memoreze fiecare trăsătură.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui deja ras şi l-am mângâiat nevrând să scape de el. Mi-a sărutat obrajii, maxilarul şi nasul. Mi-a ridicat cămaşa şi şi-a pus mâna pe burta mea deja bombată.

„Nimic nu ne va sfâşia din nou, Noah, jur pe fiul nostru.

L-am îmbrăţişat strâns şi mi-am îngropat capul în gâtul lui. Nu am vrut să mă mişc, nu am vrut să fiu separat de el. L-am ţinut în braţe până am adormit amândoi.

Am deschis ochii nu ştiu după cât timp, dar nu putea să treacă mult pentru că încă zburam. Afară se făcuse noapte şi doar luminiţele care erau pe părţile laterale ale cabinei ne luminau.

Nick mă privea, treaz, degetele lui jucându-se absent cu una dintre firele mele de păr.

„Nu cred că ţi-am spus vreodată cât de mult îmi plac pistruii tăi", comentă el apoi, mângâindu-mi obrazul, urechea şi gâtul cu degetele lui lungi.

„Da, ai," l-am contrazis fără să-mi iau ochii de la ai lui.

„Am sugerat... dar nu am exprimat-o clar în cuvinte. Ştiu unde este fiecare dintre ei şi ştiu, de asemenea, când apar altele noi... Mă înnebunesc.

Am zâmbit, amuzat de intensitatea cu care obişnuia să vorbească despre acele marquitas pe care le uram mereu până când l-am cunoscut.

— Crezi că copilul va avea pistrui ca ai tăi? M-a întrebat atunci, amuzat.

— Cred că bebeluşii nu au pistrui, Nick, am spus zâmbind.

Degetele lui au continuat să se joace cu pielea bombată a stomacului meu.

„E mult mai mare de când te-am văzut ultima oară”, a spus el, învârtindu-şi degetul mare chiar deasupra buricului meu.

M-am cutremurat din cap până în picioare.

— Un mod subtil de a-mi spune că sunt grasă, am spus, făcând o mutră.

-Esti perfect. Nu te-am văzut niciodată atât de scumpă ca acum, iubire.

M-am simţit ameţit de felul în care mă privea şi m-am pierdut în ochii
lui albaştri incredibili.

Apoi deodată mi-am amintit ceva.

— Mi-ai spus că te-ai gândit deja la un nume... – am comentat, simţindu-mă curioasă de alegerea lui.

Nick mi-a băgat o şuviţă de păr în spatele urechii şi şi-a mângâiat încet degetul mare peste pometul meu.

„Da, m-am gândit la unul...”, a anunţat el brusc nervos.

„Promit să nu râd de tine dacă numele este prea urât”, l-am întrerupt zâmbind.

Nick mi-a zâmbit înapoi.

„Aş vrea să-i spun Andrew”, a scapat el, privindu-mă în ochi. Era entuziasmat, aşteptând reacţia mea.

„Andrew? Din cauza bunicului tău?” -Am cerut.

Nick părea să se relaxeze în timp ce mă privea luând-o.

-Da. Pentru bunicul meu”, a spus el fără să-şi ia ochii de la ai mei. Pentru mine a fost o persoană pe care mă puteam baza mereu. M-a iubit şi mi-a oferit cea mai importantă şansă din viaţa mea. A avut orbeşte încredere în mine, lăsându-mi moştenirea lui şi ştiu că, dacă ar fi în viaţă, ar fi foarte fericit dacă l-am numi aşa.

— Andrew Leister, am spus eu cu voce tare. îmi place.

Nick m-a sărutat pe buze cu un zâmbet reprimat. Am fost fericit.

„Andrew Morgan Leister”, a corectat el, trăgându-se şi sărutându-mă pe nas. Merită să aibă şi numele bunicului său, nu crezi?

Am simţit că mi se opreşte inima.

Mi-a venit în minte amintirea tatălui meu şi am simţit că mi se umplu ochii de lacrimi. Nick nu înţelesese niciodată ce simţeam pentru el sau cum, în ciuda a ceea ce făcuse, o parte din mine încă îl iubea.

Eu nu am înţeles, dar a fost. Nu se ocupă de sentimente şi nu le controlează. Mi-am iubit tatăl indiferent de tot ce făcea, fata din mine încă

mai plângea moartea lui.

„Nu trebuie”, am răspuns eu, muşcându-mi buzele.

Nick m-a sărutat din nou, de data asta pe gât.

„A fost tatăl tău. Fără el nu ai fi chiar aici în faţa mea, purtând primul meu copil în tine. Da trebuie.

L-am tras în sus pentru a ajunge la buzele lui şi el m-a îmbrăţişat, trăgându-mă strâns de el.

— M-am gândit că ai vrea să-i spui Nicholas, am spus la pieptul lui.

S-a tras înapoi să se uite la faţa mea, amuzat.

„Va fi un singur Nick în viaţa ta, Noah, şi acesta o să fiu eu.”

Am râs de modul lui posesiv de a gândi. Dar acesta era Nick şi era adevărat: în viaţa mea ar fi un singur Nicholas Leister.

M-am desprins de el şi m-am uitat în jos la burta mea.

„Andrew...” am rostit numele încet şi chiar atunci am simţit o lovitură puternică din interior.

Am deschis ochii surprins. Parcă îmi dădea aprobarea lui.

Următoarea lovitură a venit o secundă mai târziu.

-Dă-mi mâna! am întrebat emoţionat. Copilul a părut să-mi prindă entuziasmul când m-a lovit din nou puternic.

Nick a întins mâna până când s-a odihnit exact acolo unde am simţit lovitura.

- Simţi asta? am întrebat, bucuroasă că a putut simţi în sfârşit ceea ce simţeam eu în ultimele săptămâni.

Nick a consimţit total holbată.

„La naiba...” a exclamat el când următorul a fost chiar mai puternic decât ultimul.

A fost un sentiment incredibil, cel mai bun dintre toate. Copilul meu era bine şi dădea cu piciorul.

Nick şi-a ridicat ochii şi i-a fixat asupra mea.

„Mulţumesc, Noah... mulţumesc pentru asta.

Am rămas tară cuvinte, doar l-am lăsat să mă ţină în braţe în timp ce mă străbătea un sentiment incredibil: fericirea.

5
NICK

Am fost terminat pentru rahat. Eram atât de supărat în interior pentru ceea ce se întâmplase, încât mi-a fost foarte greu să-l ascund şi să-l închid în faţa lui Noah. Nu voiam să-şi facă griji, nici măcar nu voiam să fie nevoit să se gândească la ceea ce s-a întâmplat, dar mintea mea nu s-a oprit să comploteze douăzeci şi patru de ore pe zi.

Au încercat să mă omoare.

Eram obsedată că se poate întâmpla din nou aşa ceva, dar nu împotriva mea de data aceasta ci împotriva frumoasei femei care a plecat şi a intrat în casă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Noah se întorsese la rutina lui obişnuită: mergea la cursuri, mergea la serviciu şi apoi venea să mă vadă. încă nu locuiam împreună şi pierderea ei din vedere mă înnebunea complet.

Steve era însărcinat să o ia şi să o ia şi să o aştepte în afara facultăţii ca să nu i se întâmple nimic, dar dacă era după mine aş fi băgat-o în cameră cu mine şi n-aş fi lăsat-o să plece. Cu greu ma puteam da jos din pat, recuperarea era foarte lenta, si am ieşit din apartament doar pentru a merge la spital. Asistenta angajată de Noah avea grijă de mine acasă, dar uram să mă simt aşa, ca un invalid, trebuia să fiu cu Noah, să mă asigur că e bine tot timpul.

Când a venit să mă vadă, a fost o tortură completă. Venea zâmbind şi îmi spunea cum a decurs ziua lui. Zâmbetul ei a umplut toată camera de bucurie şi muream dornic să o iau, să-i dezbrac hainele şi să o fac a mea odată pentru totdeauna.

Ultima dată când făcusem dragoste fusese când l-am conceput pe Andrew. Şase luni fără să o simtă în cel mai bun mod imaginabil, şase luni fără să se scufunde în ea şi să o facă să ţipe. Cel mai rău lucru este că corpul meu era un rahat, da, dar mintea mea era chiar capabilă să urce Everestül.

într-o zi, la două săptămâni după ce m-am mutat în Los Angeles, a apărut îmbrăcată într-o rochie gri, strânsă pe piele, o rochie care a marcat absolut totul, inclusiv burtica, care era din ce în ce mai rotundă şi mai frumoasă. îşi lăsase părul liber

şi ochii îi străluceau ca niciodată.

54

Era deja fierbinte şi pielea ei începuse deja să capete acea culoare bronzată măgulitoare. Am simţit-o că se întăreşte şi a trebuit să mă stăpânesc să nu dau dracu de ordinele medicului şi să fac dragoste cu ea tară întârziere, fără pauză, scufundându-mă adânc în ea şi amintindu-mi ce ne lipsise.

— Nick, mă asculţi?

Mi-am oprit gândurile de poftă şi i-am acordat atenţie.

„îmi pare rau... ce m-ai intrebat?”

Noah îşi dădu ochii peste cap.

—Nu te-am întrebat nimic, îţi spuneam că din moment ce şcoala s-a terminat în curând şi nu mai ai mult de recuperat, aş vrea să mergem împreună să cumpăr lucrurile bebeluşului. Nici măcar nu avem idee ce să cumpărăm sau de cât spaţiu are nevoie un bebeluş. M-am gândit că dacă îmi mutăm patul lângă peretele din baie, va fi loc destul pentru pătuţ şi pentru schimbarea scutecelor...

— Scutece... La naiba, şi mă gândesc să o dezbrac şi să-i dau orgasme.

— M-ai adus în acea ecuaţie? am întrebat, privind-o neîncrezătoare. Chiar credeai că vei locui în acea mansardă cu nou-născutul nostru?

„Bineînţeles...”, a răspuns ea, roşind dintr-un motiv pe care nu l-am putut înţelege. Nu am mai vorbit despre asta, dar... vei locui cu mine?

Mă întrebam?

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Cred că e destul de greu ca ceva să mă împiedice să mă bag în pat cu tine în fiecare seară, pistruiilor. Bineînţeles că o să locuiesc cu tine, dar îmi pare foarte rău, dar nu o vom face în ceea ce numeşti tu un apartament – i- am răspuns fără nicio intenţie de a ceda.

-Dar...

„Dar nimic, Noah”, am întrerupt-o, trăgând-o în sus şi dându-i o ciugulă pe buze. Nu-mi voi creşte fiul într-o cutie de chibrituri.

Noah a tăcut şi s-a uitat la mine o clipă.

„Nu vreau să locuiesc aici”, a declarat el, referindu-se la

apartamentul meu, acel apartament în care o adusesem pe Sophia şi în care Noah l-a tolerat pentru că îmi reveneam.

„Ne vom gândi la ceva”, am spus, deşi mă gândisem deja la asta.

Zilele au trecut şi de fiecare dată am început să mă simt mai bine. O lună mai târziu am putut să mă întorc la muncă. Noah a intrat în al treilea trimestru de sarcină şi a fost imposibil să-l ascundă în continuare. Stând în

bucătărie, cu o ceaşcă de cafea pe buze, am putut să aud direct cum făceam ştiri pentru prima dată.

Am înjurat între dinţi când am văzut o fotografie cu Noah mergând pe stradă, cu burta deja mai mult decât evidentă, arătând clar că vestea era exactă.

în primele două săptămâni după ce am fost împuşcat, ştirile petrecuseră cel puţin zece minute vorbind despre mine, despre compania mea şi despre disponibilizările Leister Enterprises. Totuşi, pe măsură ce au trecut zilele, a încetat să mai fie important şi mă relaxasem când am văzut că abia mai vorbeau despre mine. Dar acum că ieşise la iveală că Noah îl aştepta pe copilul meu, cu siguranţă prezenţa noastră în ştiri avea să câştige din nou putere.

Aproape că m-am sufocat când am văzut uşa mansardei lui Noah şi ea încercând să intre, ocolindu-i pe jurnalişti fără să răspundă la nici un fel de întrebare. L-am văzut pe Steve arătând supărat ajutându-mi prietena însărcinată să intre în propria ei casă şi m-a cuprins furia.

„La naiba.”

5
NOAH

Ştiam că asta avea să se întâmple, dar nu m-am gândit niciodată că vor veni să mă hărţuiască. Despre Nick au vrut să vorbească, dar de îndată ce a apărut vestea că aştept un copil, reporterii m-au hărţuit tară încetare.

Nicholas era furios, atât de furios încât m-a îndemnat să părăsesc apartamentul meu şi m-a luat cu el la el pentru siguranţă. Toată lumea ştia deja că sunt însărcinată, nu fusese atât de traumatizant să le spun prietenilor şi profesorilor, dar nu mă simţeam confortabil să fiu la ştiri.

La început a fost totul despre Nick, că eram fraţi vitregi, despre povestea părinţilor noştri... Vieţile noastre s-au transformat într-un circ cu mulţime de spectatori şi acum că au povestit totul despre Nick, mă scoteau afară şi vorbeau, despre aspectul meu, despre hainele pe care le purtam...

A fost o nebunie completă. Aproape că am căzut în fund când ne-am văzut pe noi doi împreună pe coperta unei reviste de bârfa. Titlul era: „Liceul de aur Nicholas Leister se stabileşte în sfârşit să devină tată la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Sunt clopotele de nuntă pe care le vedem apropiindu-se?”

Nu am dat credit.

Am ajuns la apartament mai supărat ca niciodată. Nu am vrut să devin o personalitate publică, darămite să-mi vândă viaţa de parcă ar fi o telenovelă.

Când am ieşit din lift, l-am căutat pe Nick până l-am găsit ascuns în mica lui sală de sport. Toată furia mea a dispărut când l-am văzut stând, fără cămaşă, transpirând şi ridicând o greutate cu braţul stâng, făcând exerciţiile de recuperare pe care le comandase medicul.

La naiba... cum am putea să nu fim la ştiri când acel bărbat arăta de parcă tocmai a ieşit dintr-un film de la Hollywood?

L-am privit fermecat până mi-a observat prezenţa. Buzele lui au zâmbit când m-a văzut şi a pus greutatea pe podea între picioare.

„Bună, Pistrui”, m-a salutat ea, luând un prosop de lângă ea şi ştergându-şi faţa şi braţele.

I-aş fi spus să nu facă, că transpiraţia care i se prelingea pe abdomenul rupt era o privelişte spectaculoasă, dar am rămas unde eram până când s-a ridicat şi a venit în întâmpinarea mea.

-Toate bune? a întrebat dându-mi un sărut uşor pe obraz.

Asta a fost altceva, ceva care m-a pus şi pe mine într-o stare foarte proastă: niciunul dintre noi nu ne-a atins mai mult de câteva săruturi tandre. Mi-a fost teamă că nu va vrea să facă nimic pentru că încă îl dor rănile, deşi dacă era deja capabil să ridice greutăţi, ce l-ar împiedica să-mi facă tot ce- mi trecea prin minte în fiecare seară când stau întins lângă el ?

Poate că nu mă mai plăcea aşa cum obişnuia: eram grasă, burta mea era deja între noi... Poate că nu mă mai găsea atrăgătoare, ceva ce doar gândindu-mă la asta m-a îngrozit.

Nick mi-a băgat o şuviţă de păr după ureche şi s-a încruntat la mine.

-De ce iti pasa? M-a întrebat privindu-mă cu acei ochi care m-au înnebunit.

Voiam să-l sărut peste tot, să-i ating stomacul tare şi struns, să-l pun să mă lovească de peretele acela şi să facă dragoste cu mine odată pentru totdeauna. Dar am decis să-mi ţin gura. Nu aveam de gând să-i cer ceva ce clar nu voia să-mi dea.

— Nimic... sunt obosit, mă duc la duş. M-am întors să părăsesc camera, dar Nick m-a prins de braţ, căutându-mi pe faţă un fel de semn, un fel de indiciu care să explice ce naiba era în neregulă cu mine.

— E din cauza jurnaliştilor? a întrebat el sărutându-mă încet sub urechea mea.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de peretele din spatele meu.

„Nu... vreau doar să fac un duş şi să mă culc.”

Gura lui s-a dus acum să mă sărute pe frunte. Cu blândeţe, blândeţe.

„Se vor sătura de noi, Noah... Este o chestiune de timp până să urmărească un alt cuplu, acesta este Hollywood, este doar o chestiune de timp.

Mâna lui mă mângâia în sus şi în jos pe braţul meu.

Am simţit furie şi am oprit mângâierea lui luându-l de încheietură.

— Nu mă mai atinge de parcă aş fi o păpuşă, Nicholas.

I-am văzut ochii mărindu-se de surprindere înainte de a scăpa din strânsoarea lui şi de a pleca pe hol spre dormitor.

M-am uitat la pat... Afurisitul ăla de pat în care cu siguranţă îi făcusem totul pentru dracu' Sophiei Aiken şi m-am enervat şi mai tare.

E în regulă că nu mai era atrăgătoare pentru el, dar măcar putea să-l ascundă.

în timp ce îmi scoteam pijamalele din sertar, Nick s-a oprit în uşa dormitorului şi s-a rezemat de cadru, încruntat la mine.

Despre ce a fost ultimul comentariu?

„Nimic”, i-am răspuns, vrând să mă dezbrac, dar mi-a fost ruşine că m-a văzut goală în starea mea. Am simţit lacrimile curgându-mi ochi şi mi-am folosit toată stăpânirea de sine pentru a le împiedica să cadă, dăruindu-mă şi făcându-mă să mă simt şi mai jalnic.

„Noah...” a început să spună, îndepărtându-se de cadru, intenţionând să se apropie de mine.

„Uite, înţeleg că nu mă mai găseşti atrăgătoare, bine? Dar dacă nu vrei să faci nimic cu mine, nu mă trata ca şi cum aş fi sora ta mai mică, Nicholas.

M-am dus să intru în baie, dar el m-a prins şi m-a împins de peretele dormitorului. Mâinile lui s-au sprijinit de fiecare parte a capului meu şi s-a aplecat să-mi întâlnească ochii.

-Ce naiba zici? Am observat că ultimul meu comentariu îl afectase la fel de mult pe cât i-am spus eu.

Am respirat adânc, încercând să-mi ţin hormonii în frâu, avându-l atât de aproape, pe jumătate gol şi atât de incredibil de frumos, am vorbit din nou.

— Adică nu m-ai atins o dată în luni de zile. Ştiu perfect că sunt uriaş şi că nu mă mai găseşti atrăgător, dar nu sunt din piatră, ştii? Stai acolo făcând greutăţi, aşteptându-mă pe jumătate goală de parcă nu mai aveam ochi, de parcă aş fi devenit pur şi simplu o gravidă care se gândeşte doar la scutece, pătuţuri şi bebeluşi care plâng! Am si eu nevoile mele! Te-ai gândit la asta? Hormonii mei sunt scăpaţi de sub control şi tu nu renunţi...!

Gura lui m-a tăcut cu un sărut adânc. Am închis ochii şi tot ce spunea mi s-a evaporat din cap. Corpul lui m-a lipit de perete în timp ce limba lui a ieşit în întâmpinarea mea. L-am simţit puternic împotriva mea şi aproape că m-am topit în braţele lui. S-a îndepărtat un minut mai târziu, respirând greu şi scânteind în ochi.

„încă sunt surprins de felul în care funcţionează capul ăla al tău mic, pistrui, dar chiar şi a insinua că nu mă mai porţi este o insultă pe care nu am de gând să o permit”, a spus el, despărţindu-se de mine. Dacă nu te-am atins

de când ne-am întors, este pentru că am crezut că tu eşti cel care nu ai vrut şi nu invers.

Inima mi-a accelerat sub piept.

— De ce n-aş vrea? i-am răspuns, încă tremurând de perete. Am aşteptat să-ţi revii, dar nu ai făcut nimic pentru a arăta că ai vrut şi asta nu s-a întâmplat niciodată, Nicholas.

„La naiba, Noah... nu ştii nimic.

Şi aşa, fără să aştepte un răspuns, şi-a băgat mâinile prin rochia mea şi mi-a tras-o peste cap. Am tremurat nervos de anticipare şi teamă că nu i-ar plăcea schimbările pe care le-a suferit corpul meu.

M-a privit în sus şi în jos, trecându-şi ochii peste noile mele curbe.

— Spune-mi... ce vrei să fac pentru tine?

-Acea?! am gâfâit.

—Se pare că am neglijat nevoile prietenei mele... Spune-mi ce vrei să fac pentru tine şi o voi face pentru tine.

Dacă nu m-ar fi urmărit cu ochii şi pantalonii lui nu ar fi fost atât de clar bombaţi, ar fi părut că o spunea din datorie, dar la naiba, ştiam că arată mai bine decât oricine.

— Atinge-mă, am întrebat, tremurând, anticipând atingerea lui.

—Unde, pistrui?... Sunt multe locuri unde te pot atinge şi nu aş vrea să te tratez de parcă ai fi din nou surioara mea mai mică.

Degetele lui mi-au mângâiat obrazul cu grijă. Nu vroiam mângâieri nebunoase, aşa că i-am luat mâna şi am dus-o în jos, prin lenjeria mea.

I-am simţit degetele mângâind acea parte din mine care îi era atât de dor de el.

a zâmbit.

-Aici? Vă place? m-a întrebat între şoapte să-mi muşc apoi lobul urechii, strângând puternic.

Am închis ochii, bucurându-mă de plăcerea pe care mi-o provocau degetele lui.

„Da...” am răspuns eu aruncand capul pe spate.

Nick m-a prins tare de bărbie şi şi-a băgat din nou limba în

gură mea, gustându-mă, mângâindu-mă, muşcându-mă de parcă n-ar fi avut niciodată nevoie de atingerea mea mai mult decât în acel moment.

M-am îndepărtat şi l-am sărutat pe falcă, trecându-mi vârful limbii peste bărbia lui până când mi-am îngropat gura în gâtul lui şi am sărutat zona în care vena lui pulsa sălbatic, sălbatic pentru mine. Mâna lui s-a întors la

perete şi a mârâit în timp ce mă tachina pe gât, trăgând sărutări pe umărul lui gol. Degetele lui au intrat în mine cu forţă şi l-am muşcat ca răspuns...

Nicholas a mormăit şi m-a ridicat cu celălalt braţ, astfel încât feţele noastre să fie egale.

„Vreau să fac dragoste cu tine, Noah... pot?" Spune-mi dacă pot, nu vreau să fac nimic care ar putea...

Am clătinat din cap.

„Nimic nu se va întâmpla cu bebeluşul..." am răspuns eu respirând repede şi făcând un zgomot jalnic când şi-a scos degetele din mine. Nu te opri acum... am ordonat, coborându-mi mâna şi mângâindu-l prin materialul pantalonilor de trening.

Nicholas a şuierat la atingerea mea şi m-a condus la pat. Cu mine întinsă, a continuat să-şi scoată pantalonii. Ei bine, da, m-am înşelat...

— Tu eşti singurul care mă face aşa, Noah.

S-a aplecat peste mine, strecurându-şi degetele prin elasticul chiloţilor mei şi smulgându-i fără întârziere.

„întinde-te pe burtă", m-a întrebat, privindu-mă încântat. Vreau să fii confortabil şi nu vreau să te zdrobesc, întoarce-te.

Am făcut cum mi-a cerut şi s-a întors în spatele meu. Mi-a desfăcut sutienul şi a început să mă sărute pe spate de sus în jos. în acea poziţie burta mea nu a intrat între cele două. Intră încetul cu încetul în interiorul meu şi aproape că am înnebunit cu senzaţia de a-l observa intrând. Mi-am strâns ochii, controlând dorinţa de a ţipa.

Nick şi-a luat o pernă şi mi-a pus-o sub burtă pentru a-mi face mai confortabilă şi apoi a început să se mişte... se mişcă cu adevărat...

„Nu te opri", am cerut, simţind o plăcere de zece ori mai intensă decât cea pe care o simţisem în oricare dintre momentele în care dormisem.

Am ţipat neputincios când trupurile noastre au început să se mişte la unison, din ce în ce mai repede până am ajuns să ţip cu plăcere cuprinsă, eliberând presiunea din ultimele luni, dorind să continui să fac asta până nu am mai avut puterea nici măcar să mă mişc. Şi aşa a făcut Nick, nu s-a oprit, a continuat să se

mişte şi să mă sărute pe spate.

Am ajuns în sfârşit la aceeaşi oră, eu gemând în pernă, el muşcându-mă puternic de umărul meu stâng.

Am adormit aproape instantaneu.

Nu ştiu cât a trecut până când am deschis din nou ochii, dar am fost acoperit şi ghemuit de Nick, care îşi trecu mâna în sus şi în jos pe spatele

meu gol, mângâindu-mă cu tandreţe.

Observând că eram treaz, s-a uitat în jos pentru a-mi întâlni ochii.

Un zâmbet a apărut pe buzele ei frumoase.

„Te-am pierdut de mult timp, pistrui...

Am râs.

„Cred că am leşinat din pură plăcere.

-Oh da? Mi-a spus întorcându-mă şi aşezându-se deasupra mea, având grijă să nu mă zdrobească.

„Mi-a fost dor de tine, Nick", am mărturisit, întinzându-mă pentru a îndepărta o şuviţă de păr nestăpânită.

„Am observat", a spus el, sărutându-mă pe buze, „dar nu atât de mult pe cât mi-ai fost dor de tine, pistrui...

Andrew m-a dat cu piciorul atunci, de parcă ar fi vrut să-mi amintească că era încă acolo.

Am făcut o mutră şi Nick s-a uitat la mine îngrijorat.

„A fost doar o lovitură", l-am informat ca să nu-şi facă griji.

Nick şi-a sprijinit capul pe unul dintre braţele lui şi m-a privit încântat.

-Ce simţi? a întrebat el, mângâindu-mi în sus şi în jos burta umflată.

M-am uitat la mişcarea mâinii lui în timp ce se gândea la întrebare.

„Este un sentiment foarte ciudat... mai ales când o faci cu atâta forţă."

Nick a ascultat cu atenţie, continuând să mă mângâie. Buzele lui s-au aşezat curând pe pielea mea netedă, ceea ce m-a făcut să simt o căldură grozavă în interior.

„Abia aştept să-l întâlnesc în sfârşit", a spus el, trăgându-mă în sus să mă îmbrăţişeze la pieptul lui.

Şi eu, m-am gândit în sinea mea.

într-o zi, după ce a părăsit un examen, Nick a venit să mă ia în maşina
lui.

Părea entuziasmat, fericit de ceva despre care nu ştiam. De

asemenea, am fost fericit că mi-am luat un examen din minte.

Cincisprezece minute mai târziu ne aflam într-o zonă a oraşului pe care nu o vizitasem până acum. Clădirile erau înalte, dar nu suficient de înalte pentru a fi considerate zgârie-nori. Zona era drăguţă, cu palmieri care mărginesc străzile şi grădini bine întreţinute. Nick a oprit maşina în faţa

unei căsuţe albe. Avea o verandă înconjurătoare şi trepte de lemn care duceau la uşă. Era format din două etaje şi părea ca ceva dintr-un basm.

-Vă place?

M-am uitat înjur şi apoi mi-am fixat ochii asupra lui.

„Nu chiar în stilul tău”, am răspuns puţin năucit. Nicholas era din apartamente urbane mari, cu ferestre din podea până în tavan şi conace la poalele plajei.

-Nu Nu este. L-am cumpărat gândindu-mă la tine.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el neîncrezător.

— Ce-ai făcut?

Nick a coborât din maşină şi a venit la uşa mea să mă ajute.

Când era în faţa mea, a scos câteva chei din buzunarul din spate şi mi le-a ţinut în faţa feţei.

— Mai ai doi ani să-ţi termini diploma, Noah. Nu vreau să renunţi la nimic şi dacă trebuie să mă mut aici cu tine, să plec din New York şi să aştepţi să-ţi dai seama cine vrei să fii în viaţă, o voi face. Ştiu deja ce vreau, viitorul meu este pe drumul cel bun şi pentru că am avut timpul necesar să pot face lucrurile bine. Tu eşti ceea ce îmi lipseşte în viaţă şi mă voi adapta la tine până când vei fi gata să faci mai multe schimbări. Nu vreau să te duc într-un apartament de lux, sau într-un conac pe plajă, pentru că nu eşti tu. întotdeauna am crezut că aş vrea să trăiesc aşa cum am fost crescută, dar nu vreau metri pătraţi între noi, iubire, vreau să ridic privirea şi să te văd oricând vreau. Această casă este a ta, este darul meu pentru tine.

Mi-am muşcat buza şi am clătinat din cap năucit. Nu ştiam ce să spun. Casa era frumoasa, mica, perfecta, casa pe care as fi ales-o ca sa-mi intemeiez o familie.

Nick s-a apropiat şi mi-a luat faţa în mâinile lui.

— Nu trece mult până îl ai pe Andrew şi ştiu că nu vrei să continui să locuieşti în apartamentul meu. Te rog, acceptă acest cadou, Noah.

Nu mi-a lasat timp sa răspund, m-a tras de mana si ne-am apropiat de usa. S-a deschis fără întârziere pentru o secundă şi am intrat în ceea ce avea să ne devină locuinţa de acum înainte.

Apusul a lăsat să intre o dâră de lumină portocalie care a

luminat cu căldură sufrageria, mobilată cu canapele albe pe un parchet care strălucea pe lângă noi. Casa, un spaţiu deschis fără pereţi, era mobilată şi avea ferestre mari cu vedere la munţi. Nick mi-a arătat împrejurimile şi cu cât vedeam mai mult, cu atât mă îndrăgosteam mai mult de locul. Am urcat la

etaj şi mi-a arătat care ar fi camera noastră. Era mare şi un pat imens ocupa centrul camerei. Ferestrele aveau draperii albe frumoase care lăsau să pătrundă lumina, iar tavanul era alcătuit din grinzi mari de lemn.

Baia era frumoasă, toată marmură neagră, cu o cadă mare şi un duş funcţional. Casa poate să nu fie un conac, dar avea absolut de toate, nu-i lipsea nimic.

M-a tras până am ieşit pe holul mic. Am traversat-o până am ajuns într- o zonă pe care încă nu o văzusem. Erau două uşi faţă în faţă într-un hol mic, cu o fereastră care dădea spre grădina din spate. Nick a deschis uşa din dreapta şi m-a invitat să intru.

—Aceasta va fi camera bebeluşului... Credeam că ţi-ar plăcea.

A fost frumos. Era totul vopsit în alb, nu era mobilă, dar parchetul strălucea ca restul casei. Chiar în faţa uşii era o fereastră mare cu o băncuţă dedesubt, una din acelea care se deschid şi poţi depozita lucrurile înăuntru.

Am zâmbit. L-am văzut, ne-am văzut. L-am văzut pe copilul nostru în camera aceea, dormind liniştit, jucându-se, plângând, râzând. Ne-am văzut pe noi trei împreună împărţind momente incredibile. Asta avea să fie casa noastră, micul nostru colţ, locul nostru.

-îmi place! am exclamat întorcându-mă spre el cu un zâmbet larg.

Nick s-a îndepărtat de tocul uşii şi a venit să mă sărute. S-a uitat în ochii mei cu un fel de emoţie reprimată.

—Vreau să-ţi dau totul, Noah... Vreau să fii fericit cu mine şi să creştem acel copil preţios aşa cum niciunul dintre părinţii noştri nu a ştiut să facă cu noi.

Mi-am pus degetele după gâtul ei şi am zâmbit complet fericit.

— O modalitate bună de a scăpa de mansardă, am spus râzând.

„Casa este pe numele tău”, a adăugat el, lipindu-mă de el şi sărutându- mă buzele.

Nu vreau să-ţi faci griji cu excepţia copilului şi a lucrurilor pe care ai vrut să le faci înainte de a rămâne însărcinată. M-am

tot informat si exista un tratament special pentru studenţii care au copii in timpul cursului, programul este foarte bun, si vor fi mai indulgenţi cu tine, te vor lasa sa te organizezi cat poti si...

L-am sărutat reducând la tăcere ceea ce avea să-mi spună.

— Mulţumesc, Nick, am spus, entuziasmat de tot ce făcea. Mă faci foarte fericit, te iubesc.

Ne-am sărutat din nou şi ne-am petrecut restul după-amiezii planificând cum vrem să mobilăm casa şi când ne vom muta cu siguranţă.

Noua mea viaţă era în curs şi mi-a plăcut.

în prima săptămână a lunii a opta, eram practic cufundat în facultate. Depăşisem oamenii care se holbau la mine de fiecare dată când intram sau ieşeam din bibliotecă şi îmi dădusem seama că cel mai bun lucru de făcut atunci când eşti vorbit într-un loc oarecare era să sări peste absolut orice.

Până la urmă, colegii mei şi chiar profesorii s-au obişnuit şi oamenii au făcut tot posibilul să mă ajute ori de câte ori au putut: mi-au adus rucsacul, laptopul, chiar mi-au cumpărat mâncare. Burta mea a devenit principala atracţie a universităţii; dintr-o dată, toată lumea a vrut să afle despre copil, toată lumea a vrut să-mi atingă burtica... Şi între timp, eram din ce în ce mai inconfortabil: Andrew aproape că îşi triplase dimensiunea şi mă simţeam ca un duplex.

Lui Nick nu-i plăcea să fiu departe de casă atât de mult, dar aceasta avea să fie ultima mea săptămână în campus înainte de vacanţa de vară.

Trebuia să rezolv totul. La întoarcere aveam să am un nou-născut acasă şi atunci lucrurile aveau să se complice.

într-una din ieşirile mele din bibliotecă, pe care am făcut-o mai ales pentru a merge la baie, s-a întâmplat ceva ce se întâmplase deja cu luni în urmă. Am dat din nou de Michael.

Ne-am uitat unul la altul câteva secunde şi am continuat să merg, intenţionând să o ocolesc şi să ies de acolo. Michael mi-a blocat calea şi s-a uitat la mine cu o expresie pe care nu o mai văzusem la el până acum: dezgust.

— Aşa că m-ai lăsat să te hyz... ce mod jalnic de a-l aduce înapoi la tine, nu crezi?

Cuvintele lui m-au durut.

— Lasă-mă în pace, i-am răsturnat furios.

M-a luat de braţ când m-am întors să plec.

— Iubitul tău ţi-a spus că ne-am reîntâlnit recent? M-a

întrebat privind direct în ochii mei.

Am vrut să scap din strânsoarea lui, dar nu am putut.

— Nu s-a amuzat să vadă că m-am întors după ce mi-am plătit o avere ca să jur că nu te voi mai duce niciodată în pat.

Am fost uimit să-l aud spunând asta.

Dar cred ca regret...

Chiar atunci şi când eram pe cale să-mi scot telefonul şi să-l sun pe Steve să mă ia, a apărut fratele lui Michael, Charlie, şi s-a apropiat de noi.

— Noe! A exclamat fără să ţină seama de tensiunea care exista între mine şi fratele său.

M-am forţat să zâmbesc şi nu m-am îndepărtat când m-a îmbrăţişat puternic.

— La naiba, eşti uriaş! El observă râzând.

Voiam să ies de acolo, nu suportam să-l văd pe Michael ţinându-se cu ochii pe mine şi, oricât de bucuros eram să-l revăd pe Charlie, îi jurasem ceva lui Nicholas şi nu voiam să mă întorc mai departe, cuvântul meu.

„Charlie, mă bucur să te văd, dar trebuie să p l e c . . a m spus, forţându- mă să zâmbesc.

S-a uitat la fratele său, care făcuse câţiva paşi de la noi, şi apoi la mine. El a dat din cap oftând.

„Sună-mă când vrei, acesta este noul meu număr", a spus el, întinzându- mi o felicitare. Avem multe de vorbit", a adăugat el lângă urechea mea cu complicitate.

Am dat din cap încercând să rămân calm şi apoi am plecat.

Ceva mi-a spus că nu va fi ultima dată când Michael va veni să mă enerveze.

5
NICK
4

Noah era imens. Uneori eram îngrijorat că burta o va dezechilibra şi va ajunge să cadă înainte. Biata avea un ten mic, era mereu o fată slabă şi părea că singurul lucru care se îngraşa era burta aceea.

Mai era o lună până la data scadenţei şi se temea că copilul va continua să crească. Starea lui de spirit se transformase, de asemenea, într-un roller coaster. într-o clipă, era fericită şi mulţumită, iar în următorul plângea ca un cupcake din cauza lucrurilor mărunte.

în ziua aceea era ziua lui şi ne întâlnisem la casa părinţilor noştri.

Jenna îi invitase pe toată lumea. Noah era în grădină, şezând într-un fotoliu care i-a fost adus, deschizând cadourile cu un zâmbet fericit pe faţă.

Sora mea nu s-a putut opri din ţipă încântată să vadă atâtea cadouri împreună şi devenise ajutorul special al lui Noah; de fapt, el nu mai plecase de ea de când am ajuns noi.

Jenna făcuse o petrecere frumoasă, cu baloane albastre peste tot, un tort mare cu un bebeluş în centru şi o mulţime de jocuri şi cadouri.

Mulţi dintre prietenii mei veniseră şi ei şi am fost recunoscător că am putut scăpa o vreme pentru a juca Xbox cu ei. Atâtea femei care vorbeau împreună despre bebeluşi au ajuns să mă copleşească.

Câteva ore mai târziu, m-am dus la bucătărie să o întreb pe Prett dacă tortul de ciocolată al lui Noah era încă gata. A fost recunoscător că Jenna a concentrat întreaga sărbătoare asupra bebeluşului, dar Noah merita un tort cu un 20 foarte mare în centru. Când am ieşit în grădină ţinând-o în braţe, toată lumea a fost surprinsă şi a început să cânte „La mulţi ani”. Noah s-a uitat la mine entuziasmată şi a stins lumânările aşa cum trebuia.

Un timp mai târziu şi profitând de faptul că oamenii erau distraşi, am luat-o de mână şi am dus-o la căsuţa de la piscină.

Mi-a zâmbit amuzată amintindu-mi vremurile de demult.

— M-ai adus aici să-mi fac ceva murdar, Nick?
Am râs.

56

„Nu ar fi ziua ta dacă nu aş încerca să-ţi fac ceva murdar, pistrui,” i-am explicat sărutând-o pe gură şi bucurându-mă de buzele ei pline, de căldura de a o simţi lângă braţele mele. M-am îndepărtat după o perioadă lungă de timp şi am scos o cutie mică din buzunar.

— Cadoul tău, am anunţat, dându-i-l.

Noah s-a uitat la mine încântat, iar când a deschis-o, ochii i s-au mărit de surprindere, apoi s-au umezit aproape până la lacrimi.

„încă o mai ai... am crezut... am crezut că ai aruncat-o, am crezut...

Am făcut-o la tăcere cu un sărut şi i-am şters lacrimile cu degetele.

„Nu aş fi putut niciodată să arunc acel pandantiv, Noah. Ţi-am dat inima mea acum doi ani şi acum ţi-o dau din nou...

Noah a atins inima de argint pe care i-am dat-o când a împlinit optsprezece ani.

— L-am trimis la un magazin de bijuterii pentru a avea un mic diamant albastru încorporat în el...

Ştii, şi Andrew va face parte din asta, nu crezi?

Noah zâmbi de la ureche la ureche, fericit şi încă entuziasmat.

Este cel mai bun cadou pe care mi l-ai fi putut oferi. Mi-a fost dor de acest pandantiv, mi-a lipsit tot ce a însemnat pentru mine şi pentru tine.

„Ştiu... Nu ar fi trebuit să-ţi părăsească gâtul, Noah, a fost greşit să-l scoţi.”

Ea clătină din cap.

— Ai făcut ce simţeai atunci, Nick... Te-am rănit, nu meritam să-l port.

Am luat pandantivul şi l-am scos din cutie.

„Acum nu va mai fi nimic şi nimeni care să-l mute din nou de la locul lui”, am condamnat eu în timp ce îl fixam cu toată dragostea mea.

Am sărutat-o pe umărul gol.

„Dacă eşti obosit şi vrei să mergi acasă, anunţă-mă şi vom pleca imediat”.

Noah clătină din cap, părea fericit.

Vreau să mă bucur de această zi. Este a fi perfect din toate punctele de vedere.

5
NO AH
5

După petrecere ne-am pregătit să terminăm camera lui Andrew. Nick m- a însoţit şi împreună am cumpărat tot ce ne trebuia: masa de înfăşat, un cărucior frumos care semăna mai mult cu un robot mutant decât cu un cărucior...

şi alte mii de lucruri despre care nu ştiam că există înainte şi pe care mama ne-a ajutat să le alegem.

La petrecere ne dăduseră de toate, şi lucruri foarte scumpe, avantaje că toţi prietenii noştri erau milionari... Mai era timp să se nască copilul, dar simţeam că trebuie să las totul bine legat, abia atunci, m-aş putea relaxa când m-au întrebat atât de multe ce să fac

Nu m-am recunoscut. Ea trecea prin gropi emoţionale care îl făceau pe Nick să înnebunească, dar el rezistase cu suficientă răbdare.

Terminase de sunat pe Charlie. Trebuia să-i spun că, chiar dacă ne doare, nu puteam rămâne prieteni: relaţia mea cu Nick era mai importantă şi n-aveam de gând să o stric. Deoarece am considerat că acestea nu sunt conversaţii de purtat la telefon, când l-am sunat i-am sugerat să ne întâlnim într-o după-amiază la o cafea şi el i-a oferit casa. Mi-a jurat că Michael nu va fi prezent şi am decis să trec pe aici.

Când Charlie mi-a deschis uşa, am simţit o bucurie infinită şi într-o secundă ne-am topit într-o îmbrăţişare mare, o îmbrăţişare care a fost puţin complicată având în vedere starea mea.

„Eşti mai atrăgătoare ca niciodată”, a comentat el, tachinandu-mă. Mi- am dat ochii peste cap şi am intrat în casa lui. Amintirile din acea noapte mi-au revenit brusc şi a trebuit să respir adânc de câteva ori ca să mă calmez şi să mă bucur de ceea ce venisem să fac.

Charlie nu merita ce i-a făcut, nu ar fi trebuit să mă opresc niciodată să vorbesc cu el, dar nici lucrurile nu aveau să continue ca de obicei. După ce m-am despărţit de Nicholas, m-am schimbat, în rău, şi m-am retras în mine. Nu aş fi fost un prieten bun cu el.

Mi-a spus că a renunţat la facultate şi a petrecut cinci luni într-un centru de dezintoxicare. Charlie era alcoolic şi mă simţeam rău că nu ştiam până acum că a recidivat. Mi-a spus că nu a fost niciodată mai bine şi că acele luni l-au făcut un om nou.

Totul a fost grozav până când nu ne-am putut abţine să nu atingem un subiect în cauză.

— Ştiu că nici nu vrei să auzi de fratele meu, dar jur că îi pare rău pentru tot ce ţi-a făcut, Noah, spuse ea rugătoare cu privirea.

Se părea că pentru el era mai important să-l iert şi să uit totul decât pentru Michael însuşi. A fost reangajat la facultate şi lucrează cu mai mulţi studenţi cu tulburări mintale... îi ajută foarte mult, ştii?

„Ştiu că este fratele tău, Charlie, dar e cineva pe care vreau să-l las în urmă... înţelegi? îmi pare atât de rău că te include, dar nu pot risca să fiu aproape de Michael. Sper ca înţelegi.

Charlie dădu din cap puţin stânjenit.

— Mă bucur că eşti din nou cu Nicholas, arăţi fericit.

„Mulţumesc”, am spus, îmbrăţişându-l. Mulţumesc că eşti un prieten
bun.

Am plecat din casa lui cu inima în pumn. Urăsem rămas-bun, dar acum aveam să încep o nouă viaţă şi dacă Nick ar fi putut să o ia de la zero, trebuia să fac acelaşi lucru.

Când am ajuns acasă am fost puţin ameţită, aşa că m-am dus direct în pat. Nick a venit acasă de la serviciu câteva ore mai târziu şi am observat că era mult mai tăcut decât mă aşteptam.

— Te superi să închizi aerul condiţionat? am întrebat, întinsă pe patul nostru, în timp ce îl priveam cum îşi scotea cravata şi jacheta.

Nick s-a încruntat şi a făcut ceea ce i-am cerut. Apoi a părut că ezită înainte să se întoarcă spre mine.

— Ştiu că ai fost să-l vezi, Noah, spuse el apoi, aruncându-mă complet.

Am simţit transpiraţia rece curgându-mi pe spate.

-Lafel de...?
— Steve.
„Sigur... Steve, la dracu.”
„Am fost să-l văd pe Charlie, nimic mai mult.
Maxilarul lui Nick se strânse.

— Te-ai dus să-l vezi pe Charlie şi când ajungi acasă te găsesc indispus... Nu ar putea avea legătură cu o anumită persoană care să te pună în această stare?

-Acea? Nu! Am negat vehement, stând în pat. în acel moment precis, o durere înţepătoare mi-a trecut prin spate, lăsându-mă tară suflare.

— Noe? întrebă Nicholas alarmat, mergând imediat spre pat.

Am inspirat adânc şi durerea a trecut la fel de repede cum a venit.

— Calmează-te, sunt bine, am spus, sprijinindu-mă pe spate de perne.

„Ai o faţă proastă", a observat el. Eşti palid, la naiba.

Degetele lui mi-au atins o şuviţă umedă de pe frunte.

— Ai febră, Noah, anunţă el alarmat.

„Nu... sunt bine, într-adevăr... Doar puţin obosit.

L-am văzut sfâşiat între furia lui că a mers să-l vadă pe Charlie şi îngrijorarea lui cu privire la starea mea. Nu voiam să-l văd supărat, nu voiam să creadă că mi-am încălcat cuvântul.

„Nick... nu l-am văzut pe Michael, într-adevăr.

„Ceea ce mă enervează nu este că l-ai văzut sau nu, ci că te-ai dus la el acasă şi nici măcar nu mi-ai spus". Aş fi putut să te însoţesc să-ţi vezi prietenul, nu pe el vreau să-l bat, ştii?

M-am forţat să zâmbesc, dorindu-mi să se calmeze.

—Acea problemă s-a rezolvat deja... de aceea m-am dus să-l văd, merita o explicaţie.

Nicholas mi-a privit ochii pentru o clipă, apoi s-a aplecat să mă sărute pe frunte. Un sărut care a durat câteva secunde prea mult pentru că îmi lua temperatura.

-Sunt bine...

Şi apoi, parcă aş fi fost de acord cu el, am simţit o altă înjunghiere de durere foarte intensă care m-a străbătut. Am închis strâns ochii.

— Nick... am spus speriat, luându-l de mână.

„Sunt aici", a spus el pe un ton pe care nu mai auzisem niciodată de la
el.

Când s-a întâmplat, am căzut înapoi.

-Hai sa mergem la spital.

-Nu! Nu este necesar, sunt contracţii Braxton Hicks, într-adevăr, e normal... —înainte de a putea termina fraza, durerea m-a lovit din nou şi m- a forţat să mă dublez aproape.

Mi-am strâns dinţii reţinând lacrimile care, perfide, îmi contraziceau cuvintele.

-Nu stiu ce se intampla...

— Cred că intri în travaliu, Noah, mi-a spus ea, ridicându-se din pat. I- am strâns mâna cu putere.

—Nu, asta e imposibil... —l-am contrazis, ţinându-l lângă mine—, mai e mult de făcut pentru asta...

Şi în acel moment, de parcă ar fi fost o glumă sângeroasă, am simţit că mi se udă coapsele şi cearşafurile pe care eram.

Am deschis ochii speriat.

„Noah, la naiba, ce e cu tine?!" Tu ma sperii.

Mi-am ţinut respiraţia.

Cred că mi s-au spart apele.

Când am ridicat cearceaful şi am văzut că era înmuiată, respiraţia mea a început să se accelereze până când am hiperventilat.

Nu era încă pregătită... nu era pregătită pentru asta.

Nick m-a luat şi m-a dus la baie. Eram atât de speriat încât am fost recunoscător să văd că a rămas, chiar şi puţin, calm. M-a aşezat pe chiuvetă şi mi-a luat faţa în mâinile lui.

„Respiră, Noah", m-a sfătuit ea, scoţându-mi rochia pe care tocmai o pierduse.

„Sunt o mizerie", m-am plâns tremurând.

Nick s-a uitat la mine în gol.

— Vrei să faci un duş?

Am dat din cap când a deschis apa şi s-a asigurat că nu era prea cald.

„Rămâneţi aici", mi-a spus el, ieşind din baie şi intrând o secundă mai târziu cu haine curate.

Nick m-a ajutat să-mi scot restul hainelor şi m-a pus sub apa caldă a duşului. Mi-a luat doar câteva minute să fac duş. Când am ieşit, Nick mi-a înfăşurat un prosop şi m-a uscat de sus până jos.

Când eram îmbrăcat complet, o nouă contracţie m-a forţat să mă dublez: era un sentiment oribil şi dureros şi îmi doream să dispară.

„Să mergem la spital, pistrui”, a spus el, sărutându-mă pe frunte când respiram din nou normal.

Am dat din cap simţindu-mă fricǎ.

Copilul nu era încă pregătit...

56
NOAH

Orele care au precedat sosirea mea la spital au fost cele mai dureroase şi angoase din viaţa mea.

Aşa cum am presupus, era în curând să se nască copilul, dar ruperea de apă a lui Andrew se blocase în canalul de naştere şi nu mai exista nicio întoarcere. Am muncit foarte repede si imediat ce am ajuns m-au dus direct in sala de naşteri. Naiv eu! Am crezut că de îndată ce va fi timpul să împing lucrurile vor merge la fel de repede ca cu dilatarea, dar nimic mai departe de adevăr: am stat opt ore împingând. Opt ore în care toate puterile mi s-au evaporat şi am crezut că nu voi putea continua.

—Noah... trebuie să continui, trebuie să împingi, pistrui, încă unul... doar o dată. Nicholas îmi vorbea la ureche. Avea o strânsă strânsă de ambele mâini şi cel mai probabil am ajuns să-i rup toate degetele.

„Sunt foarte obosită...” am mărturisit, relaxându-mă după una dintre multele contracţii. Mă durea tot corpul, mi s-a părut că epidurala s-a uzat de mult şi m-am rugat doar să se termine odată pentru totdeauna.

îi auzeam pe doctori vorbind încet, spunând ceva despre pelvisul meu şi că copilul nu avea suficient spaţiu pentru a ieşi. întotdeauna am ştiut: pântecele meu nu a fost făcut pentru a avea copii.

„Nick... scoate-ma de aici... ia-ma departe, nu mai suport durerea asta” l-am implorat plângând in timp ce vedeam cum i se uda ochii la fel ca ai mei.

—Când se termină asta plecăm, iubire, te iau cu mine unde vrei, dar acum trebuie să împingi.

O altă contracţie mi-a făcut stomacul să se transforme în piatră şi mi-am strâns dinţii şi am împins din nou. Asistentele m-au încurajat şi doctorul îmi tot spunea să împing. Cineva mi-a pus o cârpă umedă pe frunte şi când am observat că contracţia s-a oprit şi copilul tot nu iese am vrut să mor.

„Asta nu funcţionează...” m-am plâns.

— Doctore, e epuizat! Fă ceva, la naiba!

„A-i face o cezariana acum ar fi periculos pentru mama”, a răspuns medicul ginecolog.

L-am văzut pe Nick pălizând.

„Noah... vreau să împingi cu toată puterea la următoarea contracţie, bine?” O să folosesc forcepsul pentru a scoate copilul, trebuie să iasă: există suferinţă fetală.

Copilul meu suferea, suferea din cauza mea, suferea pentru că nu am putut să-l ajut.

„Stai-te”, mi-a spus doctorul şi abia am avut puterea să ridic capul. Domnule Leister, staţi în spatele ei, astfel încât să-şi sprijine spatele de pieptul lui.

Nicholas a făcut ce i s-a spus şi ştiind că sunt în braţele lui mi-a dat puterea să continui.

„Poţi s-o faci, iubire... Haide, încă o dată.”

Următoarea contracţie a venit câteva secunde mai târziu. Nici nu ştiu de unde mi-am luat puterea, dar am făcut-o. Strângând strâns mâinile lui Nick, am împins şi am împins până când practic am leşinat.

— Iese! a anunţat doctorul şi un minut mai târziu am auzit strigătul isteric al unui bebeluş foarte furios.

M-am năpustit asupra lui Nicholas, neputând nici măcar să-mi ţin ochii deschişi.

„Noah... este frumos... Uită-te la asta, iubire.”

Am deschis ochii şi asistenta a venit cu ceva foarte mic, învelit într-o pătură albastră.

„Este un băiat foarte drăguţ”, mi-a spus asistenta în timp ce îl întinse să- 1 iau.

Braţele îmi tremurau şi Nick m-a ajutat din spate să-l ţin de pieptul meu.

-Dumnezeul meu...! am exclamat entuziasmat.

Andy a încetat să plângă imediat ce mi-a auzit vocea. Lacrimile mi-au urcat în ochi şi m-am aplecat să-i sărut capul abia acoperit de un moş de păr negru.

„Este perfect...” l-am auzit pe Nick spunându-mi la ureche, „mulţumesc pentru asta, Noah. Te iubesc atât de mult, te-ai descurcat grozav.

Chiar atunci Andrew a deschis ochii şi ne-a privit curios.

Două felinare albastre ca cerul ne-au tăiat amândoi răsuflarea: eram cap peste tocuri pentru Nick.

Nu puteam să mă uit la el pentru că mi l-au luat din mâini.

„Va trebui să stai în incubator până când suntem siguri că totul este în regulă”. Acest băieţel şi-a dorit foarte mult să se nască.

Mi-am muşcat buza tare când l-am auzit plângând din nou, furios că era din nou tachinat. Se simţea atât de confortabil cu mine...

Andrew Morgan Leister s-a născut într-o sâmbătă a lunii iulie şi cântărea exact două kilograme. A petrecut două nopţi în incubator până când am reuşit în sfârşit să-l am cu mine. Am fost eliberat câteva ore mai târziu şi Nick ne-a dus acasă ca să ne putem odihni. încă mă simţeam moale şi epuizată. Nu dormisem mai mult de câteva ore, îngrijorat de preţiosul meu copil, copilul care în acel moment dormea profund pe scaunul de maşină pe care îl aveam pe bancheta din spate.

Nick nu mă părăsise nici un minut, era la fel de obosit ca mine, dar părea mai fericit ca niciodată.

Părinţii noştri fuseseră în spital, toată lumea era înnebunită după Andrew, toată lumea dorea să-l ţină în braţe, să-l adoarmă şi să-l bage, dar băieţelul meu şi-a găsit liniştea doar în braţele mele.

Când am ajuns acasă, am găsit o grămadă de baloane şi coşuri cadou cu felicitări pe ele. Fusesem hărţuiţi de jurnalişti când am plecat de la spital şi nu m-am gândit niciodată că se vor deranja să ne dea ceva.

Nick a avut grijă ca căruciorul să fie coborât cu Andy în el şi m-am bucurat că am putut să merg acasă. Ultimele zile fuseseră o nebunie.

Mi-am luat copilul în braţe şi m-am urcat în patul nostru. Nick a venit în spatele meu.

Ar fi trebuit să-l pun în pătuţul lui, acel pătuţ preţios pe care i-am pregătit-o în camera lui, dar m-a durut doar să mă gândesc să-l las acolo singur. Dormim împreună, cu Andy între noi.

„Nu-mi vine să cred că este deja aici cu noi”, a mărturisit Nick în timp ce trecu un deget peste obrajii trandafirii ai lui Andrew.

„Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată”, am

declarat, aplecându-mă pentru a-i adulmeca capul. Mirosea atât de bine...

Nu pentru că i-am fost mama, ci pentru că era un copil frumos.

Toţi ochii albaştri şi obrajii graşi. Jenna îi dăruise micuţa ţinută pe care o purta, o ţinută albastru ceai cu „I'm Number 1" gravat în centru.

Am zâmbit fericit că sunt acasă, că sunt cu Nick, că ce era mai rău s-a terminat... Sau aşa credeam atunci.

Destul de ciudat, nu ne-a fost greu să ne adaptăm cu Andy. Nu era un bebeluş care plângea toată ziua, dimpotrivă, uneori trebuia să-l trezim să-l hrănim.

Dintr-un motiv necunoscut, ea a reuşit să-l alăpteze doar în primele două săptămâni de la naştere. Am început să observ că bebeluşului îi era greu să suge şi că nu mai puteam să alăptez. M-a durut să pierd acea legătură specială cu el, nu este nimic mai magic decât să-ţi hrănesc copilul, să-l simţi împotriva ta, dar nu puteam face nimic.

— Uită-te la partea bună, spuse Jenna, legănându-l pe Andy cu o privire răpită. Sânii tăi nu vor cădea.

Mi-am dat ochii peste cap. Dacă ea a fost vreodată cea cu un copil, ar înţelege de ce era atât de deprimată din cauza asta.

„Vreau unul”, a declarat Jenna atunci, luându-mă cu garda neplăcută.

Am râs în timp ce am continuat să pliez şi să pun hainele lui Andy în dulapul din dormitor. Avea atât de multe haine încât jumătate nu avea de gând să le poată îmbrăca.

Andrew a crescut cu salturi, nimic de-a face cu cât de mic era când s-a născut. Acum cântărea deja aproape patru kilograme şi jumătate.

„Spune-i asta lui Lion”, am spus, aşezându-mă vizavi de ea şi privind suzeta balansându-se pe buzele dolofane ale lui Andy. După ce am încetat să mai alăptăm, am cedat acel capriciu. Andrew nu s-a despărţit de suzetă nici măcar cu forţa.

— I-am spus... dar el spune că vrea să aştepte, explică el, făcând o mutră. Va trebui să fac un truc pentru ca un accident să se întâmple.

— Jenna! am exclamat, cu ochii mari.

Prietena mea a râs şi râsul ei l-a trezit pe copil. I-am luat-o din mâini în timp ce l-am legănat înapoi să adoarmă.

-Este o gluma! a răspuns Jenna, distrându-se pe cheltuiala mea.

După un timp, ea şi Lion au plecat şi Nick a venit să mă caute. M-a găsit stând pe canapea cu Andy treaz, dar calm în braţe. Ochii lui mici nu s- au despărţit de ai mei, părea că vrea să-mi spună ceva.

Nick mi-a sărutat vârful capului şi s-a aşezat vizavi de mine pe suport pentru picioare.

„Te văd bine”, comentă el zâmbind, sprijinindu-se în genunchi şi fixându-şi ochii pe amândoi.

„Este uimitor că au trecut deja trei săptămâni de când l-am împins fără încetare pe acest tip mic afară”, am spus, trecându-mi degetele prin blana

lui întunecată. Pielea lui era atât de moale încât putea petrece ore întregi mângâindu-l.

— Am vrut să-ţi spun ceva, Noah, anunţă Nick, brusc serios.

M-am uitat în sus să mă fixez pe el.

-E ceva în neregulă?

Ştia că fusese nervos pentru că procesul bărbatului care l-a împuşcat avea loc în două săptămâni. Toţi aşteptam cu nerăbdare momentul când acel nenorocit a fost pus după gratii.

„Nimic nu se întâmplă... sau de fapt totul se întâmplă”, mi-a spus, luându-mă de mână şi sărutându-mi degetele. Voiam să vă spun că m-aţi făcut cel mai fericit om din lume, pistrui, spuse el aplecându-se şi sărutându-l pe vârful capului lui Andy, care închisese deja ochii, adormit şi nevăzut de toate. Tot ce am trăit, toate situaţiile cu care am avut de confruntat împreună... A trecut mult timp de la acel prim sărut pe care l-am împărţit în maşina aceea, într-o noapte de vară ca aceasta, sub stele. îmi amintesc că mor după o scuză care să mă facă să-ţi gust gura, să-ţi ating pielea şi să te mângâi peste tot. M-ai făcut un om mai bun, Noe, m-ai salvat dintr-o viaţă singură şi goală, o viaţă în care iubirea nu avea loc şi era condusă de ură. Eşti întotdeauna capabil să găseşti o modalitate de a justifica greşelile oamenilor, vrei mereu să vezi latura pozitivă în toţi oamenii care apar în viaţa ta... Şi dacă există o greşeală nejustificată care mi se poate aplica, nu este facand asta inainte...

Cu inima bătând cu putere, l-am văzut cum scoase o cutie mică de catifea neagră din buzunar. Când l-a deschis, am icnit să văd un inel frumos, orbitor.

„Căsătoreşte-te cu mine, Noah... împărtăşeşte-ţi viaţa cu mine odată pentru totdeauna.

Fii al meu şi voi fi al tău pentru totdeauna.

Mâna mi s-a dus la gură, fără cuvinte.

„Eu...” am continuat cu un nod în gât. L-am observat pe Andrew, adormit între noi doi; deodată mi-au tremurat mâinile. Nick ridică copilul şi îl aşează cu grijă în pătuţ.

Apoi s-a apropiat de mine, a îngenuncheat în faţa locului

unde stăteam şi s-a uitat la mine.

— Ce ziceţi, pistrui?

Un zâmbet mi-a apărut neputincios pe buze. L-am tras de reverul cămăşii şi l-am sărutat vehement pe gură.

— Asta este un da? a întrebat el, zâmbind pe buzele mele.

— Desigur, am spus entuziasmat, cu ochii umezi de fericire.

Nick m-a luat de mână şi a pus inelul pe degetul inelar al mâinii mele stângi.

„Te iubesc atât de m u l t . . a spus el sărutându-mă din nou.

M-a luat şi m-a dus în cameră. Ne-am iubit la nebunie, ne-am mangaiat, ne-am sarutat si ne-am făcut tot felul de promisiuni. Voiam să mă sărute şi el a făcut, am vrut să-l simt foarte, foarte aproape şi mi-a făcut plăcere în cel mai bun mod...

Când Andrew avea o lună, Nick a trebuit să se întoarcă la muncă. De fapt, nu a încetat deloc să o facă, dar a făcut-o de acasă, stând pe canapea cu laptopul în poală. Mi-a plăcut să intru în sufragerie şi să-l văd cu Andy adormit pe piept, în timp ce scria serios, cu privirea aţintită pe ecran. Văzându-i împreună mi-a topit sufletul. Două capete căprui, două perechi de ochi albaştri deschis... semănau atât de mult încât uneori chiar mă deranja.

„O să fii fericit...” i-am reproşat într-o zi în timp ce ne jucam cu el pe patul nostru dublu. Nici măcar nu mi-a scos albul ochilor...

Nick zâmbi mândru, dar clătină din cap.

— îţi va avea pistruii... ştiu.

— Şi mă vei urî pentru asta.

Nicholas râse.

„Copilul nostru va fi un sfâşietor, Noah. Nu am niciun dubiu.

Andy a râs pentru prima dată şi ne-am uitat amândoi la el. Acel copil ne captivase complet şi acum eram total la mila lui.

La o lună după ce s-a născut Andy, mai ales într-o zi de luni, Jenna a venit să mă ia pentru a merge la o plimbare în centru. Abia ieşisem de când îl aveam pe Andy şi încă mă făcea nervos să-l scot din casă, dar după multe insistenţe din partea prietenului meu am ajuns să iau căruciorul robot, pe care învăţasem să îl folosesc de curând, şi am mers către mall-ul

care se afla la câteva străzi de casă. Era foarte cald şi nu voiam ca Andy să fie la soare, aşa că am intrat într-o cantină să vorbim despre nunta mea şi despre toate pregătirile care erau deja în mintea Jennei.

— Ţi-am spus deja, Jenn, am avertizat-o obosit. Suntem logodiţi, dar nu ne vom căsători până când copilul va fi puţin mai mare.

-Asta e o prostie!

„Nu, nu este, nu pot să plănuiesc o nuntă şi să am grijă de un nou- născut!”

— O să-ţi organizez, prostule!

Am clătinat din cap exasperată şi am continuat să-i ascult povestea. Părinţii noştri fuseseră foarte fericiţi când le-am spus că ne vom căsători. Niciunul dintre ei nu a fost foarte amuzat că am făcut lucrurile pe dos. Amândoi am fost crescuţi pentru a respecta convenţia, chiar şi când era vorba de căsătorie – să ne îndrăgostim, să ne căsătorim, să trăim împreună şi apoi să facem copii – dar Nick şi cu mine am spus destul de clar că nu suntem deloc convenţionali.

Sincer să fiu, nu mă gândisem o clipă la căsătorie, fusesem atât de concentrat pe copil şi pe Nick, încât m-a luat complet prin surprindere.

Eram prea tineri pentru a ne angaja pe viaţă, dar eram prea tineri pentru a avea un copil şi prea tineri pentru a avea experienţe care au scăpat oamenilor obişnuiţi.

Eram fericit şi Nick la fel şi asta era ceea ce conta.

Câteva ore mai târziu ne-am hotărât să mergem acasă. Steve nu mă mai însoţea peste tot. După ce l-am îndemnat mult pe Nick şi am văzut că totul a revenit mai mult sau mai puţin la normal, l-am făcut să înţeleagă că era exagerat să am pe cineva să mă urmărească tot timpul. Nicholas, în schimb, s-a freat cu oameni importanţi, procesul a fost o problemă media care era la ordinea zilei şi el a fost agresat până aproape de a-şi lua viaţa.

Mi-era frică pentru el, Steve era cel mai bun din meseria lui şi, vorbind clar, bietul s-a plictisit de moarte însoţindu-mă în parc sau să cumpăr scutece.

Nick a ajuns să accepte şi în aceeaşi noapte au călătorit împreună la San Francisco.

îmi spusese că va încerca să se întoarcă noaptea, dar ştiam că întâlnirile lui de acolo durează mai mult decât se aştepta.

Avea să fie prima noapte singură de când îl aveam pe Andrew şi Nick era nervos. Nu am fost îngrijorat, am ştiut să mă descurc perfect cu copilul şi i-am refuzat oferta de a-l însoţi. Nu am vrut să mă urc în avion cu un copil de o lună şi nici nu am vrut să-i schimb rutinele.

Nick a încetat să mai insiste imediat ce mi-am explicat motivele.

— Eşti sigur că nu vrei să vin cu tine? m-a întrebat prietenul meu când i-am spus că trebuie să trec pe la farmacie. Andrew a avut o erupţie cutanată de scutec şi bietul a avut o perioadă destul de grea.

„Nu-ţi face griji”, i-am răspuns şi i-am luat la revedere.

Jenna se aplecă să-l sărute pe Andy în vârful capului.

„Hainele pe care i le cumpăr sunt cele mai bune”, a spus ea şi nu m-am putut abţine să nu-mi dau ochii peste cap.

în ziua aceea, purta pantaloni scurţi albi, cu un tricou mic care avea un alt mesaj în centru.

MI-A LUAT DOAR OPPT ORE PENTRU A IEşi.

— Ai grijă de finul meu! strigă el plecând.

Am fost la farmacie si am cumparat crema. La întoarcere, în timp ce împingeam căruţa pe aceeaşi stradă pe care mergeam practic în fiecare zi, am simţit o senzaţie ciudată.

Un fior mi-a străbătut şira spinării. Mi-am întors capul să mă uit peste umăr şi nu am văzut pe nimeni. Mi s-a părut ciudat să nu-l am pe Steve lângă mine şi, cel mai probabil, aş fi uitat cum era să merg oriunde singur.

Am continuat să merg, dorind să ajung acasă şi sentimentul ciudat a fost retrogradat în uitare.

Andy nu încetase să plângă de când am ajuns noi. Erupţia de pe el îl deranja şi orice atingere îl făcea să ţipe isteric. S-a calmat doar când l-am luat în braţe, cu faţa în jos: fundul lui mic în sus şi capul lui micuţ sprijinit pe braţul meu. Până atunci l-am aşezat la pieptul meu, la fel cum făcea Nick întotdeauna, şi în sfârşit adormise. L-am pus în pătuţ şi l-am ascuns, uitându-mă la el.

Cum ai putut să iubeşti pe cineva atât de mult şi aproape automat? Omuleţul meu... cu suzeta şi obrajii lui dolofani era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată în viaţa mea. Am suferit când l-am văzut plângând şi am atins stelele când l-am văzut zâmbind. Şi să cred că petrecusem o viaţă întreagă fără el... Acum doar gândul că nu-l am cu mine m-a făcut să leşin.

M-am băgat în pat după ce am vorbit o vreme cu Nick, despre care ştiam că trebuia să plătească o cameră de hotel pentru noapte. Când am închis, am adormit aproape instantaneu, eram epuizat.

Am deschis ochii şi toate firele de păr de pe corp mi s-au ridicat pe cap. Nu mă întreba de ce, tocmai s-a întâmplat. Totul era calm, dar un sentiment m-a făcut să mă ridic pe saltea. Respiraţia mi s-a accelerat şi m-am ridicat punând picioarele pe podea fără să scot niciun sunet.

M-am forţat să mă calmez. Cel mai probabil mă trezisem dintr-un coşmar. Nu s-au mai repetat ca înainte, dar din moment ce Nick nu era cu mine, eram mai predispus să le primesc din nou.

De data asta nici nu mi-am amintit de ea, dar am incercat sa ma calmez inainte de a merge sa vad copilul. Andy a putut să-mi simtă starea de spirit instantaneu şi dacă eram supărat sau nervos, plângea furios înapoi.

După ce m-am mai liniştit, am ieşit din cameră şi am traversat holul către Andrew.

Inima mi s-a oprit.

Era cineva acolo.

Copilul meu nu era singur.

5
NO AH

întregul meu corp s-a încordat, împietrit de frică când eram pe cale să intru în camera fiului meu. Nu am trecut pragul. Femeia cu spatele la mine m-a auzit şi s-a întors aproape automat. Eram tară suflare. O cunoşteam şi asta m-a îngrozit şi mai mult.

— Briar.

Fata cu părul roşu dinaintea mea nu a avut nimic de-a face cu femeia uluitoare care a locuit cu mine luni de zile. Părul îi era mai scurt, aproape până la umeri. Avea cearcăne sub ochii verzi şi nici o picătură de machiaj pe micile ei imperfecţiuni. Era îmbrăcată în pantaloni negri simpli şi un hanorac gri. Repet: nimic de-a face cu fata uluitoare care a locuit cu mine luni de zile.

— Nu te mişca de la uşa aceea, Morgan.

Felul lui stupid de a mă chema, ignorând prenumele meu, m-a făcut să strâng dinţii cu putere.

— Ce naiba crezi că faci aici? am întrebat fără să ridic vocea. Andy încă dormea, prea aproape de Briar, care stătuse deasupra pătuţului său privindu- 1 până l-am întrerupt.

L-am văzut pe Briar scoţându-şi mâna din buzunar şi metalul lucios al unui cuţit...

Inima mi-a derapat imediat.

Am înghiţit şi am fost înrădăcinat la faţa locului.

„Am vrut să-l întâlnesc pe fiul lui Nick", a comentat ea, întorcându-se către pătuţ şi zâmbind complet holbată.

Detaliul de a mă referi la Andy doar ca fiul lui Nicholas nu mi-a scăpat.

Am încercat să rămân calmă, deşi tot ce voiam să fac era să o trag de lângă copilul meu şi să fug din cameră.

„Este frumos... bătut în cuie", a afirmat el, aplecându-se şi mângâindu-i capul mic.

Automat am făcut un pas înainte, dar cealaltă mână a lui, cea cu cuţitul, a venit îndreptând vârful ascuţit spre mine, oprindu-mă instantaneu.

— Ţi-am spus să nu te mişti, şuieră ea furioasă.

„Briar, te rog...” l-am implorat în timp ce el a întins mâna în pătuţ cu ambele mâini şi l-a luat pe Andy în braţe, care s-a trezit instantaneu.

Copilul meu a clipit de mai multe ori, confuz, iar când am văzut-o ridicându-l, am ştiut ce avea să se întâmple. Andrew a izbucnit în plâns, rupând tăcerea tensionată care umpluse camera. Mi-am strâns mâinile strâns, dorind să-l ţin în braţe, vrând să-l liniştesc. O ură teribilă mi-a străbătut corpul. Nimic nu a contat pentru mine atunci, aş ucide-o, aş ucide- o dacă mi-ar răni copilul.

Briar l-a legănat să nu mai plângă, iar inima mi-a căzut când cuţitul din mâna lui dreaptă s-a apropiat periculos de corpul lui Andy.

„înţelegi greşit”, l-am certat când l-am văzut plângând, disperată să-l dea drumul, să-l fac să scoată arma aia nenorocită de la nou-născutul meu.

Briar s-a uitat la mine şi a părut puţin tulburat.

„întoarce-o cu faţa în jos”, i-am instruit, controlându-mi tonul vocii. Deci...” Am dat din cap când a făcut ceea ce i-am cerut. în acea poziţie putea ţine copilul într-un braţ şi blestemul de cuţit în celălalt.

Andy scânci, dar în cele din urmă se linişti. Briar era încântată în timp ce îl leagăna, fredonând un cântec pe care nu o mai auzise până acum.

-Stii? Spune el fixându-şi ochii pe ai mei. Copilul meu avea şi ochi albaştri...

Am înghiţit fără să înţeleg.

„Nu am făcut avort”, mi-a spus ea, privindu-mă sfidător. Tatăl lui Nicholas mi-a dat banii să o fac... Dar nu am făcut-o.

Dar apoi...

„L-am pierdut”, a spus ea în timp ce ochii i se umeziră, scoţând în evidenţă frumoasa lor culoare verde smarald. întreaga mea familie mi-a întors spatele când am mărturisit că sunt însărcinată în şase luni. Am încercat să o ascund, dar, spre deosebire de tine, nu m-am putut abţine să nu mă îngraş. A început să se arate la aproximativ opt săptămâni.

Dumnezeul meu.

„Avea părul roşu ca mine şi avea aceiaşi ochi ca şi Nicholas.

A auzit-o spunând asta mi-a frânt inima. Nu doar pentru că copilul ei murise, ci pentru că acel copil era şi al lui Nicholas. Privindu-mi fiul în braţele lui, am intrat în panică la gândul că i se întâmplă aşa ceva.

— Nu trebuie să-l ţin decât o dată.

„Bria... îmi pare atât de rău...”

Briar ridică braţul care îl ţinea pe Andy în sus pentru a-şi adulmeca capul mic.

„Te-am avertizat despre Nicholas... dar nu ai ascultat.

Ochii lui s-au uitat la mine de data asta. Andy se mişcă neliniştit.

„Briar, te rog... te rog dă-mi copilul”, am implorat eu, observând cum lacrimile îmi curgeau în ochi.

Briar clătină din cap.

„Am fost acolo înainte, Noah...” a răspuns ea, strigându-mi numele pentru prima dată. Nu meriţi să fii mamă înaintea mea... Nicholas nu merită acest copil.

Nu ştiam ce să fac... Disperat, m-am uitat în ambele direcţii căutând ceva care să poată servi drept armă. Briar era nebun, am ştiut mereu că fata are o problemă, mă minţise făcându-mă să cred că Nick se culca cu ea în timp ce eu eram cu ea, ea mă minţise spunând că el a fost cel care a forţat-o să aibă un intrerupere de sarcina...

„Sunt o mamă mai bună decât tine”, a declarat ea, luând geanta care era pe masa de înfăşat. Nu l-am pus acolo, trebuie să fi făcut-o Briar în timp ce dormeam. M-am simţit ca cea mai proastă mamă din lume. Cum de nu o auzise?

Ochii mi-au căzut pe interfonul de lângă pătuţ.

A fost oprit.

— Briar, nu-l poţi lua! Am implorat tare când m-a ameninţat cu cuţitul şi mi-a cerut să mă îndepărtez de uşă.

Andrew s-a trezit şi a început să plângă din nou.

-Uite ce ai făcut! strigă ea privindu-mă furioasă.

— Te rog, dă-mi-o, Briar, sunt mama lui!

Ea a început să-l legăne la întâmplare, iar Andy s-a zvârcolit în braţe, el era speriat, ea îl ţinea exact acolo unde era erupţia.

— Dă-mi-o, la naiba, că-i faci rău!

Plânsul bebeluşului a umplut camera, întrerupând liniştea nopţii.

Briar a pus rucsacul jos pentru a-l controla mai bine pe Andrew şi a ridicat cuţitul în direcţia mea. Apoi ochii lui, care fuseseră aţintiţi asupra ai mei până acum, s-au îndreptat spre un punct la înălţimea umărului meu.

Am auzit un zgomot şi înainte să mă pot întoarce cineva m-a prins din spate, spatele meu ciocnindu-mă de un piept dur şi o mână strânsă peste gură, înăbuşind ţipătul care mi-a prins în gât.

„Museam să te îmbrăţişez”, mi-a şoptit o voce familiară la ureche.

Inima mea a încetat să mai bată pentru a începe cea mai rapidă cursă din viaţa lui.

Mihai.

Am încercat să mă eliberez de strânsoarea lui, dar nu m-a lăsat. Duhoarea de alcool care emana din corpul lui era dezgustătoare.

Ochii lui Briar s-au luminat la atacatorul meu şi am încercat cu toată puterea să găsesc un fel de legătură între ei doi. Cum naiba au ajuns cei mai răniţi doi oameni în aceeaşi cameră şi să mă ameninţe pe mine şi pe copilul meu?

— Ai tot ce îţi trebuie, dragă? o întrebă Michael pe Briar, la care ea dădu din cap, ridicând rucsacul cu lucrurile bebeluşului.

Am simţit că mă apucă o frică teribilă, frică şi mânie.

—Sueltame!

„O să-l iau şi tu n-o să mă opreşti”, m-a ameninţat tară să se uite măcar la mine.

Michael s-a tras de mine pentru a elibera drumul lui Briar.

— Aşteaptă-mă jos, spuse el pe un ton autoritar pe care nu-l mai auzisem până acum.

Inima aproape că mi s-a oprit când a început să meargă spre uşă.

— Briar... Briar, te rog... dă-mi-o înapoi, te rog. Am plâns încercând să mă eliberez de braţele lui Michael. Briar se opri o clipă. Ochii lui s-au îndreptat spre mine, apoi spre Michael şi, în sfârşit, către Andy.

— îmi pare rău, Noah, se scuză ea, dispărând pe scări.

-Nu! -tipa din toate puterile mele. Andrew a ţipat isteric şi Michael m-a învârtit astfel încât să-mi fie spatele lipit de perete.

— Credeai că o să-ţi continui viaţa ca şi cum nu ar fi nimic? Ai crezut că o să-l lase pe nenorocitul ăla să te aibă singur tară ca eu să fac nimic în privinţa asta?

Am început să plâng necontrolat. Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă asta.

Nicholas era plecat, şi Steve...

Apoi mi-am amintit de o conversaţie cu Nick de acum câteva săptămâni. Nu-i acordasem prea multă atenţie, era mereu atât

de obsedat de siguranţa mea, mereu atât de îngrijorat că cineva ar vrea să ne facă din nou rău... Acum înţelegeam mai bine de ce acceptase să-l ia pe Steve cu el...

„Am instalat o alarmă în casă, Noah”, îmi spusese Nick în timp celi dădeam biberonul lui Andrew, stânjenit şi incapabil să-mi iau ochii de la mine. bebeluş-. Având în vedere istoricul tău cu alarme, şi astfel nu trebuie să fiiintroducând chei de fiecare dată când intri sau ieşi, le-am spus să pună un buton panica, trebuie doar sa il apeşi si se va activa in panoul de control. Tu estiascultare?

Mi-am ridicat privirea de la copil şi i-am zâmbit răvăşită.

„Da, da, alarmă de panică, sigur că te aud.

Nicholas a venit la mine oftând.

„Buton de panică, Noah, este sub blatul din bucătărie.

În acel moment, Andy a scos nişte sunete adorabile de răcnet şi mi-a revenit atenţiadeviază. Nicholas mi-a smuls copilul, uitându-se la mine.

„La naiba cu Noah, asta e important!

M-am uitat la el şi mi-am ridicat braţele.

–Te-am auzit, exagerezi, dar am înţeles, acum dă-mi Andrew.

Nick a oftat, a clătinat din cap şi mi-a dat copilul.

— Aminteşte-mi să-ţi spun exact unde este...

Dar nu îl mai ascultam... şi nu mi-l aminteam deloc...

„Acei zece mii de dolari pe care mi-a dat să plec de aici mi-au făcut bine pentru o vreme... dar iubitul tău are mult mai mult de zece mii de dolari, nu, dragă?” a întrebat Michael, smulgându-mă din reverie.

Vroia bani... De ce nu am fost surprins?

„Eşti un nenorocit”, am scapat eu, urându-l ca şi cum n-aş fi ajuns niciodată să urăsc pe nimeni.

Maxilarul lui Michael s-a încleştat şi, înainte de a putea să-l opresc, ma plesnit peste faţă.

„Nu o mai insulta pe mama mea. M-ai auzit?!

Am tremurat de frică, dar am încercat să fiu puternică. Nu-mi venea să cred că m-a lovit...

— Acum spune-mi unde dracu este seiful?

Ştiam că e unul în camera noastră. Parola fusese aleasă de Nick, era ziua în care ne-am cunoscut.

I-am spus unde sunt şi m-a împins în dormitor. Ochii i-au căzut pe patul nefacut, pe mobilierul drăguţ şi pe fotografia pe care o înrămaserăm şi atârnase deasupra patului. Jenna o făcuse pentru noi, iar noi trei petreceam: Nick, Andy şi cu mine.

—Ce ar spune iubitul tău dacă te-aş trai din nou şi de data asta deasupra patului tău preţios? Crezi că te-aş ierta din nou? Sau te-ar părăsi aşa cum nu a ezitat să facă acum doi ani?

„Eşti bolnav”, am spus eu printre dinţii strânşi şi încercând să rămân calm.

Michael a râs şi a mutat cutia pe care i-am indicat-o. în spatele lui se afla seiful de argint.

— Pune cheia.

M-a tras până am fost chiar în faţa lui. Am făcut ce mi-a cerut şi când a deschis-o ochii i s-au luminat.

„La naiba, cu iubitul tău...” a exclamat ea, apucând tocurile de bancnote care erau îngrămădite lângă nişte documente. Dacă are toate astea în nenorocita lui de casă, nici nu vreau să mă gândesc la ce o să aibă în bancă.

Mi-am strâns pumnii strâns.

„Ia naibii de bani şi pleacă de aici.

Michael a zâmbit, a îndesat buchetele de cinci sute de bancnote în rucsacul pe care-l purta, apoi m-a împins pe scări în jos. Briar stătea pe canapea, cu Andy adormit în braţele ei.

Când am văzut că este bine, am simţit că inima mea începe să lucreze din nou. Nu-mi păsa de bani... Dacă ar fi după mine, i-aş da chiar şi hainele pe care le purtam, dar te rog, nu-l răni pe Andy, te rog, nu-l răni.

„Putem pleca acum?” întrebă Briar nervos.

— într-un minut, dragă, răspunse Michael, aruncând o privire în restul încăperii.

Când m-a tras spre bucătărie, am simţit adrenalina secretând din fiecare por al pielii mele.

— Unde e alarma, Nicholas?

Briar s-a ridicat cu Andy în braţe şi ne-a urmat. Am urât să văd cum îl ţinea, de parcă ar fi fost al ei, de parcă copilul meu i-ar fi aparţinut. Michael a pus rucsacul plin cu bani pe masă şi m-a forţat să mă aşez pe unul dintre scaune. Briar se uită de la unul la altul, alternativ. Arăta ca un copil care aşteaptă să i se spună ce să facă.

— Care este planul tău, Michael? am întrebat încercând să-i prelungesc şederea în acea cameră. Dacă ar pleca înainte ca

eu să trag alarma, sunt şanse să nu-mi mai văd niciodată copilul. Ia banii şi fiul meu să mă întorc la Nicholas?

„Tocmai asta o să fac”, a răspuns ea, zâmbind şi deschizând frigiderul. A luat o bere şi m-a privit drept în ochi. îmi place să te văd atât de speriat... Mă înnebuneşte să mă mut prin această casă, să-ţi beau berea şi să ştiu că am familia ta la mila mea.

M-am cutremurat în timp ce stăteam pe scaun, întrebându-mă cum de am fost atât de idiot să nu fi văzut cum arăta cu adevărat Michael O'Neil.

„întotdeauna încerci să justifici greşelile oamenilor...”

Cuvintele lui Nicholas m-au lovit aproape la fel de tare ca palma pe care mi-o dăduse Michael cu câteva minute în urmă. Am vrut să văd binele din el, era adevărat, am vrut să găsesc un motiv pentru care a profitat de vulnerabilitatea mea şi acum am înţeles că nu există bine în toată lumea. Oamenii răi există, atât de simplu.

Andy a început să scâncească din nou, iar Michael şi-a îndepărtat privirea de la mine pentru a se fixa pe fiul meu.

„Mi-am dorit foarte mult să-l cunosc pe micuţul Leister...”, a mărturisit ea, întinzându-se şi luând copilul din Briar.

Am sărit în picioare.

-Nu atinge! Am ţipat făcându-l să plângă, aşa cum era intenţia mea.

Michael a ignorat avertismentul meu şi şi-a mângâiat capul.

„Seamănă atât de mult cu el, încât mă dezgustă”, a comentat el, dându-i- o înapoi lui Briar.

Andrew a continuat să plângă.

„îi este foame”, am anunţat, privindu-l pe Michael în ochi, „lasă-mă să-i repar o sticlă”.

Michael a zâmbit amuzat.

„Sunt sigur că ştii să-l ceri mai bine”, a spus el, apropiindu-se de mine. Respiraţia lui alcoolică m-a făcut căderea.

„Te rog”, am întrebat încercând să-mi controlez dezgustul şi ura pe care le simţeam faţă de el.

Michael m-a prins de talie şi şi-a îngropat gura pe gâtul meu. M-am dus drept şi mi-am ţinut lacrimile.

„Fă-o să tacă”, mi-a poruncit el la ureche, eliberându-mă o secundă mai târziu.

M-am întors de la el aproape imediat şi m-am plimbat în

jurul insulei din bucătărie pentru a lua sticla, praf de cereale şi lapte. în timp ce făceam, degetele mele bâjbeau sub tejghea după alarma nenorocită.

între timp, Michael îşi termina berea cu un zâmbet stupid pe buze. Nu înţelegeam de ce mai era acolo: dacă eram el aş fi plecat imediat ce aş fi luat banii, dar văzând cât de confortabil este, am înţeles că aici era mai mult să mă facă să suf decât să fug cu bancnote. îi plăcea, aşa cum spusese pe bună dreptate, să ia locul lui Nicholas în această casă.

Aproape că am primit ceva când degetele mele s-au împiedicat în cele din urmă de ceva sub blat. Era butonul de panică!

L-am presat, rugându-mă ca poliţia să fie aici în curând.

Am incalzit laptele la bain-marie. Când sticla a fost gata, m-am dus la Briar.

„Să i-o dau", am întrebat cu ochi rugători.

— Nu, a refuzat ea, smulgându-mi sticla din mână.

Michael mă urmărea.

„Ştii, Noah? spuse el schimbându-şi tonul jovial de dinainte într-unul mult mai întunecat. Aş fi putut să-ţi dau asta..." a spus el, arătând înjur. Am fi fost fericiţi dacă nu te-ai fi agăţat de cineva ca Leister...

Ce se întâmplă? îţi place să fii tratat ca un fund? Spune-mi... Pot să o fac şi eu dacă asta vrei.

-Lasă-mă în pace! am strigat, cu faţa la el. Eşti atât de idiot încât o să-ţi petreci toată viaţa în închisoare! Si tu la fel! am strigat la Briar. Nu vezi că te manipulează? El mi-a făcut la fel!

-Linişte! ordonă Briar furios. Michael m-a ajutat mai mult decât orice sau oricine... vom pleca de aici împreună... nu? spuse ea privindu-l pe Michael cu ochii strălucitori de emoţie.

Am clătinat din cap, fără să înţeleg nimic.

— Ce naiba i-ai făcut? am întrebat întorcându-mă spre el.

Michael s-a dus să răspundă, dar apoi a început să se audă zgomotul sirenelor poliţiei în depărtare.

Aş fi fost uşurat să-i aud dacă nu ar fi fost faptul că tot ce îmi păsa era că Briar mi-a dat înapoi pe Andy. Dacă a intrat poliţia şi acel psihopat avea, nici nu voiam să-mi imaginez ce s-ar putea întâmpla.

Michael s-a întors spre mine, trântind berea pe masă şi apucându-mă strâns de braţ.

— Ce naiba ai făcut? a spus scuturându-mă.

Mi-au clănţănit dinţii, dar am zâmbit.

„Alarma tăcută. Ai o jumătate de secundă ca să ieşi naibii de aici.

Briar s-a uitat speriat la Michael şi apoi din nou la mine. Andy începu să urle şi să se zvârcolească, poate pentru că intensitatea zgomotului de la alarme creştea cu un minut.

Michael mi-a dat drumul, a luat rucsacul de pe masă şi s-a întors către Briar.

-Haide! strigă el, deschizând uşa care dădea în grădină.

Briar era speriată de moarte, se vedea asta în ochii ei. Andy plângea şi tot ce părea să-şi dorească era să-l facă să se calmeze.

— Briar, devuélvemelo… – cei rugaţi.

Michael nu a mai aşteptat o secundă. A ieşit pe uşă, cu rucsacul în spate şi tară să se uite înapoi.

Am vrut să-l prindă poliţia, am vrut cu toată puterea, deşi în acel moment ochii mei nu se puteau concentra decât asupra femeii din faţa mea, femeia care îl avea pe fiul meu în braţe. A început să meargă cu spatele când m-am apropiat de ea şi am forţat-o să se întoarcă la uşa din faţă care se deschidea spre stradă.

Ea a încetat să mă mai privească speriată.

„îmi pare rău Noah…

Am crezut că am murit când a deschis uşa pentru a pleca. Strigătele lui Andrew mi-au străpuns sufletul. Bebeluşul meu a suferit şi nu am putut face nimic, mi-o luau, mi-o luau. Cele mai mari temeri ale mele deveneau realitate şi nu puteam face nimic.

Apoi două maşini de poliţie au venit după colţ. Când i-a văzut, Briar se opri, cu ochii mari.

„Eu sunt cea care ar trebui să aibă grijă de el”, a spus ea, privindu-mă cu ură şi strângându-mi copilul strâns.

Ţipetele lui s-au ascuţit, frângându-mi sufletul.

A fugit afară, dar o maşină de poliţie a oprit chiar în faţa casei.

-Lasa armele jos! i-a ordonat un poliţist, îndreptându-i cu pistolul.

Mi-am acoperit gura cu mana. Nu! Ar putea să-mi dea copilul!

Briar se uită peste stradă, dar o altă maşină de poliţie a oprit

chiar atunci, împiedicând orice şansă de evadare.

-Lasa armele jos! Au strigat din nou.

Briar s-a uitat la mine, cu ochii plini de lacrimi. O secundă mai târziu, cuţitul a căzut pe trotuar.

„Acum pune copilul jos cu grijă, fa doi paşi şi îngenunchează!”

Mi-am ţinut respiraţia şi m-am uitat la Briar, care părea complet năucit. L-a ridicat pe Andy, l-a sărutat pe cap şi s-a lăsat încet la pământ. Cel mic s- a zvârcolit şi a plâns ca niciodată.

Un suspine mi-a scăpat din gât când Briar s-a îndepărtat de Andy şi a făcut ce i-au spus poliţiştii. Am fugit unde era fiul meu, l-am luat şi l-am adus la pieptul meu: niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de frică, niciodată în viaţa mea nu am vrut să ucid pe cineva. Mi-au tremurat picioarele şi am îngenuncheat pe pământ de teamă să nu cad. Andy plângea la pieptul meu în timp ce încercam să-l calmez.

Nici nu ştiam ce se intampla in jurul meu, nimic nu conta mai mult pentru mine decât sa stiu ca bebeluşul meu este din nou cu mine.

„Doamnă, lăsaţi-mă să vă ajut", s-a oferit un poliţist să mă ajute să mă ridic.

Tot trupul îmi tremura, abia îmi puteam stăpâni suspinele care îmi scăpau din gât.

„Michael...a scăpat pe poarta grădinii..." l-am informat tremurând ca o frunză.

Poliţistul mi-a cerut să descriu atacatorul şi au trimis întăriri să-l caute.

M-au dus în casă, au vrut să-mi pună întrebări, au vrut ca un medic să mă verifice pe mine şi pe Andrew, dar eu am refuzat, le-am rugat să mă lase în pace şi m-am închis cu Andy în camera lui.

Bodyul alb cu albinele în care am adormit-o era tot pătat de murdăria de pe drum. I-am scos hainele murdare şi l-am schimbat în timp ce încă plângeam. M-am aşezat cu el pe canapea şi nu m-am oprit să-l legăn până când în sfârşit a încetat să plângă. Ochii lui mici nu mi-au părăsit faţa.

„Asta e..." am şoptit eu, legănându-l de pieptul meu. S-a terminat, viaţa mea...

Abia când am aflat că Andy dormea adânc, mi-am permis să-l duc în sufragerie.

„Doamnă Leister, avem câteva întrebări să vă punem", m-a anunţat poliţistul. Soţul ei este pe drum, ne-am luat asupra

noastră să-l anunţăm despre ce s-a întâmplat...

Nicholas... Nu se gândise la el o dată. Gândurile şi atenţiile mele fuseseră concentrate doar asupra bebeluşului care dormea liniştit în braţele mele.

„îl avem pe Michael O'Neil, doamnă", mi-a anunţat unul dintre poliţiştii de acolo. A încercat să fugă, dar am reuşit să-l doborâm uşor. Nu

avea arme.

Am dat din cap, deşi nu am simţit nicio uşurare. încă nu-mi venea să cred ce s-a întâmplat, eram în stare de şoc şi voiam doar să mă închid în camera mea cu Andy şi să nu văd pe nimeni altcineva.

„Se pare că domnul O'Neil o trata pe doamna Palvin într-un program pentru persoane cu tulburări mintale.

Acea?

„Bria...?" am întrebat, fără să cred ce auzeam.

„Domnişoara Palvin a fost internată în acel centru în urmă cu patru luni şi jumătate.

Se pare că a încercat să-şi ia viaţa şi părinţii ei au închis-o pentru binele
ei.

Domnul O'Neil trebuie să fi scos-o din centru fără ca nimeni să observe.

Nu-i venea să creadă... deşi a profita de pacienţii lui părea a fi distracţia preferată a acelui nenorocit. Am putut vedea satisfacţia lui Michael că avea de-a face cu cineva din trecutul meu şi de la Nicholas.

Aproape că auzea vorbăria dintre ei doi: Briar, rănită de ceea ce trecuse cu Nick, şi Michael, hrănindu-şi durerea pentru a o şantaja să facă ceea ce a făcut.

Mi-am controlat dorinţa de a plânge şi mi-am petrecut următoarele ore dând o declaraţie. M-au lăsat să o fac acasă, am zis că nu mă mut de acolo, în niciun fel.

Am sunat-o pe Jenna la telefon după ce au plecat poliţiştii – nu am vrut să fiu lăsată singură. Ea şi Lion au venit imediat, şocaţi şi speriaţi de ceea ce se întâmplase.

„Sunt obosit", am recunoscut după ce am luat ceaiul în bucătărie. îl mai ţineam pe Andy adormit la pieptul meu şi am refuzat să-mi dau drumul: „Mă voi întinde o vreme".

Jenna a dat din cap şi mi-a spus să nu-mi fac griji. Ea nu reuşise să vorbească cu Nick pentru că prinsese primul zbor spre Los Angeles şi zbura chiar acum.

M-am culcat cu Andy lângă mine şi am încercat să mă odihnesc. încă mai aveam şocul în corp şi nu ştiam cât timp îmi

va lua să-mi revin din ceea ce s-a întâmplat.

Mi-am deschis ochii câteva ore mai târziu. Inima mi s-a oprit când am văzut că Andy nu era în pat cu mine. M-am ridicat îngrozit, dar m-am oprit

când l-am văzut pe Nick stând vizavi de patul nostru, cu Andrew adormit la pieptul lui. Nasul lui i-a înghiţit capul mic şi ochii lui s-au aruncat în direcţia mea când a auzit că m-am trezit.

Am inspirat adânc de uşurare şi am început să plâng.

Nicholas s-a ridicat cu fiul nostru în braţe şi s-a apropiat de locul în care stăteam nemişcat, incapabil să mă opresc din plâns şi simţindu-mă atât de vinovat încât abia puteam deschide gura. Totul fusese vina mea... Nicholas mă avertizase despre Michael şi nu am vrut să-l ascult. Cu siguranţă Charlie fusese cel care îi dăduse adresa mea de acasă... Fiul meu ar putea fi mort din cauza mea...

„Nick... „ am spus hotărând necontrolat. îmi pare atât de rău...

M-a tras aproape de pieptul ei, copilul nostru încă adormite între noi.

Mi-am îngropat capul în gâtul lui şi l-am lăsat să mă strângă strâns.

„Sh... Noah”, mi-a tăiat ea, vocea ei trosnind în timp ce şi-a întins mâna şi şi-a îngropat mâna în părul meu. Nu-ţi pare rău... nici măcar nu credeam că acel nenorocit ar putea face aşa ceva...

M-am îndepărtat de gâtul lui ca să-l pot privi în ochi. Ochii ei drăguţi albaştri erau injectaţi de sânge şi se uitau la mine ca niciodată înainte.

„Andy e bine...” am spus eu incercand sa ne consolez pe amandoi.

— Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva... Nu ştiu ce aş fi făcut, Noah.

L-am îmbrăţişat şi l-am sărutat pe obraz.

„Din fericire, eşti aici”, am comentat apropiindu-mi buzele de ale lui.

M-a sărutat puternic, ţinându-mă lângă el timp de câteva minute.

— Ţi-a făcut ceva, Noah...? întrebă el, atingând uşor semnul pe care trebuie să-l fi avut de la palma pe care mi-o dăduse.

Nick părea să-şi ţină respiraţia, aşteptând cu teamă răspunsul meu.

„Sunt bine... m-a ameninţat, dar nu m-a atins”, i-am răspuns, încercând să-i vorbesc calm, încercând să-i arăt că nu fusese atât de oribil, deşi trăise prin iad.

Degetul lui m-a periat din nou uşor pe obraz.

„Vreau să-l omor”, mi-a mărturisit el o secundă mai târziu şi am văzut că ura îi traversează trăsăturile.

„Va petrece mult timp în închisoare... asta va fi suficient de pedeapsă.”

Nick m-a tras în gura lui, iar buzele noastre s-au întâlnit într-un sărut disperat, angoasă. Când ne-am despărţit, l-am auzit pe Andrew făcând puţin zgomot în timp ce îşi mişca capul mic. Era treaz şi se uita la noi. Am zâmbit pieptănându-i părul pe spate.

„Te iubesc atât de mult încât nici nu ştiu cum să-l exprim”, mi-a spus Nick, îmbrăţişându-ne cu grijă.

Ne-am urcat toţi trei în pat. Nick mă îmbrăţişează din spate şi Andy adormite lângă mine.

Nu aveau de gând să-mi rănească niciodată familia.

58
NICK

Aflarea despre tot ce se întâmplase când Michael şi Briar erau într-un alt oraş, tară nimic de făcut decât să prind un avion, mă torturase. M-am liniştit doar când câteva ore mai târziu am putut să intru în casa noastră.

Jenna şi Lion erau trezi, beau cafea şi vorbeau încet când am deschis uşa din faţă. Totul era calm, nu erau poliţişti şi nu era sânge... Nu era nimic asemănător cu ceea ce îmi imaginasem în timpul în care mi-a trebuit să ajung acolo.

— Unde e Noah? am întrebat eu în semn de salut. Nu puteam să mă distrez cu ei, trebuia să văd singur că cei doi oameni pe care i-am iubit cel mai mult în lume sunt în regulă.

Am urcat la etaj şi am aruncat mai întâi o privire în camera copilului. Văzând că nu era acolo, m-am dus direct în camera noastră cu nervii la suprafaţă. în timp ce am intrat, am scăpat respiraţia pe care o ţinusem: Noah dormea, iar lângă el, preţiosul nostru bebeluş şi-a clătinat picioarele şi braţele, treaz.

M-am apropiat cu inima în pumn. Andy privea în sus, cu suzeta în gura mică şi cu ochii ei umflaţi de plâns. L-am luat în braţe şi l-am ţinut aproape de mine.

Au vrut să ne-o ia.

Andy a făcut un mic zgomot plângător şi l-am luat cu mine să stea pe canapea din faţa patului.

„Bună, campion.” L-am salutat, lăsându-l să-mi ia degetul în mâna lui mică. Ai fost foarte curajos, fiule, am spus, sărutându-l pe obraji şi pătrunzându-mă cu parfumul lui de nou-născut.

Andy a zâmbit de parcă m-ar fi înţeles. L-am ţinut aproape de mine şi nu am putut opri lacrimile să-mi curgă pe obraji.

Cum ne-au putut face asta?

Briar... Michael... Nenorocitul ăla avea să putrezească în închisoare, m- aş asigura de asta.

M-am uitat la Noah, trebuie să fi fost oribil pentru ea, la naiba, asta nu ar fi trebuit să se întâmple. Steve ar fi trebuit să fie aici... Ar fi trebuit să fiu aici.

Am fost cu adevărat recunoscător că am instalat alarma şi că Noah ştia cum să o activeze. Dacă s-ar fi gândit la ce s-ar fi putut întâmpla...

A doua zi, cu lucrurile mai liniştite, Noah mi-a povestit tot ce se întâmplase cu părul şi urmele. Am simţit vena de la gâtul meu tresărind sălbatic din cauza felului în care se desfaşuraseră evenimentele.

Am fost şi rănită când am aflat că Briar pierduse copilul când era însărcinată în şase luni. N-am ştiut niciodată, dacă aş fi ştiut...

Trebuie să fi fost oribil pentru ea să treacă prin asta singură. Fusese şi fiul meu şi când m-am uitat la Andrew mi-am dat seama că acest fapt m-a durut la fel de mult sau mai mult decât orice altceva.

Am simţit nevoia să merg la ea. Michael s-ar putea să putrezească în închisoare, dar Briar era bolnav. La două săptămâni după cele întâmplate, m-am dus la centrul unde fusese internată. El a primit tratament pentru depresie şi tulburare bipolară. întotdeauna am crezut că Briar a avut o problemă care era dincolo de înţelegerea oricui din jurul ei.

Viaţa ei fusese asemănătoare cu a mea prin faptul că a crescut singură, înconjurată de bone care nu o doreau. Părinţii ei păreau să o bage în seamă doar când venea însărcinată acasă şi nu făceau asta decât pentru a-i întoarce spatele.

Mi-am dorit din toată inima să-şi revină din ceea ce a suferit. Dar nu l- aş ierta niciodată că a vrut să-mi ia fiul de la mine.

Când am ajuns la centru, m-au informat că este mult mai bine. Şi-a luat medicamentele şi a fost mult mai fericit. Când am intrat în camera ei, am găsit-o stând pe pat, citind o carte. Conform a ceea ce îmi spusese Noah, când a văzut-o, părea răvăşită şi dezordonată. înfăţişarea Briarului înaintea lui nu era nici una, nici alta.

Era îmbrăcată în blugi şi un tricou curat, din bumbac, de un

albastru deschis. Părul ei scurt era strâns într-un coc drăguţ în vârful capului şi ochii ei frumoşi s-au uitat la mine cu aşteptare când m-a văzut intrând.

îl informaseră deja despre vizita mea. Mă aştepta.

„Bună ziua, Nicholas”, m-a salutat, închizând cartea şi aşezând-o pe noptieră.

M-am dus la ea şi am întrebat-o dacă pot să mă aşez.

„Nu am venit să-ţi fur mult timp”, i-am explicat, neştiind cum să-mi exprim sentimentele amestecate. Am vrut doar să vă spun că îmi pare rău pentru ceea ce sa întâmplat cu fiul nostru. Nu am ştiut niciodată ce s-a întâmplat, dacă aş fi ştiut te-aş fi susţinut în orice ai fi hotărât.

Briar m-a ascultat cu o faţă calmă.

„Nu era în planurile destinului ca acel copil să facă parte din vieţile noastre”, a spus el şi i-am văzut ochii lăcrimaţi, „dar era preţios…

I-am luat mâna în amândouă. Cuvintele lui m-au durut.

„îmi pare atât de rău”, am spus şi era adevărat. Mi-am adorat copilul şi număram secundele să mă întorc acasă cu el şi Noah, dar asta nu m-a împiedicat să am inima frântă că acest fiu al meu nu a avut şansa să trăiască.

„îmi pare rău pentru ce am făcut”, s-a plâns el, rupând tăcerea. Nu ştiu ce sa întâmplat cu mine… eu… Michael… am crezut că mă iubeşte, ştii? A spus lucruri… despre Noah şi despre tine… M-am gândit...

— Acum concentrează-te pe recuperare, Briar, l-am sfătuit, ridicându- mă în picioare.

S-a uitat la mine cu ochii mari.

— Crezi că într-o zi pot fi ca tine? Că într-o zi voi avea pe cineva care mă iubeşte aşa cum îl iubeşti tu pe Noah…?

Mi-am ales cuvintele cu mare grijă.

„Cred că există o persoană potrivită pentru fiecare dintre noi”, am declarat, uitându-mă în ochii ei. N-am crezut niciodată că aş putea iubi pe cineva la fel de mult cum îl iubesc pe Noah, ştii mai mult decât oricine cât de zdrobit am fost înăuntru.

Deci da, cred că eşti pregătit pentru lucruri grozave, Briar. într-o zi te vei trezi şi cineva îţi va întoarce lumea cu susul în jos… trebuie doar să aştepţi momentul tău.

M-am dus la uşă şi m-am oprit când m-a sunat.

— Ţi-am pus numele pe el, a spus el, vorbind la spatele meu. Trebuia să-ţi spun.

Am inspirat adânc şi am părăsit camera.

59
NOAH

Doi ani mai târziu...

Tocmai absolvisem. Fericirea îmi trecea prin vene şi nu mă puteam opri să zâmbesc. Nu fusese uşor, nu am de gând să te mint. Să mă întorc la facultate după ce l-am avut pe Andrew a fost foarte dificil pentru mine. Urăsem să fiu departe de el, dar încetul cu încetul ne-am adaptat. Obsesia pe care părea că am avut-o cu copilul meu după ce au încercat să mi-l ia s-a vindecat de-a lungul timpului şi, cu ajutorul lui Nick, m-am simţit din nou în siguranţă şi în stare să-l las cu cineva care să aibă grijă de el în timp ce mergeam la clasă şi plecam, cariera mea.

Nicholas fusese tot ce mi-a promis şi mai mult. Ajurat că îmi protejează visele şi ambiţiile şi mă va ajuta să nu trebuiască să renunţ la nimic şi aşa a fost.

Nick... frumosul meu iubit care într-o zi avea să devină soţul meu.

Am amânat nunta până când până la urmă ne-am hotărât să o facem ca să ne putem căsători tară stres. Andrew era deja un băieţel de doi ani, ne-a înnebunit, dar fiind mai mari puteam să-l lăsăm bunicilor şi să ne luăm două săptămâni libere pentru a ne bucura de luna de miere.

Am zâmbit de bucurie când am primit diploma de la decanul colegiului şi m-am uitat înjur după cei doi băieţi ai mei preferaţi.

Nick s-a ridicat de pe scaun când mă întorceam mulţumit pe scenă. Andy bătea din palme, stătea pe umerii lui Nick, cu părul sălbatic dezordonat la fel ca al tatălui său şi cu ochii săi fericiţi de ceva ce nici măcar nu înţelegea. Mama şi Will au aplaudat fericiţi în timp ce Anabel şi Maddie mi-au zâmbit.

Anabel scăpase de cancer şi îşi reluase relaţia cu Nick.

Maddie încă locuia cu Will, dar weekendurile ei erau petrecute cu mama ei. Aproape întotdeauna veneau la noi acasă, mama lui Nick era înnebunită după Andy şi, de asemenea, pe Maddie. Fata devenise o frumuseţe cu păr

blond şi chip de înger. Cu zece ani a reuşit deja să-i facă pe oameni să se întoarcă să se uite la ea.

Ne-am adunat cu toţii la noi acasă pentru a avea o mică sărbătoare pentru absolvirea mea. Toată familia şi toţi prietenii noştri au fost acolo. La un moment dat, profitând de faptul că am rămas singur în bucătărie, Nicholas m-a luat de mână şi m-a târât în camera noastră.

Spatele meu a lovit uşa şi buzele lui le-au prins pe ale mele cu pasiune şi tandreţe infinite.

„Mâine vei fi în sfârşit a mea, nu ai scăpare, pistrui", a spus el, sărutându-mă pe gât cu evlavie.

„Sunt încă la timp să te las în picioare la altar", l-am avertizat râzând.

Mi-a răspuns cu o muşcătură puternică de umăr care mi-a provocat durere şi plăcere în acelaşi timp.

Mâinile lui s-au strecurat în fusta mea evazată şi m-a ridicat, forţându- mă să-mi înfăşoare picioarele în jurul şoldurilor lui, strângându-mă de perete. M-a strâns strâns, fără să mă lase să mă mişc.

„Explică-mi din nou acea idee stupidă de a nu face sex până când ne căsătorim."

Fusese ideea Jennei. Ne-a provocat să petrecem două săptămâni fără sex pentru ca totul în luna de miere să fie mai intens şi mai romantic, potrivit ei.

„Nu ştiu despre ce vorbeşti", i-am răspuns, trăgându-l spre mine şi lăsându-l să mă sărute pe gură. Limbile ni s-au împletit şi am gemut încet în timp ce mâna lui a alunecat în locuri interzise, chinuindu-mă fără milă.

„Asta este încălcarea regulilor?" -a intrebat. M-am lăsat pe spate, oftând din greu şi închizând ochii pentru a mă bucura de mângâierile lui.

— întotdeauna ai fost grozav să le spargi, nu ştiu de ce eşti îngrijorat acum...

i-am arătat zvârcolindu-se sub mâna lui, căutând ceea ce avea atât de mult pofta corpului meu.

Nick mi-a sărutat partea de sus a sânilor, în timp ce degetele lui continuau să se joace cu corpul meu.

61

„Hai, iubire... dă-mi ce vreau”, mi-a spus, şoptindu-mi la ureche.

Şi apoi s-a auzit o bătaie în uşă.

Nicholas se opri.

am deschis ochii. Respiraţia mea agitată, trupul meu tremurător.

„Ce naiba faci?” spuse vocea Jennei din partea cealaltă a uşii.

Oh, la naiba.

„Jenna, pleacă”, mi-a ordonat Nick, dându-mi o alegere şi aşezându-mă pe pământ.

— Atâta timp cât nu ieşi acum...!

Am blestemat pe sub răsuflarea mea, urându-mi prietenul din toată puterea mea.

— Ne întoarcem la petrecere? întrebă Nick, distrându-se.

-Esti un idiot. Vă voi plăti cu aceeaşi monedă.

Nick m-a sprijinit de uşă şi s-a uitat în ochii mei.

— Ce te face să crezi că eu nu sufăr la fel sau mai mult decât tine în acest moment?

O privire la picioarele lui a fost suficientă pentru a verifica dacă ceea ce a spus este adevărat.

„Fără sex până nu ne căsătorim... „

„Părinţii noştri ar fi mândri”.

Am râs la ultimul ei comentariu şi am deschis uşa pentru a ne înfrunta prietena noastră enervantă.

-Mami! spuse Andy, întinzându-şi braţele mici pentru ca eu să le ridic. Jenna o purta sprijinită pe şolduri. Burtica ei de şase luni era mai mult decât vizibilă sub rochia galbenă.

Mi-am luat preţiosul meu copil în braţe şi împreună am coborât în grădina căsuţei noastre. Lion privea grătarul şi William era lângă el. Ambii îmbrăcaţi într-un şorţ pe care scria „Iubesc bucătarul”. Darul Jennei, desigur.

Andy s-a smucit din braţele mele şi l-am aruncat la pământ. A fugit în direcţia leagănelor unde Mad îl aştepta cu braţele deschise, gata să se joace cu nepotul ei mic.

Nicholas se apropie de ei. I-am adorat pe aceşti copii mai mult decât pe oricine în lume... M-am uitat în jur, toată familia mea era acolo, toţi erau feţe zâmbitoare.

A doua zi avea să fie o zi grozavă.

6
NICK

M-am uitat la femeia frumoasă din faţa mea. Era atât de frumoasă încât eram tară suflare, m-a lăsat cu gura căscată... La naiba, fusesem complet năpustit când am văzut-o intrând în biserică.

Toată familia şi prietenii noştri erau acolo, toţi oamenii la care ţineam veniseră să ne vadă unindu-ne într-o căsătorie sfântă.

Noah era entuziasmat. Ochii ei scânteiau încercând să-şi reţină lacrimile.

„Da, da”, am spus, pronunţând fiecare cuvânt clar.

„Noah, îl accepţi pe Nicholas Leister ca soţ, să-l iubeşti şi să-l respecţi, în boală şi în sănătate până te despărţi de moarte?”

Preţioasa mea iubită a zâmbit şi şi-a aţintit ochii pe ai mei.

„Da, da”, a răspuns el cu o voce tremurată.

„în numele lui Dumnezeu şi prin puterea care mi-a fost conferită de Sfânta Biserică, vă declar bărbat şi soţie. Poţi săruta mireasa.

La naiba, nu a trebuit să-mi spună de două ori. I-am luat obrajii în mâini şi ne-am topit într-un sărut care ne-a tăiat amândoi respiraţia. Lamiliile noastre au aplaudat şi a trebuit să mă îndepărtez de ea.

„Acum sunteţi toată a mea, doamnă Leister”, am spus mai fericit decât am fost vreodată în viaţa mea.

Noah a zâmbit vărsând o lacrimă pe care am uscat-o cu buzele.

Sărbătoarea a avut loc în faţa mării. Ziua a fost caldă, perfectă, iar Noah a fost uluitoare. îşi pusese o rochie pe care mi-ar fi fost greu să o scot din cauza cât de frumoasă era. Dantela albă s-a adaptat corpului ei preţios şi a coborât deja transformată în tul sub forma unei fuste umflate din talie.

Umerii îi erau goi, cu excepţia a două benzi subţiri de satin alb care îi traversau spatele, sporind silueta ei drăguţă. Pistruii i-au ieşit în evidenţă mai mult ca niciodată... şi a avut un bronz spectaculos datorită soarelui pe care îl luase cu câteva zile înainte de nuntă: m-a înnebunit.

6 1

„Eşti gata de plecare?” Am întrebat-o, câteva ore mai târziu, în timp ce dansam cu ea în mijlocul podelei. Cerusem să cânt „Young at Heart”, iar

Noah plânsese de emoţie când şi-a amintit de acea noapte frumoasă cu câţiva ani înainte, când i-am arătat ce dansator bun este. Fusese ultima noapte petrecută împreună înainte de a ne despărţi şi îmi doream să-mi amintesc pentru a sublinia un moment care nu ar fi trebuit să se încheie niciodată. Acum, patru ani mai târziu, l-am dansat din nou, dar de data aceasta am jurat să ne iubim pentru totdeauna.

Noah s-a uitat în jur după mama lui, care îl leagăna pe băieţelul nostru în braţe. Rămăsese treaz mai mult decât ne-am fi aşteptat oricare dintre noi. Fusese, jucase, dansase şi, în cele din urmă, adormise.

— O să fie bine, Noah, am liniştit-o, dându-i un sărut pe frunte.

— Niciodată nu a trecut atât de mult timp tară să fii cu niciunul dintre
ei...

„Se va distra de minune jucându-se cu Maddie şi mâncând prăjiturile mamei tale”.

Noah şi-a întors atenţia spre mine şi mi-a zâmbit din suflet.

„Te iubesc atât de mult”, a declarat el, mângâindu-mi ceafa.

M-am aplecat să-i apuc buzele. Trebuia să fie singur cu ea.

De.

Ne luăm rămas bun de la oaspeţi şi de la rudele noastre. Când a trebuit să-l facem pe Andrew, scena a luat nuanţe de lacrimi.

Cel mic s-a trezit când Noah l-a luat. îl îmbrăcaseră într-o haină minusculă de dimineaţă şi era gata să mănânce.

— Micul meu prinţ, spuse Noah, sărutându-l pe obraji, fii bun, bine? L-am luat de la el când i-am văzut ochii noii mele lăcrimaţi. Dacă Andy
o vedea plângând, asta avea să se transforme într-un concurs de plâns în toată regula.

Mi-am luat copilul şi l-am ridicat în aer făcându-l să râdă. Când l-am ţinut aproape de mine, m-a îmbrăţişat şi şi-a sprijinit capul mic de umărul meu.

— Nick... nu crezi că...?

I-am aruncat o privire de avertizare. Trebuia să fiu singură

cu soţia mea. Nu aveam de gând să luăm copilul, problema era deja rezolvată.

Mama a venit şi şi-a ridicat mâinile pentru ca eu să i-o dau.

— Du-te acum... Piticul ăsta e pe mâini bune.

Mama m-a sărutat pe obraz la revedere şi a plecat cu Andrew.

Plânsul nu a întârziat să dispară între zgomotul mulţimii şi muzică.

M-am dus la Noah, care se uita la locul unde mama şi copilul nostru dispăruseră.

„Hai," am spus, înconjurându-mi braţele în jurul ei. Trebuie să plecăm, pistrui.

Noah s-a întors spre mine şi şi-a forţat un zâmbet.

— Da, mai bine plecăm.

Oamenii s-au înghesuit la uşă aşteptând să-şi ia rămas bun. Ne-am grăbit în limuzina albă care avea să ne ducă la hotel unde rezervasem o suită de mireasă. Era lângă aeroport, pentru că a doua zi mergeam în Grecia, în oraşul Mykonos. închiriase o casă frumoasă pe plajă doar pentru ei doi. Urma să petrecem o săptămână acolo şi apoi încă una în Croaţia, într-un hotel de cinci stele.

Ea nu voia ca Noah să fie nevoit să-şi facă griji pentru nimic. în ultimii doi ani o văzusem doar studiind şi având grijă de fiul nostru. Avea nevoie de această vacanţă mai mult decât oricine şi aveam de gând să i-o ofer cu stil.

Cand am ajuns la hotel am fost intampinati cu tot accesoriile proaspatilor casatoriti. Camera era imensă şi cerusem să ne aştepte şampanie, ciocolată şi căpşuni proaspete.

Când am intrat în Noah, falca căzută.

— Ai organizat asta?

— Lucrurile care se pot face cu un apel telefonic, nu? am spus tachinând-o şi trăgând-o până s-a izbit de corpul meu.

„Eşti gata să fac dragoste cu tine până este timpul să merg la aeroport?"

Noah s-a uitat la mine, cu ochii strălucind de dorinţă.

— Ai spus că zborul nu a fost decât mâine la prânz.

Am zâmbit răutăcios.

-Corect.

Ne-am petrecut noaptea iubindu-ne fără odihnă. Am făcut-o în sfârşit a mea, cu tot ce însemna acel cuvânt. Ne-am dezbrăcat vehement şi ne-am mâncat unul pe altul cu sărutări fără a renunţa. Rochia ei a fost retrogradată în uitare, am făcut dragoste cu grijă, pasional, tandru şi sălbatic. Ne dăruim plăcerii doar aşa cum se poate face atunci când eşti cu adevărat îndrăgostit nebuneşte.

Pentru că dacă ar fi o crimă să ne iubim la nebunie... am pleda vinovaţi.

Epilog NOAH

Opt ani mai târziu...

Am închis uşa garajului cu zâmbetul pe buze.

„Tata o să se sperie mai mult ca niciodată, Julie”, i-am spus fiicei mele de doi ani în timp ce ne plimbam prin grădină pentru a intra în casa noastră spectaculoasă.

Nu trecuse mult de când ne mutasem; De fapt, ziua aceea avea exact doi ani. Când am aflat că vom fi părinţi pentru a doua oară, ne-am dat seama că căsuţa noastră din oraş era prea mică pentru noi şi am decis că cel mai bun lucru pe care îl puteam face este să ne mutăm într-una mai mare, lângă plaja pentru ca copiii sa se bucure de mare si de tot ce le oferea.

Cel mai interesat de acea schimbare fusese Nick. Căsuţa mea din centru mi-a fost dată pentru ca să pot continua să studiez după ce s-a născut Andrew. Până la urmă, dintr-un motiv sau altul, nu am vrut să-l lăsăm până nu a fost inevitabil.

Nick era fericit că poate trăi din nou lângă mare, iar eu eram fericit pentru el.

Andrew devenise un surfer de talie mondială: la doar zece ani concurase deja în liga naţională şi câştigase multe trofee, aşa că mutarea fusese o bucurie şi pentru el.

Andrew era o copie a lui Nick, nu se putea nega că erau tată şi fiu şi, după cum am spus de îndată ce s-a născut, nici măcar nu mi-a scos albii.

Din fericire, a existat o persoană mică care era practic identică cu mine: Mie, fiica mea, era blondă ca soarele şi faţa ei era presărată cu sute de pistrui mici care te făceau să vrei să o săruţi. Ochii ei erau singurul lucru pe care îl moştenise de la Nick, un albastru ca cel al lui Andrew.

Mie nu sa născut prin surprindere; Ba mai mult, am căutat-o timp de şase ani lungi. După cum presupusesem, prima mea sarcină fusese un adevărat miracol, acum că m-am uitat înapoi eram sigur că Dumnezeu ne-a dat pe Andy ca singura metodă de a ne readuce împreună.

Când am aflat că este o fată, ne-am bucurat enorm. Nicholas avea o pasiune pentru fiica lui, dar aceasta, fidelă mamei sale,

nu voia să ştie nimic despre intrarea în mare, cu atât mai puţin să fie pusă pe o scândură

plutitoare. Fiica mea era fericită în braţele mele şi mi-a plăcut să-mi petrec tot timpul cu ea.

Andy a venit acasă ud şi cu picioarele pline de nisip.

— Putem să luăm tortul acum? întrebă ea, aşezându-se la masă şi ciupind obrajii surorii ei. Julie a ţipat ca o ruşine de inimă şi Andrew a râs cu aceeaşi expresie răutăcioasă pe care şi-a văzut tatăl de atâtea ori pe zi, mai ales când eram singuri.

„Când vine tata”, i-am răspuns.

În ziua aceea, Nick avea treizeci şi cinci de ani. încă îmi era greu să cred cât de repede trecuse timpul. Mi s-a părut că a fost ieri când ne-am plimbat împreună pe plajele din Mykonos, absorbiţi unul de celălalt, mâncând sărutări noaptea pentru a continua să facem la fel şi ziua. îmi împlinisem treizeci de ani în iunie şi mi-a fost greu să mă obişnuiesc şi cu ideea.

Nick îmi ceruse să nu dau banii de ziua lui, voia o seară liniştită în familie şi eu îi onorasem dorinţele... oarecum.

Am zâmbit când am terminat de glazurat tortul pe care îl coacesem pentru el. Copiii erau în sufragerie şi priveau desene animate, deşi ţipetele isterice ale lui Julie îmi spuneau că probabil se certau.

Am tresărit când mâinile m-au prins de talie şi un corp incredibil de musculos s-a apăsat pe spatele meu.

— Gătiţi pentru mine, pistrui? mi-a şoptit Nick la ureche, ciugulindu-mi senzual lobul urechii.

„Nu te obişnui cu asta”, am eliberat, lăsând spatula pe masă şi întorcându-mă să o primesc aşa cum merita.

„La mulţi ani”, am spus, ridicându-mi braţele şi trăgându-l să mă sărute pe buze.

Nick a zâmbit peste gura mea.

— Fără petreceri surpriză? m-a întrebat, ridicându-şi mâna pe spatele meu şi mângâindu-mă cu tandreţe şi dorinţă.

Am clătinat din cap.

„Doar noi”, am răspuns eu cu forţă. Nicholas a zâmbit şi m-a tras strâns de corpul lui.

O persoană mică a apărut să ne întrerupă, la picioarele noastre, distragându-ne atenţia de la mica noastră distracţie.

-Tati! – Julie l-a sunat pe Nicholas ridicând braţele sus

pentru ca tatăl ei să o ia. Nick s-a îndepărtat fără tragere de inimă de mine şi şi-a luat a

doua fată preferată.

Spre deosebire de Andy, care iubise mereu pe Nick să-l arunce în aer şi să-l învârtească la nesfârşit, Julie ura asta. Fata mea era, în acest sens, foarte primitoare. Nick îi sărută buclele blonde şi i-o aşează pe şold în timp ce deschidea frigiderul şi scotea o sticlă de vin. Pe fundal s-a auzit zgomotul jocurilor video de la televizor.

„Cum este cea mai frumoasa fata din lume?" o întrebă Nick pe Mie, gâdilând-o. Fiica noastră a râs, arătându-i doar doi dinţi şi mişcându-şi cu greu picioarele pentru ca Nick să o pună pe pământ. A fugit să-şi caute fratele.

Nick s-a apropiat de mine şi m-a sărutat din nou pe gură.

„Azi va fi o noapte foarte lungă..." m-a avertizat ea senzuală.

Stomacul mi-a fluturat de nerăbdare şi m-am forţat să termin tortul.

Am petrecut o noapte frumoasă cu familia, am luat cina cu toţii împreună şi i-am cântat „La mulţi ani". Mie a aplaudat ca o nebună, a fost una dintre puţinele melodii pe care le-a cântat tară să greşească, iar lui Andrew i-a plăcut să mănânce tortul pe care şi-a dorit atât de mult să o încerce.

Când puneam copiii în pat, l-am luat pe Nick de mână şi l-am condus la primul etaj.

„Am o surpriză pentru tine", am anunţat nervos şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc ca un idiot.

Nick s-a uitat la mine suspicios.

— Ce ai făcut, pistrui? Nu vor fi clovni sau nimic care să iasă din spatele canapelei, nu?

Mi-am dat ochii peste cap, asta se întâmplase o singură dată.

„Hai... o să-ţi placă", am spus, deschizând uşa din faţă şi oprindu-mă în faţa garajului.

Nick şi-a băgat mâinile în buzunare, privindu-mă între amuzament şi curiozitate.

-Gata? am întrebat muşcându-mi buza.

-în nici un caz! Mi-a răspuns batjocorindu-mă.

L-am ignorat şi am apăsat pe butonul garajului pentru a deschide uşile. Era un garaj imens, unde aveam o sală de sport şi păstram multe dintre jucăriile copiilor. Când uşa s-a deschis,

ochii lui Nicholas s-au fixat asupra a ceea ce era înaintea lui.

-La mulţi ani! am strigat emoţionată.

„Sfinte...” a scapat el ca singurul comentariu. Ai înnebunit? spuse el făcând patru paşi înainte.

— Ţi-am spus că îţi datorez un Ferrari, nu-mi uit promisiunile.

Nicholas m-a privit neîncrezător şi a scos un râs care mi-a umplut
pieptul de bucurie. A venit la mine şi m-a ridicat în braţe, învârtindu-mă.

„Nu-mi vine să cred...” a recunoscut el, privindu-mă pentru o secundă, apoi încruntându-se. Aştepta...

M-a pus jos şi am ştiut că se apropie o furtună.

— Nu vrei...? începu să spună în timp ce mă îndepărtam pe furiş de el. Spune-mi că nu ai cheltuit banii pe care i-am depus în contul tău pentru un cadou pentru mine.

am ridicat din umeri.

„Ţi-am spus că nu vreau banii ăia.

-Esti femeia mea!

— Şi tu soţul meu! am răspuns, neputând să-mi evit încântarea.

—Nu ştiu dacă să te omor sau să te mănânc cu sărutări... Spune-mi, isteţule, ce vrei să-ţi fac? am zâmbit.

-Vreau să fug.

Mulţumiri

De cinci ani scriu această trilogie. Când am început cu Culpa mia, am făcut-o pentru că a fost una dintre acele poveşti care nu contează ce faci: îţi cere să laşi totul şi să te apuci de treabă. Noah şi Nick au venit la mine în momentul cheie şi acum, după tot acest timp, le pot pune capăt în sfârşit.

Este înfricoşător să nu mai scrii despre personaje pe care le cunoşti mai mult decât tine, pentru că devin ceva atât de real încât a-ţi lua rămas-bun doare la fel ca a-ţi lua rămas-bun de la cineva real.

încă nu-mi vine să cred că această poveste a fost chiar publicată şi că oameni din întreaga lume s-au conectat cu ceva care mi-a venit direct din cap.

Mulţumesc tuturor celor care şi-au dat contribuţia pentru ca această carte să fie astăzi pe rafturi. Editorilor mei Aina şi Rosa, tară de care această carte nu ar fi ceea ce este astăzi. Vă mulţumesc pentru că m-aţi făcut să fac tot ce pot şi pentru că m-aţi învăţat ce înseamnă să lucrez profesional în lumea editorială.

Mulţumesc lui Wattpad pentru că mi-a oferit cea mai bună modalitate de a-mi prezenta munca şi pentru că m-a ajutat să conectez cu cititorii mei într- un mod atât de direct. Tuturor celor care scrieţi acolo şi visaţi ca mine, vă încurajez să continuaţi să faceţi acest lucru. Nu ştii niciodată cine te citeşte.

Mulţumesc agentului meu Nuria pentru că m-a liniştit când sunt lucruri pe care încă nu le înţeleg şi m-a susţinut de la început.

Le mulţumesc enorm părinţilor mei pentru că m-au învăţat că trebuie să lupţi pentru ceea ce îţi doreşti, în ciuda faptului că totul pare să fie împotriva ta. Am învăţat de la ei că nu contează de câte ori cazi: trebuie să te ridici şi să mergi mai departe.

Bar, nu mă voi sătura să-ţi mulţumesc pentru iluzia pe care ai pus-o în această carte pentru că ţi-ai citit-o şi de mai multe ori decât am făcut-o mine. Eşti cititorul meu zero şi sper că vei

continua cu mine în orice alt proiect pe care îl încep. Sfaturile tale valorează aur!

Eva, îţi mulţumesc că ai devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele aproape fără să-mi dai seama. îţi mulţumesc că ai suportat toate nesiguranţele mele, că m-ai calmat mai bine decât oricine şi m-ai făcut să râd ca niciodată. Sper să văd cum îţi împlineşti visele aşa cum le-ai văzut pe mele împlinite. Vei realiza tot ce iti propui.

Şi, în sfârşit, tuturor oamenilor care au aşteptat acest final de luni de zile, sper din tot sufletul că am fost la înălţimea aşteptărilor voastre şi că le- am oferit lui Nick şi Noah finalul pe care îl merită. Nu există nimic ca să scrii pentru tine, dar când ştii că atât de mulţi oameni aşteaptă cu nerăbdare ceva ce creezi, experienţa devine ceva minunat.

Sper că veţi rămâne cu mine mult timp, deoarece vreau să vă împărtăşesc toate poveştile care urmează.

Această carte este pentru tine. Te iubesc, „Vinovat”!

YDUM

O

Mercedes Ron este o tânără scriitoare argentiniană care a reuşit pe Wattpad, unde are peste 356 de mii de urmăritori. S-a mutat în Spania la vârsta de nouă ani şi studiază Comunicarea Audiovizuală la Universitatea din Sevilla. Visul lui a fost întotdeauna să scrie şi să cânte. Primul a făcut-o deja. Saga lui Culpa mia are deja peste 54 de milioane de lecturi acumulate pe Wattpad. mercedes ron @mercedesronn @mercedesronn Cărţi Mercedes Ron

meg^staleer

Penguin Random House Grupo Editorial

URMARESTE-NE

PE

@megustaleerebo

oks @megustaler

@megustaler

УДиМ

Penguin
Random
House

Ediţie în format digital: februarie 2018 © 2018, Mercedes Ron

© 2018, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.

Travessera de Grâcia, 47-49. 08021 Barcelona Design de copertă: Grupul editorial Penguin Random House Fotografie de copertă: © Thinkstock Grupul editorial Penguin Random House acceptă protecţia drepturilor de autor. Dreptul de autor stimulează creativitatea, apără diversitatea în domeniul ideilor şi cunoaşterii, promovează libera exprimare şi favorizează o cultură vie. Vă mulţumim că aţi achiziţionat o ediţie autorizată a acestei cărţi şi că respectaţi legile privind drepturile de autor prin faptul că nu reproduc sau distribui nicio parte a acestei lucrări pe orice mediu fără permisiune. Procedând astfel, îi susţineţi pe autori şi îi permiteţi PRHGE să continue să publice cărţi pentru toţi cititorii. Contactaţi CEDRO (Centrul Spaniol pentru Drepturile Reprografice, http://www.cedro.org) dacă aveţi nevoie să reproduceţi orice parte a acestei lucrări.

ISBN: 978-84-9043-963-0 ’

Index

Compoziţie digitală: M.I.
Layout, S.L. www. megustaleer.
corn

Ind
ex

vina noastră
cuvânt înainte
PRIMA PARTE. Reuniune
1. N0E
2. NOE
3. NICK
4. NOE
5. NICK
6. NOE
7. NICK
8. NOE
9. NICK
10. NOE
11. NICK
12. NOE 13 . NICK
14. NOE
15. NICK
A DOUA PARTE. Depăşirea... sau ceva de genul ăsta
16. NOE
17. NICK
18. NOE
19. NICK
20. NOE
21. NICK
22. NOE
23. NICK
24. NOE
25. NICK
26. NOE
27. NICK
28. NOE
29. NICK
30. NOE
31. NOE

32. NICK
PARTEA A TREIA, numărătoarea inversă
33. NOE
34. NOE
35. NICK
36. NOE
37. NOE
38. NICK
39. NOE
40. NICK
41. NOE
42. NOE
43. NICK
44. NOE
45. NICK
46. NOE
47. NICK
48. NOE
49. NOE
50. NICK
51. NOE
52. NICK
53. NOE
54. NICK
55. NOE
56. NOE
57. NOE
58. NICK
59. NOE
60. NICK Epilog. Noah Mulţumiri
Despre Mercedes Ron credite